OSMAN AYSU

ÖLÜM MELEĞİ

EPHESUS

1

Vücudumdaki bu değişimi çok iyi tanıyordum artık... İçimden gelen o korkunç ürpertileri... Belli ki yeni bir kriz geçirecektim. Neyse ki, evimin salonundaydım, en yakın yere oturmaya çalıştım. Buna oturma da denmezdi, âdeta yere düşmemek için geniş koltuğa kendimi bıraktım. Bu uyarının sadece birkaç saniye sürdüğünü biliyordum. Nöbet çok ani tutuyordu...

Daha bedenim koltuğa değdiği anda kaslarımın şiddetle gerildiğini, katılaştığını, bütün bedenimin sarsıldığını hissettim. Şuur kaybı, çırpınmalar, ihtilaçlar hemen akabinde gelirdi. Tıp dilinde buna "Grand Mal Aksesi" denildiğini doktorumdan öğrenmiştim. Epilepsi denen illetin en şiddetli nöbet türlerinden biriydi...

Saralıydım... Hastalığım üç ay önce yine böyle bir nöbetle başlamıştı. Birden ve dünyamı karartan bir şekilde... Bu illet dünyanın en eski hastalıklarından biriydi, sebebi hâlâ kesin olarak bilinmiyordu. Ama yaptırdığım ilk tetkiklerde benimki hemen belli olmuştu. Sol frontal lopta iri yumurta cesametinde bir ur teşhis edilmişti. Çaresi çok belliydi: acilen ameliyat...

Teşhisi koyan beyin cerrahım, tıbbın bugünkü imkânları içinde operasyonun başarıyla sonuçlanacağını, endişe edilecek bir şey olmadığını nazik bir dille anlatmıştı bana. Tabii hemen arkasından her operasyonda olduğu gibi bunun da bazı riskler taşıdığını ilave etmişti. Doktorum açık sözlü ve gerçekleri rahatlıkla ifade edecek biriydi, urun kesinlikle alınmasının şart olduğunu, mevcut tümör habis olmasa da neticenin ölüm olacağını ifade etmişti.

Hiç oralı olmadım. Yaşamak istemiyordum ki...

Bunu açıklamak biraz zor tabii... Hele ömrünün henüz yirmi yedi yaşını süren bir genç için... Doktora nasıl bir gerekçe ileri sürebilirdim ki. Gençtim, ailemden intikal eden büyük bir servetin sahibiydim ve çok da yakışıklıydım. Etrafımda yüzlerce güzel kadın cirit atıyordu... Benim yaşımdaki bir gencin sahip olmayı hayal bile edemeyeceği her şeye maliktim. Adedini tam olarak bilmediğim gayrimenkullerim, şirketlerim, Boğaz'da nefis bir yalım, Akdeniz sahillerinde üç yazlığım ve bankalarda torunlarımın çocuklarına dahi rahat bir hayat sağlayacak nakdim vardı.

Ama ben mutlu değildim...

Ölmek istiyordum. Üç ay evvel başlayan epilepsi nöbetlerim ve beynimdeki ur sadece bu isteğimin tahakkukunu sağlayacak bir vasıta olabilirdi. Ölümün şeklî ve meşru sebebi... Doktor müdahale edilmezse, ölümün kaçınılmaz olduğunu net bir şekilde ifade etmişti. Gerçeği öğrendiğim zamanki rahatlığım, doktorumun bile dikkatini çekmişti; hâliyle beyninde bir tümör taşıdığını öğrenen insanların verdiği dramatik tepki benimkinden çok farklı oluyordu.

Ben ise rahatlamış, hatta derin bir nefes almıştım.

Ameliyat olmazsam, ölüm mukadderdi İntihar edemeyecek, hayatına son veremeyecek kadar zayıf iradeliydim. Yoksa bu yolu çoktan denerdim. Tek sorunum ise geçirdiğim nöbetlerdi. Doktor hemen kullanmam için nöbetleri asgariye düşürecek, en azından nöbet aralarını uzatacak bazı ilaçları kullanmamı tavsiye etmişti. Hiçbirini almıyordum. Üç ay içinde geçirdiğim epilepsi krizlerinin sayısı hızla artmaya başlamıştı.

Nöbetlerden nefret ediyordum, zira ne zaman tutacağı belli olmadığı gibi, tutulduğum zaman da bedenimdeki etkisi oldukça çarpıcı oluyordu. Keşke bu nöbetlere tutulmadan ölüme yaklaşabilseydim...

https://ukalaflozofr2019.wordpress.com/

Kendime geldiğimde hâlâ koltuğun üzerindeydim. Galiba bu seferki çok şiddetli geçmemişti, zira çoğu zaman ayıldığımda kendimi yerde buluyordum. Bazen dilimi ısırdığım, kanattığım, idrarımı kaçırdığım da oluyordu. Nöbet sonrası bitkinliği zor ve uzun oluyordu. Vücudumun bütün kasları sızlıyor, uyuşuyordu. Yalnız fiziki değil, ruhi bir yıkım da yaşatıyordu insana.

Ağzım kurumuştu.

Dilim, damağım birbirine yapışmıştı âdeta. Nöbetlerim arttıkça insan içine çıkmaktan iyice kaçınmaya başlamıştım, zaten son zamanlarda toplumdan iyice kopmuştum. İşlerimin idaresi babamın sağlığından kalma, güvenilir ve gerçek profesyonel olan bir kadro tarafından yönetiliyordu; son bir senedir hiçbir iş toplantısına katılmıyordum zaten, imzalamam gereken evrakları da üç kişi yalıya getiriyorlardı. Mali müşavirim Cengiz, şirket avukatı Tahir ve şoförüm Mehmet... Yalıda çalışan bütün hizmetkârların da tazminatlarını ödeyerek işlerine son vermiştim. Aralarında çocukluğumdan kalma, Bardakçı ailesine uzun yıllar hizmet etmiş nice sevdiğim insanlar vardı ama bendeki hızlanan çöküşü görmelerini istemiyordum. Kocaman yalıda çalışan üç kişi kalmıştı: yıllardır aileye hizmet eden Bolulu aşçımız Zekeriya, evin temizliğine bakan Saliha Hanım ve şoförüm Mehmet...

Bu beş kişi beynimdeki tümörden ve geçirdiğim epilepsi nöbetlerinden haberdardılar; hepsi hastalığımın vahametini bilmelerine rağmen neden bir an önce ameliyata baş vurmadığımı anlamıyor ve bunu bana soramıyorlardı. Mali müşavirimle avukatım, operasyonun ne zaman yapılacağı hususunda bir iki defa bana sual sormaya kalkışmışlar fakat onları cevap vermeden bakışlarımla susturmuştum. Bu tutumumu haklı olarak anlamıyorlar fakat hızla geçen zamanın beni ölüme götürdüğünü hissediyorlardı. Büyük bir samimiyetle telaşa kapıldıklarının farkındaydım ama onlara ne diyebilirdim ki, benim yaşımdaki ve şartlarımdaki bir insanın hayata küskünlüğünü açıklamam da, anlamaları da imkânsızdı âdeta. Beynimde ur olmasa da, aklımı oynattığımı düşünebilirlerdi.

Bu son nöbet kısa sürmüştü galiba.

Yerimde doğrulmaya çalıştım. Aslında nöbet geçince her şey normale dönüyor gibiydi, tabii ruh sarsıntısı hariç... Ayağa kalkmaya uğraştım. Zekeriya mutfakta, Saliha da üst katta temizlikle meşgul olduklarından geçirdiğim son nöbetten haberdar olamamışlardı. Mehmet de bahçedeki müstahdem müştemilatında olmalıydı. Son üç aydır, araba kullanmıyordum. Açıklaması biraz zordu ama ölüme hazırlanan biri de olsam Tanrıdan normal bir ölüm istiyordum: yatağımda, rahat ve huzurlu bir son. Mehmet eskiden beri evin şoförüydü ama üç ay öncesine kadar sadece işe gelip giderken arabamı sürerdi. Bu menhus nöbetlerin ne zaman tutacağını bilmediğim için sokağa çıkmak zorunda olduğum zamanlar artık arabamı o kullanıyordu. Direksiyon başında nöbet geçirmek mutlak ölüm demekti. Ölümün de çirkin ve tatsızı...

Ur beynimde devamlı büyüme kaydediyordu. Yine doktorumun ifadesine göre bu tür urların belirli bir zamandan sonra gelişmeleri hızlanırmış, sanırım ben de o devreye girmiştim. Nöbeti önleyici ilaçlarımın miktarını arttırmama rağmen, şu son günlerde gelen krizler daha da sıklaşmaya başlamıştı. İtiraf edeyim ki, nöbetlerden nefret ediyordum. Sanki insanın haysiyetini, şerefini küçülten, yerlerde kıvranmasına yol açan, görenlerin acımalarına sebep olan berbat bir şeydi. Hayatıma ciddi kısıtlamalar getirmişti. Doktor içki kullanmamamı tavsiye etmişti ama ben gece gündüz içki içiyordum. İçki, aldığım kararı uygulamamda bana yardımcı oluyordu.

Kabul ettiğim bir gerçek daha vardı, benim yaşımdaki bir gencin ölüme böylesine sıcak bakması olağan sayılamazdı, hele mutlu olmasına yetecek her türlü imkân ve şarta sahipken. Ama ben mutlu değildim... Hele son bir, bir buçuk senedir yaşamayı çok anlamsız buluyordum.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Aslında çok düşündüm, beni mutsuzluğa ve bu çöküntüye iten şeyin ne olduğunu anlamaya çok gayret ettim. Yakın bir tarihe kadar sağlığım yerindeydi. Çok param vardı; babamın kurduğu şirketler miras yoluyla bana intikal etmişti, iş düzenim fevkalâdeydi. Toplumda sayılıyor, seviliyordum. Daha da önemlisi sorumluluklarına müdrik bir gençtim. Çalışkandım da... Babamın vefatından sonra başarıyla şirketlerin iş hacmini ve kârlılığını neredeyse iki katına çıkarmıştım. Evliliği hiç düşünmüyordum ama hayatıma sayısız kadın girip çıkıyordu.

Bu imkânlara sahip yirmi yedi yaşındaki bir gencin mutsuzluğu düşünülebilir mi? Bu sualin cevabı kesinlikle hayır olmalıydı. Pek çok insanın gıpta ve hasetle bakacağı bir yaşantım vardı.

Fakat çöküyordum ben...

Hayatımdaki boşluğu her geçen gün biraz daha hissediyordum. Gittikçe artan bir yalnızlık ve anlamsızlığa yuvarlandığımın farkındaydım. Haklı olarak kendime şu suali sormaya başlamıştım: Bu mutsuzluğa sebep olan şey neydi? Neden hayat hızla bana çekilmez gelmeye başlamıştı? Hayatta eksik olan, beni tatminsizliğe sürükleyecek hiçbir şey yoktu.

Soruma tatminkâr bir cevap bulamadıkça huzursuzluğum daha da artıyordu. Önceleri bunun tatminsizlikten kaynaklanan bir ruh hastalığı olabileceğini de düşündüm. O zaman beynimde başka bir sual şekillenmişti: Beni tatminsizliğe sürükleyen şey neydi? İnsanoğlu genelde elde edemediği bir şeyin mevcudiyeti hâlinde tatminsizlik batağına saplanırdı. Peki, benim eksiğim neydi?

Hiçbir şey... Benim eksiğim yoktu...

Bunu tespit etmek beni büsbütün rahatsız etmeye başlamıştı. Bu durumdan kurtulmak için bazı çareler aramıştım. Çalışmaktan aşırı yorulduğumu düşünüp iki aylık bir Avrupa gezisine çıkmıştım. Bütün iş sorunlarını geride bırakıp iki ay boyunca sadece gezdim, eğlendim; daha doğrusu beynimdeki rahatsız edici düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. Değişik yerler, oteller, gezmeler, her gittiğim ülkede kadınlarla ufak tefek ilişkiler, yeni insanlar muvakkaten beni oyalar gibi oldu. Ama tatilimin ilk on beş gününden sonra içimdeki karamsarlığın daha da yoğunlaştığını hissettim.

Ona rağmen direndim...

İki ay dolmadan İstanbul'a dönmemiştim. Döndüğümde ise daha yorgun, bunalımı daha da artmış, çöküntüsü yoğunlaşmış hâldeydim.

Bir psikiyatra gittim sonra.

Belki içimdeki sıkıntıya bir ruh doktoru çare bulur diye. Üç dört seans gittim... İlk sorusu yüzüme bakıp, gülümseyerek "Şikâyetiniz nedir?" olmuştu. Bilmiyordum ki... Anlatmaya çalıştım. O seanslarda hep ben konuştum, o dinledi. Ufak ufak notlar alıyordu. Sonuç mu? Bana Latince, manasını anlamadığım tıbbi terimler sıraladı, sonrada trankilizan türünden iki hap verdi ve onları aksatmadan kullanmamı tavsiye etti. Ama yüzündeki ifade, "Ulan hergele! Sen bulmuş da bunuyorsun, bu kadar imkâna sahip olan insanın şikâyete hakkı yoktur" der gibiydi.

Verdiği ilaçları kullanmadım.

Zaten trankilizan ilaçlara oldum olası kuşkuyla bakardım. İnsanda alışkanlık yaratan bir tür rahatlatıcı, teskin ediciydi bunlar. Çoğu zaman ilerde dozu arttırılır, ilacın esiri olurdunuz. Şayet bende bir hastalık varsa bunu doğru teşhis ettiğini hiç sanmıyordum. Benimki bir hastalık olamazdı, buna inanmıyordum, sadece bir arayış içindeydim. Huzur ve saadet istiyordum.

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

Tedaviyi yarım bırakmıştım. Bir daha gitmedim. Önceleri sorun çok basit gibi gelmişti bana; paranın, şöhretin, tanınmışlığın, aşkın ötesinde beni mutluluğa kavuşturacak, içimdeki huzursuzluğu yok edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ama bu ne olabilirdi acaba?

Huzur arayışım o sıralarda daha da güçlenmişti. Bunun cevabını doktorlarda değil kendi beynimde bulmalıydım. Acaba benim yaşımdaki bir genci aradığı mutluluğa ne kavuşturabilirdi? Neden ben diğer akranlarımdan fazla bir şeyler bekliyordum hayattan? Bunu daha da basite indirmeye çalıştım. İnsanoğlu genelde para, aşk, şöhret gibi şeylerin peşinde koşuyor ve bunlara kavuşunca da huzura eriyordu. Ben bunların hepsine sahiptim; o hâlde ne arayacak, neyin peşinde koşacaktım... Hayatta beni mutluluğa götürecek yeni bir amaç gerekiyordu.

İlk defa o dönemde hayatın gayesizliği başıma dank etti. Mistik bir bunalıma yuvarlanır gibi oldum. Bir sürü felsefe kitabı aldım, heyecanla okumaya başladım. Beni hayata bağlayacak yeni bir hedef bulmalıydım. Okuduklarımın da bir yararı olmadı. Daha kötüye gidiyordum. Önceleri içimi derin bir ümitsizlik kapladı. Hayattan gittikçe kopuyordum. Artık hiçbir şey beni tatmin etmiyor, çevremden hızla kopuyordum. O zamana kadar sahip olduğum bütün değerlerin yavaş yavaş uçup gittiğini görüyordum. Tabii, bu hâl önce işime yansıdı. İşime mecbur kalmadıkça uğramıyordum. Neyse ki, yokluğumda da bana yardımcı olacak, becerikli profesyonel yardımcılarım vardı ama ne olursa olsun, bir iş adamı her zaman işinin başında olmalıydı.

Sosyal hayatım da felce uğramıştı. Arkadaşlarımla ilişkilerim kopmuş, davetlere gitmez, çağrılara cevap vermez olmuştum. Kimseyle konuşmak bile istemiyordum. Yalıya kapanmış, sokağa çıkmaz olmuştum.

Ne aradığımı bilmez oluşum, en kötüsüydü. İnsanın mücadelesi ancak bir yüce bir gaye uğruna olurdu, böyle bir hedefiniz yoksa, ne yapabilirdiniz ki? Ruhum her şeye kabuk bağlamaya başlamıştı, içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Bütün heyecan ve zevklerimi yitirmiştim. Neden sonra hayatın artık benim için bir şey ifade etmediğini anladım. Yaşamak istemiyordum...

Sonun başlangıcı böyle gelmişti.

Ölmek, bu çekilmez anlamsızlığa bir son vermek tek çareydi. Mantığım bunun ruhi bir sorun olduğunu kabul etmiyordu bir türlü. Gün be gün tükendiğimi görüyordum. Hayat şevkinin kaybolması çok acıydı. Her geçen gün hayata bağlılığım biraz daha azalıyordu.

Ölümün bu anlamsız hayattan kurtulmak için bir çare olduğunu kavramıştım nihayet. Ama bu nasıl olacaktı? Ruhi rahatsızlıklarıma rağmen fizik olarak gayet sağlıklı bir gençtim. Yemeden içmeden kesilmem beni biraz zayıflatmıştı ama bunlar beni ölüme götürecek çare değildi. Ta ki, üç ay öncesine kadar...

İlk epilepsi nöbetini yalıda mali müşavirim Cengiz'in getirdiği evrakları okumadan imzalarken geçirmiştim. Nöbet çok ani gelmişti, ne olduğunu anlamadan kendimden geçmiştim. Bir an ölmek üzere olduğumu sanmıştım. Sara krizlerini duymuşluğum varsa da, nöbet geçiren kimseyi hiç görmediğim gibi nasıl bir şey olduğunu sadece kulaktan duyma bilgilerle işitmiştim. Ayıldığımda kendimi yerde acem halısının üstünde bulmuştum. Evin müstahdemi ve Cengiz başucumda heyecan ve korkuyla bekleşiyorlardı. Bulanık gözlerimi açtığımda herkesin yüzünde bir sevinç ışığı gördüğümü, Cengiz'in, "Tamam, telaşlanmayın... Açılıyor" diye söylendiğini hayal meyal hatırlıyordum. Yakınımızdaki bir doktoru alelacele çağırmışlardı. Adamı tanımıyordum, aslında dâhiliye mütehassısı olduğunu sonradan öğrenecektim. Tabii, doktor geldiğinde nöbetten çıkmıştım. Adam beni uzun uzun muayene etmiş, çevremdeki kişilerin anlattıklarına bakılırsa bunun bir epilepsi krizi olduğu hükmüne varmıştı. O daim kendi ihtisas sahası olmadığını ama derhâl nörolog bir hekime görünmemi tavsiye etmişti.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

O günden sonra hayatımda yeni bir dönem başlıyordu.

Geçirdiğim nöbetten hiç hoşlanmamıştım ama ilk muayenemi yapan doktor, zımnen bunun bir beyin tümöründen kaynaklanabileceğini, beni korkutmamaya dikkat ederek anlatmaya çalışmıştı. Böyle bir teşhis hasta için daima ürkütücü olduğundan vücutta epilepsi krizlerinin urdan başka sebeplerle de görülebileceğini anlatmaya, durumu yumuşatmaya ve hemen paniğe kapılmamam endişesi ile izah uğraşına girmişti.

Oysa çok yanılıyordu... Beynimde bir ur olabileceği ihtimali beni fazlasıyla sevindirmişti. Cerrahi yöntemler zamanımızda ne kadar ilerlerse ilerlesin, beyin urları ölümcül sonuçlar doğurmaya çok müsaittiler. Bundan daha güzel bir haber alamazdım. Hayatında ölümü tek çare olarak gören biri için bundan daha güzel bir müjde alabilir miydim?

O akşam erkenden yatağıma uzandığımda aylardır ilk defa kendimi huzurlu hissettiğimin farkına vardım. Bu bana Tanrı'nın bir ihsanı olmalıydı. Ölüm sebebim belli olmuştu... Sevindiğimi hissettim. Benden üç yaş büyük olan, hem şirketlerimin hukuk müşaviri hem de yakın arkadaşım olan Tahir âdeta beni zorla piyasanın en ünlü beyin cerrahlarından birine götürmüştü. Sonu hiç gelmeyecek gibi gelen tahliller, çekilen MR'lar ve muayeneler sonunda beynimde iri yumurta biçiminde bir ur olduğunu öğrenince ilk sualim, "Ameliyat şart mı?" olmuştu. Ünlü profesör sorumu yadırgamış gibi yüzüme bakarak, "Evet, kesinlikle" demişti. "Müdahale etmezsek hayati tehlike söz konusu... Derhâl ameliyat olmalısınız."

O an adamın yüzümde beliren tebessüme hiç anlam veremediğine adım gibi emindim. Tabii, ameliyat olmaya hiç niyetim yoktu. Durumu savsakladığımı görünce Tahir ve Cengiz önce ameliyattan korktuğumu düşünmüşlerdi. Kuşkusuz her beyin ameliyatı gibi biraz riskliydi. Ameliyat sonrası ne olacağını peşinen tayin etmek mümkün değildi, vücutta bazı arazlar bırakması mümkündü. Sonuçta henüz habis olup olmadığı bilinmeyen bir parça, beyin dokusunun tahrip olması pahasına çıkarılacakta... Akla gelen ilk ihtimal felçti. Ama doktor öncelikle hayatımı düşünüyordu, yani benim hiç önem vermediğim meseleyi...

İyice inzivaya çekilmiştim. Hemen hemen yalıdan hiç çıkmıyordum. Yaşadıklarımdan haberleri olmayan iki dostum sık sık evime gelmeye ve beni ameliyat olmaya teşvike başlamışlardı. Tahir'i de Cengiz'i de atlatmaya çalışıyordum. İşin garibi rahatlamamdı; ölümün adım adım yaklaştığını bilmek ruhuma huzur veriyordu. Tek şikâyetim ur büyüdükçe sıklaşan nöbetlerimdi. Ur beynin elektrik dengesini bozduğu için krizler çoğalmaya, kullandığım nöbet önleyici ilaçlar kâr etmemeye başlamıştı.

Son üç ayımı yalıda, herkesten uzak, ihtilaçlar içinde geçirmeye başlamıştım. Yirmi yedi yaşında bir gencin, böyle bir sonu rahatlıkla kabul edip ecele meydan okumaması kolay izah edilecek bir şey değildi, ama bu bir gerçekti. Sadece bekliyordum. Hem de büyük bir tevekkül içinde... Muhtemelen gelen nöbetlerden birinin sonunda, krizden çıkamayacak ve ruhumu teslim edecektim...

Ama beklediğim kaderimin böyle olmadığını, bana ancak zaman gösterecekti...

2

İlk epilepsi krizine nisan ayında yakalanmıştım. Az evvel sözünü ettiğim nöbeti ise temmuzun on ikisinde geçirdim. O gece yine erkenden odama çekilmiş ve uyumaya çalışmıştım. Yetersiz uyku da nöbetleri tetikleyen faktörlerden biriydi. Krizlerden yıldığım için muntazam uyumaya gayret ediyordum. Zaten uykunun yarı ölüm olduğu söylenirdi. Uyuduğum zamanlarda düşüncelerimden de sıyrıldığım için

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

uyumaktan hiç kaçınmıyordum. Neden kaçınacaktım ki, uyanık olmak, düşüncelerimle boğuşmak bana sadece azap veriyordu.

Erken sayılacak bir saatte yatağa uzanmıştım, hatta soyunmadan. Hiçbir şey umurumda değildi, on günden beri ne sakal tıraşı oluyor ne de elbiselerimi değiştiriyordum. En son ne zaman banyo yaptığımı da hatırlamıyordum. Zaten pek odamdan çıktığım da yoktu. Şu son on gündür telefonlarımı kapatmış, evden arayanlara da Saliha Hanıma, Bodrum'daki yazlığıma gittiğimi söylemesini tembih etmiştim. Leş gibi ter kokuyordum. O hâlde uyuyakalmıştım...

Birden uyandım ve korktum.

Önce yeni bir kriz geleceğini sandım. Artık nöbet önceleri bedenimde olan değişimi hissediyordum. Kulak vınlamaları, hafif titremeler, kol veya bacağımın hafif atması, sonra da kendimden geçtiğim ağır kas kasılmaları ve baygınlık...

Bekledim.

Ama öyle bir şey olmadı. Sadece aşırı terlemiştim. Bir rüya veya kâbus da görmemiştim. Karyolamın içinde doğruldum ve ayaklarımı yere indirdim. Bir süre kendimi kontrole çalıştım. Ayaklarımdan ince, İtalyan mokasenlerimi bile çıkarmadan yatağa uzandığımı fark ettim. Terden sırtımdaki yeşil tişört bedenime yapışmıştı. Hava çok sıcaktı ve yatağa uzanırken odadaki klimayı çalıştırmayı unutmuştum. Koltuk altlarım terden leş gibi kokuyordu. Ama kendimden iğrenmekten uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Ağır ağır ayağa kalktım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Temmuz gecesinde her taraf zifiri karanlık olduğuna göre saat çoktan on biri geçmiş olmalıydı. Sarsak adımlarla açık balkon kapıma doğru yürüdüm. O gece hayatımın değişeceğini, kaderin bana yeni bir oyun oynadığını bilemezdim tabii...

Sessizce balkona çıktım.

Boğaz bütün ihtişamıyla karşımdaydı. Hareketli ve akışkan denize baktım bir süre. Karşı yaka bütün canlılığıyla karşımdaydı. Neden sonra başımı göğe kaldırdım. Mehtabın on dördü veya on beşi olmalıydı. Beykoz sırtlarından turuncu rengi doğan ay, çoktan sarıya dönüşmüş, parlak ışıklarıyla karşı tepeleri ve denizi gümüşî aydınlığına boğmuştu. Mehtabın denizin tam ortasında oluşturduğu parlak ışıklara gözüm takıldı. Önce karşımdaki manzara bana hiçbir şey ifade etmedi. Bir seneden beri hayattan öylesine kopmuştum ki, karşımdaki tabii güzellik ne denli muhteşem olursa olsun ruhumun solukluğunu, içimdeki küskünlüğü harekete geçiremezdi.

Sonra bir an durakladım.

Belki de bu göreceğim son Boğaz mehtabı olacaktı. Beyin cerrahı, derhâl ameliyat demişti, oysa üzerinden üç ay geçmişti. Acaba her geçen gün biraz daha sağlıklı hücrelerini kaybeden beynim bu ümitsiz direnişini ne kadar sürdürebilirdi?

Balkondan çekilip içeri giremedim. İçimi bir hüzün kaplamadı, sadece biraz şaşırır gibi oldum. Ne de olsa bu yalıda büyümüştüm, böyle yüzlerce mehtap seyretmiştim, aslında biraz romantik mizaçlı olduğumu da kabul edebilirdim ama bana artık bir şey ifade etmiyordu ay ışığı. Klimayı çalıştırıp uykuma devam etmek istedim ama yapamadım...

Anlamsız olduğunu bilmeme rağmen, belki de göreceğim son mehtap olması ihtimali beni yerime âdeta mıhlamıştı. Başımı kaldırıp gökteki mehtaba bir daha baktım. Sonra nazarlarım yavaş yavaş karşı sahildeki ışıltılı, canlı, hareketli hayata kaydı. Yaklaşık bir, bir buçuk sene önce ben de o

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

hayatın bir parçasıydım. Acaba bu ruh haleti içinde ölümü beklemeseydim, şu an nerede olurdum diye düşündüm bir an. Muhtemelen yaşıtım bir yığın kız ve erkek arkadaşımla beraber büyük teknemde Boğaz turu yapıyor olacaktım. Sahilde doğup büyüyen çocuklar, denizden uzak kalamazlardı. Eski yıllarda Avrupa'ya gittiğim zamanlarda da denizi olmayan bir şehirde çabuk sıkılırdım.

O gece ilk defa biraz sarsıldığımı hissettim.

Neydi bu, bir zaaf belirtisi mi? Bir an için bile olsa hayata bir özlem mi? Hayır, diye mırıldandım kendi kendime, özlem olamazdı. Ben hâlâ yaşamak istemiyordum. Hayatımın boşluğunu baştan çıkarıcı bir mehtap önleyemezdi. Derin derin nefesler aldım. Burnuma denizin iyotlu kokusu çarptı, sonra bütün genzimi kapladı. İstanbul çocuğu bu kokuyu gayet iyi tanırdı.

Aynı anda garip bir şey daha oldu. Yalının bahçesine çıkmak deniz kenarında olmak istedim. Bu izahı zor bir duyguydu. Belki de bir veda... Denize yakın olmak iştiyakı... Belki son defa denizi doya doya koklamak arzusu... Yatağa dönmekten, uykuya devamdan vazgeçtim. Odamdan fırladım, telaşlı adımlarla aşağıya inip bahçeye çıktım, sanki hemen o an, deniz kenarına ulaşamadan ölecekmişim gibi bir telaş vardı içimde... Çocuksu bir duygu, ama bunu yaşıyordum.

Bahçeye çıkınca irkildim. Derin bir sessizlik vardı etrafta. Çıt çıkmıyordu. Evin personeli çoktan uyumuş olmalıydı. Ay ışığı bahçeyi gündüz gibi aydınlatıyordu. Durup etrafıma bakındım, kendi bahçemi yadırgadım. Bahçıvanın işine son verdiğimden bakımsızlık hâkim olmuştu çiçek tarhlarına. Bu sıcak yaz günlerinde çimleri, çiçekleri sulayacak kimse kalmamıştı evde. Ne şoför Mehmet, ne de aşçı Zekeriya böyle işlerle ilgilenmezlerdi, emektar Saliha Hanım da hâliyle tek başına kaldığından ev işlerinin yoğunluğu bahçeyle ilgilenmesine engel olmalıydı.

Umursamadım... Kendim bu dünyadan göçe hazırlanırken, bahçenin aldığı hâli mi düşünecektim? Bakımsızlıktan sararmış çimlerin üzerinde yalının beton iskelesine doğru yürüdüm. Genelde akıntılı ve çırpıntılı olan Boğaz suyu çok sakindi bu gece. Rüzgâr yoktu, yaprak kımıldamıyordu. Blucinimle betonun üzerine oturdum.

Duygularımı tahlil edemiyordum. Sanırım mehtabın efsunlu güzelliği, içimdeki yıkıntıyı daha da körüklemişti. Hayatın boşluğunu ve anlamsızlığını daha iyi idrak ediyordum. Para pul, servet, şöhret, aşk, insanı mutlu etmiyordu. Her zaman kendime sorduğum sual yine kafamda canlandı; bu durum insanın doğasına aykırı değil miydi?

İnsan ne için yaşardı?

Hep bunlara sahip olmak için değil mi? Huzur ve saadet için başka ne aranırdı acaba? Benim erişemediğim şey neydi? Bu sözünü ettiğim her şeye sahip olduğum hâlde ben neden mutsuzdum, daha ne bekleyebilirdim ki hayattan?

Bütün sıraladığım niteliklere çok erken kavuştuğum için amaçsız mı kalmıştım acaba? Bunun da saçma bir düşünce olduğunu biliyordum. Normal bir insanın her kademede kendisine yeni gayeler hedeflemesi gerektiğini de biliyordum. Ama ben başaramamıştım bunu...

Deniz mis gibi kokuyordu. Hafif yosunlu, iyot kokusunu alıyordum. Dudaklarımda acı bir tebessüm oluştu; galiba ölürsem öbür dünyada sadece denizi özleyecektim. Acıda olsa gülümsemekten kendimi alamamıştım...

İşte, tam o sırada kulağıma hafif hafif gelen hıçkırıkları duydum.

İrkilerek etrafıma bakındım. Yanlış mı duymuştum acaba? Bu saatte benim bahçemde hıçkırarak ağlayan kim olabilirdi ki? İlk bakışta kimseyi göremedim. Ama yanılmadığıma emindim. Beynimde

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

büyüyen ur, henüz işitme duyumu etkilememişti. Sessizce çevreme bakınmaya devam ettim. Kimseyi göremiyordum, hem de mehtabın yukarıda ışıl ışıl parıldadığı bir gecede. Yoksa artık halüsinasyonlar da mı görmeye, gaipten sesler de mi işitmeye başlayacaktım?

Biri burnunu çekmişti, sanki gözlerinden akan yaşları dindirmek istercesine... Yo, bu beynimin yarattığı bir hayal değildi, az ilerimde ağlayan biri olmalıydı. İlk defa yanılmadığımı anlamak beni sevindirdi; seneler evvel rahmetli annemin kendi elleriyle diktiği mor susam tarhlarının ardında kımıldayan biri vardı. Belli ki ikimiz de birbirimizi görmemiştik.

Kim olabilirdi ki?

Gecenin bu saatinde bahçemde bir yabancı... Hem de ağlayan bir yabancı... Evin her iki yanında iki yalı da vardı fakat yüksek bahçe duvarlarından birbirlerine geçmek âdeta imkânsızdı. Yavaşça ayağa kalktım. Susam tarhları az ilerimdeydi.

"Kim var orada?" diye seslendim.

Birden tarhların arkasından genç bir kızın korkuyla yerinden sıçradığını gördüm. Ödü kopmuş gibiydi. Kaçamadı, şaşkın şaşkın yüzüme bakmaya başladı. Ağlaması ve hıçkırıkları durmuş, hayret ve biraz da korkuyla bana bakıyordu.

"Sen de kimsin? Ne işin var burada?" diye sordum.

Ay ışığına rağmen, ne de olsa geceydi ve aramızda üç dört metre mesafe vardı. Yüzünü pek iyi seçememiştim Kızın korkup hemen kaçmaya çalışacağını sanmıştım. Hırlı mı, hırsız mı belli değildi. Ama hiç de düşündüğüm gibi olmamıştı. Kız dik dik beni süzmeye başlamıştı. Sanki burada asıl olmaması gereken kişi benmişim gibi. Sonra sert bir şekilde konuştu:

"Asıl sen kimsin? Ne işin var bu bahçede?"

İçimden gülmek geldi. Yavuz hırsız misali bahçede benim ne aradığımı soruyordu.

Yaşadıklarım beni hayata o kadar bigâne kılmıştı ki, kızamadım. "Ben bu evin sahibiyim" diye mırıldandım. Az önce ağlayan kız neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Hadi oradan sen de!" dedi homurdanarak. "İnsanın söylediği yalan bile biraz inandırıcı olmalı... Bu yalının kime ait olduğunu biliyor musun sen?"

Başımı salladım. "Biliyorum, tabii... Bana ait."

"Yok canım! Öyle mi? Peki, kimsin sen? Adını söyle bakalım."

Uzun zamandan beri kızın saflığı ve bu garip olay karşısında kızmadan gülümsemiştim:

"Benim adım Cem Baransel."

Kız bu sefer gerçekten bir kahkaha atmıştı. "Pes doğrusu... Sen bu hâlinle kendini o ünlü milyardere mi benzetiyorsun? Şu hâline bir bak! Uzamış sakalın, sırtındaki penye, buraya kadar gelen leş gibi ter kokunla sen ancak bir at hırsızı olabilirsin."

Durakladım birden: "Peki, sen kimsin? Söyler misin?"

"Sana ne? Hemen buradan uzaklaşmazsan ev halkını uyandırır, seni yakalatırım" dedi.

"Ciddi mi söylüyorsun?"

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

Kız bir adım geri çekildi. Mehtabın yüzüne yansıyan ışıklarında gerildiğini, sinirlenmeye başladığını gördüm. "Vallahi, Mehmet ağabey iri yarı biridir; kafası kızar ve senin buraya izinsiz olarak girdiğini görürse, tuttuğu gibi seni denize atar."

"Şoförüm Mehmet mi?"

Önce, "Evet, o" diyerek başını salladı, fakat ardından Mehmet'in şoför olduğunu bilmeme şaşırarak bir an durakladı. Yüzünde gözle görülür bir hayret ifadesi oluşmuştu. "Onu tanıyor musun?" diye kekeledi.

"Tabii, tanıyorum... Bunca yıllık şoförüm."

Uzun boylu, narin yapılı, ince hatlı bir kızdı. Yaşı ancak, yirmi veya yirmi iki civarında olmalıydı. Rahat tavırlarımı yadırgadığım görüyordum. "Bırak dalga geçmeyi" diye homurdandı. "Bahçe kapısı bu saatte kilitli, duvarlarda yüksek... İçeri girmeyi nasıl becerdin?"

Kızın saf ve masum hâli bana eğlenceli geliyordu ve uzun zamandır ilk defa gülümsüyordum. "Çok basit" dedim. "Sadece odamdan çıkıp bahçeye indim."

Yüzündeki şaşkınlık daha da arttı. Dikkatle yüzüme baktı. "Yoksa sen de misafir misin?" diye sordu.

"Evet... Bu dünyaya artık misafir sayılırım."

Ne demek istediğimi tabii, anlamamıştı. Saf saf yüzüme bakmaya devam ediyordu. Sanırım hâlâ bana inanmamıştı. "Ama seni akşam yemeğinde görmedim" dedi.

"Doğru... Henüz yemek yemedim. Canım istemiyor." "Sen kimin misafirisin? Aşçı Zekeriya'nın mı?"

Baktım, evin personelinin hepsini tanıyordu. Belli ki ne hırsız ne de bahçeye bir yolunu bulup girmiş gariban takımından değildi. "Eee, bu kadar soru yeter... Şimdi sen cevap ver bakalım. Sen kimin nesisin?"

Rahatlamış gibiydi. "Ben, yalının emektarı Saliha'nın küçük erkek kardeşinin kızıyım" dedi.

İrkilmekten kendimi alamadım. Ne tuhaftı; bir de kendimi çalıştırdığım personele yakın, ilgili ve müşfik sanırdım. Saliha Hanım gerçektende uzun yıllardan beri yanımızda çalışan bir kadındı ama onun aile yaşantısı hakkında hiçbir şey bilmediğimi ancak şimdi anlıyordum. Aklımda kaldığı kadarıyla çok genç yaşta yanımıza geldiğini annemden işitmiştim, bildiğim tek şey hiç evlenmediği ve bu yalıda yaşlandığıydı. İçimi bir burukluk kapladı. Onu doğduğumdan beri tanırdım ama hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğimi ancak şimdi anlıyordum. Zenginlik ve fakirlik... Toplum bireylerini ayıran kesin sosyal çizgi... Ne olacak, Saliha Hanım, Baransel ailesinin hizmetkârıydı... Bütün hayatını bizlere adamış, bu yalıda yaşlanmıştı ve ben onun hakkında en ufak bir bilgiye sahip değildim.

Utandığımı hissettim.

Oysa, Saliha'yı severdim. Dünyaya gözümü açtığımdan beri çevremde gördüğüm insanlardan biriydi. Yalıdaki personelin işlerine son verirken ölümüme kadar vazgeçemeyeceğim tek insandı. O olmazsa yalıda hayat iyice dururdu. Ama ne kardeşlerini duymuştum ne de bu yeğenini. ..

"Adın ne senin?" diye sordum kıza.

"Elif..."

"Hımmm... Güzel bir ad... Bu ismi beğenirim."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Peki, senin adın ne?"

"Söyledim ya, Cem..

"Bırak şimdi dalga geçmeyi de gerçek adını söyle. O buradaki yalının sahibinin adı."

Hayrettir, fakat bu şahane mehtap altındaki konuşma beni oyalıyordu. İlk defa bir yabancıyla bu kadar uzun süre konuştuğumu fark ettim.

"Sen bu yalının sahibini tanıyor musun, hiç gördün mü?" dedim.

"Görmedim. Zaten buraya ilk defa geliyorum."

"Eee, yalının sahibi ben olamaz mıyım?"

"Saçmalama. O, memleketin en zenginlerinden biriymiş. Senin şu hâline bir baksana... Dökülüyorsun. Elbette sen o olamazsın."

Konuşmamız eğlenceliydi. Hiç bozuntuya vermedim.

"Doğru, haklısın" diye fısıldadım.

Merakla suratıma baktı. "Adın sahiden Cem mi?" diye sordu.

"Evet... O zengin adamla aramdaki tek benzerlik sadece adımız."

"Boş ver" diye karşılık verdi. "O kadarla kalsın zaten."

"Niye öyle söyledin?"

"Teyzemden işittiğime göre adam kafayı yemiş..."

"Nasıl yani?"

"Senin haberin yok mu?"

"Yooo... Ben bir şey duymadım."

"Bunca mal mülk, servet ve ihtişama rağmen mutlu değilmiş."

"Öyle mi? Peki ne istiyormuş?"

"Sanırım Allah'tan belâsını... Bir insan hayattan daha ne bekleyebilir? Şımarığın teki olmalı. Böyle insanlara acımamak lâzım... Herifçioğlu bir eli yağda bir eli balda yaşıyor, yine de hayatından şikâyet ediyor. Anlaşılır gibi değil. Başını çevirip şöyle bir etrafına bakınmıyor mu acaba? Bu ülkede boğaz tokluğuna çalışan binlerce insan varken, herif bulmuş da bunuyor. Hayat ona her şeyi vermiş, ama o mutlu değilmiş. Hepsi laf... Bence böyle insanları eskiden olduğu gibi falakaya yatırmalı."

Gayriihtiyari gülümsedim. "Bilemeyiz ki" dedim.

Gözleri irileşerek beni süzdü: "Neyi bilemeyiz?"

"Kim bilir, belki de adamın anlamadığımız bir sıkıntısı vardır. İnsanları anlamak senin tahmin ettiğin kadar kolay değildir. Her insan başlı başına bir muammadır. Ruhunda nice bin sırrı saklar."

Genç kızın hayreti daha da artıyordu sanki. Alay eder gibi yüzüme bakmaya devam etti. "Dalga mı geçiyorsun sen?" diye çıkıştı. "Hayatta bunca uğraşı niye veriyoruz?"

"Mutluluğu yakalamak için" dedim.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Doğru. Peki, bizi mutluluğa götüren vasıtalar nedir? En başta para değil mi? Devamlı para kazanmak, daha iyi bir hayat standardı sağlamak için çalışmıyor muyuz? Adamda her şey var. Bu hayata doğuştan zengin gelmiş zaten. Daha ne isteyecek ki?"

Hafifçe içimi çektim: "Ya o mutluluğu yakalamak için salt parayı yeterli görmüyorsa, o zaman ne olacak? Başka bir şeyler araması hakkı değil mi?"

Omuzlarını silkti: "Sıradan insanların kavuşmak isteyeceği her şey var onda. Yalnız para değil, itibar, şöhret, ne ararsan mevcut. Başka ne arayabilir ki?"

"Belki bütün bunların dışında başka bir şey..."

Elif yine duraklamıştı: "Aşk gibi şeyler mi? Her hâlde o da vardır. Teyzemden duyduğuma göre çok yakışıklı bir adammış. Hem bu kadar yakışıklı, hem de bu kadar zengin olduğuna göre mutlaka etrafında cirit atan bir yığın kız vardır."

"Olabilir. Ama ya aşktan da öte bir şey arıyorsa?"

Tekrar yüzüme baktı merakla. "Yoksa sen filozof musun?" dedi. "Bütün bu saydıklarımız bir erkeği mutlu etmeğe yeter de artar bile. İnsanı huzura götürecek başka ne olabilir?"

"Bilmem... Hiç düşünmedim. Her neyse" diye mırıldandım. "Şimdi gelelim asıl konuya... Az önce hıçkırıklarını duydum, ağlıyordun. Senin yaşındaki bir kız neden ağlar, anlat bakalım..."

Elif birden dikleşti. "Bu seni hiç ilgilendirmez" dedi.

"Aslında haklısın. Beni ilgilendirmemesi gerekir ama yine de merak ettim."

"Sana ne kardeşim, ağlarım da gülerim de... Işim gücüm yok da, daha tanışalı on dakika olmuş bir yabancıya özel hayatımdan mı söz edeceğim..."

"Sen bilirsin... Buna mecbur değilsin tabii... Ama şu gecenin cazibesine bak. Mehtabı görüyor musun? Denizi ne güzel aydınlatmış... Karşı tepelere, öbür yakadaki canlılığa bir göz at. Her taraf ışıl ışıl... İnsanlar hayatın tadını çıkarıyor. İlerleyen saate rağmen restoranlar, meyhaneler eminim ki dolup boşalıyordur. İçkiler su gibi akıyordur. Sevgililer birbirilerinin kolunda hayatın tadını çıkarıyorlardır. Böyle bir gecede çiçek tarhları arasında genç bir kızın hıçkırıklarla ağlamasını hiç anlamıyorum. Ağlıyorsa mutlaka bir derdi vardır."

Elif hemen cevap vermedi. Bir süre beni süzdü. Bu arada ben de ısrarla ona bakıyordum. Konuşurken pek çok şeye dikkat etmediğimi o zaman fark ettim. Enikonu havalı ve hoş bir kızdı. Ay ışığının altında iri ve simsiyah gözleri parlıyordu. Boyu da oldukça uzundu. Sırtındaki ucuz ve basit elbiseleri bile kendisine yakıştırmayı bilmişti.

"Benim de bir derdim olabilir. Ama bu sadece beni ilgilendirir. Bir yabancıyı değil."

"Yani bir at hırsızını hiç ilgilendirmez demek istiyorsun, değil mi?"

Genç kız birden utanmış gibi gülümsedi. "Özür dilerim" diye fısıldadı sonra. "Bu bilerek ettiğim bir laf değildi. Anlamını da pek bilmem; genelde tipsiz insanlar için kullanılan bir tabir galiba, öyle hatırlıyorum. Ağzımdan kaçıverdi. Takma kafanı, lütfen."

"Boş ver. Kafamı taktığım filan yok zaten. Ayrıca pek haksız da sayılmazsın, en son ne zaman sakal tıraşı olduğumu bile hatırlamıyorum."

Elif bu kadar konuşmanın yeterli olduğunu düşünmüş gibi eve dönüp baktı. İçeri girmek istediğini anlamıştım. "Gitme" dedim. "Daha erken."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Durakladı. "Bahçeye çıktığımdan teyzemin haberi yok. Uyanır da beni odada görmezse merak eder."

"Uyanmaz. Bütün gün yorgunluktan harap oluyor zaten. Mışıl mışıl uyuyordur şimdi. Şu betonun üzerine oturalım da biraz mehtap seyrederiz. Biraz da laflarız."

Kararsızdı Elif. Bahçede ve de gecenin bu saatinde tanımadığı bir yabancı ile karşılaşıp sohbet etmeyi yadırgamış gibiydi. Önce pek istekli görünmedi ama sonra yanımda yürüyüp tam deniz kenarına geldik ve yan yana betonun üzerine çöktük.

Aslında tam bir şaşkınlık içindeydim. Bir seneden beri ilk defa bir yabancıyla bu kadar uzun bir konuşma yapmıştım ve kızın yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Sanki kızda beni çeken sihirli bir yan vardı.

"Öğrenci misin sen?" diye sordum.

"Liseyi bitirdim fakat üniversiteye devam edemedim."

"Neden? İstediğin fakülteyi kazanamadın mı?"

Ay ışığı altında gülümseyince dişlerinin ne kadar düzgün ve beyaz olduğunu görmüştüm. "Yok canım" dedi. "Sorun sınavlar değildi. İstediğim fakülteye girerdim sanırım. Ama çalışmak zorundaydım. Babama daha fazla yük olmak istemedim. Anlarsın, işte... Hayat zor..."

Yüreğimde hafif bir burkulma oldu. "Tabii, anlarım" diye mırıldandım. "Nerede çalışıyorsun?"

"Bir mağazada tezgâhtarlık yapıyorum."

"Aldığın ücret iyi mi bari?"

"Yok, canım... Boğaz tokluğuna çalışıyoruz. Asgari ücretle..."

O gece bana ne oluyordu, anlamamıştım. Bir buçuk yıldan beri ilk defa içimde bir acıma hissi doğmuştu. Bunu yadırgadığımı itiraf etmeliydim. Kendi dertlerim içinde öylesine boğulmuştum ki, gözüm kimseyi görmüyordu.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordum.

"Fikirtepe'de" dedi.

"Baban ne iş yapar?"

"Emekli."

"Başka kardeşin var mı?"

"Benden beş yaş büyük bir ağabeyim var."

"Onun da aileye maddi katkısı oluyor mu?"

"Ceyhun'un mu? Ne yazık ki olmuyor..."

"Neden?"

"On yaşındayken bir kaza geçirmiş, ben pek küçüktüm, tam hatırlamıyorum. Doktorlar bir bacağını dizinden kesmek zorunda kalmışlar. Kangren mi ne, öyle bir şey olmuş, işte. Evden dışarı çıkamaz. İçine kapanık bir adamdır. Zavallı anneciğim yıllardır ona bakıp durur."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Elif önüme berbat bir tablo çıkarmıştı.

İçimden homurdandım. Biraz da bizim Saliha'ya bozuldum. Neden bunlardan hiç haberim olmamıştı şimdiye kadar...

Bütün bir ömrünü aileme hasretmiş bir kadına yardım etmek benim için o kadar kolaydı ki. Ama Saliha kendi ailesi hakkında bize şimdiye kadar tek laf etmemişti. Daha o an karar verdim; yarın sabah ilk işim kahvaltıya aşağıya inmek ve Saliha ile konuşmak olacaktı. Cengiz'e telefon edip hemen şirketlerimden birinde bu kızcağıza iyi bir ücretle uygun bir iş ayarlamasını sağlayacaktım.

"Hangi mağazada çalışıyordun?" diye sordum tekrar.

Bana Anadolu yakasındaki büyük bir alış veriş merkezinin adını verdi. Çalıştığı firmayı da söyledi. Kararımı vermiştim. Yarın ilk işim Cengiz'i aramak olacaktı. Birden Elif'in sorduğu sualle irkildim:

"Eee, hep benden bahsettik... Sen ne iş yaparsın?"

Gecenin sihrini hiç bozmak istemiyordum. Sanki efsunlu bir el bana dokunmuş, yalnızlığımı, insanlardan kaçmamı engellemişti. Bir an ürperdim; yoksa ölüme çok mu yaklaşmıştım? Mehtabın etkisiyle yatak odamdan çıkarken de buna benzer bir hisse kapılmış, gökte parıldayan ayı son görüşüm olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi ilk defa ölüm korkusunun içimi kapladığını hissediyordum ve beni asıl şaşırtan da buydu. Aylardır ölümü arzulayan ve bekleyen ben bu defa ondan kaçmak ister gibi bir ruh hâline bürünmüştüm.

İçimden gülmek geldi. Kim sağlamıştı bunu? Şu yanımda oturan kız mı? Başımı çevirip iri gözlerinin derinliğine baktım. Prensip olarak asla bana hitap etmeyecek biriydi. Hayatım boyunca bir sürü kızla ilişki kurup flört etmiştim. Ama hepsi belirli bir seviyenin üzerinde, sosyal standardıma uygun, zengin, şımarık ve güzel kızlardı. Ya, Elif? Başka şartlar altında görsem muhtemelen başımı çevirip bakmayacağım biriydi. Utandım.

Düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. Sorduğu suali hatırladım.

"Ben mi?" diye kekeledim. Şimdi ona gerçeği anlatamazdım. Hem anlatsam da inanmayabilir di zaten. Hâlimi görüp beni at hırsızına benzetmişti. Haklıydı da. On beş gündür vücudum su yüzü görmüyordu. Saçım sakalım birbirine karışmıştı.

"Şey..." dedim. "Ufak tefek işler... Ne olacak ki?"

"Nasıl yani?"

O an aklıma hemen uyduracağım bir şey gelmemişti. "Bu ufak tefek işlerin bir adı yok mu?" diye sordu.

Zorlandım. "Var, tabii" dedim. Sonra hemen uydurdum. "Minibüste çalışıyorum."

"Yani şoför müsün?"

"Onun gibi bir şey... Yardımcısıyım."

"Ha, anladım. Minibüslerdeki çığırtkansın yani."

"Evet, öyle..."

Yalan söylediğim için üzgündüm ama o an için başka çarem yoktu. Elif geceyi burada geçireceğine göre yarın sabah beni gerçek kimliğimle görünce onun ne kadar şaşıracağını hayal bile edemiyordum. Onu kandırmıştım ama bunun bana zevk verdiğini kabul etmek zorundaydım.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Yarın sabah benim için çok farklı bir günün başlangıcı olacaktı.

Tabii, öyle düşünmüştüm.

Ama sabahın bana nasıl bir sürpriz hazırladığını bilemezdim ki...

3

Elif nihayet, Allah rahatlık versin diyerek hızlı adımlarla yalıdan içeriye girmişti. Ben yerimden kalkamadım; dalgın, düşünceli, oturduğum yerde öylece kaldım. Başımı kaldırıp mehtabı seyre devam ettim. Bende bir şeylerin değiştiğini, ruhumun derinliklerinde henüz adlandıramadığım bazı sıçramaların varlığını, garip gelse de içimde ölüme karşı sanki ilk isyan tohumlarının yeşerdiğini duyar gibiydim.

Bir şeyleri yadırgıyordum ama ne olduğunu kestiremiyordum. Mehtabın mucizevî gücü mü acaba diye düşündüm. Çocukluğumda okuduğum "Gündüz Adam-Gece Kurt" hikâyesi aklıma geldi. Bir hikâyeydi, ama yazan, kahramanının ay ışığından etkilenerek ruhi ve fiziki değişmeye uğrayarak değiştiğini anlatıyordu. Olabilir miydi böyle bir şey? Olamazdı, tabii. Yaratıcı bir muhayyilenin uydurduğu bir masaldı o hikâye. Utanmasam, bende de böyle bir değişim var mı diye, kendimi kontrole kalkışacaktım.

Yine de düşünmeye devam ettim. Ayın çekim gücünün dünyayı etkilediği, bilinen, İlmî bir gerçekti. Gel-git olayları böyle oluşuyordu. Ayrıca mehtaplı sıcak gecelerinin ruh hastası insanlar üzerinde psişik bazı tesirleri olduğunu, onları suç işlemeye daha rahat teşvik ettiğini işitmiştim. Bu da ay ışığının insanları etkilediğini gösteriyordu.

Ben de bir şekilde etkileniyor muydum acaba?

Mehtabın bende bu tarz bir tesiri olmadığı açıktı, hayatım boyunca trafik suçu bile işlememiştim. Bu tesirin bir suç şeklinde ortaya çıkması şart mıydı? Mehtabın insan üzerinde müspet bir etkisi olamaz mıydı?

Yoksa o garip kız mı bana tesir etmişti.

Bunu düşünmek bile komik geldi. Hiçbir niteliği olmayan biriydi o. Yalıdan içeriye girince fiziğini bile unutmuş, simasını gözümde canlandıramaz hâle gelmiştim. Sanırım güzel bir kızdı ama ona gelinceye kadar, ondan çok daha güzel kızlarla arkadaşlık etmiştim. Daha da önemlisi bende basit, sıradan, eğitimsiz bir insan intibaı yaratmıştı. Sadece acımıştım. Acıma hissimin özünde de bunca yıllık hizmetkârımız Saliha'ya giderayak bir vefa jesti yapmak isteği yatıyordu.

Bileğimdeki saate bir göz attım. Üçe yaklaşıyordu. Çok şaşırmıştım. Saatin bu kadar hızla ilerlediğini hiç tahmin etmemiştim. Birden içime yine nöbet korkusu çöktü. Uykusuz kalmıştım ve uyku düzenimin bozulması nöbetlerin gelmesine sebep oluyordu.

Ona rağmen isteksizce yerimden kalktım ve yalıdan içeriye girdim. Gecenin bu saatinde herkes uykudaydı. Üst kata yatak odama çıkarken Elif tekrar aklıma takıldı. Yarın sabah erkenden kahvaltı için aşağıya indiğimde kızın yaşayacağı şaşkınlığı düşünerek gülümsedim.

Odama girdiğimde balkon kapım hâlâ açıktı. Sıhhatim için derhâl yatağa girip uyumam gerekirdi ama yapamadım. Balkona çıkıp hayran hayran ay ışığını seyre daldım.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Ama ortada bir gerçek daha vardı, inkâr da etsem, kızdan etkilenmiştim. Keşke yatmaya çekilmese ve gün doğuncaya kadar onunla konuşsaydım...

Ertesi sabah erkenden yataktan fırlamıştım. Çocuksu ve anlamsız bir heyecanla... Ne de olsa çalışan biriydi Elif, teyzesi ona mutfakta bir şeyler yedirip gönderebilirdi. Oysa ona kendimi gösterip sürpriz yapmak istiyordum. Saate baktım, daha altıydı. Bu saatte yalıdan ayrılmış olamazdı. Hızla tıraş olup, uzayan sakallarımı kestim, duşa girip bir güzel yıkandım. Yüzüme, koltuk altlarıma kokular sürdüm ve tabii leş gibi kokan elbiselerimi çıkarıp attım. İpek bir gömlekle, ütülü keten pantolon giyip doğru mutfağa indim.

Saliha, tek başına mutfakta çay yapıyordu. Herhâlde yeğeni daha uyanmamıştı. Beni sabahın bu saatinde mutfakta ve bakımlı görünce önce müthiş şaşırdı, sonra gözlerinde tatlı bir sevincin ışıltıları parladı. "Günaydın, beyefendi" diyebildi.

Heyecanla sordum. "Elif gitti mi?"

Bir an duraklayarak yüzüme baktı. "Kim dediniz, efendim?" diye sordu.

"Elif... Yeğenin... Gitti mi yoksa?"

"Elif mi?"

"Evet, evet... Yeğenin..."

Kadıncağızın yüzü birden sararmıştı. Kekelemeye başladı. "Fakat benim yeğenim yok ki..."

"Yok mu? Küçük erkek kardeşinin kızını soruyorum. Elifi..."

Yüzü renkten renge girmeye başlamıştı. "Fakat, beyefendi..." diyebildi güçlükle. "Benim hiç erkek kardeşim yoktur. Ben tek evlâttım."

Birden donakaldım. Ne diyeceğimi şaşırdım. "Emin misin, Saliha?" diye fısıldadım.

Hâlâ hayretle yüzüme bakıyordu. Fakat artık beni karşısındaki ilk görüşünde yüzünde oluşan sevinç ve memnuniyet ifadesi kaybolmuş, endişe ve korku ifadesi yer almaya başlamıştı. Bunu rahatlıkla görebiliyordum.

Sarsıldım. Hatta bir yere tutunmak ihtiyacı duydum. Yani dün gece bahçede yaşadıklarım, konuşmalarım, gördüğüm o kız, bir halüsinasyon muydu? Hayal mi görmüştüm? İnanamıyordum. Betim benzim uçtu. İçimden bir şeylerin çekildiğini hissediyordum. Yoksa hepsi bir rüya mıydı? Dün gece yaşadıklarım, hasta beynimin bana oynadığı bir oyun muydu? Sanki Saliha'nın söylediklerini anlamamış gibi kekeledim.

"Yani, senin Elif adlı bir yeğenin yok mu?"

"Hayır, beyefendi. Yok" dedi.

Gerçekten anlamakta zorluk çekiyordum; dün gece mehtap altında yaşadıklarım bana o kadar gerçek gelmişti ki, aksine inanmak zordu. Bu bir hayal veya rüya olamazdı. Hiçbir rüya bütün teferruatıyla hatırlanamazdı; muğlak, gölgeli, dumanlı bir yanı olurdu. Hâlbuki ben konuşmalarımızı kelimesi kelimesine hatırlıyordum.

Kendimi toparlamaya çalıştım.

"Dün gece yalıda hiç misafir var mıydı? Genç bir kız?" diye sordum.

https://lukalatifozof2019.wordpress.com/

Saliha olumsuzca başını iki yana salladı: "Yoktu, efendim. Olsa mutlaka benim haberim olurdu. Bir şey mi oldu? Neden soruyorsunuz?"

Cevap veremedim. Anlatırsam, Saliha'nın ne düşüneceğini tahmin ediyordum. Mutlaka hayal gördüğümü düşünecekti. Ben bile kuşkuya düşmüştüm şimdi. Başımdaki hastalığın ilerledikçe neler yaratacağını tam olarak bilmiyordum. Belki de gördüğüm yalnızca bir hayaldi. Emin olamıyordum. Suratım asıldı. Sarsılmış olarak tuttuğum iskemleyi çekip oturdum. Derin bir nefes aldım. Anlaşılan, durumum gittikçe kötüye gidiyordu. Nöbetlerin yanında şimdi de böyle gerçekte var olmayan olguları yaşayacaktım. İliklerime kadar titredim.

"Hiç" dedim. "Önemli değil, Saliha" diye fısıldadım.

Ama Saliha zeki bir kadındı. Bendeki değişikliği sezinlemişti. Tıraş olmam, sırtımdaki elbiseleri değiştirmem gözünden kaçmamıştı. Beni rahatlatmak isteyerek, "Beyefendi, yeni çay demledim. Bir fincan içmek ister misiniz?" diye sordu.

Tam bir hayal kırıklığı içinde, "Hayır, istemem" dedim.

İçimden lânetler okumaya başlamıştım. Dün gece yaşadıklarımın bir düş olduğunu kabul etmek zorundaydım artık. Belki de hiç uyanmamıştım. Gece yarısı kalkıp balkon kapısını açmam, gökteki mehtabı seyretmem, denizin iyot kokusunu almam, bahçeye çıkmak istemem, hıçkıran kızın sesini duymam ve sonra da onunla konuşmam hep hasta beynimin yarattığı hayallerdi.

Veya bir rüya...

İdrak edemiyordum. Ama çok acıydı... Sarsılmıştım.

"Mehtabın kaçı?" diye sordum Saliha'ya.

Sorumu pek anlamamıştı. Saf saf yüzüme baktı. "Efendim?" dedi.

"Yani mehtap dolunay hâlinde mi, onu soruyorum. Ben pek farkında değilim de..."

"Ha, evet" diye mırıldandı Saliha. "Sanırım on dördü, on beşi filan olmalı... Dün gece bir ara bahçeye çıktığımda fark ettim."

İrkilmiştim birden. "Kaçta çıktın bahçeye?" diye sordum.

Tabii, anlamsız bir sualdi benimki. Sadık hizmetkârımız yine aynı şaşkınlık içinde, "Tam hatırlamıyorum, efendim. Herhâlde saat on filandı" dedi.

"Bahçede herhangi bir yabancı gördün mü?"

Sorularım kadıncağızı ürkütüyordu. "Görmedim" dedi büyük bir saflıkla. "Kim girebilir ki bizim bahçeye? Emriniz üzerine bahçe kapısını devamlı kilitli tutuyoruz. Artık gelen gidenimiz hiç yok."

Doğruydu. Zira hiç kimseyi kabul etmiyordum. Artık gerçeği kabul etmek zorundaydım: Dün gece yaşadıkların hastalığımın yeni bir safhası olmalıydı.

Ama bu kez ilk defa hüzünleniyordum.

Dün geceki kızı hayatın gerçek bir parçası gibi görmek istiyordum. Sabahı zor etmiş, kahvaltıda karşısına "at hırsızı" kılıklı biri gibi değil, yalının gerçek sahibi, zengin ve yakışıklı Cem olarak çıkmak istemiştim.

https://ukalafiloz0i2019.wordpress.com/

Kafamın tekrar karışmak üzere olduğunu hissettim. Bir tuhaflık vardı bu işte... Yatak odama döndükten sonra düşündüklerim aklıma geldi, hemen yatağa girememiş, hatta uykusuzluğun yeni bir nöbeti çağrıştırmasından korkmuştum. Peki, bunlar da mı rüyanın bir parçasıydı? Olabilir miydi?

Gözlerim üzüntüyle beni süzen Saliha'ya takıldı. Neredeyse elinde doğmuş sayılırdım; kendimi bildim bileli evin demirbaşıydı Saliha. Bende çok emeği vardı. Bu hâlimi görmek belli ki kadıncağızı çok üzüyordu. Nezaketi ve terbiyesi, hiç eksik etmediği daimî mesafeli duruşu, merak etse de sağlığım hakkında soru sormasına engel oluyordu.

Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktım. Kafam karmakarışıktı. Hâlâ dün gece yaşadıklarımın bir hayal ya da rüya olduğuna inanamıyordum. Beynime böylesine nakşolan bir rüyayı hiç görmemiştim. Şu an bile her şeyi gayet net hatırlıyordum. Salona gideceğime bahçeye çıktım. Eminim, Saliha çaktırmadan arkamdan beni izliyordu gözleriyle.

Denizin kenarına kadar geldim. Dün gece Elifle yan yana oturduğumuz betonun üzerinde durup denizi seyretmeye başladım. Bu sabah nedense o iyot kokusunu alamıyordum. Sabah güneşi daha şimdiden etrafı ısıtmaya başlamıştı bile. Dün geceki mehtabı, içime huzur veren ay ışığını, karşı sahili seyrederken benliğimde kıpırdayan hayata dönüş şevkini hatırlar gibi oldum. Öyle hissetmeme ne sebep olmuştu acaba? Rüyamı süsleyen ve aslında hiç var olmayan o kız mı?

İçimdeki burukluk arttı.

Onun da bir derdi vardı; hıçkırıklarını ilk duyduğum zaman oturmuş ağlıyordu az ilerde. Sebebini sorduğumda bana söylememişti. Gayriihtiyari gözlerim ilk hıçkırıklarını duyduğum mor susam tarhlarının olduğu yere kaydı, sanki onu tekrar orada görecekmişim gibi.

Yoktu, tabii...

Ama birden gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çiçek tarhının olduğu yerdeki otlar ezilmiş ve hâlâ yana yatık duruyordu. Az kaldı heyecandan bağıracaktım. Bundan daha iyi delil olamazdı. Ezilmiş otlar dün gece orada birinin oturduğunun açık deliliydi ve ben orada oturanın kim olduğunu biliyordum. Bu durumda dün gece yaşadıklarım bir hayal veya rüya olamazdı.

Hızla yere eğilip otları inceledim. Artık hiç kuşkum yoktu: Elif adlı kız dün gece bahçemdeydi... Ama bunun hâlâ muamma gibi görünen bir yanı vardı: Saliha onun varlığını neden inkâra kalkışmıştı? Hizmetkârım asla yalan söylemeyecek kadar dürüst bir insandı. Oysa, benim yeğenim yok demişti.

Deli gibi koşarak mutfağa döndüm. Hızla içeri girdiğimi gören Saliha endişeyle yüzüme baktı. "Buyurun efendim, bir isteğiniz mi var?" diye sordu.

Tepem atmıştı bir kere, bu hastalığa yakalandığımdan beri çok çabuk sinirleniyordum.

"Saliha" diye gürledim. "Sakın bana yalan söylemeye kalkışma. Yeğenin nerede? Gitti mi?"

Kadıncağızın gözleri dolar gibi oldu. "Efendim, size söyledim ya, benim yeğenim yoktur. Hem bilmeniz lâzım, hiç duymadınız mı, benim hayatta hiç yakın akrabam yok."

"Ama dün gece burada senin yeğenin olduğunu iddia eden bir kız vardı" dedim.

Yüzüme acıyarak baktı. "Burada mı, yalıda mı, efendim?" diye kısık sesle mırıldandı.

"Evet... Gece yarısına doğru... Birlikte oturduk, konuştuk, mehtabı seyrettik. Gece terleyerek uyanmış, biraz serinlemek için bahçeye, deniz kenarına inmiştim. O zaman susam tarhlarının arasında ağlayan kızı gördüm. Ne işin var burada diye sorduğumda senin yeğenin olduğunu söyledi."

https://ukalafiloz2019.wordpress.com/

Saliha sesini çıkarmadı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Öfkelendim. "İnanmıyor musun bana?" diye homurdandım.

İçini çekip, "Ah, beyefendi... Siz bütün gece odanızdan dışarıya hiç çıkmadınız" diyebildi güçlükle. Bir ara ben de rüya gördüğümü sanmıştım ama az önce Elifin oturarak bozduğu ve iz bıraktığı otları görünceye kadar. Bu defa söylediklerimin doğru olduğunu ispatlayabilirdim. Saliha'nın kolundan tutarak çekiştirmeye başladım. Kadıncağız neye uğradığını şaşırmıştı. "Yürü" dedim. "Sana bunu ispatlayacağım."

Hiç sesini çıkarmadan peşimden gelmeye başladı. Gerçekten çılgın gibiydim. Onu deniz kenarına götürüp ezilmiş otlan gösterdim. "İşte, burası" dedim. "Elif bahçeye çıktığımda burada oturmuş ağlıyordu. Gördün mü?"

Başını salladı sadece. Ama bana acıyarak bakan nazarlarında değişiklik olmamıştı. O zaman bu delilimin hiçbir işe yaramadığım anladım. Saliha bana inanmamıştı. Galiba haklıydı da; bunca yıllık emektarım, bir yeğenim yok diyordu. Yalan söylemesi için de ortada bir sebep yoktu. Süngüm düşer gibi oldu. Gerçeği bir türlü kabullenmek istemiyordum.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diye mırıldandım.

Gözlerinde yaşlar birikmişti. "Keşke bir yeğenim olsaydı... Keşke dün gece onunla tanışmış olsaydınız. Bundan gurur duyardım."

Ezilmiş otları işaret ettim. "Peki, bunu nasıl açıklayacaksın?" diye sordum.

Utanmış gibi önüne baktı. "Kim bilir, belki bir kedi köpek girip burada yatmıştır" dedi.

Daha fazla ısrarın bir anlamı kalmamıştı. Tam konuyu kapatmak üzereydim ki, yan tarafımdaki komşum, Hayrullah Ağa Yalısı diye maruf binadan gülen çocuk sesleri gelmeye başladı. Birden irkildim. "Saliha?" dedim. Çekinerek yüzüme baktı yeniden.

"Bitişikteki yalıda yaşayan genç bir kız var mı?"

Bir an durakladı. Kısa bir tereddüt yaşadığını hissettim. "Şey... Efendim... " diye kekeledi.

"Çabuk söyle, var mı yok mu?"

Bitişik komşum sonradan görme, Adanalı bir iş adamıydı. Onlarla bir ünsiyetim yoktu, sadece bir sabah işe giderken kapıda karşılaşmış, soğuk bir şekilde selamlaşmıştım.

Yeterince tanımıyordum ama kocaman Mercedes'ine binmeye çalışan bir yığın çocuk görmüştüm. Biraz gürültücü bir aileydiler. Saliha kararsız bir şekilde mırıldandı.

"Çocuklara bakan yeni yetme bir kız var orada" diye mırıldandı.

"Yani sen onu gördün mü, tanıyor musun?"

"Evet... Gördüm. Hatta konuşmamız da oldu."

"Nerede? Ne zaman?"

"Deniz kenarındaki müşterek duvarın önünde... Yaz gelip havalar ısınınca bahçeye çıktığımda birkaç kez karşılaşmıştım kızla."

Yine aniden heyecanlanmıştım. "Bana tarif et o kızı" dedim.

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

İtiraz edecek gibi oldu. "Beyefendi" dedi. Hemen lafını ağzına tıkadım. "Onun hakkında ne biliyorsan anlat" diye bağırdım. Saliha hâlimden korkmuştu.

"Sıradan bir kız, işte... Çocuklarla meşgul oluyor..."

"O kadarını anladım. Sen kızın fiziğini bana tarife çalış."

Saliha bir düşündü. "Genç olmasına genç, on sekiz yirmi olmalı. Al yanaklı, gürbüz bir köylü kızı... Hâlâ şalvarla dolaşıyor İstanbul'da. Onu Adana'dan getirmişler. Komşunun çocuklarının peşinde koşturup duruyor."

Yeni bir hayal kırıklığı daha yaşadım. Saliha'nın çizdiği tip dün gece konuştuğum kıza hiç uygun düşmüyordu. O olamazdı. Bakışlarımı tekrar ezilmiş mor susam tarhının otlarına çevirdim. Bu kadarına pes demek lâzımdı. Kızın oturup ağladığı yeri gayet iyi hatırlıyordum. Tamam, beynimde ur vardı, hastaydım, böyle halüsinasyonlar görebilir, olmamış bir şeyi yaşanmış gibi hayal edebilirdim ama bu kadar gerçekçi bir rüya görülebilir miydi?

Çöküşümü Saliha da hissetmişti. Üzüldüğünü görüyordum, ne de olsa üzerimde çok emeği vardı, onu evin bir hizmetkârından ziyade ailenin bir ferdi sayardım. Babamın vefatından beri bana ilk defa, "Küçük Bey" diye hitap etti; eski çocukluğumdaki yakınlığını hissettirmek için. Yine de aradaki ölçülü mesafeyi bozmak istemiyordu. "Sizin gördüğünüz kız, nasıl biriydi?" diye sordu.

Durakladım.

Elif'i nasıl tarif edebilirdim, düşündüm birkaç saniye. Gerçekten de beynimde sadece flu hatları kalmıştı. Tam açıklaması zordu. Bu beni daha da rahatsız etti. Yoksa hakikaten bir rüya mıydı gördüklerim... "Güzel bir kızdı... Hatta çok güzel" dedim. "Uzun boylu, narin ve endamlıydı. Kocaman iri siyah gözleri, inci gibi dişleri vardı. Ama üzgündü. Zaten bahçedeki varlığını, duyduğum hıçkırık sesleriyle fark ettim."

Saliha yadırgayarak yüzüme baktı: "Yani ağlıyor muydu?" "Evet..."

"Neden ağladığını sordunuz mu?"

"Sordum ama söylemedi."

"Neden?"

"Seni ilgilendirmez dedi."

"Ayıp etmiş... Sizin gibi anlayışlı birine, hem de bir yabancının bahçesinde böyle cevap verilir mi? Galiba kaba bir kızmış."

Elimde olmadan gülümsedim. Elif'le olan konuşmalarımızı hatırladım. Saliha merakla sordu. "Neden gülüyorsunuz, Küçük Bey? Kaba bir davranış değil mi yaptığı?"

Tebessümüm bütün yüzüme yayıldı. "Daha da beterini söyledi" dedim.

"Daha da beterini mi?"

Onaylarcasına başımı salladım: "Beni at hırsızına benzetti."

"Aman Allah'ım! Ne terbiyesizmiş..."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Hiç oralı olmadım. "Yalan mı, Saliha? Yüzümde on beş günlük sakal vardı. Elbiselerim berbat hâldeydi ve en son ne zaman yıkandığımı bilmiyordum. O kadarla da kalmadı. Leş gibi kokuyorsun, dedi bana."

Hâlâ gülümsüyordum...

"Peki, sonra ne oldu?"

"Uzun uzun konuştuk. Sonra teyzem uyanırsa beni merak eder diyerek birden beni bahçede bırakıp yalıdan içeriye girdi."

"Yani teyzem dediği bendim, öyle mi?"

"Ne yazık ki, öyle... Bana kendini senin küçük erkek, kardeşinin kızı olarak tanıttı."

Saliha başka bir şey diyemedi, sadece içini çekti...

https://ukalafiloz2019.wordpress.com/

4

Rahmetli babam bu yalıyı ben doğmadan epey önce, yetmişli yılların başında almış, ikinci derecede tarihî eser niteliğinde olduğundan dışını ve içinde de pek çok yerini aslına sadık kalarak yenilemişti. Eski Osmanlı zevk ve adabına uygun olarak yatak odaları üst kattaydı. Ortadaki en büyük yatak odasını hâliyle onlar kullanırdı, ikisinin de birbiri ardına vefatından sonra bir müddet o odaya girmek içimden gelmemişti. Ama daha sonra onların odasını ben kullanmaya başlamıştım. Yalı iki katlıydı ve yatak odasının denize nazır harika bir balkonu vardı. Fakat yalının en sevdiğim yeri, üst kattan ufak bir merdivenle çıkılan, binanın en üstünde yer alan, eski tabiriyle "cihannüma" denilen tek odaydı. Babam bu odayı kendine çalışma odası olarak restore ettirmişti. İç tezyinat ve dekorasyonunu mümkün olduğunca orijinaline uygun olarak yenilemişti. Bu odaya ne zaman girsem, rahatlar, içim açılırdı.

O sabah Saliha'nın yanından ayrılınca doğru cihannümaya çıktım. Kapıyı açıp içeri girdim. Ancak o zaman fark ettim; ruhi bunalıma düştüğümden bu yana, şöyle böyle bir buçuk seneden beri bu odaya ilk defa giriyordum. Saliha her tarafa yetiştiği gibi, burayı da temiz tutmuş, bakmış, tozunu filan almıştı. Yine de, uzun zamandır kullanılmamanın verdiği bir terk edilmişlik gözüme çarptı veya öyle bir hisse kapıldım. Belki de yeterince havalandırılmadığı için bir rutubet kokusu aldı burnum. Balkon kapısının kanatlarını ardına kadar açtım.

Hâlâ bir şaşkınlık yaşıyordum.

Ama şaşkınlığımın beni en düşündüren yanı hayata bakışımdaki değişimdi. Kelimelere dökmekte zorlanıyordum fakat içimdeki boşluk, hayatın anlamsızlığı konusundaki peşin yargım sanki örselenmişti. Balkona çıkıp ferforje demir balkon korkuluklarına tutunup önümdeki eşsiz manzarayı seyre daldım. Ne olmuştu bana? Henüz anlamıyordum.

Hayata küskünlüğümü yitiriyor muydum? Durumum aslında şu sıralar çok daha kötüydü. Üç aydır beynimde hızla büyüyen bir ur vardı. Müdahale edilmezse beni öldürecekti. Dün geceye kadar bir kurtuluş yolu olarak gördüğüm beynimdeki urdan birden nefret ettiğimi hissettim. Bu duygu benim için çok yeniydi.

Güneş daha sabahın bu saatinde bile etrafı kavuruyordu. Çok sıcak bir gün olacağı belliydi. Doktorum güneşte fazla kalmamamı tembih etmişti; fazla sıcak nöbeti tetikliyordu. Bunu hatırlayınca hemen balkondan içeri girdim.

Ruhumdaki ve düşüncelerimdeki bu değişikliğe dün geceki kız sebep olabilir miydi? Sebebin o olmadığına emindim. Elif, sosyal yapıma, genel kültürüme, zevklerime hitap edecek nitelikte biri değildi kesinlikle. Her yönden aramızda uçurumlar vardı. Ruhumda esmeye başlayan değişim rüzgârlarının sebebi o olamazdı.

Ya mehtap? Büyüleyici ay ışığı? Onlar da olamazdı... Sadece basit bir tabiat olayıydı... Bu illete tutulduktan sonra nice mehtaplı geceler yaşamıştım...

Peki, neydi öyleyse?

Neden yaşamanın güzelliğini hissetmeye başlamıştım yeniden?

İçimdeki hayat kıvılcımını ne ateşlemişti? Babamdan kalma antika koltuğu açık balkon kapısının önüne çektim. Oturup, bacak bacak üstüne attım, gözlerimi önümde akan hafif dalgalı Boğaz'ın sularına çevirerek düşünmeye başladım. Bütün şartlar dün gece bir hayal gördüğüm, ya da hiç uyanmadığım noktasında toplanıyordu. Kesin olan husus Saliha'nın bir yeğeninin olmadığıydı. Bitişik komşunun çocuklarına bakan kız da Elif olamazdı. Ama ben hâlâ dün gece yaşadıklarımın bir hayal olmadığında ısrarlıydım.

Akla yakın bir açıklaması yoktu. Kendimi haklı çıkarmak için şimdi yeni senaryolar üretmeye başlamıştım. Elif saatin ilerlediğini, Saliha'nın uyanırsa kendisini merak edeceğini söyleyerek yanımdan ayrıldığında arkasından onu izlemiştim. Kızın yalıya girdiğinden kesin emindim. Müstahdemden biriyle bir yakınlığı olmasa yalıdan içeriye girer miydi hiç?

Yoksa Elif, Aşçı Zekeriya'nın veya Şoför Mehmet'in mi akrabasıydı? Bunu hiç düşünmemiş, ben Saliha'nın yeğeniyim deyince ona inanmıştım. Evde çalışan müstahdem sayısını, hastalanınca üçe indirmiştim. O üçü hariç evde çalışan kimselere ihtiyacım kalmamış, kimsenin o rezil hâlimi görmelerini istemez olmuştum. Zaten odamdan bile dışarıya çıkmıyordum. Zekeriya veya Mehmet eve bir akrabalarını çağırsa ruhum bile duymazdı. Bir gecelik misafirlikten ne çıkar, diye düşünebilirlerdi. Ama öyle olsa yalıdaki bir yabancının varlığını Saliha görürdü. Bunu benden saklaması için de bir sebep göremiyordum.

Meseleyi daha fazla düşünmemeye karar verdim...

***

Benim için sıkıcı bir gün oldu. Olayı unutmaya karar vermiştim, fakat beceremedim. Hiçbir rüya bu kadar net ve ayrıntılarıyla hatırlanamazdı. Aklım takılmıştı dün gece yaşadıklarıma, konuyu kimseyle daha fazla konuşmak da istemiyordum; yüzüme karşı ifade etmeseler de evimin personeli bile beyninde ur olan, ruhi dengesi bozuk, hasta bir adam olarak görüyorlardı beni.

Bütün gün üst kattaki cihannümadan çıkmadım. Saliha'nın tepsi içinde getirdiği kahvaltıyı ve öğle yemeğini geri çevirdim. Hiç açlık hissi duymuyordum. Sadece epilepsi nöbetlerini önleyen ilaçlarımı yutmuştum bir bardak suyla.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Bu arada aklım yeni bir şeye takıldı: Acaba Elif, bu gece de yalının bahçesine gelecek miydi?

Ruh hastası da olsam, bunun oldukça fantastik ve saçma bir beklenti olduğunu idrak edecek kadar zihnî melekelerim yerindeydi. Rüya görmediğime inanıyordum hâlâ, ama öyle bile olsa kızın yeniden gelmesi için hiçbir sebep yoktu ortada.

Bana yalan söylemiş, Saliha'nın yeğeni olduğu iddiasında bulunmuştu. Bir daha nasıl yüzleşirdi benimle, imkânsızdı. Ama içimden gelen bir his, kızın yeniden geleceğini ve bir daha karşılaşacağımızı söylüyordu. Günün ilerleyen saatlerinde bu his bende saplantı olmaya başladı. Hatta hayal ve düş iddiasını ortadan kaldırmak için o gece hiç uyumamaya karar verdim. Kızı bekleyecektim...

Akşam beş sularında mutfağa indim. Saliha her zamanki gibi beni endişeyle süzdü. "Bir emriniz mi var. Küçük Bey?" diye sordu.

Acıktığımı söyledim. Fakat rehavet ve uyku bastırmaması için sadece biraz beyaz peynirle karpuz yedim. Sonra, "Erken yatacağım" diyerek yatak odama çekildim.

Işıkları söndürüp, balkon kapısını açtım ve beklemeye başladım.

Vakit daha çok erkendi, gün batmamıştı bile. Belki sabaha kadar uykusuz kalacaktım ama içimdeki hissi yenemiyordum bir türlü. Hiç de âkil bir davranış değildi ama bunu yapmak zorunda hissediyordum kendimi.

Önce güneş battı. Gurubun kavuniçi renkleri yavaş yavaş kaybolurken temmuz gecesinin karanlığı ufku sarmaya başladı. Âdeta yerimde duramıyordum, bir çocuk gibi heyecanlıydım. Önümdeki Boğaz manzarası gittikçe koyulaşıyordu. Sanırım mehtabın on beşiydi; ay sapsarı hâliyle Beykoz sırtlarından şu sıralar doğmuş olmalıydı. Ama yatak odam Beykoz tarafını görmediğinden mehtabın yükselişini göremiyordum. Fakat az sonra ay ışığının yarattığı yakamozlar Boğaz sularını ışıldatmaya başladı. Bulutsuz havada berrak mehtap bu gece de yerini alıyordu.

Kalbim güm güm çarpmaya başlamıştı. Kızın bu gece de geleceğine inanıyordum hâlâ. Ama henüz erkendi, yalıdaki hayat devam ediyordu, aşağıda Saliha, Zekeriya, Mehmet akşam yemeklerini yemişlerse de henüz yatmak için odalarına çekilmemiş olmalıydılar.

Hiç uykum yoktu. Mehtabın yükselmesini bekledim. Tatlı bir akşam serinliğiyle beraber ay ışığı bütün bahçeyi aydınlatmaya başladı. Saatin ilerlemesini bekliyordum. Bir ara aşağıya kulak verdim. Zekeriya ve Mehmet müştemilata çekilmişlerdi, Saliha da yatmak için son hazırlıklarını yapıyordu. Az sonra yalıyı derin bir sessizlik kapladı.

Herkes çekilmişti. Evde uyanık tek ben kalmıştım artık. Kolumdaki saate bir göz attım, on bir buçuğu beş geçiyordu. Artık harekete geçebilirdim. Ağır ağır odamdan çıktım. Sessizce aşağıya inip bahçeye süzüldüm. Kızı tekrar görürsem, en azından kendime dün gecenin bir düş olmadığını ispatlamış olacaktım.

Bahçe dün geceki gibi sessizdi.

Önce mor susamların olduğu çiçek tarhına bir göz attım. Kimse yoktu. Hemen ümitsizliğe kapılmamalıydım. Dün gece bahçeye kaç sularında indiğimi hatırlamıyordum, belki biraz daha geç çıkmıştım. Hiç acelem yoktu, bekleyebilirdim. Mehtap aynı ihtişamıyla parıldıyordu. Beton iskeleye doğru yürüdüm ve yere oturdum.

Birini beklemenin bu kadar zor ve heyecan verici olduğunu bilmiyordum. Kız büyük bir ihtimalle gelmeyecek ve ben hüsrana uğrayacaktım. Lâkin geleceğine dair içimdeki his hâlâ kaybolmamıştı.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Neden bu hissi taşıdığımı da çözemiyordum. Başımı çevirmeden en ufak bir ayak sesi, dal çıtırtısı, kuş ötüşü, vapur düdüğüne müteyakkız öylece bekliyordum.

Dakikalar sanki geçmek bilmiyordu. Galiba düşüncelere fazla dalmış olmalıyım ki, birden arkamdan bir sesin yükselmesiyle sıçradım. Berrak, akıcı bir ses tonuyla, "merhaba" demişti Elif.

Şimşek gibi başımı çevirdim.

Uzun boyu, iri siyah gözleriyle gülümseyerek bana bakıyordu... Bu ne bir rüya, ne de bir hayaldi. Hakikatin ta kendisiydi. Hazırlıklıydım ve çoktan karar vermiştim. Tedbirli davranacak, onun gerçek kimliğini öğreninceye kadar biraz umursamaz gibi davranacaktım. Sanki sıradan biriyle karşılaşmışım gibi, "merhaba" dedim ben de ve hemen başımı çevirip denizi seyretmeye devam ettim.

Gelip yanımda durdu.

"Hava çok sıcak, değil mi?" dedim.

"Evet, öyle..."

"Herhâlde sen de uyuyamadın."

"Doğru... Mehtap da öyle güzel ki, seyretmek istedim."

"Ama mehtap sana pek iyi gelmiyor."

Elif bir an durakladı. "Ne demek o?" diye sordu.

"Bilmem... Dün gece seni ay ışığı altında ağlarken görmüştüm de."

"Ha, anladım" dedi. "Merak etme, bu gece ağlamaya niyetim yok."

"İyi... Demek dün gece seni üzen şeyi halletmişsin."

"Olabilir..."

"Beni alâkadar etmediğini biliyorum ama bu bir aşk üzüntüsü müydü?"

"Bak, yine özelime girmek istiyorsun... Ne anlamı var bunun? Ben senin sıkıntılarınla ilgili soru soruyor muyum?"

"Benim için dert değil. İstersen sorabilirsin."

"Hiç gereği yok... Susalım ve hiç konuşmadan bu tabii güzelliği seyredelim."

"Tamam" dedim. "Gel, otur yanıma."

Elif hiç itiraz etmeden yanıma oturdu. Önce hiç konuşmadan mehtabı seyre başladık. Onu ürkütmek istemiyordum. Huyuna suyuna gidecektim şimdilik. Nasıl olsa sonunda konuşmaya başlayacaktı. Dün gece buna şahit olmuştum.

"Sık sık buraya gelip mehtap seyreder misin?" dedim.

"Hayır. Ya sen?"

"Fırsat buldukça."

Yine sustu. Yeni bir sual sormadım. Vaktim vardı. Az sonra sahile yakın bir yerden büyücek bir gezinti motoru geçti. İçinde kadınlı erkekli bir grup şarkılar söylüyor, sesleri bize kadar geliyordu.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Hayat ne güzel, değil mi?" diye mırıldandım. "Şu an o teknenin içinde bulunup neşelerine ortak olmak ister miydin?"

"Sen ister miydin?"

"İsterdim, tabii..."

"Sen bir yalancısın" dedi.

Şaşırmış gibi yüzüne baktım: "Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece bana yalan söyledin."

"Yalan mı? Ne yalanı?"

"Bana minibüslerde muavinlik yaptığını söyledin. Ben de saf saf inandım. Nereden bilebilirdim ki, kılık kıyafetin dökülüyordu, leş gibi de ter kokuyordun. Bir de şimdiki hâline bak... Sırtındaki gömlek ipek... Pantolonun da kesin İtalyan ketenidir... Bu akşam, sürdüğün after shave'in kokusu burnuma kadar geliyor."

Hafifçe gülümsedim. "Öyleyse ödeştik sayılır. Çünkü sen de Saliha'nın yeğeni değilmişsin."

Sesini çıkarmadı. Dalgın nazarlarla mehtabı seyre devam etti.

"Ne dersin" diye mırıldandım. "Artık tanışma zamanı geldi mi?"

"Ben senin kim olduğunu tahmin ediyorum. Zaten dün akşam adının Cem olduğunu söylemiştin ama senin bu yalının sahibi olduğuna ihtimal vermemiştim."

"Haklısın. Dün akşam dökülüyordum... Fakat hâlâ senin kim olduğun hakkında bir bilgim yok."

"Boş ver. Benim kim olduğum hiç önemli değil." Başımı yüzüne çevirip sordum. "Nedenmiş o?" "Kim olduğumu öğrenmen neyi değiştirir ki?"

"En azından gecenin geç saatlerinde bahçeme gelen, oturup benimle sohbet eden esrarengiz kızı tanımam hakkım değil mi?"

"Belki öyle... Ama beni tanıman hiç hoşuna gitmeyecektir."

Tekrar gülümsedim. "Esrarengiz tavırlar takınmak hoşuna mı gidiyor? Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Hayır, kesinlikle hayır... Yanılıyorsun... Sadece kim olduğumu öğrenmek seni sadece korkutacaktır."

"Bak, yine esrarengiz şekilde konuşuyorsun. Kim olduğunu öğrenmek beni neden korkutsun ki, anlamıyorum."

"Lütfen, ısrar etme... İstemiyorsan, hemen kalkıp gidebilirim buradan."

"Yo, ne münasebet... Bilakis seninle sohbetten hoşlandım. Hatta bu gece tekrar geleceğini umarak bahçeye indim. Kısacası gelmeni bekliyordum."

"Sahi mi söylüyorsun? Neden?"

"Neden, bilmiyorum ama seninle konuşmak hoşuma gitti."

"Yine yalan söylüyorsun. Çünkü kimse benimle konuşmaktan hoşlanmaz."

https://ukalafiloz6f2019.wordpress.com/

Bu defa kendimi tutamayarak sesli güldüm. "Nedenmiş o?" dedim.

Bakışları birden donuklaştı, yüzünde soğuk bir ifade oluştu. "Hâlâ anlamadın mı?" dedi.

"Neyi anlamadım mı?"

Kısık sesle fısıldadı. "Ben bir görevliyim. Tebliğ görevlisiyim."

Kahkahamın tonu daha yükseldi. "Mâliyeden mi? O zaman yanlış yere geldin. İş yerimin merkezine gitmeliydin. İşlerimle ilgili tebligatları orası kabul eder. Ayrıca, Mâliyenin mehtaplı gecelerde tebligat yaptığını hiç işitmemiştim" dedim.

Alaycı konuşmama onun da güleceğini sanmıştım. Ama yüzündeki hüzünlü ifade hiç değişmedi. "Keşke dediğin gibi Maliyeden gelseydim" diye fısıldadı. "Ne yazık ki, ben başka bir âlemin görevlisiyim. Çok ötelerden geldim buraya. Hâlâ anlamıyor musun, ben bir ölüm meleğiyim."

Yüzümdeki gülümseme birden dondu. Doğrusu bu kadar güzel bir gecede yapılacak en tatsız şakalardan biriydi ve çok anlamsızdı. Beyninde ur taşıyan ve sinirleri tamamen laçka olmuş birine asla yapılmaması gereken bir şakaydı. Suratımdaki gerilmeyi hemen gördü.

"Çok üzgünüm. Cem" diye fısıldadı. "Umarım, beni anlayışla karşılıyorsundur. Bu bir takdir-i İlâhi... Yapabileceğim başka bir şey yok. Durumu sana tebliğe ben memur kılındım. Yine de Tanrı indinde imtiyazlı bir kulsun. Bu tebliğ herkese yapılmaz."

Gerçekten bozulmuştum. Şakanın da bir ölçüsü olmalıydı. Boşuna demeşler, "latife, lâtif gerekir" diye... Oysa bu lâtifenin hiç de lâtif bir yanı yoktu, hatta eşek şakası gibiydi. Yine de sabırlı olmaya çalıştım."

"Demek sen ölüm meleğisin, ha? Ve bana öleceğimi bildirmeye geldin."

"Evet, Cem."

"Hayret! Öyleyse bu görevini neden dün gece yapmadın da, bu geceye erteledin? Açıklar mısın bana?"

Yüzüme anlayışla baktı. "Çok gençsin" dedi. "Dün gece mehtabı nasıl bir zevk ve huşu içinde izlediğini gördüm. Senin adına Tanrı'ya yalvarmak ve ilahi kararın ertelenmesi için geri döndüm."

"Yani Tanrı ile pazarlığa mı kalkıştın?"

"Yapma... Biraz inancın varsa böyle konuşma. Günaha giriyorsun..."

"Ya inancım yoksa?"

"Zaten bu husus belli oldu. Tanrı'nın sana lütfettiği bu bedeni hor kullandığın, hiç umursamadığın anlaşıldı. Tanrı, bütün yalvarmalarımı geri çevirdi. Sen artık öbür âlemin yolcususun. Beynindeki ur, ölüm sebebin olacak."

Bir an durakladım. "Beynimde ur olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Beni dinlemiyor musun? Sana başka bir hayattan, başka bir âlemden geldiğimi söyledim. Ben bir ölüm meleğiyim. Kaderi tayin edilmiş her fâninin sonunu bilirim."

Hâlâ gülümseyebiliyordum: "Yani sen Azrail misin?"

"Hayır, değilim. O sadece ruhu kabzetmekle görevlidir. Benimki ise tebliğden ibarettir."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Çok tuhaf..." diye mırıldandım. "Dinî bilgilerim pek iyi sayılmaz ama insanlara ölüm kararlarını tebliğ eden bir meleğin varlığını şimdiye kadar hiç duymamıştım. Hele bu melek senin gibi güzel ve şuh bir dişi olursa..."

Kaşları çatıldı: "Anladığım kadarıyla bana inanmıyorsun. Bu çok kötü..."

"Çok şakacısın, Elif" dedim. "Esrarengiz havalara bürünmeyi de çok iyi beceriyorsun, fakat anlamadığım husus, neden bunu yaptığın... Amacın nedir? Bu nefis mehtaplı havada neden güzel şeylerden söz etmiyoruz da, abuk subuk, saçma sapan şeylerle asabımı bozuyorsun. Hadi, bırak bu saçmalıkları artık..."

Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Tane tane ve kelimeleri özenle seçerek konuşmaya devam etti: "Senin için üzülüyorum. Genç ve yakışıklısın. Sevapların günahlarından çok daha fazla... Bu dar-ı dünyada temiz ve inanmış bir kul olarak daha fazla yaşaman gerekirdi. Ama öbür dünyaya göçmeyi asıl sen istiyormuşsun. Tanrı'nın meleği olarak ona yalvardım ama ricalarım Yüce Makam tarafından kabul edilmedi. O zaman sana tebligat zorunda kaldım."

"Vay be! Ne hikâye!" diye bir kahkaha attım. "Hani, saf bir insan olsam, vallahi sana inanırdım. O kadar ikna edici şekilde konuşuyorsun ki. Bu konuda çok yeteneklisin."

Kızdığını sezinledim. "Bana iyi bak" dedi. "Ne görüyorsun?"

"Samimi mi konuşayım?

"Evet. Bütün içtenliğinle..."

"Karşımda genç, dipdiri ve güzel bir kız görüyorum. Dün gece fazla dikkat etmemiştim ama şimdi bakıyorum da, tek kelimeyle kusursuz bir güzelliğin var. Yüz hatların, fiziğin, uzun saçlarınla çok çekicisin. Başka şartlar altında karşılaşsak, sana âşık bile olabilirdim. Gerçi şu uzun kollu, siyah penyen ve ayağındaki blucin seni yeterince frapan ve çekici kılmıyor ama biraz daha renkli ve şatafatlı giyinsen kimse eline su dökemez."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Yetmez mi?" dedim.

"Yani hâlâ benim sıradan bir insan olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Değil misin?"

"Olmadığımı sana hemen ispatlayabilirim."

"O zaman hiç durma, dene."

"Pekâlâ... Bunu sen istedin. Şimdi küçük bir deney yapacağız. Ama vebali senin boynuna..."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Koluma dokun... "

Garip garip suratına baktım. "Ne? Koluna mı dokunayım?"

"Evet. Tut kolumu."

Elimi uzatıp dirseğinin az üzerinden kolunu tuttum. Fazla incitmeden, fazla sıkmadan, hafif bir temas ile... Aynı anda birden yıldırım çarpmış gibi yere yuvarlandım. Sanki binlerce amper yüklü bir elektrik enerjisi vücudumun bir yerinden girip öbür yanından çıkmıştı. Hâlâ hayatta kaldığıma

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

şaşıyordum. Yuvarlandığım yerde bir süre kıvrandım. Gözlerim neredeyse yerlerinden fırlayacakta. Soluklanıp yerimde doğrulunca aptal aptal yüzüne baktım.

"Neydi bu?" diye kekeledim.

"Artık inandın mı? Ben bir insan değilim. Başka bir âlemin görevlisiyim. Sana bunu yapmamam lâzımdı, vazifem sadece sana gerekli tebligatı sunmaktı ama bana inanmamakta direndin. İstesem seni şu anda öteki âleme gönderebilirdim. Hakkın rahmetine, gitmek istediğin yere ulaşabilirdin. Fakat ben buna mezun değilim. O benim işim değil..."

Dilim damağım kurumuş, iskelenin betonu üzerinde dizlerimin üzerinde kalakalmıştım. Hiçbir şey anlamıyordum, müthiş afallamıştım. Kendimi tutamayarak şaşkınlığımı bir daha dile getirdim:

"Nesin sen?"

"Dedim ya, ben bir meleğim. Senin havsalanın almayacağı başka bir âlemden geliyorum. Vazifemi yerine getirdim. Bir daha beni hiç görmeyeceksin."

"Ölecek miyim?"

"Üzgünüm ama evet."

"Peki, ne zaman?"

Elif diye tanıdığım yaratık hüzünlü bir şekilde beni süzdü: "Bunun kesin zamanını bilemem, onu ancak Tanrı bilir,"

"Sen bir tahminde bulunamaz mısın?"

"Hayır... Ama ruhunu teslim etme vaktinin yakın olduğu kesin. Aksi hâlde bana bu görev verilmezdi."

Ellerimi yere dayayıp ayağa kalktım. Elifin koluna dokunduğun elimin parmakları sanki hâlâ yanıyordu. Yaşadıklarımı kabullenmekte zorlanıyordum. Müspet ilmin ışığı altında yetişmiş, pozitif düşünceli bir insandım; doğaüstü olaylara pek inanmazdım, yaşadığım bu deney şimdi bütün inançlarıma ters düşüyordu.

Şaşkınlıkla bahçemdeki bu yaratığa bakıyordum.

Bütün mantığım allak bullak olmuştu. Hâlâ inanmakta zorlanıyordum. "Sen... Sen..." diye fısıldadım. "Ölecek olan herkese bu tebligatı yapar mısın?"

Güzel yaratık hiç düşünmeden başını iki yana olumsuzca salladı: "Hayır. Bizler ancak Tanrı'nın özel olarak seçtiği insanlara görünürüz."

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım: "Bizler mi, dedin? Yani senden başka da bu görevi yapan melekler mi var?"

"Tabii... Ne sanıyordun?"

"Ama ben şimdiye kadar böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Bu çok doğal... Çünkü sen de bu yaşadığını kimseye söylemeyeceksin. Bu gece başına gelenler, seni yaratanla aranda bir sır olarak mahşere kadar gizli kalacak."

Sersemlemem hâlâ geçmemişti. "Ya konuşursam, ya birine anlatırsam, o zaman ne olur?" diye sordum.

https://ukalalilozof2019.wordpress.com/

"Tanrı seni cezalandırır. Tanrı'nın gazabından uzak durmaya çalış..."

Omuz silktim. Kaderime isyan ediyordum zaten. "Bu hiç umurumda değil" diye homurdandım. "Şu hâlime baksana... Gencim, param, pulum, servetim var. Bütün dünya nimetlerine sahibim ama yine de mutlu değilim. Tanrı, dünyadaki hayatımı da bana zehir etti. Öbür dünyada da onun gazabına uğrasam ne fark eder?"

"Densizlik ediyorsun genç adam. Tanrı mutlaka sana bu dünyada nasip ettiği şeylerin kadrini idrak edemediğin için bu cezayı veriyor. Bari akıllı davran, o dilini tut da, öbür dünyanı kazan..."

"Ben bu söylediklerine inanmıyorum" diye sesimi yükselttim. "Sana da inanmıyorum."

"Gerisi senin bileceğin iş... Ben daha fazlasına karışamam."

Güldüm: "Sana bir daha dokunsam vücuduma yine o elektriği verebilir misin?"

"Tabii" dedi güzel yaratık. "Ama bunu yapmak istemem."

"Neden?"

"Çünkü üst üste iki defa o güçlü akım vücuduna girerse şimşek çarpmış gibi anında ölürsün."

"Ben ölmek istiyorum zaten. Ne fark eder?"

"Çok kalın kafalısın, hiç anlamıyorsun. Ruhunu kabzetmek benim işim değil. Ben karşına yalnızca ölüm tebliği için çıktım ve benim işim bitti."

"Yani, gidiyor musun şimdi."

"Evet, gidiyorum."

"Bu seni bir daha göremeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Öyle." Sonra yüzüme bakıp gülümsedi. "Sen çok garip bir insansın" dedi.

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü hiçbir insan ölüm meleğiyle karşılaşmak istemez. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

"Belki haklısın. Ama ben senden hoşlanmıştım."

Ölüm tebliğ eden yaratık yanıma yaklaştı. İnce uzun parmaklarını yüzüme doğru uzattı. Bir an yeniden o korkunç akıma maruz kalacağımı sandım ama kaçmadım. Gülerek yanağıma dokundu. Parmak uçları buz gibi soğuktu.

"Hoş çakal" dedi. "Bir insan olarak yaratılsaydım, belki ben de senden hoşlanırdım."

Bu ondan duyduğum son kelimeler oldu. Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Az sonra yalının karanlık gölgelerinde kaybolup gitti.

Deniz kenarında şaşkınlığım ve dehşetimle baş başa kalmıştım...

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Mali müşavirim ile avukatım beni süzüyorlardı. Yalının salonunda çay içiyorduk ve ikisinin de yüzündeki şaşkınlığı gayet iyi anlıyordum. Tahir yalnız avukatım değil, ayrıca candan bir arkadaşımdı; dayanamadı ve nihayet patladı: "Ameliyat olmayacağım da ne demek? Aklını mı oynattın sen? Sonunun nereye varacağını düşünemiyor musun?"

Hiç oralı olmadım.

Cengiz de şaşkınlıkla beni seyrediyordu. Şaşkınlıkları ve beni ikna etmeye çalışmaları umurumda değildi. "Bıktım artık" dedim. "Yaşamak istemiyorum."

Tahir kızgın bir edayla homurdandı. "Sen kafayı sı- yırmışsın, dostum. Seni hiç anlamıyorum. Bu yaşta hayata küskünlük de ne demek... Olacak şey mi? Neyin eksik ulan?"

"Boşuna çeneni yorma, Tahir. Kararımı verdim, ameliyat olmayacağım."

Bu defa Cengiz lafa karıştı: "Yoksa ameliyattan korkuyor musun?"

Beni hiç anlamıyorlardı. Ameliyat olmaktan neden korkacaktım ki, asıl böyle bir ameliyat geçirmezsem ölüme mahkûm olacağımı biliyordum. Gerçi her şıkta sonuç değişmeyecekti, benim için ölüm mukadderdi ve ilahi karar verilmişti. "Beni ikna etmeye uğraşmayın. Çok içten gelen samimi üzüntülerinizi anlıyorum ama benim ecelim gelmiş, bunu önleyemezsiniz."

"Hiç de değil" diye homurdandı Tahir. "Dün Prof. Şükrü Aksal'la bir telefon konuşması daha yaptım. Operasyonun başarıyla sonuçlanacağına inanıyor ama her geçen günün senin aleyhine olduğunu bir kere daha söyledi. Artık direnmekten vazgeç. Yarın hastaneye müracaat edip yer ayırtacağım."

Kesin bir dil ve kararlılıkla, "Hayır" dedim.

Tahir öfkeyle yüzüme baktı: "Onu bunu bilmem, gerekirse yaka paça seni hastaneye götüreceğiz. Buraya gelirken Cengiz'le buna karar verdik. Anlaşıldı mı?"

Aslında gösterdikleri gayreti ve iyi niyetlerini takdir ediyordum. Özellikle de Tahir'in... Ne de olsa birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırdık. Ama onlara iki gecedir üst üste konuştuğum ölüm meleğinden bahsedemezdim. İyice kaçırdığımı sanırlardı. Şeytan dürtmüş gibi birden fikrimi değiştirdim. "Olmaz" dedim. "Ameliyat olmam neticeyi değiştirmeyecek."

"Allah Allah" diye homurdandı Tahir. "Anlamıyor musun, ameliyat tek çare..."

"Asıl siz anlamıyorsunuz."

"Neyi?"

"Bana tebliğ edildi. Ölümüm kesinleşmiş."

İki dostum sanki buz kesmiş gibi dondular ve birbirlerine baktılar.

Neden sonra Tahir titrek bir sesle, "Anlamadım" diyebildi. Sana ne tebliğ edildi?"

Saklamayacaktım, bu iki gerçek dostuma her şeyi anlatmalıydım. İnanıp inanmamakta serbesttiler. Ben de inanmakta zorlanmıştım ama ölüm meleğinin elektrik gücünü gördükten sonra onun insanüstü bir yaratık olduğunu kabullenmiştim.

"İki gecedir" diye kekeledim. "İlerleyen saatlerde mehtabın tam dolunay olduğu saatlerde bahçeme bir melek geliyor ve benimle konuşuyor. Güzel mi güzel, bir genç kız... Bir ölüm meleği... Bana öleceğimi o tebliğ etti." Kahkahalarla güleceklerini tahmin etmiştim, inanmayacaklarını sanıyordum

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

ama öyle olmadı. İki dostum derin bir üzüntüyle birbirlerini süzdüler. Sonra acıyarak bana baktılar. Cengiz, "Güzel bir kız, öyle mi?" dedi.

Başımı salladım. "Evet, çok hoştu" diye mırıldandım.

"Ve ölüm meleğiydi, değil mi? Yani sana kendini öyle tanıttı..."

Tekrar başımı salladım.

"Ve sen de buna inandın yani..."

Suratım asıldı. "Bu hikâyeye inanmayacağınızı biliyorum. Önce ben de inanmadım zaten. Hiçbirimiz böyle safsata ve hurafelerle yetişmedik. Ama kız doğaüstü bir güce sahip olduğunu bana ispatladı."

"Öyle mi?" dedi Cengiz hafif alaycı bir ses tonuyla: "Nasıl ispatladı ölüm meleği olduğunu?"

"Vücuduma yüksek voltlu bir elektrik akımı verdi birden. Şimşek çarpmış gibi hissettim kendimi ve yere yuvarlandım."

İkisinin de gözlerinin içine baktım. Göz bebeklerinde sadece üzüntü ve elem vardı. Anlattıklarıma inanmadıkları öylesine belliydi ki, hatta bu konuyu onlara açtığıma pişman olmaya başlamıştım: "İnanmadınız, değil mi?"

Bu defa Tahir'in sesi yükseldi. "Sen hayal görüyorsun, dostum" dedi. "Muhtemelen kafandaki urdan kaynaklanıyor. Bir çeşit halüsinasyon olmalı. Anladığım kadarıyla durumun daha da kötüye gidiyor. Tamamen saçma bir şey. Bu anlattığın asla gerçek olamaz. Hasta beyninin bir fantezisi..."

Hiç kızmadım, hatta onlara hak bile verdim. Beyninde iri bir ur taşıyan biriyle konuşsam ve adam bana böyle bir iddia ileri sürse, muhtemelen ben de aynı reaksiyonu gösterirdim.

Asıl tepki gösteren Cengiz oldu. "Tamam" diye homurdandı. "Biz dostların olarak elimizden geleni yaptık ama hayat senin, sonunda nihai kararı sen vereceksin, nasıl istersen öyle olsun."

Gerçekten de onlar iyi dostlarımdı, üzülmelerini istemezdim ama şu an yapabileceğim bir şey yoktu. "Madem bu kadar kararlısın, öyleyse biraz da iş konuşalım" dedi. İş konuşacak hiç gücüm yoktu ama onları daha fazla üzmek istemiyordum.

"Konuşalım" dedim.

Cengiz çantasından bir dosya çıkarıp önüme uzattı. "Şunu bir incele" dedi.

"Ne bu?"

"Satın alacağımız boru fabrikasının satış şartları."

"Benim inceleyecek zamanım yok. Sizler okumadınız mı? İşimize yarıyorsa, alalım gitsin. Bitirin işi... Şu sıralar beni bunlarla meşgul etmeyin."

Tahir müdahale etti. "Öyle de, Süreyya Bey nihai pazarlığı ille de seninle yapmak istiyor."

"Hasta olduğumu söyleyin..."

"Söyledik zaten, ama olmaz diyor. Onu tanırsın, inatçıdır. Tutturdu bir kere, Nuh diyor peygamber demiyor. Mutlaka seninle konuşmak istiyor."

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

Süreyya Bey'i çok eskiden tanırdım; aslında babamın arkadaşıydı. Gerçekten de inatçı bir tabiatı olduğunu bilirdim. "Şu sıralar kimseyle görüşmek istemiyorum. Diretiyorsa, almaktan vazgeçtiğimizi söylersiniz, mesele biter" diye mırıldandım.

Cengiz yadırgayarak suratıma baktı. "Yapma Cem" dedi. "Bu satış tam bir kelepir... Fırsatı kaçırmamız doğru olmaz. O fabrika çok işimize yarayacak. Konuşmanız yarım saat sürmez. Lütfen, kabul et de şu işi bitirelim."

Artık hiçbir şey umurumda değildi. Hayatın sonuna geldiğim şu sıralarda o fabrikayı almışım, almamışım ne yazardı... Hiçbir işle uğraşmak istemiyordum. Her şeyin canı cehennemeydi... Tam, hayır diyeceğim sırada içimden gelen bir his sanki beni dürttü. "Tamam" dedim. "Telefon edin, yarın görüşelim."

İkisinin de gözleri ışıldadı. Cengiz hemen cep telefonuna sarılıp Süreyya Bey'i aradı. Konuşmalarını dinlemiyordum bile. Aklım fikrim çok uzaklardaydı. Cengiz telefonu kapattıktan sonra nihayet bana dönüp gülümsedi.

"İşi bağladık sayılır" dedi. "Yarın saat üçte bizi Mavi Kuş'ta bekliyor."

Mavi Kuş, Süreyya Demirli'nin büyük ahşap yatının adıydı. Suratımı ekşiterek Cengiz'e baktım. "Beni teknesinde mi kabul edecek?"

"Ne var ki bunda? Ha bürosunda kabul etmiş, ha teknesinde... Nasıl olsa yarım saatlik bir görüşme yapacaksınız. Belki o kadar bile sürmez."

Güneş de epilepsi nöbetlerimi tetikleyen bir unsurdu, bu sebeple mümkün olduğu kadar güneş altında kalmak istemiyor, özellikle güneşten kaçınıyordum. Ama olan olmuştu bir kere, geri dönemezdim artık. Suratım asıldı ama onlara bir şey diyemedim...

***

Mavi Kuş gerçekten büyük bir yattı. Bir iki defa bu teknede bulunmuştum. Üçümüz tekneye bindiğimizde hakikaten huzursuzdum. Süreyya Bey bizi iskelede karşılamıştı. Hararetle elimi sıkmış, "Geçmiş olsun, hasta olduğunu duydum, nen var?" diye sormuştu. Tabii, derdimi ona anlatamazdım, lafı boğuntuya getirip, mühim bir şey değil diye geçiştirdim. Bir yandan da düşünüyordum, acaba ölüme bu kadar yakın olduğumu bilse, fabrikasını bana satar mı, diye.

Her an bir sara nöbetine tutulacağım diye de korkuyordum.

Bir an önce anlaşmanın esaslarında anlaşıp yalıma, yalnızlığıma dönmek istiyordum. Lâkin Süreyya Bey'in beni pek bırakmaya niyeti yok gibiydi. Ne de olsa rahmetli pederle eski bir hukukları vardı; gerçi babamın ölümünden sonra bir veya iki defa bir araya gelmiştik ama beni

karşısında görünce eski hatıralarıyla sarsıldığını, hatta hafifçe gözlerinin yaşardığını gördüm. Yanılmıyorsam, daha ben doğmadan çok evvel, babamla kısa bir ortaklıkları da olmuştu.

Yapacağımız anlaşmanın ekonomik yanına hiç aldırmıyordum ama adamcağızın iyi niyet gösterisi ve ikramları karşısında bunalmıştım. En kötüsü yemek yemeden bizi bırakmayacağını söylemesiydi. Tahir ve Cengiz hayatlarından memnundular, hiç şikâyetleri yok görünüyordu, ayrıca yanlarına mayolarını da alıp gelmişlerdi. İçimden, "yandım" diye geçirdim; anlaşılan gecenin ilerleyen saatlerine kadar tekneden ayrılamayacaktım. Benim ekip mehtap altında Boğaz'da yapmaya başladığımız turun keyfini çıkarıyorlardı. İşle eğlenceyi birleştirmeyi çok iyi beceriyorlardı. İşin kötüsü teknedeki davetliler sadece biz değildik; gerçi onlar iş için gelmemişlerdi, gülüp eğlenip denize giriyorlardı ama onları tanımıyordum ve hiçbirine de ilgi duymuyordum.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Bir ara, "Süreyya amca, şu satış meselesini ne zaman konuşacağız?" diye sordum, alınmış gibi yüzüme baktı. "Ne acelesi var, be evlâdım" diye söylendi. "Hele mehtapta buz gibi rakılarımızı yudumlamaya başlayalım, sonra gereğini yaparız." İtiraz edemedim.

Yat o kadar kocamandı ki, her an karşıma tanımadığım davetlilerden biri çıkıyordu; çoğuyla da tanışmadığım için soğuk bir gülümsemeyle geçiştiriyordum. Teknede bir sürü genç kız vardı, Tahir'le Cengiz bekâr olduklarından kızlarla koyu bir sohbete dalmışlardı. Bense, gölge bir yerde, güneşe çıkmaktan her an bir nöbet gelir diye korktuğumdan yerime mıhlanıp kalmıştım. Davetliler o Allah'ın sıcağında su gibi buzlu viski içiyorlardı, ben ise bardağımdaki suyu yudumlamakla meşguldüm.

Tam. o sırada bir kadın sesi, "Mehtap herhâlde bu gece de çok güzel olacak" dedi. Davetlilerin hemen hepsi kıç güvertede sohbet edip güneşleniyorlardı. Teknenin gölgeli burun kısmında kendimi yalnız sanıyordum. Başımı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Sarı saçlı, uzun boylu bir kız, sırtı bana dönük, denizi seyrediyordu. Üzerinde daracık bikini bir mayo vardı.

Bir an kararsız kaldım. Acaba benimle mi konuşuyordu? Süreyya Bey misafirlerinin bir kısmını bana da tanıtmıştı, yoksa bu da onlardan biri miydi? Herkese ilgisiz davrandığım için, tanıştırıldığım simaları da hatırlamıyordum. Etrafıma bakındım, benden başka kimse yoktu. Önce aldırmadım. Bir sürü genç ve güzel kızın bulunduğu bu ortamda bile canım hiçbiri ile konuşmak istemiyordu.

Oralı, olmadım. Sadece kıza bakmakla yetindim. Başka şartlarda olsa hemen yaklaşırdım, tabii. Nefis bir vücudu vardı. Uzun boyu, ince beli, kıvamındaki kalçaları ile arkadan çok hoş görünüyordu. Omuzlarına kadar inen düz sarı saçları rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Elimdeki bardaktan bir yudum su içtim. Kızla sohbete hiç niyetim yoktu. Zaten kalabalık olan teknede yakaladığım yalnız- lığın zevkini sürdürmeliydim. Kızla ne konuşacaktım ki...

"Çok sessizsiniz. Galiba konuşmayı pek sevmiyorsunuz" dedi. Hâlâ sırtı bana dönüktü.

Çaresiz kalarak, "Bana mı söylüyorsunuz?" dedim.

"Burada bizden başka kimse var mı? Size söylüyorum tabii."

Sonra birden dayandığı küpeşte parmaklıklarından bana döndü.

Gözlerim neredeyse yerlerinden fırlayacaktı. Karşımda Elif duruyordu. ölüm meleğim... Ufak tefek bazı değişikliklerle... Dehşete kapılarak titredim. Elimde tuttuğum su bardağı parmaklarımın arasından yere kaydı. Nefes almakta zorlanıyordum. Nutkum tutulmuş, konu- şamıyordum.

"Ne işin var burada?" diye kekeledim. "Yoksa zamanım doldu mu?"

Kız benden fazla şaşırmış gibiydi. Hayretle şaşkınlığımı seyrediyordu. "Ne demek istediğinizi anlamadım" diye mırıldandı.

Aynı ses, aynı ton, aynı vurgulama... "Lânet olsun" diye geçirdim içimden. Bu gece mehtabın güzel olacağını söylediği ilk cümlesinden nasıl tanıyamamıştım onu? Soğuk soğuk ter dökmeye başlamıştım.

"Tamam mı? Şimdi mi olacak?" diyebildim ancak.

"Ne şimdi mi olacak?" diye sordu kız.

"Oyun oynamayı bırak, Elif... Bir daha karşılaşmayacağımızı söylemiştin dün gece... Yoksa yeni bir tebliğin mi var?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Kız nihayet gülümsedi. "Elif mi dediniz? Galiba beni birisine benzettiniz. Benim adım Elif değil. Yoksa korkuttum mu sizi?"

Hâlâ olduğu yerde duruyor, yüzündeki hoş tebessümle beni süzüyordu. Damarlarımın çekildiğini, kanımın donduğunu hissettim. Bu benim ölüm meleğimdi. Yanılmama imkân yoktu. Yalımın bahçesinde iki gece mehtap altında onunla uzun uzun konuşmuştum. Tanımamam imkânsızdı. Neler olduğunu henüz kavrayamıyordum.

Güçlükle, "Saçlarını boyatmışsın, gözlerine de mavi lens takmışsın" diyebildim.

Kız yeniden gülümsedi. "Yanılıyorsunuz. Bu saçlarımın tabii rengidir. Yani doğuştan... Lens kullanmayı da hiç düşünmedim, çünkü gözlerimin rengini çok severim."

"Sana inanmıyorum" diye kekeledim.

Kız benimle konuştuğuna pişman olmuş gibi omuz silkti ve yanımdan ayrılacakmış gibi bir adım attı. Hemen önünü kestim. "Dur bakalım, bu kadar çabuk kaçamazsın benden. Bir açıklama yapman gerekir. Yoksa buraya başka birine tebligat yapmaya mı geldin?"

Birden mavi gözlerinde kızgın bir ifade oluştu. "Ne tebligatı?" diye homurdandı. "Siz beni postacı mı sandınız yoksa?"

"Elif!" diye inledim. "Lütfen, oyun oynamayı bırak. Zaten canım çok yanıyor."

"Kaç defa söyleyeceğim, benim adım Elif değil."

"O kadarını ben de tahmin edebiliyorum, meleklerin insan ismi olmaz tabii. O ismi durumumuzu geçiştirmek için sen uydurmuş olmalısın."

Kızın yüzündeki hayret gittikçe artıyordu. "Melek mi dediniz? Siz neler saçmalıyorsunuz kuzum? Ne meleği?"

Susmak zorunda kaldım. Böyle bir şey olabilir miydi? Aynı yumurta ikizi olsalar ancak birbirlerine bu kadar benzeyebilirlerdi. Biri sarışın biri esmer... Öyle hayret içindeydim ki, elimdeki su bardağını düşürürken pantolonum ıslanmıştı. Kız da yaşadığım şaşkınlığın farkındaydı tabii.

"Belli..." dedi. "Beni tanıdığınız birine çok benzettiniz."

Ne diyebilirdim ki? Anlatılacak hikâye değildi. Başımı sallamak zorunda kaldım. "Haklısınız" diye fısıldadım. "Tanıdığım birine çok benziyorsunuz. Hem de inanılmaz ölçüde..."

Durup beni inceledi bir an. Gözlerimdeki hayret ve şaşkınlığı anlamaya çalıştı. Neden sonra, "Galiba anlıyorum" dedi. "Hüzünlü bir aşk hikâyesi, değil mi? Ayrılıkla sonuçlanmış bir gönül macerası... Sevdiğiniz kadını birden karşınızda gördüğünüzü sandınız."

Sesimi çıkaramadım. Mesele onun tahmin ettiği gibi değildi ama ne diyebilirdim ki?

"Çok üzgünüm" diye mırıldandı. "Sizi heyecanlandırmak istemezdim."

"Boş verin. Ben de sizi korkuttum. Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Belli ki sevdiğiniz kadına çok benziyorum. Bunu şaşırmanızdan açıkça anladım."

Boş bulundum, "Şey" diye kekeledim. "O... O sevdiğim kadın değildi..."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Önünden çekilmiş, yanımdan uzaklaşması için ona imkân vermiştim. Birden durakladı, tekrar bana baktı. "Değil miydi?" diye sordu.

"Yani... Aramızda düşündüğünüz tarzda bir ilişki yoktu."

"Ben sandım ki..."

"Evet, ne düşündüğünüzü tahmin ediyorum. Ama benimki sadece..." Cümlemin sonunu bir türlü bağlayamı- yordum. Sadece neydi? Kendim de bilmiyordum. Ölüm meleğime âşık mı olmuştum? Herhâlde böyle bir şey olamazdı. İnsanın tabiatına aykırıydı. Ama yaşadıklarımın nesi mantığa uygundu ki zaten? İşittiğim kadarıyla din kitapları bile bir "ölüm meleği"nden söz etmiyorlardı. İnsanın ölüm anında ruhunu kabzeden Azrail'i işitmiştim, lâkin ölümü tebliğe mezun bir melekten söz edildiğini hiç duymamıştım. Kıza bunu nasıl açıklayabilirdim? Beni kaçık biri zanneder ve hemen yanımdan kaçardı.

"Hiç zorlamayın kendinizi" dedi. "Ben anladım."

"Neyi anladınız?"

"Gururunuz... Terk edilmişliği kendinize yediremiyorsunuz. Pek çok erkeğin yaşadığı bir duygu bu... Hiç de utanılacak bir durum değil aslında. Aşk karşılıklı anlayış ve sevgiyle şekillenir. Olmuyorsa fazla ısrar etmenin bir anlamı yok. Gerçeği kabul etmek gerekir."

Açıklaması çok ilgisizdi ama bana bir kurtuluş simidi gibi geldi. "Haklısınız" diye mırıldandım. "Beni terk etti ve benim de gururum incindi."

Meselenin böylece kapanacağını sanmıştım. Herhâlde artık yanımdan giderdi.

"Haklı mıydı?" diye sordu birden.

"Kim?"

Güldü. "Sevgiliniz, tabii."

"Bilmem. Bunu hiç düşünmedim" dedim.

"Sanırım çok bencilsiniz. Sevdiğiniz kadının sizden niye uzaklaştığını, niye sizi terk ettiğini hiç düşünmediniz mi?"

Yeniden kendimi kapana kıstırılmış gibi hissetmeye başladım. Belki de gerçeği söylemem daha iyi olurdu; o zaman benim keçileri kaçırdığımı düşünür ve bir daha tekneden ayrılıncaya kadar yanıma uğramazdı. Ne var ki, ölüm meleğime aşırı benzemesi yavaş yavaş benim de ilgimi çekmeye başlamıştı. Cevaplayamadığım bazı sorular yeniden beynime üşüştü. Yoksa yeniden hayal mi görüyordum? Hatta bir an kuşkuya bile kapıldım. Karşımda konuştuğum etli canlı bir kız var mıydı, yoksa ben yatın burun kısmında kafamda canlandırdığım hayalî biriyle mi konuşuyordum?

"Siz... Siz gerçek misiniz?" diye fısıldadım.

"Nasıl yani, anlamadım sorunuzu" dedi. "Nasıl gerçek miyim? Bu ne biçim sual... Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Estağfurullah... Ne münasebet... Ne haddime..."

Yanımdan uzaklaşacağını sanmıştım. Hiç de öyle olmadı. Yanıma çöküverdi, tıpkı bahçemde Elifin yaptığı gibi. Bu durum daha da berbattı; Elife çok benzese de o bir ölüm meleği değildi ve üzerinde ufacık bir bikini vardı. Rüzgârla savrulan uzun sarı saçları yüzüme değerken vücudundan yayılan parfüm kokusu genzime doluyordu. İrkilmekten kendimi alamadım. Bekâr olmama rağmen en son bir kadınla

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

ne zaman beraber olduğumu hatırlayamadım. Bu kadar güzel, çekici ve yarı çıplak kadının yanıma çok yaklaşması birden heyecanlanmama sebep olmuştu. Sevinmem mi, yoksa üzülmem mi gerektiğini tayin edemiyordum. Duyduğum heyecan, hayata yeniden bağlanmanın bir tezahürü idi; yaşayan, var olan her normal erkeğin duyabileceği bir istek. Oysa ben hayatla bağlarımın kopmasından yanaydım.

Gayriihtiyari hafifçe yana kaydım, az da olsa aramızda bir boşluk kalmasını istedim. Hafifçe gülümsedi. "Korkuyor musunuz, benden?"

Kızardım aniden: "Neden korkayım ki?"

Sevgilinize aşırı benzememden... Size onu hatırlatmamdan. .."

"Hayır" dedim. "Siz o olamazsınız. İmkânsız."

"Çok emin konuşuyorsunuz..."

"Evet."

Sesim gittikçe titremeye başlamıştı.

"Gerçekten ona çok mu benziyorum?"

Başımı çevirip bir daha yüzüne baktım. "Çok benziyorsunuz. Saçınızın ve gözlerinizin rengi hariç... O esmer ve kara gözlüydü."

"İtiraf edeyim ki, siz de çok yakışıklı bir adamsınız. Beni ilgilendirmez ama bir sual sormama izin verir misiniz?"

"Tabii, sorabilirsiniz" dedim.

"Sevgiliniz sizi niye terk etti?"

Yine cevapsız kalmaya mahkûm bir sualdi. Hemen bir sebep yaratmalıydım. "Kader" diye fısıldadım.

"Kader mi? Ben kader denen şeye inanmam. İnsanlar kendi kaderlerini kendileri yaratırlar. Mutlaka bağışlanmaz bir hatanız olmuştur."

"Hata mı? Nasıl bir hata?"

"Ne bileyim? Bunu siz düşünüp bulacaksınız. Yalnız az evvel garip bir laf ettiniz; o sevdiğim kadın değildi, dediniz. Bunu pek anlayamadım. Sözlerinizde bir tutarsızlık var. Şu bana benzeyen kadına âşık mıydınız, değil miydiniz?"

"Şey..." diye kekeledim tekrar. "Bilmiyorum. Onu yeterince tanıyamadım. Beni çok etkilediğini kabul ediyorum ama..."

"Ama ne? Şunu itiraf etsenize, ona ilk görüşte âşık oldum desenize... Bu itiraf gururunuzu incitiyor? Sorun hep gururunuz, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne? Neden peşinden gitmediniz?"

Bunalmam had safhaya varmıştı. Birden çözülmek üzere olduğumu hissettim. "Gidemezdim" diye fısıldadım.

"Neden?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Çünkü o sıradan bir insan değildi, bir melekti."

Tabii ne kastettiğimi anlamamıştı. Kullandığım melek sıfatını çok iyi huylu, masum, saf bir kız olarak anlamıştı. "Daha iyi ya" dedi. "Siz de kabul ediyorsunuz, kusursuz bir insanmış."

"Hayır, o bir insan değildi."

Bön bön yüzüme baktı. Gözleri irileşmişti. Anlamadığını ifade için, "Pardon?" dedi. "Sizi galiba iyi anlayamadım. Ne değildi, dediniz?"

"O bizler gibi biri değildi. Gerçek bir melekti...

"Gerçek mi? Hani din kitaplarından öğrendiğimiz meleklerden mi?"

"Evet, onlardan."

Sabırla başını salladı. "Anlaşıldı, siz o kıza kör kütük âşık olmuşsunuz" dedi.

"Hâlâ anladığınızdan şüpheliyim. Biraz garip olduğunu biliyorum ama..."

"Anladım, anladım... O insan değil, bir melekmiş."

"Evet."

Acaba gerçekten anlamış mıydı? Zira yüzünde yine kendisine o çok yakışan tebessümü belirmişti. "Bildiğim kadarıyla bütün melek tasvirlerinde onlar kanatlı olarak resmedilir; sizinkinin de kanatları var mıydı?"

Belli ki benimle alay ediyordu. Bana inanmadığı için bozulmam gerekirdi fakat sinirlenip suratımı asamadım. Sadece yüzüne ve bedenine baktım bir an. İçten bir kahkaha attı. "Yoksa bende de kanat mı arıyorsunuz?" dedi. "Ona benzeyebilirim ama ne yazık ki benim kanatlarım yok. Buna karşılık çok güzel bir bedenim olduğunu biliyorum."

Kendimi aptal yerine koyduğumun farkındaydım. Bu çok anlamsız bir konuşmaydı ve aklı başında olan kimsenin bana inanmayacağını biliyordum. Susmak en iyi çareydi. Fakat diğer yandan normal bir muhakeme ile kabul edilemeyecek bir durumla karşı karşıya olduğum da ortadaydı. Bırakın bir başkasını, kendime bile durumu açıklayamayacağım bir vakıa ile yüz yüzeydim. Bir an için Elif'in gerçek bir melek olmadığını kabul etsem bile, onu son görüşümün üzerinden daha yirmi dört saat geçmeden, onun tıpa tıp benzeri bir sarışınla karşılaşmamı nasıl izah edebilirdim?

Susmak zorunda kaldım. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Zaten mehtaplı gecede bahçemde Elif'i ya da ölüm meleğimi gördüğümden beri hep bir kısır döngü içerisindeydim. İnsan beyninin açıklayamayacağı olayların içinde yüzüp duruyordum. Bunun en iyi örneklerinden biri de teknede bu kızla karşılaşmamdı. Elif'e bu kadar benzeyen bir kızla yüz yüze gelmem nasıl açıklanabilirdi? Şuurumun ve akli dengelerimin hızla bozulduğunu hissediyordum. Şimdi kafama bir yığın yeni sorular takılıyordu ve ben hiçbirine cevap bulamıyordum.

Acaba bu sarışın kız, gerçekten ölüm meleğime benziyor muydu, yoksa hasta beynim yanlış bir algılamayla onu Elife mi benzetiyordu? Olamaz mıydı? İki geceden beri sanki bambaşka bir âlemde yaşıyor gibiydim. Artık, hiçbir şeyden emin değildim. Bakışlarımı kıza çevirdim ve ilk defa görüyormuş gibi yüzüne baktım. Sonra gözlerimi yumdum, bir an için gözlerimi açınca onu yanımda bulamayacağımı düşündüm. Göremezsem hiç şaşmayacaktım. Hasta beynim belki de bana yeni bir oyun oynuyordu.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Gözlerim hâlâ yumuluydu, ama onun parfüm kokusu genzime doluyor, varlığının hemen yanı başımda olduğunu bana hissettiriyordu. Ağır ağır gözlerimi açtım. Gerçek içime oturdu. Sarışın kız hemen yanı başımdaydı. Bu bir hayal değildi.

Hiç beklemediğim bir şey yaptı. Uzun parmaklarıyla elimi yakalayıp avuçlarının içine aldı. Şimdi o güzel mavi gözlerinin içinde şefkat ve acıma hissi vardı. Hiç konuşmadan elimi yumuşacık avuçları içinde tuttu bir süre. Bakışlarını yüzümden ayırmıyordu. "Endişelenmeyin" dedi. "Ben bir melek değilim ve birden kaybolmayacağım. Gözlerinizi yummanız bir denemeydi, değil mi? Birden kaybolmamdan korktunuz."

Öyle gerçekçi bir sualdi ki, hayır diyemedim.

"Ne durumda olduğunuzu takdir ediyorum. Siz ne derseniz deyin, nasıl yorumlarsanız yorumlayın, çok sevdiğiniz bir kadını kaybetmenin acısı içindeyken birden karşınıza ona çok benzeyen biri çıkıyor ve şimdi siz onu da kaybetme ihtimalinin korkularını yaşıyorsunuz. Doğru mu?"

"Bilmiyorum" diye kekeledim.

"Hadi, utanmayın. Gururunuzu bir yana atın ve kabul edin gerçeği. O kadına çılgın gibi âşık olmuşsunuz siz."

"Ama nasıl olur? Ben onu sadece iki gece gördüm ve topu topu dört beş saat konuştum."

"Yetmez mi? Oldukça romantik olduğunuz hemen belli oluyor. Ben de bir kadınım ve böyle hisleri anlarım."

Başımı yine olumsuzca salladım. "Elifin güzel bir kız olduğunu kabul ediyorum ama onu yeterince tanımıyorum ki... Ve daha da önemlisi o bir..."

Sözümü kesti, gülerek fısıldadı. "O bir melek değil mi? Kanatları olmayan bir melek..."

"Evet" dedim.

"Her kadın bir melektir" diye mırıldandı. "Yeter ki, onlara gereken değeri vermeyi bilmeli."

İlk defa aklıma geldi: "Kusura bakmayın. Resmen tanıştırılmadık. Benim adım Cem. Cem Baransel."

"Sizi tanıyorum. Bir zamanlar gazetelerde, dergilerde sık sık resimleriniz çıkar, dedikodu sütunlarında boy gösterirdiniz. Simanıza yabancı değilim. Ama ilk defa konuşuyoruz."

"Sizin adınız nedir? Nasıl hitap edeyim."

"Melek" dedi. "Benim adım Melek. Ama insanım ve kanatsızım."

Şaşkınlıktan yüzüne bakakalmıştım. Böyle bir ad taşıdığı doğrusu hiç aklıma gelmemişti...

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

6

Sarışın kız elimi bırakmış ayağa kalkmıştı. "Sizinle konuşmak çok hoştu. Cem Bey. Değişik birisiniz, sohbetinizden hoşlandım. Ama arkadaşlarımın yanına dönmeliyim. Çoktan beni aramaya başlamışlardır bile."

Yapacak bir şey yoktu. "Tabii" dedim.

Bir gözünü kırparak, gülümsedi. "Yemekte yanıma oturun. Süreyya amcanın yemekleri çok uzun sürer, fırsattan istifade laflarız."

"Seve seve" diye fısıldadım. Kıza kanım kaynamıştı. Yanımdan uzaklaşırken bir müddet arkasından onu seyrettim. Gerçekten çok hoş bir kızdı. Boy pos, endam, ahenk ne ararsan vardı. O kadar güzel ve salınarak yürüyordu ki, bir estetik abidesiydi sanki. Uzun boyu, düzgün kalçaları, muntazam bacakları ve hafif çukur beliyle beni heyecanlandırmıştı. Hayli zamandır bu tür duyguları yaşamadığım için yüreğimde hafif bir çarpıntı hissedince afalladım.

Kız gözden kaybolunca, içimde bir boşluk duygusu oluştu. Hatta bir an peşinden gitmeyi düşündüm. Onunla tekrar konuşmak için yemeğe kadar beklemenin ne anlamı vardı? Teknenin kıç güvertesi bizim yaşımızdaki gençlerle doluydu. Tahir ve Cengiz yanıma bile uğramamışlar, davetin zevkine varmışlardı. Aklımdan bunları geçirdim.

Ama kızın peşinden gidemedim...

Son anda böyle bir teşebbüsün anlamsızlığını idrak ettim. Ne değişecekti? Bir anlık beğeni, ya da cinsî heyecan bana ne verebilirdi ki? Korkarım, benim ruhum çürümüştü artık. Yine aynı soru beynime musallat oldu: Ben ne istiyordum, ne bekliyordum? Bunun cevabı yoktu...

Ölüm meleğim haklıydı; Tanrı, kuluna ihsan edebileceği her türlü nimeti vermişti bana. Lâkin ben, ne aradığını ne istediğini bilmeden, çaresiz bir bekleyiş içinde bütün bir yıl ömrümü tüketmiş, kabuğuma çekilmiş halde yaşamıştım. Sanırım bu ilahi düzene, kadere isyandı ve beynimde çıkan urla bunun cezasını ödüyordum. Ölüme çok yaklaşmıştım. Zaten tebligatı da almıştım.

Yine kafam karışır gibi oldu.

Böyle bir şey mümkün müydü? Fazla bir dinî terbiye almamıştım ama hiç kimseden de ölümü tebliğle görevli bir meleğin mevcudiyetini de işitmemiştim. Bu işte bir gariplik sezinliyordum artık; az evveline, yani o sarışın güzelle karşılaşıncaya kadar ölüm meleğinin varlığını kabullenmiştim, ama sarışın kızın Elif'in tıpatıp benzeri çıkması çok ilginç değil miydi? İsmi bile tuhaftı... Melek... Sanki başka adı olamazmış gibi...

Yoksa bu da bir uyarı mıydı?

Elif sert, katı ve uyarıcıydı... Benzeri ise hayat dolu, insana hayat şevki veren, canlı ve dipdiri bir kızdı. Dikkatimi çekmişti. Onun peşinden gitmek istiyordum. Ayrıca beni uyarmış, ben Melek değil sıradan bir insanım demişti. Beni hayata bağlamak, yeniden hayata döndürmek için bir ikaz olabilir

Yerimden kalktım, sakin adımlarla misafirlerin yoğun olduğu kıç güverteye doğru ilerledim. Bu Allah'ın sıcağında herkes içki içiyordu. Millet çakırkeyif olmuştu şimdiden. Aralarına katıldığımı gören Süreyya Bey ayağa kalkmış, "Neredesin be evlât, ben de sana bakınıp duruyordum" diye yanıma gelmişti. Elime buzlu bir viski kadehi tutuşturdu. Doktorum, geçirdiğim nöbetler sebebiyle içki içmemi kısıtlamıştı ama bu defa aldırmadan Süreyya Bey'in uzattığı kadehi aldım. İçimi bir aldırmazlık kaplamıştı, sat anasını, diye homurdandım. Nasıl olsa ölümüm yaklaşıyordu, bu kalabalığın arasında nöbet geçirsem ne yazardı... Artık kimseden utanacak değildim.

Buzlu viski keyifle gırtlağımdan kaydı gitti. İçkiyi özlediğimi anladım. Eski mutlu günlerim gözümün önünde canlanır gibi oldu. O eski, cana yakın, hareketli, her dem neşeli, etrafını yaptığı esprilerle kırıp geçiren Cem geri gelir gibi oluyordu. Oturan gruplara bir göz attım. Yeni tanıştığım güzel Melek'i arıyordum. Ama önce mali müşavirim Cengiz'i gördüm. O da beni elimde viski kadehiyle

https://ukalafiiozof2019.wordpress.com/

görünce hemen irkilmiş, yüzü ciddileşmişti birden. Hayretle beni süzdü, ne yapıyorsun dercesine. Omuz silktim, boş ver, ne olursa olur dercesine. Tabii, sesini çıkaramadı ama telaşlandığını hissettim.

Gözlerim yeni tanıştığım Melek'i görmek için çevrede dolaşıyordu ama onu henüz bulamamıştım. Tarabya açıklarında demirliydik, o sırada gözüm teknenin kıçındaki merdivenden ıslak mayolarıyla denizden çıkan gençlere takıldı. Herhâlde Melek de arkadaşlarıyla sudaydı. Bizim Tahir'i de göremiyordum. Herhâlde o da denizdeydi. Acele etmeye mahal yoktu. Gidip bir yere oturdum. Kızın denizden çıkmasını bekleyebilirdim.

Cengiz az ilerimde havalı, hoş bir hatunla konuşuyordu, fakat elimdeki viski bardağını görünce belli etmemeye çalışsa da biraz tedirgin olmuştu. Nitekim fırsatını bulur bulmaz yanıma geldi. Biraz çekinerek, "Bakıyorum, içki içiyorsun. Yasağı deldin bugün..."

"Boş ver, Cengiz" dedim. "Canım çekti. Atın ölümü arpadan olsun, ne yapayım..."

Bu benden duymaya alışık olmadığı kelimelerdi ve şu son bir senedir ağzıma içki koymadığımı biliyordu. Ama bendeki rahatlamış havayı görünce ne diyeceğini bilemedi. Sen bilirsin der gibi ağzının içinde bir şeyler geveledi.

"Tahir nerelerde?" diye sordum.

"Az evvel buralarda dolaşıyordu. Sanırım, bir grup kızla denize girdi."

Tahmin etmiştim. Herhâlde Melek de o grubun içindeydi. Baktım, Cengiz garip bir şaşkınlık içinde beni süzüyordu. "Hayrola, ne var?" diye sordum. Dostum biraz ezilip büzülerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, tabii... Neden soruyorsun?"

"Şey... Biraz fazla rahatlamış gibisin de. Buraya gelirken ki hâlini hatırladım. Suratın bir karış asıktı ve yalıdan zoraki çıkmıştın."

"Bilmem... Belki deniz havası, içki, çevremdeki insanlar iyi gelmiştir."

Yüzüme hâlâ kuşkuyla bakıyordu. "Emin misin?" dedi.

"Eminim tabii. Yeni insanlarla tanışmak güzel bir şey..."

Yüzüme hâlâ tereddütle bakıyordu Cengiz. "Kiminle tanıştın?"

"Çok güzel ve havalı bir kızla" dedim.

Dostumun birden gözleri ışıldadı sevinçle. "Sahi mi?" diye sordu. "Hani nerede? Bana da göstersene."

"Galiba şu sırada denizde... Yemekte yan yana olacağız. O zaman görürsün. Çok havalı bir kız, beğeneceğine eminim."

Çocuk gibi sevinmişti Cengiz. Sırtımı okşadı. Başka bir şey demedi ama sevincini öyle iyi anlamıştım ki...

***

Denizde yüzen misafirler birer ikişer tekneye dönüyorlardı. Benim gözlerim teknenin merdivenindeydi ve Melek'in sudan çıkmasını bekliyordum heyecanla. Birkaç kişi merdivende gözüktü, Melek yoktu aralarında. Derken Tahir'i gördüm. Hemen bir havlu kapmış, kurulanmaya başlamıştı. Beni

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

görünce yanıma yaklaştı, o da elimdeki viski bardağını görünce Tahir gibi irkildi önce. Sonra sırıtmaya başladı. Dostlarımın bendeki değişiklikten zevk almaları beni de mutlu ediyordu.

"Denizde yüzen daha çok misafir var mı?" diye sordum.

"Yok" dedi avukatım. "En sona Cemil Bey'le ben kalmıştım, biz de çıktık."

Biraz afallamıştım. "Emin misin? Sarışın, uzun boylu, güzel bir kız yok mu suda?"

"Bilmem vallahi... Altı yedi kız bizimle denize girdi ama hepsi çıktı sanırım."

Bakışlarımı tekneye çevirdim, oturan, dolaşan kızlara bir daha baktım. Acaba daha önce çıkmış, ben mi görmemiştim? Ama sonuçta bu bir tekneydi, etrafta dolaşsa mutlaka fark ederdim. Sorum, Tahir'in de ilgisi çekmişti. "Kimi soruyorsun sen?" dedi.

"Uzun sarı saçlı, mavi gözlü, kırmızı bikinili bir kızı..."

"Kırmızı bikinili mi?"

"Evet" dedim.

"O renk mayolu kimseyi görmedim ben."

"Dalga mı geçiyorsun? Gözüne çarpmaması imkânsız...

Çok havalı ve değişik bir kızdı."

"Öyle olsa mutlaka fark ederdim" dedi Tahir.

İçimi birden ürperti kapladı. Kafama yükseklerden bir saksı düşmüş gibi sarsıldım. Galiba çok aptaldım. Korkunç gerçek bir kere daha beynime dank etti. Yeni bir halüsinasyon çukuruna yuvarlandığımı ancak o zaman fark ettim. Hiç uyanmamış, o kızla konuşurken teknede bizi gören kimsenin olmadığını anlamamıştım. Tekne kalabalıktı ama sohbetimiz sırasında burun kısmına kimse uğramamıştı. Kız, ölüm meleğimin sanki ikiziydi ve adım Melek demişti...

Ve ben yaşadığım korkunç gerçeği anlamamıştım...

Homurdanmaya başladım. Ne biçim şeydi bu; artık hayal ile gerçeği anlayamaz hâle gelmiştim ve bu beni çok rahatsız etmeye başlamıştı. Beynim bu kadar mı iflas etmişti? Birden çıldıracak gibi hissettim kendimi. İnanamı- yordum ve içimden hızlı bir isyan duygusu yükseliyordu. Galiba hastalığımın seyri çok hızlanmıştı, her gün halüsinasyon görmeye başlamıştım artık.

Teknede bir köşeye çekilip kendimi analize çalıştım. İşin tıbbi ve İlmî yanını hâliyle pek takdir edemezdim ama tuhafıma giden bir yanı vardı meselenin; hayaller bu kadar gerçekçi gelebilir miydi bana? Sarışın kızın elimi avuçlarının içine almasını hatırladım. Sıcak ve yumuşacık teninin temasını öylesine hissetmiştim ki, bu hayal olamazdı. Bunu gerçekten yaşadığıma inanıyordum. Her şeyin bir sınırı olmalıydı, beynimin ürettikleri ile hakikat bu denli iç içe geçemezdi.

Tahir, kırmızı mayolu kızı görmeyebilirdi. Belki de kız denize girmemişti, benden ayrılırken, arkadaşlarımın yanına döneyim, beni merak ederler, demişti sadece. Yatta en az otuz kişi vardı. Kim bilir, belki de şu anda teknenin bir kabininde uzanmış dinleniyor, hâlâ arkadaşlarıyla çene çalıyor olabilirdi. Elif'e benzemesi ve adının Melek olması sebebiyle hemen bir hayal gördüğüm saplantısına kapılmam hatalıydı. En iyisi onu Süreyya Bey'e sormaktı. Misafiri olduğuna göre tanıması lâzımdı.

Ani bir kararla Süreyya Bey'i aramaya başladım. Kendi kendime söyleniyordum, mesela şu anda da kalabalık arasında Süreyya Bey'i görememiştim. Kim bilir teknenin neresinde, neyle meşguldü. Yatın

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

alt katına, mutfağına indim. Rahmetli pederden eski ortağının boğazına çok düşkün olduğunu, evinde çalışan bir sürü hizmetkârına rağmen kendi salatasını daima eliyle hazırladığını işitmiştim.

Onu mutfakta buldum. Beni görünce, "Keyfin yerinde mi evlât?" diye sordu gülerek. "İçki fazla kaçırma. Biliyorsun, yemekten sonra seninle bir köşeye çekilip fabrika satışı için sıkı bir pazarlık yapacağız" dedi. O an satış filan hiç umurumda değildi, ben kendi derdime düşmüştüm.

"Sana bir şey soracağım, Süreyya amca" dedim.

"Satışla ilgili ise sonraya bırak."

"Hayır. Bu misafirlerinden biriyle ilgili... Sarışın bir hanımla... "

Çapkın kurt hemen sırttı. "Sor bakalım. Kiminle ilgileniyorsun?"

"Melek adlı bir kızla... Yaklaşık yirmi beş yaşlarında uzun boylu, çok tatlı bir kız."

Süreyya Bey bir an düşündü. Dudaklarını sarkıttı. "Adı Melek mi dedin?"

"Evet... Kırmızı bir mayo giyiyor."

"Allah Allah... Adının Melek olduğuna emin misin?"

"Evet, eminim..."

"Yahu, benim davetlilerim arasında o isimli bir misafirim yok. Olsa mutlaka hatırlarım."

Korktuğum başıma gelmişti. Meseleyi daha fazla dallandırıp budaklandırmanın anlamı yoktu. Belli ki yine bir hayal görmüştüm. Teknede hiç olmayan biriyle konuşmuştum. Bunun başka izahı olamazdı. Süreyya Bey tuhaf tuhaf yüzüme bakıyordu. Güçlükle kendimi toparlamaya çalışıp, "Neyse, boş ver" dedim. "Belki adını karıştırdım. Yukarı çıkıp ararım kendisini." Ama yaşlı kurdun bakışları ışıltılıydı. "Çok mu beğendin kızı? Onun için mi soruşturuyorsun?"

Sadece gülümsedim, cevap vermeden mutfak kabininden çıktım.

Artık hiç neşem kalmamıştı. Acı gerçekle tekrar yüz yüzeydim. .. Bir an evvel tekneden uzaklaşmak istiyordum...

7

İki günden beri yatağımdan çıkmıyordum. Doğru dürüst yemek de yemiyordum, Saliha'nın tepsi içinde getirdiği yemekleri kapının önüne bırakmasını tembih etmiş, kapımı kilitlemiştim. Kadıncağız hâlimden çok endişeleniyordu. Süreyya amcanın yatında geçirdiğim gece birden yemeği bırakmış, hastalandığımı söyleyerek satış işlemini ileri bir tarihe erteleyip Tahir ve Şinasi ile apar topar yalıya dönmüştüm. Süreyya amca da ne olduğunu anlamamış, üzülmüştü. Yol boyunca iki arkadaşım da bir şey soramamış, melül melül yüzüme bakıp durmuşlardı.

Yavaş yavaş dost ve arkadaşlarım da benimle selamı sabahı kesmeye başlamışlardı, son zamanlarda kimse aramaz olmuştu. Gerçi kimseyi suçlamaya hakkım yoktu, çünkü insanlardan asıl kaçan ben olmuştum.

Son iki gecedir bahçeye de çıkmıyordum artık. Elif veya Melek -adı her ne ise- beni yıldırmıştı, bir daha onu görmek istemiyordum. Ortada bir gerçek vardı: Organik veya ruhi hastalığım hızla ilerliyor,

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

devamlı hayaller ve kâbuslar görüyordum. Yatak odam artık en emniyetli yerdi, orada içime kapanıp ölümü bekliyordum.

Yatağımda kımıldamadan yatarken farkına vardım: Dört günden beri epilepsi krizleri gelmiyordu. Tabii, bu bir şey ifade etmiyordu, nöbetlerin kesildiği anlamına gelmezdi kesinlikle, zira daha uzun aralıklı devreler de görmüş, sonra yine nöbetler geçirmiştim. Beyin içindeki elektrik dengesinin bozulması nöbetleri doğuruyordu, fazla güneş altında kalmak, aşırı yorgunluk, içki bunun en bilinen sebepleriydi ve doktorum özellikle bunlardan kaçınmamı söylemişti. Kullandığım ilaçların da biraz yararı oluyordu kuşkusuz.

Yatmaktan her tarafım uyuşmuştu artık. İsteksiz bir şekilde ayağa kalktım. Klima devamlı çalıştığından odam serindi. Ağır ağır kapalı balkon kapıma gidip dışarıyı seyre başladım. Ölüm meleğimi orada görsem bile aşağıya inmeyecektim. Yeni bir kâbus yaşamak istemiyordum ve ondan nefret etmeye başlamıştım. Belki biraz korkuyordum da. Bu, insanoğlunun yapısında mevcuttu, zihnen açıklayamadığı bir olayla karşılaşınca arkasından korku geliyordu. Elif'in veya Melek'in varlığını hiçbir şekilde izah edemiyordum.

Dışarısı yine ışıl ışıldı, gökte yıldızlar parlıyordu ama mehtap henüz doğmamıştı. On dördünü geçtiğimiz için mehtabın yükselmesi her gece bir saat daha gecikecekti. Görmek istemesem de çiçek tarhlarının olduğu yere baktım. Neyse ki kimse yoktu bahçede. Geri çekilip yatağa döndüm. Ama canım yatmak istemiyordu. Yatmaktan yorulmuştum.

Işığı yakıp odamdaki aynaya baktım.

Yine sakalım uzamış, tipsiz, bezgin, umutları kırılmış, hayata küsmüş bir adamın bakışıyla karşılaştım. Bunları normal karşılamam gerekirken, belki de genç yaşımın verdiği bir isyan duygusu da zaman zaman benliğimi kavrıyordu. Kendime tekrar baktım. Bu çöküşe daha ne kadar tahammül edebilecektim acaba?

Ölüm ne zaman ve ne şekilde yakama yapışacaktı? Ani bir epilepsi krizi sonucu mu? Bilemiyordum henüz, ama yakın olduğu kesindi...

İsyan duygusu yeniden içimi sardı. Galiba farkında değildim ama o an yaşamak, hayata yeniden bağlanmak isteğimi hissedercesine gibiydim. Gariptir, ölüm meleğimle tanıştıktan sonra bu hisse daha fazla kapılır gibi olmuştum. Bir aynaya akseden görüntüme, bir de yatağa baktım. Bu gidişata bir son vermeliydim. Yatak odasında oturup ölümü beklemek asla bir çözüm değildi. Yerime mıhlanıp kalmıştım. Bir süre kımıldamadan öylece kaldım...

Ölüm bana ne sağlayacaktı? Sadece hoşlanmadığım bu hayattan kurtulmamı mı? Düpedüz aptallıktı bu; ölüm bir çare olamazdı. Hayatıma yeni bir anlam kazandırmak istiyorsam, bunun çaresini mutlaka ben bulmalıydım. Hayata değer kazandıracak şeyin ne olduğunu henüz kestiremesem de onu arayıp bulmak bana düşüyordu.

Galiba yapmam gereken ilk şey, ameliyat olmak, beynimdeki urdan kurtulmaktı. Ur ölüme davetiyeydi. Ur alınınca sara nöbetlerinden de kurtulacaktım. Ondan sonrası, yeniden sosyal hayata dönüşüm, işimin başına geçişim ancak benim gayretlerimle mümkün olacaktı. O an karar verdim, yarın ilk işim cerrahımı arayıp operasyon için randevu almak olacaktı.

Sanki birden rahatlamıştım. Derin bir nefes aldım. İki gündür çıkmadığım odamdan fırlamak, bol bol oksijen almak istedim. Dışarıda, özlediğim, hasretini duyduğum bir hayat vardı. Sırtımdaki buruşmuş elbiseleri bile değiştirme gereği duymadan ayakkabılarımı giyip odamdan çıktım. Yanıma sadece cüzdanımı almıştım.

https://ukalazilozof2019.wordpress.com/

Bu, isyanımın, hayata dönüşümün ilk saatleri olacaktı. Kafayı hiçbir şeye takmıyordum. Sokakta ilk bulduğum içkili bir lokantaya girecek, iyice kafayı çekecektim. Kararlıydım artık, aşırı alkolden nöbet bile geçirsem, muhtemelen son krizim olacaktı. Yarın ameliyat için doktoruma baş vurmayı kafama koymuştum.

Üst katın koridoru bomboştu. Alt kata indim. Saliha çoktan uyumuş olmalıydı. Kadıncağızı uyandırmak istemedim, evden dışarı çıktım. Durgun ve sessiz bir gece hüküm sürüyordu. Bahçede duran iki arabama da yaklaşmadım. Caddeye çıkınca bir taksi çevirebilirdim...

Çengelköy'deki lokantalardan birine girdim. Saatin ilerlemiş olmasına rağmen bütün masalar doluydu, deniz kenarında boş bir masaya bakındım. Yoktu, ama hiç aldırmadım, beynim de ruhum da aldığım kararın heyecanıyla doluydu. Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum kendimi, beynimde taşıdığım iri tümöre rağmen. Beyin operasyonlarında artık çok başarılı sonuçlar alınıyordu. En yakın tarihte ben de bu illetten kurtulacaktım.

Garson bana lokantanın en arkalarında bir masa ayarladı. Aslında aç değildim ama beyaz peynir, kavun, patlıcan salatası, sigara böreği ve kalamar istedim. Rakımdan aldığım ilk yudum boğazımdan yağ gibi kaydı gitti. İtiraf etmeliyim ki senelerdir böyle mütevazı, nispeten orta hâlli insanların müdavimi olduğu yerlerde yemek yiyip içki içmiyordum. Aşırı zenginliğin kişilere verdiği bazı bağımlılıklar, tercih ve alışkanlıklar oluyordu. Daima çok daha lüks ve pahalı yerlere alışmıştım. Ama aldığım karardan sonra içimdeki huzur beni çok mutlu etmişti, ikinci yudumda hastalığımı bilen ve buna çok üzülen dostlarımı hatırladım. Yarın onlar için de çok farklı bir gün olacaktı, hepsi rahatlayıp derin bir nefes alacaktı.

İlk dubleyi çabucak bitiriverdim.

Tam garsonu kadehimi yenilemesi için ararken gözlerim birden lokantadan ayrılan bir çifte takıldı. Az kaldı sevinçten bir çığlık atacaktım. Tahir yanında genç bir hanımla restoranı terk ediyordu. Önden yürüyen kadını iyi göremiyordum ama Tahir'i hemen tanımıştım, tabii.

Avukatıma seslenmek için ayağa fırladım, beni görmesi imkânsızdı. Hızlı hızlı kadının arkasından gidiyordu. Seslenip durdurmazsam onlara yetişemezdim... Ama her şey o anda oldu... Öndeki kadın dönmüş, Tahir'e gülerek bir şeyler söylemeye başlamıştı.

Kadını gördüm ve aynı anda yıldırım çarpmış gibi durakladım...

Bu Elif'ti. Esmer olan ölüm meleğim... Gözlerim irileşti, nefesim kesilir gibi oldu, taşlaştım âdeta. Gördüğüme inanamadım. Hafif alkollü bir ölüm meleği... Olacak şey miydi bu? Bu defa hayal görmediğim kesindi. İlk defa beynimde henüz tam olarak anlamadığım bazı sinyaller, ziller, tehlike çanları çalmaya başladı. Elif de, Melek de bir gerçekti. Tam bir şaşkınlık yaşıyor ama durumu kavrayamıyordum henüz. Neler oluyordu?

Yine de yaşadığım şoku çabuk atlattım. Onlara varlığımı belli etmeyecek fakat peşlerine takılacaktım. Bu rastlantının sırrını çözmek zorundaydım. Onları bir arada görmek hiç hoşuma gitmemişti. İçinde kocaman bir ur taşıyan beynim şimdi tahminimden de iyi çalışıyordu. Bir pislik, bir komplo kokusu sezinlemeye başlamıştım.

Ayağa kalktığımı tesadüfen gören garson yanıma doğru seğirtirken cüzdanımı çıkardım, yediğim yemeğin parasını fazlasıyla masaya bıraktım. Garson sırtımdaki buruşmuş ve iki gündür sırtımdan çıkarmadığım elbiseleri görünce zaten bana fazla itibar etmemişti. Ama masanın üzerine bıraktığım yüzlükleri görünce sesini çıkarmadığı gibi hayretle yüzüme bakmakla yetindi. O an garsonla meşgul olacak ne zamanım vardı, ne de hâlim. Tebliğ meleğimle avukatımın peşinden gitmeliydim.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Görünmemeye çalışarak lokantadan dışarıya fırladım. Kurban olduğum Boğaz yaz geceleri daima hıncahınç kalabalık olurdu. Gerçi saatin kaç olduğu hakkında bir fikrim yoktu, yanıma ne saatimi almıştım ne de telefonumu ama etraf kalabalıktı. Onları gördüm. Restoranın oto parkına doğru ilerliyorlardı. Öyle neşeli görünüyorlardı ki çevrelerine bile bakmak gereğini duymamışlardı. Özellikle o an peşlerinde olduğumu akıllarının köşesinden bile geçiremezlerdi. Öyle düşünmelerine de hak vermemek işten değildi, ben zavallı yalısının odasına kapanmış, ölümü bekleyen hastadan başka biri değildim.

Tahir otopark bekçisinin eline para sıkıştırırken, ben de hızla az ötedeki taksi durağına koştum. Şoför, "Nereye gideceğiz, ağabey?" diye sordu. Heyecanla, "Şu yola çıkacak gri Opel'i takip et, fakat fazla yaklaşma" dedim. Şoför elli yaşlarında babacan bir tipti. Dikiz aynasından isteksizce bana bir göz attı. Müşterisinden pek hoşlanmadığını hemen anlamıştım ama zengin olmanın da bazı avantajları vardı tabii, ipsiz sapsız biri olmadığımı ihsas için hemen cüzdanımdan bir yüz kâğıt çıkarıp uzattım. "Sonra hesaplaşırız" dedim.

Taksi otoparktan çıkan Opel'in peşine takıldı.

Nereye gidecekleri hakkında henüz hiçbir fikrim yoktu. Zaten kafam şimdiden kazan gibiydi. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama garip bir şeylerin olduğu muhakkaktı ve artık pis kokular almaya başlamıştım. Çok şaşkındım...

Tahir, Vişnezade'de otururdu, yazıhanesi de Maçka'daydı zaten. Ama kendisini bana ölüm meleği diye yutturmaya kalkan Elif'in (tabii asıl adı buysa) nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanılmamıştım, Opel, Beylerbeyi'nden kıvrılıp köprüye girdi. Aksi gibi aramızda tek bir araba kalmıştı ve taksinin iç lambası yanıyordu, biraz dikkatli olsalar rahatlıkla beni görebilirlerdi.

Şoföre, "İç lambayı söndür" dedim.

Adam itiraza kalkıştı. "Beyim, yasalar gereği taksiler lambalarım..."

Konuşmasına fırsat vermedim. Bir yüzlük daha uzattım. Böyle zamanlarda paranın sözü mü olurdu. Anında itirazı kesip lambayı kapattı. Rahatlamıştım şimdi. Köprüde ilerlerken ben de düşünüyordum. Bu olay nasıl açıklanabilirdi? Daha şimdiden beynime bin bir sual takılmaya başlamıştı bile ve ben hiçbirine makul bir cevap bulamıyordum.

Elif kimin nesiydi? Hayatıma neden girmişti, amacı ne olabilirdi? Teknede gördüğüm Melek'le Elif'in aynı kişi olduğu kesindi artık. Muhtemelen teknede sarı peruk takmış, mavi lens kullanmıştı; bütün bunlar beni şaşırtmak, aklımı daha da karıştırmak için yapılmış oyunlardı...

Ama neden?

Neden böyle bir oyuna kalkışılmıştı? Galiba en önemli soru da bu oyunun arkasında kimin olduğuydu. Tahir neredeyse çocukluk arkadaşım sayılırdı, bana böyle bir oyun oynaması için hiçbir sebep bulamıyordum.

Beynim neredeyse çatlayacaktı. Daha da kötüsü, sinirlenip kızmaya başlamıştım. Zira bu çok kötü bir numaraydı. Belli ki bu oyunda Tahir'in parmağı vardı, kızı tanıyordu. Yavaş yavaş aklıma çok kötü ihtimaller gelmeye başladı. Kanımın çekildiğini hissetmeye başladım. Beynimde ur vardı, ameliyat olmak istemediğimi biliyordu, kısacası ölüme çok yakındım. Yoksa ölümümden istifadeye kalkışabilir miydi?

Tahsin... En yakın arkadaşım ve avukatım... Bana bunu yapabilir miydi? Nazari olarak mümkündü, bir seneyi aşkın zamandır işlerimle hiç meşgul olmuyordum. Bütün idare Cengiz'le ona

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

kalmıştı. İkisine de çok güvendiğimi bilirlerdi. Kanım donacaktı sanki... Kırk yıl düşünsem böyle bir şey aklıma gelmezdi. Sadece o ikisi ameliyat olmam için beni ikna etmeye çalışıyorlardı. Tabii, huyumu da bilirlerdi, biri üstüme fazla gelirse daima aksini yapardım...

Taksinin içinde dudaklarımı ısırmaya başladım.

Öfkem gittikçe artmaya başladı. Umarım, yanılıyorum- dur, diye kendi kendime homurdanıyordum, düşündüklerim doğru ise hayatımın en büyük hayal kırıklıklarından birini yaşayacaktım. İş hayatında güvendiğim iki insan, geçirdiğim hastalıktan yararlanarak bana ihanet ediyorlardı.

Peki, bu kız? O neyin nesiydi?

Neden onu devreye sokmuşlardı? Birtakım hayal ve kâbuslar gördüğüme beni inandırmak için mi? Eğer öyleyse başarılı olmuş sayılırlardı. Cidden onun bir ölüm meleği olduğuna inanmıştım. Teknede karşılaştığım Melek tipinin de neden birden ortadan kaybolduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Onu bir şekilde Tahir tekneden uzaklaştırmış olmalıydı...

Bütün bunlar faraziyeydi tabii...

Henüz gerçeği bilmiyordum. Sabırlı olmalı, işin aslını öğreninceye kadar, fevri davranışlardan kaçınmalıydım. En doğrusu buydu. Gözlerimi önümdeki Opel'e dikip sinirlerimi sakinleştirmeye gayret ettim. Köprü'yü geçtik. İzlediğimiz arabanın Levent cihetine saptığını gördüm. Nereye gidiyorlardı acaba? Doğrusu merak ediyordum. Bir ara şoförün de merakla bana baktığını gördüm ama adam aldığı paralardan dolayı sessiz kalmayı, konuşmamayı tercih ediyordu.

Levent artık iş muhitiydi, kuruluşundan bu yana çok değişmişti. Şoföre biraz daha yavaş sürmesini söyledim. Fazla yaklaşmak istemiyordum, zaten gecenin bu saatinde trafik de Levent sokaklarında tenhalaşmıştı. Tahir'in, peşlerinden bir taksinin geldiğini anlaması işime gelmezdi.

Birden Opel'in stop lambaları yandı ve araba yavaşladı.

Duracaktı. Aramızda otuz metre kadar bir mesafe vardı.

Şoför ne yapayım der gibi yüzüme baktı. "Hızlan ve yanlarından geç" dedim. Taksinin ışıkları sönük olduğundan beni göremezlerdi.

Tahir'in arabası, ufak bahçe içindeki iki katlı bir evin önünde durmuştu. Taksi evin önünden hızla geçerken ben de eve bir göz atmıştım. Evin ışıkları sönüktü; görebildiğim kadarıyla bu semtte ilk inşa edilen evlerden biri olmalıydı. Eskimiş ve hiç onarım görmemişe benziyordu. Ev köşe başı olduğundan yan sokağa sapar sapmaz taksiyi durdurdum. Tahir'le Elif'in eve gireceklerini sanmıştım. Hemen başımı arkaya çevirip onları görmeye çalıştım.

Kız arabadan indi ama Tahir hâlâ direksiyondaydı. Arabanın farlarını dahi söndürmemişti. Hatta kızın içeriye girmesini bile beklemeden arabayı gazlayıp uzaklaştı. Bir an ne yapacağıma karar veremeden öylece bekledim.

Gecenin bu saatinde ne yapabilirdim?

En akıllı davranışım ne olmalıydı? Tahir'i takip edip onu uygun bir yerde durdurarak açıklama yapmasını mı istemeliydim? Yoksa kızın kapısını çalıp bana oynadığı oyunu yüzüne mi vurmalıydım? Kısa bir tereddüt geçirdim. İzlediğimiz araba basıp gittiği için taksinin şoförü karar vermemi bekler gibi yüzüme bakıyordu.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Onlarla hesaplaşmak, aleyhimde çevirdikleri dolapları yüzlerine vurmak için durum henüz erkendi. Önce amaçlarının ne olduğunu öğrenmeliydim. Sabırlı olmam şarttı; gerçi iğrenç bir komployla karşı karşıya olduğumu tahmin edebiliyordum ama ani bir öfkeye kapılmam her şeyi berbat edebilirdi. Bundan sonra bütün kozları ben elime geçirmeliydim. Biliyordum, beynimde hızla büyüyen ur sonumu getirebilirdi ama güçlü olmak için bazı riskleri de göze almak zorundaydım.

Önce taksi şoförünü başımdan savdım. Elif'e görünmeden adresini almalı, hatta uzaktan da olsa evini kontrol etmeliydim. Diğer ikisi hakkında nasıl olsa yeterince bilgi sahibiydim. Anladığım kadarıyla Elif bu oyunda sadece bir piyondu. Akli dengemi daha da bozmak için kiralanmış basit bir figür...

Evin karşı kaldırımına geçip uzaktan baktım. Sadece alt katta bir ışık yanıyordu. Burası onun evi olmalıydı. Kımıldamadan evi gözetliyordum. Az sonra alt kattaki ışık söndü. Fakat hemen akabinde üst kattaki, sokağa bakan odalardan birinin ışığı yandı. Herhâlde kızın yatak odasıydı orası. Evde ondan başka kimsenin olmadığını anladım. Acaba Tahir'le yakınlığı neydi? Sevgilisi olabilir miydi? Bana uzak bir ihtimal gibi geldi, Tahir bilerek sevgilisini böyle bir oyuna dâhil etmezdi.

Kanaatimce onu para karşılığında kullanıyorlardı. Tam o sırada Elif camın önüne geldi ve pencereyi açtı. Havanın çok sıcak olduğunu o an hatırladım. Görünmemek için hızla sokaktaki ince, ıhlamur ağacının arkasına saklandım. Çoktan soyunmuş, sırtına ince bir gecelik geçirmişti. Odanın ışığı yanık olduğundan onu rahatlıkla görmüştüm.

Aslında şu an yapacağım fazla bir şey yoktu; iblislerden birinin inini öğrenmiştim, şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bir taksiye atlayıp karşı yakadaki yalıma dönebilirdim artık. En münasibi buydu. Sonra evimde düşünüp bir plan yapmalıydım.

Ama öfkemi bir türlü bastıramıyordum. "Öfke baldan tatlıdır" sözünün ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlamaya başlamıştım. Bu kadın beni enayi yerine koymuş, ben bir meleğim diye kandırmıştı. Aslında kadına kızmaya hakkım yoktu, bu devirde böyle bir iddiaya inanmak için gerçekten aptal olmak gerekirdi, ne var ki içine düştüğüm bunalımda kim ne söylese inanacak hâldeydim. Hiddetim artıyordu. Onunla derhâl yüzleşmek, öfkemi yüzüne kusmak istiyordum. Hatta o an, senin de ölüm meleğin benim, diye karşısına dikilip korkudan yüreğine indirebilirdim. Kim bilir beni birden karşısında görünce ne kadar korkardı?

Saçma ve anlamsız olduğunu biliyordum, belki kuracağım bütün planımı da berbat edebilirdi ama ani bir kararla bir yolunu bulup eve girmeye karar verdim. Önce kapıyı çalmayı düşündüm. Ama yukarıdan beni görürse açmayabilirdi. Yatak odasının penceresinden sokak kapısı gayet net görünüyordu. Şayet bu saatte gelen gideni fazla değilse, en azından kim gelmiş diye merak edip yukarıdan bakabilirdi. Kapıyı çalmak çözüm değildi, en azından habersiz olarak karşısına çıkmalıydım. Tıpkı yalının bahçesinde bana yaptığı gibi... Zevkten sırıtmaya başladım. Bir yolunu bulup sessizce eve girmeyi başarabilirsem yukarıya yatak odasına kadar çıkabilirdim. Henüz uyumamıştı ve odasındaki ışık yanıyordu...

Hızla karşıya geçip bahçeye daldım. Son derece bakımsız bir bahçeydi ve çok da ufaktı. Sokak kapısı muhtemelen kilitliydi, kısacası kilitli kapıyı açamayacağıma göre kurcalamak çok manasızdı. Hızla evin arkasına geçtim. Mehtap yeni yeni çıkmaya başlamıştı ama artık dolunay olmadığından fazla aydınlatmıyordu etrafı. Yine de bana yeterliydi, hiç olmazsa zifiri karanlık değildi, sağımı solumu görebiliyordum. Ufak bir mutfak kapısı gördüm; herhâlde bir zamanlar servis kapısı olarak kullanılıyordu. Kuvvetle muhtemelen o da kilitliydi.

Tabii, kimsenin evine böyle davetsiz girmeye alışık olmadığımdan apışıp kaldım. Alt kattaki odaların pencerelerinden girmek mümkündü, boyu geçmiyordu ama bütün camlar kapalıydı. Camı

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

kıracak hâlim yoktu. Zaten kırılan camın gürültüsü ayyuka çıkar. Elif uyumuş olsa bile uyanırdı. Öfkem hâlâ baskındı ama çaresizliğimi kabullenmek zorundaydım. Aptalca bir hareket yapma Cem, diye homurdandım içimden. Bağırır, feryat eder, polis çağırırsa, çok zor duruma düşebilirdim. Onun bana çok gaddarca bir oyun oynadığını nasıl ispatlayabilirdim ki, suç ortağı Tahir'den başka onun varlığını bilen tek kişi yoktu.

Neredeyse bahçeden çıkmaya karar vermek üzereydim ki, elim bahçe kapısının tokmağına gitti ve usulca çevirdim.

Kapının açılmayacağını sanmıştım. Ama kapı hemen aralanmıştı, hem de hiç ses çıkmamıştı...

Bir an durakladım. Sonra sessizce içeri süzüldüm...

Heyecandan kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Evin içi sokaktan daha karanlıktı. Gözlerimin etrafa uyum sağlaması için bir süre bekledim. Artık etrafımdaki eşyaların şeklini seçebiliyordum. Sessizce adımlar attım. Benim büyük yalımın yanında bu ev bana minyatür oyuncak gibi gelmişti. Mutfaktan çıkıp üst kata çıkan merdivenin başına gelince yeniden durdum. Elif'in yatak odasının kapısı açık olmalıydı, zira odanın ışığı üst katın zeminini, hatta merdiveni bile aydınlatıyordu.

Ama birden irkildim.

Yatak odasında biri daha olmalıydı. Zira Elif'in sesini duyuyordum. Biriyle konuşuyordu. İçimden lânet okudum, yatak odasındaki kişi işimi berbat edebilirdi.

Uyanmam, biraz geç oldu. Elif'in telefonla konuştuğunu neden sonra anladım. Kulaklarımı diktim, konuşmasını duymak istiyordum. Belki de benim hakkımda konuşuyordu...

İki basamak çıktım, durdum.

Ev eski ve bakımsızdı, basamaklardan her an bir gıcırtı yükselebilirdi. Yatak odasının açık kapısına yaklaştıkça telefondaki konuşması çok daha net yansıyordu kulağıma. Basamakları çıkmış, odanın dış duvarına sırtımı yaslamıştım. İçeriye büyük bir hışımla girebilirdim ama son anda öfkeme galebe çalıp kiminle ne konuştuğunu öğrenmek daha akıllıca geldi bana. Sırtımdaki tişört terden bedenime yapışmıştı.

Varlığımdan haberi yok, rahat rahat gevezelik ediyordu. Bir kız arkadaşıyla konuştuğunu, ona adıyla hitap etmesinden anlamıştım. Konuşma yavaş yavaş ilgimi çekmeye başlamıştı. Tabii, hattın öbür tarafındaki kızın ne söylediğini duymama imkân yoktu ama Elifin cevapları durumu aydınlatmaya yeterli gibiydi.

"Yok, istemem... Bir daha Star Reklam Ajansıyla asla çalışmam. Boşuna nefesini yorma Ayşe, onlardan hâlâ alacağım var. Doğru düzgün ödeme yapmıyorlar... Hayır, boşta değilim. Şu an çalışıyorum. Sen tanımazsın... Füsun beni nerede görmüş? Uydurmuş, inanma ona. Kıskançlıktandır, bilirsin o karı beni hiç çekemez. Çamur atıyor... Var, tabii... Evet, çok yakışıklı bir genç... Avukat... Yok canım, o kadar değil... Belli de olmaz. Yahu, niye anlamıyorsun, şu sıralar meşgulüm, iyi de para alıyorum, gelemem... Hayır, mayo reklâmı değil, başka bir iş... Boş ver şimdi işi, sen Ahmet'ten bahset. İyi gidiyor mu ilişkiniz? Oha!.. Yine mi kürtaj? Bu kaçıncı ayol?"

Tüylerim ürpererek konuşmayı dinliyordum. Artık, Elifin ne tür biri olduğunu anlamış sayılırdım. Telefondaki kısa konuşması çok şeyin aydınlanması için yeterli olmuştu. Donup kalmıştım. Şimdi Ayşe denen telefondaki kız sürekli konuştuğundan Elif sadece dinliyor olmalıydı, sesini duyamıyordum. Neden sonra tekrar konuşmaya başladı.

https://uralafiloz0f2019.wordpress.com/

"Boş ver... Bütün erkeklerin canı cehenneme, hepsi aynı bokun soyu! Senin yerinde olsam fazla yüz vermem. Hadi canım, sen de... Zengin diye tav oluyoruz. Üç gün yüzüne güler, zevkini alınca başka karının peşine düşer. Düzen bu... Sen mi değiştireceksin? Hayale kapılma. Yoo, benim öyle bir niyetim yok... Hadi, uykum geldi artık. Yarın ben seni ararım. Oldu, öptüm, hayatım."

Elif telefonu kapatmıştı.

Sonra da ışığı kapattı. Gecenin karanlığı birden eve çöktü.

Hâlâ ter içinde, duvarın dibinde duruyordum. Ne de olsa soylu bir aileden geliyordum, bu denli maceraperest, basit bir kadının karşısına dikilip, her şeyi anladığımı yüzüne vurmanın, öfkemi kusmanın anlamsızlığını o an kavradım. Tabii, onunla da hesaplaşmanın zamanı gelecekti, ama şimdi değildi. Usul usul merdiveni inip eve girdiğim mutfağa doğru yürüdüm.

Az sonra sokaktaydım.

Hava, hâlâ sıcak, nemli ve bunaltıcıydı. Bu gece hiç alışık olmadığım bir iş yapmış, bir hırsız ustalığıyla, bilmediğim bir eve girmiş, acayip bir telefon konuşmasına şahit olmuş ve çok şey öğrenmiştim. Şimdi yalıma dönmek istiyordum artık. Gerekirse sabaha kadar düşünüp bir plan yapacaktım.

Önce bir taksi bulmalıydım.

Meydandaki taksi durağına doğru yürüdüm. Köprüyü geçerken açtığım pencereden içeriye dolan hafif esinti bana limonata gibi gelmişti.

Ama hiç hesapta olmayan bir şey vukubuldu o an. Şiddetli bir nöbet geldi, hem de hiç ummadığım bir sırada. Bütün vücudum kasılmaya başladı. Az sonra kendimden geçmiştim...

8

Arabanın şoförü iyi bir insanmış, geçirdiğim ağır sara nöbetine rağmen benimle epey ilgilenmiş, arabayı bir kenara çekip krizin geçmesini beklemiş. Ben açıldıktan sonra bana dert yandı, meğer onun küçük oğlunda da aynı hastalık mevcutmuş. Tabii, o sırada pek konuşacak hâlim yoktu ama arabadan inerken taksimetrenin yazdığı ücretin çok üstünde bir para verdim. Önce kabul etmek istemedi, sonra teşekkür edip acil şifalar dileyerek uzaklaştı.

Yalıdaki odama çıktığımda saat iki buçuğu geçiyordu. Artık o saatten ve geçirdiğim nöbetten sonra plan yapacak filan hâlim yoktu, kendimi yatağa attım ve hemen uyudum.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi iyi hissediyordum. Önce tıraş olup banyo yaptım. Aşağıya inip kahvaltı ederken Saliha üzgün nazarlarla beni süzüyordu. Ne var ki, artık kimseye güvenim kalmamıştı; Saliha dâhil, herkese kuşkuyla bakıyordum artık. Aşçı Zekeriya ya da şoförüm Mehmet'in haberi olmayabilirdi ama Elif'in iki gece üst üste bahçeme girmesini Saliha'nın fark etmemesi âdeta imkânsız gibiydi. İştahla kahvaltı edip alt kattaki salona geçtim. Planımı ana hatlarıyla şekillendirmiştim. Yapacağım ilk iş, beynimdeki urdan kurtulmak olmalıydı. Günbegün kötüye gittiğim bir gerçekti. Beni ameliyat edecek doktorla, benden ziyade Cengiz'le Tahir konuşmuşlardı, onlara olduğu gibi doktora da güvenim kalmamıştı. İyi bir beyin cerrahı bulmak pek de zor bir iş değildi. Bu işi kendi kendime, tek başıma halletmeye karar vermiştim. Ameliyatımdan kimsenin haberinin olmasını istemiyordum.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Bevliye mütehassısı olan bir arkadaşım vardı, Hacettepe Üniversitesinden mezundu. Önce onu aradım, konunun gizli kalmasını özellikle belirterek bana bir beyin cerrahı bulmasını istedim. Üzüldüyse de hemen kabul etti ve kendi mezun olduğu üniversitedeki bir profesörün adını verdi.

Yirmi dakika sonra Ankara'daki hocadan telefonla randevu almıştım. Adam hemen beni bekliyordu. O gün bütün hazırlıklarımı tamamladım. Sadece Saliha'ya yirmi günlüğüne bir yurtdışı gezisine çıkacağımı söyledim. Kadıncağız çok şaşırmıştı; karşımda kekeleyip durdu, emin misiniz, sağlığınız müsait mi, filan gibi laflar etti. Moralimin çok bozuk olduğunu, böyle bir gezinin iyi olacağını söyledim. Bana pek inanmamış gibi geldi ama fazla da üsteleyemedi. Nereye gideceğimi sordu, şimdilik İtalya'ya gideceğimi, belki oradan Paris'e de geçebileceğimi söyledim.

Yanıma sadece bir bavul aldım.

Mehmet'e beni havaalanına bırakmasını istedim. Şoförüm hemen hareketlendi. Aslında yalıdan ayrılırken içimde hafif bir burukluk vardı. Aslında yeniden eski sıhhatime kavuşmak için ayrılıyordum ama sonuçta bu nazik bir ameliyattı. Masada kalmam riski de mevcuttu ama kararım kesindi.

O akşam saat altıda Ankara'da hocanın muayenehanesindeydim. İlk muayeneyi orada yaptı. Son derece işinin ehli birine benziyordu. Yatacağım özel hastaneden bile randevuyu o aldı. Ameliyat günüm belli olmuştu. İki gün sonra ameliyat olacaktım.

Teşekkür edip muayenehaneden çıktım.

Moralim yerindeydi. O geceyi bir otelde geçirdim. Hafif bir yemek yiyip erkenden yattım.

Ertesi gün özel hastaneye gittiğimde biraz heyecanlıydım. Doktorum orada çok sayılan biriydi. Onun özel hastası olduğum için çok itibar görüyordum. Ön hazırlıklar ve gerekli kontrollerden geçtim. Yeni bir MR daha çekildi. Öğleden sonra doktorum odama geldiğinde, sol frontal, parasajital nahiyede muhtemelen menengiom türünde bir tümör olduğunu, pek endişeye mahal bulunmadığını, bu tür urların çoğu zaman habis çıkmadıklarını söyledi.

Biraz rahatlamıştım...

***

Sonradan öğrendiğime göre ameliyatım üç saat sürmüş ve çok başarılı geçmişti. O geceyi yoğun bakımda geçirdim. Ertesi gün beni normal hastane odasına aldılar. Yalnız olmak, yanımda tek kelime edeceğim bir dostumun olmaması biraz acıydı ama başka çarem yoktu. Operasyon mutlak başarılıydı ve en ufak bir araz bırakmamıştı bende.

Doktor, üç veya dört gün sonra taburcu olabileceğimi söylemişti. Daha o akşam asistanları gelerek beni hastane koridorlarında yürüttüler. Her şey yolunda gidiyordu ve son derece mutluydum. Hoca bundan böyle epileptik krizlerin gelmeyeceğini ama daha bir süre ilaçlarıma devam etmem gerektiğini söyledi. Bu hiç dert değildi. Hem ölüm tehlikesini atlatmıştım hem de nöbetlerden kurtulmuştum. Ortada tek bir pürüz vardı, ameliyat gereği saçlarımı kazımışlardı. Saçlarımın uzaması biraz zaman alacaktı. İstanbul'a döndüğümde hiçbir şeyin belli olmasını istemiyordum.

Ankara'yı oldum olası sevmezdim, ama saçlarım uzamadan İstanbul'a dönmeyi istemiyordum. Ankara, özellikle yaz aylarında çok sıkıcı bir yerdi, hele benim gibi bir İstanbul çocuğu için zor tahammül edilecek bir şehirdi. Operasyon çok başarılı geçmiş sayılırdı ama bazı tali sorunları da vardı; mesela doktorum, on gün ara ile üç defa beni muayeneye çağırmıştı. Başımdaki yara çabuk kapandı ama saçlarımın arasında dikkat edilirse görülecek bir iz vardı. Bu sebeple kendimde ufak tefek değişiklikler yapmak zorunda kalmıştım. Önce uzamaya başlayan saçlarıma farklı bir form vermeye gayret ederek

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

yara izini saklamaya çalıştım. İzin tamamen kaybolması belki altı ayımı alabilirdi. Bu arada sakal ve bıyık uzatmaya başlamıştım. Simamın değişmesi için bu da iyi bir formüldü. Beni görenler saçlarımı kestirip, sakal uzattığımı düşüneceklerdi. Ayrıca hiç âdetim olmamasına rağmen çok spor giyiniyor ve başıma devamlı beyzbol kepi takıyordum. Bu arada cep telefonumu devamlı kapalı tutuyordum.

Ameliyattan sonraki bir ay içinde sadece iki defa yalıyı, Saliha'yı aramıştım. Kadıncağız sesimi duyunca çok sevinmiş, önce sıhhatimi, sonra ne zaman döneceğimi sormuştu. Ona sıhhatimin iyi olduğunu söylemiş, İstanbul'dan ayrıldığımdan beri sadece tek bir nöbet geçirdim demiştim. Sonra sıra bana gelmişti, belli etmemeye çalışarak orada durumun nasıl olduğunu, Tahir ve Cengiz'den bir haber var mı, diye sormuştum. Saliha, beni çok merak ettiklerini, her gün telefonla beni aradıklarını, sıhhatimden endişe ettiklerini söylemişti.

İçimden gülümsemiştim.

Asıl pandomima yakında patlak verecekti. Her geçen gün biraz daha intikam ateşiyle şartlanıyordum. Saliha'ya çok yakında döneceğimi söylemekle yetindim.

Dikkatimi çekti. Saliha ısrarla nerede olduğumu soruyordu.

İtalya'dayım, dedim.

İster inansınlar ister inanmasınlar, hiç umurumda değildi. Ama döndüğümde çok şey değişecekti. Cengiz'le Tahir'in nasıl merakla kıvrandıklarından hiç şüphem yoktu. Hainceye tasarladıkları plan sekteye uğramıştı. Belki biraz da neden daha kötü durumda olmadığımı merak ediyorlardı...

Ankara'da tek başına geçirdiğim günlerin bana sağladığı önemli bir avantaj da uzun uzun düşünüp plan yapmak oldu. Şurası bir gerçekti ki, hayatta güvendiğim ve hakiki bir dost olarak gördüğüm iki insanın ihanetine uğramıştım. Ama bana yaptıkları ihanet henüz sabit değildi, hele Cengiz'in bu menfur plana ne ölçüde iştirak ettiğini tam bilmiyordum. Aradan geçen zaman öfkemin geçmesine sebep olmadıysa da daha temkinli, daha dikkatli ve daha sabırlı olmama vesile teşkil etmişti. Artık öfkemi rahatlıkla kontrol edebiliyordum ve kafama koymuştum: Bu plana taraf olan herkesten öcümü en ağır şekilde alacaktım. Kuşkulandığım kişilerin işine son vermek, hayatımdan silkip atmak çözüm değildi. Bu kişilerin hepsi ekmeğimi yemiş, benim sırtımdan varlıklı ve iş piyasasında adı sanı duyulan kişiler olmuştu. Yaptıkları nankörlüğü onlara bir şekilde ödetmeliydim. Hatta Süreyya Bey'den bile şüpheleniyordum; fabrikasına hesapta yokken bana satmaya kalkışması, teknesine binen Melek veya Elif adlı kızı hiç görmediğini iddia etmesi, şimdi düşündükçe bana hiç de normal gelmiyordu...

***

Dönüşüm muhteşem oldu.

Uçaktan iner inmez yalıyı aramış, Mehmet'in gelip beni havaalanından almasını istemiştim. Bunca yıllık şoförüm bile sakallı, bıyıklı hâlimi ve pek görmeye alışık olmadığı döküntü elbiselerim içinde beni tanıyamamıştı. Bavulumla yanına gittiğimde alık alık yüzüme baktı. Bana inanmakta zorlandı.

Aynı şaşkınlığı yalıya gelince Saliha ile aşçım Zekeriya da yaşamıştı. Tabii, Mehmet ve Zekeriya ağızlarını açıp, "sıhhatiniz nasıl"dan öteye bir şey soramamışlardı fakat bunca yıldır, çocukluğumdan beri bana hizmet eden Saliha, "Küçük Bey, bu ne hâl, çok değişmişsiniz" demişti. Yeni görüntümü yadırgadığı çok belli oluyordu.

Onlara sıhhatimin iyi olmadığını, yorulduğumu ve biraz uyumak istediğimi söyledim. Bundan sonrası yapacağım rolle ilgiliydi. Tahir'le Cengiz'in dönüşümden haberdar olduklarına emindim, az sonra

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

yalıya damlarlardı. Sakin bir şekilde odama çekildim. Artık kozlar benim elimdeydi ve içim intikam ateşiyle yanıyordu.

Aslında uykum filan yoktu, tabii yorgun da değildim ama rolümü iyi oynamak için elbiselerimi değiştirmeden yatağa uzandım. Her şeyin inandırıcı olmasını istiyordum. Fakat odama girip balkon kapısını açtığım anda bendeki değişimin önemini daha iyi anladım. İstanbul'la ilgili her şeyi özlemiştim. Yatak odamın inanılmaz güzellikteki manzarası, sahip olduğum imkânların kalitesi, sıhhatime yeniden kavuşmam, son bir buçuk seneyi ne kadar anlamsız geçirdiğimi âdeta yüzüme vuruyordu.

Mutluydum.

Yeniden kavuştuğum bu huzuru doyasıya yaşamak istiyordum. Kuşkusuz, içine düştüğüm şartlardan yararlanmak isteyen kimselere duyduğum öfke de devam ediyordu.

Yaklaşık iki saat sonra aşağıya salona indiğimde avukatımla mali müşavirim şaşkınlık ve merakla beni bekiyorlardı...

Salondan içeri girdiğimde ikisi de ayağa kalkıp gözlerini kırpıştırarak hayretle yeni imajıma baktılar. Beni ilk defa sakallı bıyıklı görüyorlardı. Hasta olduğum zamanlar hariç, her gün muntazam tıraş olan, sakaldan bıyıktan hoşlanmayan biriydim. Yeni görünümümü yadırgamışlardı. Pek belli etmemeye çalışarak aynı anda, sanki sözleşmişler gibi, "Pes yani, Cem!" dediler. "Hasta hâlinle, bu kadar zaman ve hiç haber vermeden ortadan kaybolman doğru mu? Reva mı bu yaptığın bize? Meraktan öldük yahu... Nasılsın, iyi misin?"

Artık rolüme başlayabilirdim.

Yüzüme bezgin bir ifade vererek mırıldandım. "Eh, işte... Hâlâ yaşıyorum... Ama pek iyi olduğumu söyleyemem. Çok yorgun ve hâlsiz hissediyorum kendimi."

Cengiz sordu: "Nöbetler ne âlemde?"

Onları şaşırtan bir haber verdim: "Gariptir ama nöbetlerim biraz azaldı, şu bir buçuk ay zarfında sadece iki kere kriz geçirdim." Dikkatle yüzüme bakıyorlardı; sanki şaşırmış, bu haberden pek hoşlanmamış gibiydiler.

İlk toparlanan Tahir oldu. "Bak, bu iyi" dedi. "Belki beynindeki urun büyümesi durmuştur."

"Belki de" dedim.

"Böyle habersiz ve birden ortadan kaybolmak da nereden aklına geldi? Hiç olmazsa bir geziye çıkacağını bize söyleseydin."

"Haklısın be Tahir... Ama çok bunalmıştım. Allah kimsenin başına böyle bir dert vermesin. Her gün ölümü beklemek, her an ecelin kapını çalacağını düşünerek yaşamak çok zor. Perişan hâldeydim."

İki arkadaşım tekrar bakıştılar: "Biraz dinlendin mi bari?"

"Evet" diye başımı salladım. "Gezmek, yabancı yerlerde dolaşmak, bana biraz iyi geldi."

Cengiz homurdandı: "Hâlâ ameliyat olmamakta kararlı mısın?"

Soğuk bir şekilde gülümsedim: "Bu konudaki düşüncemi biliyorsunuz."

"Ama sonunun nereye varacağını da biliyoruz. Bu yaptığın çılgınlık..."

"Boş verin, hayat umurumda değil."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Tahir, "Seni hiç anlamıyorum" diye homurdandı. "Biz senin dostlarınız, yaşaman, hayata tutunman için gayret ediyoruz, sense büyük bir aldırmazlık içinde, her şeye boş veriyorsun. Daha ne kadar sürdürürsün bu tempoyu?"

Omuzlarımı silktim:

"Ne istiyorsunuz benden?"

Tahir sert bir edayla söylendi: "önce ameliyat olmanı, sıhhatine kavuşunca da eskisi gibi işlerin başına geçip çalışmanı, tabii daha sonra da anlamsız arayışlarından vazgeçerek hayatın kâmına varmanı, mutlu olmanı istiyoruz. Başka ne isteğimiz olabilir? Bizler senin dostunuz..."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ne dostlardı ama... Çengelköy'deki mütevazı lokantada onu ölüm meleğimle içli dışlı görmesem, hâlâ söylediklerine inanıyor olacaktım. Rolümü oynamaya devam ettim. "Peki" dedim. "Madem, çalışmamı, işimin başına dönmemi istiyorsunuz, yarından itibaren holdinge geliyorum. Söz... Göreceksiniz, yarın işte olacağım."

Cengiz'le Tahir afallayarak birbirlerine kaçamak bir nazar attılar. Gözümden kaçmadı, belli etmemeye çalışsalar da telaşlanmış gibiydiler. Cengiz hemen konuştu:

"Emin misin? Yeniden iş hayatının yoruculuğuna katlanabilecek misin? Daha kötü olmasın senin için... Bence ameliyat olmadan çalışmaya başlaman hiç doğru olmaz."

Saliha'nın getirdiği çayları içerken, "Kapatın artık bu konuyu" diye söylendim. "Ne işten, ne de ameliyattan söz etmek istemiyorum. Her şey olacağına varır. Kendimi iyi hissetmezsem zaten holdinge uğramam." Sonra sırıttım. "Sizlere bunca ücreti neden ödüyorum, benim yokluğumda işleri tıkır tıkır yürütmeniz için değil mi?"

Garip bir sessizlik oldu. Cengiz, "Tabii" diye fısıldamak zorunda kaldı...

9

9

O sabah işe arabamla değil, taksiyle gitmiştim. Niyetim genel ve habersiz bir teftişti. Bir yığın sürprizin beni beklediğini gerçekten tahmin edemezdim. İlk şaşkınlığımı daha tesisime girişte yaşadım. Ana kontrolde yüzlerini ilk defa gördüğüm üniformalı ama tanımadığım iki kişi duruyordu. Belli ki işe yeni alınmışlardı ve beni tanımıyorlardı. Şöyle bir süzdüler, ama ne kimlik sordular ne de ne için geldiğimi... Elimi kolumu sallayarak binaya girdim. Doğrusu çok yadırgamıştım durumu. Gerçi sırtımda şık, keten bir takım elbise ve kravat vardı ama yine de yabancı sayılırdım.

İş saati olduğu için koridor tenha sayılırdı. Asansöre binip altıncı kattaki özel bölümüme çıktım. Sekreterim Özgül bir buçuk sene sonra beni karşısında görünce kim bilir ne kadar şaşıracak ve sevinecekti. Özgül, Boğaziçi Üniversitesinden mezun, çalışkan, cin gibi bir kızdı. Ona çok güvenirdim. Bakalım, sakallı hâlimi yadırgayacak mıydı?

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Kapıyı açıp odasına daldım. Anlaşılan, şaşkınlığım devam edecekti. Zira Özgül'ün yerinde tanımadığım başka bir kız oturuyordu. Hem de ne oturuş... Tüylerim diken diken oldu. Bir erkek gibi ayaklarını masaya uzatmış, elindeki romanı okuyordu. Ağzında da çiğnediği pabuç kadar bir sakız vardı. Uluorta içeriye daldığımı görünce, dik dik başını çevirip bana baktı. Hiç istifini bozmadan, "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

Tepem attı o an. Anlaşılan, bir buçuk senede holdingde çok şey değişmişti. İtidalli olmak zorundaydım; kendimi zorlayarak mırıldandım:

"Özgül Hanımı aramıştım."

"Özgül Hanım mı? Ha, şu eski sekreterimi arıyorsunuz? O yok artık... İşten ayrıldı..."

"Öyle mi? Neden?" diye sordum.

Bacaklarını hâlâ masanın üzerinden indirmemişti. İsteksiz bir şekilde homurdandı: "Ne bileyim ben, bulunca kendisine sorarsınız."

"Peki, siz kimsiniz?"

Yüzündeki ifade daha da sertleşti. Masanın üzerindeki adının yazıldığı tahta levhayı işaret etti: "Okumanız yok mu sizin? Yeni sekreter benim."

"Sahi mi? Kimin sekreteri?"

Küstah bir ifadeyle suratıma baktı. "Patron Cem Baransel'in."

Odama doğru yürüdüm. Bu defa ayaklarını masadan indirip, "Durun bakalım, nereye gidiyorsunuz? Burası dingonun ahırı mı? Bu ne laubalilik?" diye bağırdı arkamdan.

Durdum, öfkeden kuduran bakışlarımı ona çevirdim. "Hemen muhasebeye git, kovulduğunu söyle, tazminatını hesaplasınlar" dedim.

Bir an afalladı: "Bu ne küstahlık! Sen de kim oluyorsun? Benimle nasıl böyle konuşursun."

Belli ki, küstah olduğu kadar kafasızdı da. Kim olduğumu tahmin bile edememişti.

"Benim adım, Cem... Cem Baransel. Kovuldun. Şu an itibariyle işine son veriyorum. Hadi, yallah..."

Şaşkınlıktan az daha küçük dilini yutacaktı. Donup kalmıştı... Gerçeği kavrar kavramaz, yelkenleri suya indirdi, özürler dilemeye başladı ama benim için mesele çoktan kapanmıştı, Özgül'den sonra böyle bir sekretere bir saat bile tahammül edemezdim. Onu dinlemeden odama girip kapıyı yüzüne kapattım.

Daha babamın sağlığında, rahmetli bu odayı benim için düşünmüş, bana tahsis etmiş, iç tezyinatını da tamamen benim zevkime bırakmıştı. Önce derin bir nefes aldım; bu eski bir sevgiliye kavuşmak gibi bir histi. Oda biraz bakımsız kalmıştı. Havasız ve hafif tozluydu. Klima da çalışmıyordu. Gözlerim Özgül'ün her gün itina ile değiştirdiği kesilmiş, masamın üzerine yerleştirdiği çiçekleri aradı. Vazomu bile kaldırmışlardı. Pencereleri ardına kadar açtım, klimayı çabuk soğutma moduna aldım. Soğuk hava hemen odanın içinde dolaşmaya başladı.

Öfkem Holding binasına girdiğim ilk andan itibaren tepeme sıçramıştı. Kim bilir daha ne sürprizlerle karşılaşacaktım. Ama artık sağlığım yerinde sayılırdı ve bütün bunları yapanlardan hesap soracaktım. Önce cep telefonumu çıkarıp Özgül'ü aradım. Kız sesimi duyunca çok şaşırdı. "Sizi çok aradım, efendim" dedi. "Fakat ciddi bir rahatsızlığınız olduğunu ve kimseyle görüşmediğinizi söylediler bana." O konuşmaya devam edecekti, susturdum.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

“Buradan ne zaman ayrıldın?"

"Yedi, sekiz ay oluyor, Cem Bey."

"Kendi arzunla mı ayrıldın?"

"Hayır... Fakat..."

"Anladım. Neler olduğunu tahmin ediyorum. Şu an başka bir işte çalışıyor musun?"

"Evet, efendim. Üç ay evvel bir turizm şirketinde yeni iş buldum."

"Şimdi, beni dinle Özgül... holdingde bilmediğin çok şeyler olmuş. Seninle konuşmam lâzım. Derhâl eski görevine dönmeni istiyorum. En az eski maaşının iki mislini ödemeye hazırım, para hususlarını dert etme. Gerekirse tazminat ödemeye de hazırım. Sana burada ihtiyacım var."

Özgül şaşkınlıktan susmuştu. Çekinerek sordu. "Siz iyi misiniz, efendim?" diye sordu.

"İyiyim tabii, bugün ilk defa işimin başına geçtim. Neden sordun?"

"Şey... Efendim... Dediler ki..."

"Ne dediler?"

Kız çekinerek mırıldandı: "İflah olmaz bir derde yakalanmışsınız galiba..."

"Bu iddia kısmen doğruydu Özgül. Önce senle baş başa konuşmamız lâzım. Her şeyi bilmeni istiyorum. İş yerin nerede?"

"Halâskârgazi Caddesi'nde."

"Tamam" dedim. Sonra onu o civardaki maruf bir restorana öğle yemeğine davet ettim. Özgül hiç tereddüt etmeden davetimi kabul etti. Ona gerçekten ihtiyacım olacaktı...

***

Telefonu kapatmamın üzerinden on dakika geçmemişti ki, odamın kapısı vuruldu ve içeriye Cengiz'le Tahir girdi. Bu sabah işimin başına geleceğimi hiç tahmin etmedikleri hususunda iddiaya girebilirdim. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Yine de bozuntuya vermemeye gayret ettiler.

"Çok şükür, nihayet işinin başına döndün" dediler sahte bir gülümsemeyle. Ama ben onlara aynı tebessümle karşılık vermedim. Kaşlarımı çatarak, "Özgül nerede?" diye sordum.

Cengiz yutkundu. Sözde üzgün bir ifadeyle, "Cem" dedi. "Sen uzun süre işten uzak kalınca Özgül Hanım artık burada çalışmak istemediğini söyledi. Biraz sabırlı olmasını, her şeyin düzeleceğini söyledik ama bizi dinlemedi."

"Niye bana haber vermediniz?"

"Yapma, Allah'ını seversen" diye mırıldandı Tahir. "O sıralar gözün dünyayı görmüyordu, önüne getirdiğimiz çok önemli dosyalara bile bakmadın."

Özgül'ü neden işten uzaklaştırdıklarını tahmin ediyordum gayet iyi, o benim buradaki emniyet sübabımdı. "O pespaye kızı da, nereden buldunuz? Kim aldı onu işe?"

Cengiz kekeledi: "Şey... Cemile Hanım mı? Aslında o tecrübeli bir elemandır ama..."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Lâfını hemen ağzına tıkadım: "İlk işim, onu kovmak oldu. Kesinlikle onun yüzünü bu binada bir daha görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Sonuçta onlar benim eski dostlarımdı; ben patrondum ama onlarla böyle sert konuşmama alışık olmadıklarından yadırgayarak beni süzüyorlardı. Cengiz hemen alttan aldı. "Tamam, Cem" dedi. "Tabii, nasıl istersen öyle olur. Ama ilk günden bu kadar sinirlenmen sıhhatin için hiç de hoş değil, sakinleş biraz. Rahatla... Unutma, hâlâ beyninde bir ur var."

İçimden, siz öyle düşünün, diye geçirdim. Meselenin aslını öğreninceye kadar daha çok çatışacağımız kesindi. Koltuğuma yaslandım. Onların fazla şüphelenmelerine de mahal vermemeliydim. Cengiz'e döndüm: "Biliyorsun, uzun zamandır işlerden uzak kaldım. Bana derhâl bir durum raporu hazırlamanı istiyorum. Özellikle şu son bir yıl içerisindeki holdingin her türlü faaliyetlerini incelemeliyim. Hazırlayacağın rapor yarın öğleden sonra masamda olsun."

İkisinin de suratında oluşan şaşkınlık görülmeye değerdi.

Cengiz yine kekeledi: "Bu kadar çabuk mu? Hazırlamam biraz zaman alır."

Cengiz'e öyle bir baktım ki yutkundu. "Bu bir emirdir, Cengiz" dedim. "Her türlü işini bırak, gerekirse sabaha kadar çalış ve istediğim raporu yarın masama koy."

Böyle konuşmama alışık değillerdi. "Şimdi çıkabilirsiniz. Yapacağım işlerim var. Yalnız kalmak istiyorum."

Daha da hayretle yüzüme bakakaldılar. Adeta kovmuştum onları. Bu alışık oldukları bir davranış değildi. Yerlerinden kalkıp süklüm püklüm kapıya yöneldiler. Arkalarından seslendim: "Ha, unutmadan söyleyeyim... Yarın gazeteye bir ilan verin ve benim için özel sekreter arandığını bildirin. Müracaat edenlerle bizzat görüşmek istiyorum."

Hiç sesleri çıkmadı, başlarını sallayıp odamdan ayrıldılar.

Aslında bu numarayı bilinçli olarak yapmıştım. Bir tür tedbir olarak... Özgülle görüşüp onu yeniden işe alacağımı bilmelerini istemiyordum. Onlardan her türlü melanet beklenebilirdi...

***

Kız, sakallı ve bıyıklı hâlimi görünce irkildi. Yeni çehremi yadırgamıştı. Gülümsedim.

"Beğenmedin mi? Yakışmamış mı?" diye sordum.

"O önemli değil, efendim. Asıl siz nasılsınız? Hakkınızda o kadar kötü şeyler işittim ki..."

"Tahmin ediyorum. Söyle bakalım, sıhhatime dair neler işittin? Sana ne söylediler?"

"Siz iyi iseniz, işittiğimin önemi yok."

"Hayır, var... Aklımı oynattığımı mı söylediler?"

Özgül utanmış gibi bakışlarını kaçırdı benden. "Evet... Onun gibi bir şeyler, işte" dedi.

"Pek yalan da değil. Çok zor günler geçirdim. Daha beteri de oldu."

Eski sekreterim endişeyle baktı: "Nasıl yani?"

"Beynimde kocaman bir ur çıktı. Geçen ay bir operasyon geçirdim Ankara'da ama bunu şu an senden başka kimse bilmiyor."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Şimdi iyi misiniz?"

"Eskisinden daha iyiyim. Turp gibiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim, efendim."

"Şimdi gelelim sadede... Sana ihtiyacım var, Özgül. Yeniden, holdinge sekreterim olarak dönmeni istiyorum. Yeniden eski günleri yaşayacağız. Maddi konularda hiç endişen olmasın, ne istersen ödemeye hazırım. Tek isteğim, senin güvenilir kişi olarak bana yardım etmen."

"Cem Bey, ücret konusunu hiç mevzu etmeyin. Fakat sanırım beni orada artık istemiyorlar. Cengiz Bey ve Tahir Bey ayrılmam için ellerinden geleni yaptılar."

"Biliyorum" diye gülümsedim. "Benim asıl savaşım da onlarla. Beni bertaraf edip bir şekilde şirketlerimi sahiplenmeye heves ettiklerinin farkındayım."

Özgül, "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, efendim" diye fısıldadı.

"Şimdi beni dikkatle dinle" dedim.

Sonra oturup planımı detayıyla anlatmaya başladım...

Özgül dehşete düşmüş gibi beni dinliyordu ama sevimli bal rengi gözlerinde benimle aynı zevki paylaşmanın mutlu ışıltılarını fark ediyordum...

***

Öğleden sonra yeniden büroya döneceğimi hiç sanmamışlardı. Cengiz beni odasında görünce hayalet görmüş gibi yüzüme baktı. Nutku tutulmuştu sanki. "Öğleyin şirketten ayrıldığını söylediler, ben de öğleden sonra dönmeyeceğini sanmıştım. İlk gün için bu yorgunluk yeterli, diye düşündüm."

Soğuk bir şekilde homurdandım: "Sen beni düşünme, Cengiz. İstediğim raporu hazırlamaya başladın mı?"

"Birazdan başlayacağım, Cem. Merak etme, yarına yetiştiririm. Başka bir isteğin var mı?"

"Olursa, daha sonra iletirim. Şirkette bir sürü yeni ve tanımadığım elemanlar görüyorum. Bazı eski arkadaşlar da ayrılmış galiba. Buna neden gerek duyulduğunu henüz anlamış değilim. Şimdi tekmil servisleri dolaşıp artık işimin başına döndüğümü onlara söyleyeceğim. Eleman seçimi konusunda ne kadar titiz olduğumu bilirsin, belki yeniden esaslı bir tasfiyeye girişebilirim. Tanımadığım ve güvenmediğim insanlarla çalışmak istemem."

Cengiz bir kere daha bembeyaz kesildi ama hiç sesini çıkaramadı. Bu kısa konuşmayı oda kapısının eşiğinde yapmıştım. Ama gözümden kaçmadı; mali müşavirim benim yokluğumda odasını yeni baştan tefriş etmişti...

Oradan doğru holdingin üçüncü kattaki hukuk servisine geçtim. Hukuk servisinin de katın sol kanadındaki mahalli, sağ kanada alınmış, daha rahat ve ferah bir alana nakledilmişti. Aklımda kaldığı kadarıyla geçen sene dört avukat ve servis şefi olarak da Tahir bulunurdu. Geniş bir salonda yedi masa gördüm, üç kişi daha kadroya almışlardı ama en önemlisi, Tahir aralarında görünmüyordu. Sanırım, şirkete sabahki beklenmeyen dönüşüm hemen duyulmuş olmalıydı; beni tanıyan eski avukatlar saygıyla ayağa kalkıp beni selamladılar, "hoş geldiniz, efendim" tarzında ağızlarında bir şeyler geveleldiler.

"Tahir Bey, nerede?" diye sordum.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

İçlerinden biri, salonun sonuna ilave edilmiş odayı gösterdi. "Tahir Bey artık orada bulunuyor, efendim" dedi. "Servis şefimiz olarak."

Hiç sesimi çıkarmadan o tarafa yürüdüm ve kapıyı vurmadan açtım. Tahir, çocukluk arkadaşım telefonda biriyle konuşuyordu ama beni görür görmez benzi atarak hemen telefonu kapadı ve ayağa fırladı. "Hoş geldin, Cem" dedi.

Dudak bükerek odasına bir göz attım. Eşyaları benim büromdan çok daha lüks ve pahalı cinstendi. "Hukuk servisi genişlemiş" dedim.

"Sorma, Cem" dedi. "Yeni avukat arkadaşlara ihtiyaç duyduk. Mecburen servisi biraz büyüttük."

"Ve de pahalı eşyalarla donattınız, öyle mi?"

Bir an alınmış gibi yüzüme baktı. "Ne demek istiyorsun? Senelerdir bu şirketlere hizmet ediyorum, odama birkaç parça eşya aldığım için sitem mi ediyorsun, yani?"

Birden sahte bir tebessüm yüzümü kapladı.

"Neler saçmalıyorsun, Tahir?" dedim. "Hem bunca yıllık arkadaşız hem de dediğin gibi yıllardır bana hizmet edersin. Aldığın pahalı eşyalar için seni nasıl kınarım? Böyle düşündüğün için teessüf ederim."

Söylediklerimi tartmaya çalıştı. Ne denli samimi olduğumu galiba pek kestirememişti. Rolüme başlamamın tam zamanıydı. Birden sendeler gibi yaptım.

Hemen yerinden fırladı. "Ne var, iyi misin?" dedi.

"Bilmiyorum, Tahir" diye geveledim. "Galiba bugün çok yoruldum. Nöbet mi gelecek nedir, hemen bir yere ilişsem iyi olur."

"Otur, otur" diyerek koluma girdi.

Ama yüzünde beliren memnuniyet gözümden kaçmamıştı...

10

Yalıya telefon edip, Mehmet'in beni şirketten almasını istedim. Taksiyle gittiğim şirketimden şimdi son model Jaguar'ımla dönüyordum. Şoförüm Mehmet iyileşmiş görünmeme en içten sevinenlerden biriydi. Dönüş yolunda arabayı sürerken ağzı kulaklarındaydı. Ama çevremde bu memnuniyeti duymayan bir sürü insan vardı. Arabanın içinde şimdi bunu düşünüyordum.

Cengiz'le Tahir herhâlde bunca melanet ve çevirdikleri dolaplardan sonra dönüşümü bu denli rahat kabul edemezlerdi. Şimdi kim bilir ne dümenler çevirmeyi düşünüyorlardı... Bence dönüşü olmayan bir yola girmişlerdi ve amaçlarına ulaşmak için sonuna kadar direneceklerdi. Tabii çok önemli bir avantajım vardı. Benim hâlâ hasta olduğumu düşünüyorlardı. Onlar beni iyi tanırlardı; mizacım gereği biri üstüme fazla gelir ve isteğini kabul ettirmeye kalkışırsa, daima aksini yapardım. Ameliyat olma konusundaki ısrarlarını şimdi daha iyi anlıyordum; gerçekte ameliyat olmamı istemiyorlardı, daha doğrusu istememeleri gerekirdi, çünkü geçireceğim operasyon beni eski sağlığıma kavuştururdu. Bu ise onların hiç arzu etmediği bir şeydi. Ama ısrarlar karşısında direneceğimi iyi tahmin etmişlerdi.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Kuşkusuz bugün holdinge gidişim ve duruma el koyuşum, haklı olarak onları paniğe sevk etmişti. Bu gece mutlaka beni durdurmanın çarelerini düşünüyor olmalıydılar. Bu kadar mesafe aldıktan sonra menfur emellerinden vazgeçemezlerdi.

Arabanın içinde keyifle sırıttım. Şimdi düşünme sırası onlardaydı. Savaş daha yeni başlıyordu, bakalım ne taktikler deneyeceklerdi. Bugün Tahir'in odasında nöbet geliyor gibi numara yapmam, çok iyi bir gösteriydi. Tahir hastalığımın devam ettiğine inanmıştı.

Acaba yalıda da düşman - dostlarımın müttefikleri var mıydı? Bu konuda bir karara varmakta zorlanıyordum. İçime kapandığım dönemde zaten evdeki hizmetkâr sayısını en aza indirmiştim. Aşçım, şoförüm ve Saliha kalmıştı. Zekeriya ve Mehmet'i bu işe bulaştırmazlardı, onlardan yararlanma ihtimalleri çok zayıftı. Ama Saliha'dan şüpheleniyordum, hem de kırk seneden beri bu yalıda yaşamasına rağmen. Aralarında ihanet eden biri varsa, bu ancak Saliha olabilirdi. Hakkımda en gerçek haberleri ondan alabilirlerdi. Kendini bana melek diye yutturan Elif'in eve giriş çıkışlarını, birden bahçede belirip, sonra yalıya dalarak ortadan kaybolmasını başka türlü izah edemezdim. Evdeki birinden destek aldığı kesindi.

İçimden gülümsedim. Bakalım, bu gece de sevgili ölüm meleğim yeniden piyasaya çıkacak mıydı? Öyle ya, Tahir hâlâ nöbetler geçirdiğimi sanıyordu ve Süreyya Bey'in teknesindeki son karşılaşmadan beri, onu görmemiştim. Belki bu gece yeniden bahçeye gelebilirdi. Sonra, yok diye düşündüm, bahçe olmazdı, zira mehtap yoktu, geceleyin bahçeye çıkmam için sebep bulunmuyordu. Kim bilir, belki de başka bir mizansen hazırlamaya çalışıyordu. Hiç beklemediğim bir yerde karşıma çıkarabilirlerdi. Emin değildim, belki de Elif'in eline bir miktar para sıkıştırıp baştan savmış da olabilirlerdi.

En iyisi bekleyip görmekti.

Yalıya gelince önce bir duş aldım, sırtıma rahat bir şeyler giydim. Gerçekten yorulduğumu da o an hissettim. Bir buçuk senedir bu benim ilk çalışma günüm olmuştu, hem de geçirdiğim büyük bir beyin ameliyatından sonra.

Belki hemen dinlenmeye çekilmem gerekirdi ama hayata yeniden tutunmaya çalışmak, biraz da genç yaşımın icabı bana direnç ve güç veriyordu. Saliha'ya bahçede yemek yiyeceğimi, sofrayı oraya kurmasını söyledim. Emektar hizmetkârımız şaşırmıştı. Senelerdir, tek başıma bahçede yemek yemiyordum. Yüzüme biraz anlamlı baktı, "Misafiriniz mi olacak, Küçük Bey?" diye sordu. "Ona göre mi hazırlık yapayım?"

"Hayır. Kimse gelmeyecek. Bu gece bahçede yemek istedim. İnsan, yalıda oturmanın nimetlerinden istifade etmeli, değil mi?"

Yüzündeki hayret ifadesi kaybolmadı. Biraz da hak verdim, genç olduğum için yaz geceleri çoğu zaman arkadaşlara takılır, dışarıda yerdim hep, eve gece yarıları dönerdim. Hazırlık için hemen içeriye koştu. Aslında nefis bir gece başlıyordu. Hava hafif hafif kararmaya başlamıştı. Boğazın esintili havası iyice durgunlaşmış, yaprak kıpırdamaz olmuştu. İçimi tatlı bir zevk kapladı. Yaşamanın, var olmanın, hayata yeniden dönmenin huzurunu hissetmeye başlamıştım yeniden. Kötü ve anlamsız bir dönem geçirdiğimi artık idrak ediyordum. Belki de sahip olduğum nimetleri takdir etmem için böyle bir test geçirmem gerekiyordu. Bu ilahi bir tecrübe olmuştu bana.

Bu nefis manzara karşısında canım bir kadeh içki içmek istedi. Ameliyat sonrası içki yasağımı kaldırmıştı doktorum ama daha üç ay süreyle tedricî olarak nöbet önleyici ilaçlarımın kullanımına son verinceye kadar fazla içmememi söylemişti. İrademi kullandım ve içmemeye karar verdim.

https://ukalafiozgi2019.wordpress.com/

Saliha sofrayı kurarken, "İçki içecek misiniz, efendim?" diye sordu. Ona âdeta çıkışır gibi cevap verdim. "Hastalığım sebebiyle içki içmemin yasak olduğunu bilmiyor musun" dedim. "Keşke iyi olsaydım da bir kadeh içip neşemi bulsaydım."

"Haklısınız, beyefendi. Ama çok şükür Avrupa'dan döndüğünüzden beri sizi daha farklı görüyorum ben" dedi.

"Nasıl yani?"

"Büyük değişiklik var sizde. Bugün ilk defa şirkete gittiniz, artık eskisi gibi odanıza kapanıp kalmıyorsunuz, bütün bunlar hayra alâmet değil mi?"

Birden irkildim. Acaba fazla mı değişiklik gösteriyordum? Numaraya devam etmeliydim, zira Saliha da kuşkulandığım kişilerden biriydi. "Ah, Saliha... Bir bilsen..." dedim.

"Neyi, efendim?"

"Daha bugün şirkette nöbet geçirdim..."

"Sahi mi?" dedi üzülerek.

Başımı salladım. "Allah'tan kimse görmedi. Odamda yalnızdım. Kısa sürdü de çabuk atlattım."

"Ah, Küçük Bey... Neden ameliyat olmuyorsunuz? Daha buna ne kadar dayanacaksınız?"

"Boş ver" dedim. "Yaşamak istemiyorum ki..."

Kaşlarını çatıp somurtarak servis yapmak üzere yanımdan uzaklaştı...

***

Aşçım Zekeriya, bol salata, çalı fasulyesi, domatesli pilav ve krem şantili çilek hazırlamıştı bu gece. Hepsini çok sevdiğimi bilirdi. Tek başıma iştahla yemek yedim. Saliha sofrayı kaldırırken yeniden düşünmeye başladım; acaba şirketime konmak isteyenler nasıl bir numara ile karşıma çıkmaya hazırlanıyorlardı bu defa, doğrusu merak ediyordum. Yeni bir plan sergilemeliydiler bu defa. Sanırım, eski hayal oyunlarından vazgeçmeleri gerekecekti. Gerçi Elif etkili olmuş ve bana yutturmuşlardı ama aynı numarayı bir daha deneyeceklerinden şüpheliydim.

Yanılmışım... Saat ona yaklaşırken Saliha elinde portatif telefonla yanıma yaklaştı. "Cem Bey sizi arıyorlar" dedi çekinerek. Kaşlarımı çatarak homurdandım. "Telefonlara çıkmak istemediğimi unuttun mu?" dedim.

"Biliyorum, efendim. Ama telefondaki bir hanım... Evde olmadığınızı söyledim, lâkin çok ısrar etti, evde olduğunuzu bildiğini söyledi."

"Kimmiş?"

"Israrla adını vermekten kaçındı."

"Pekâlâ, ver bakalım, konuşalım" diye homurdandım. Saliha telefonu bana uzatırken merakla beni süzüyordu. Kimin aradığını merak ettiği belliydi. Bakışlarımı üzerine dikince istemeyerek yanımdan uzaklaştı.

"Alo" dedim sert bir sesle."

"Merhaba, Cem Bey... Ben, Melek" dedi.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Demek, şimdi Melek'i devreye sokacaklardı. O sarışın kızdan hoşlandığımı düşünüyor olmalıydılar. Hiç bozuntuya vermedim.

"Ooo" dedim. "Şu Süreyya Bey'in teknesinde aniden ortadan kaybolan güzel kız, öyle mi?"

"O gece için sitem etmekte haklısınız. Yemekte yanınızda olamadım. Ama haklı sebeplerim vardı. Tekneden kaçmak zorunda kaldım. Ama sizin de kinayeye hakkınız yok, çünkü sonra sizi çok aradım ama her seferinde evde olmadığınızı söylediler bana."

"Bu doğru. Bir buçuk iki aydır şehir dışındaydım."

"O gece için çok üzgünüm... Yanınızdan ayrıldıktan sonra çok düşündüm..."

"Neyi düşündünüz?"

"Lütfen, anlamazlığa gelmeyin. Sizden hoşlanmıştım, hem de çok hoşlanmıştım. Şayet yemekte yanınızda olsaydım, aramızda yeni bir ilişkinin doğacağı gün gibi ortadaydı. Siz de bana ilgi duyuyordunuz ama o an bu beni çok ürküttü."

"Ürküttü mü? Neden?"

"Çünkü siz beni değil, bana çok benzeyen başka bir kıza âşıktınız. Anladığım kadarıyla çok saf ve temiz bir kıza... Onu bir melek kadar masum görüyordunuz. Size âşık olmaktan korktum. Öyle bir kızın yerini belki asla dolduramazdım. Bu bana da acı verirdi. Düşündüm ve sonra tekneden kaçmaya karar verdim."

İçimden, vay be, amma da sunturlu yalan söylüyor, diye geçirdim. Ama niyet apaçık meydandaydı. Tahir, Elif'i şimdi de bana bir sevgili olarak piyasaya çıkarmaya karar vermiş olmalıydı.

"Peki, sonra kararınızı ne değiştirdi?" diye sordum.

"Düşündüm... Çok düşündüm. Hayat garip tesadüflerle dolu... Öyle, değil mi?"

"Nasıl?"

"Sizinle karşılaşmamız... Eski sevgilinize çok benzemem. Bana ilgi duymanız... Bunların hepsi rastlantı değil mi?"

"Olabilir" diye fısıldadım.

"Sonra birden cesaretlendim... Kader belki tanışmamızı istiyordu. Kaçmamın boş ve anlamsız olduğunu düşündüm. İnsan kaderine karşı çıkamaz, ben buna inanırım. Yine de iki gün düşündüm ve sizi aramaya karar verdim. Ulaşamadım bir türlü... Ne zaman arasam, evde olmadığınızı söylüyorlardı. Ama bu akşam sizi gördüm..."

"Nerede?"

"Arabanızın içinde... Bej rengi bir Jaguar'ınız var... Yanılmıyorum, değil mi? Arabayı şoförünüz kullanıyordu..."

Kısa bir an durakladı. Sonra, "Yeniden görüşmek ister misiniz?" diye sordu.

"Ya siz? Siz istiyor musunuz?"

"Evet..."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Konuşması beynimi tırmalıyordu. Ne kadar kaba ve basit bir tarzı vardı... Beni bu kadar geri zekâlı ve aptal mı görüyordu, anlamamıştım Gayriihtiyari teknedeki karşılaşmamızı hatırladım, onun özel olarak tertiplendiğine inanıyordum artık. Kız beni gerçekten bu kadar aptal görüyorsa ona da şaşmamak gerekirdi; zira hastalığım sırasında etrafımda olup bitenleri anlamakta gerçekten çok zorlanıyordum. Bahçemde gördüğüm siyah saçlı kızın bile bir melek olduğuna inanmıştım.

Tahir'le Cengiz'e hep akıllı, zeki ve işlerini bilen insanlar diye bakmıştım bugüne kadar, hastalığım sırasındaki şuursuz, dengesiz, körü körüne saplantılarımdan dolayı çöktüğümü düşünebilirlerdi ama bugün holdingde sergilediğim davranışlarımdan hiç mi uyanmamışlardı? Sadece saç rengi değişik bir kızı farklı davranışlarıyla bana yutturmaya çalışmalarını onların zekâ seviyesiyle hiç bağdaştıramıyordum. Çocuk bile bu numarayı yutmazdı.

Ama ben yutmuştum...

Ne var ki, o sıralar gerçekleri göremeyen, ruhi dengesi bozuk, açmazlar içinde bocalayan bir hastaydım. Ve onlar iyileştiğimi hâlâ anlamamışlardı.

Elimde telefon gülümsedim. "Seni görmeyi, bıraktığımız yerden devam etmeyi ben de isterim" dedim. "Neredesin şimdi?"

"Şimdi mi?"

"Tabii... Neden olmasın? Evde tek başına oturuyorum.

Şu an bahçemde denizi seyrediyorum."

"Bilmem... Biraz geç oldu da..."

İçimden yine hilekâr, düzenbaz diye, geçirdim. Sanki bu bahçeye geç saatlerde ilk gelişi olacaktı. Sanırım bu defa namuslu, iffetli, saf sevgili pozları takınacaktı. Herhalde, Tahir ile Cengiz ona mensup olduğu ajanstan daha fazla para ödüyor olmalıydılar. Aynı anda birden kafam atar gibi oldu; mutlaka bir yolunu bulmuş, ona ödedikleri ücreti de şirket portföyünden, reklam masrafı olarak çıkarıyorlardır, diye düşündüm. Yani ödenen para düpedüz benim param olmalıydı...

"Hiç de değil... Yaz geceleri uzundur."

Kısa bir an durakladı, karar vermekte güçlük çekiyormuş gibi. Sonra, "Pekâlâ, geliyorum, öyleyse" dedi.

Ben gayet rahat, "Şoförümü gönderip seni aldırayım mı?" diye sordum.

"Gerek yok. Zaten şu an kendi arabamın içindeyim."

Telefonu kapatırken gülümsüyordum. Gece birden renklenmeye başlamıştı. Karşı tarafın saldırı metotları biraz eskiydi ama tehlikeli olduğunu da kabul etmek zorundaydım. Zira çok uzun zamandan beri bir kadınla beraber olmamıştım.

Saliha'ya seslendim. Koşarak yanıma geldi "Mehmet'e söyle" dedim. "Kapıda beklesin, bu gece bir hanım misafirim gelecek." Saliha şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı, her zamanki ölçülü hâliyle. Sanki yüzünde hafif bir mutluluk ifadesi belirir gibi olmuştu. Ondan kuşkularım olmasa bu ifadeyi sıhhatimin düzeldiğine sevindiği şeklinde yorumlardım rahatlıkla ama şimdi tereddütlerim vardı. Kibar bir şekilde, "Bir hazırlık yapmamı emreder misiniz?" diye sordu.

Sadece, "Gerek yok" dedim...

***

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Kim ne derse desin, Elif ya da yeni adıyla Melek gerçekten çok hoş bir kızdı. Saçları çok iyi boyanmış, yetenekli bir kuaförün elinden çıkmış olmalıydı. Gözlerindeki mavi lensler de yapma sarışınlığını destekliyordu. Bir sevgili değil, beni tuzağa çekmeye kalkışan birini karşıladığımın farkındaydım ama bir an çarpıcı güzelliğinin etkisinde kaldığımı hissettim. Son derece sade giyinmişti ama sırtındakiler vücudunun bütün güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Kolsuz bir bluz, kısa sayılacak bir etek ve topuksuz ayakkabıları vardı. Ama onun manken ajansında çalışan biri olduğunu biliyordum. Ayrıca mükemmel rol yapabiliyordu.

Elif'le bu bahçede üst üste iki gece yaptığım konuşmayı hatırladım. O rolde de çok başarılıydı. Masum, saf, ulvi gayelerle bahçeme uğramış, ilahi bir yaratık olduğuna beni inandırmıştı. Tamam, kabul ediyorum, o günlerde benim kafam çok dağınıktı, gerçekleri göremiyor, idrak edemiyordum ama şimdi çizdiği bu yeni kişilik gerçekten çok farklıydı: monden, havalı, ölçülü ve de çok çarpıcı. Melek tehlikeli bir tip olabilirdi.

Ona çok dikkat etmek zorunda olduğumu hissettim. Tarih boyunca, erkekleri tuzağa düşürmek için kadınların en iyi silah olarak kullanıldığını çok iyi bilirdim. Onu teknede kırmızı bikinili hâliyle de görmüştüm. Cidden dikkatli olmalıydım. En ufak zaafım beni tehlikenin göbeğine düşürebilirdi. Bahçenin bütün ışıkları yanıyordu. Denize uzanan yolda ayak sesleri işitince oturduğum bahçe koltuklarından ağır ağır kalktım. Melek ya da eski adıyla Elif düzgün ve ciddi yürüyüşüyle, Saliha'nın refakatinde yaklaşıyordu. Çaktırmadan önce Saliha'ya bir göz attım. Genellikle yalıya pek kadın kız getirmediğim için bu nadir kabullerimden biri emektar hizmetkârımı şaşırtmış gibiydi ama yüzündeki ifadeden Melek'i beğendiği hükmüme vardım. Gerçi o da bu oyunun bir parçasıysa bu davranışı olağan karşılamalıydım. Bütün kuşkularıma rağmen Saliha'nın bunca yıl ekmeğini yediği Baransel ailesine ihanetini kabul etmek istemiyordum.

Saliha bizi yalnız bırakıp uzaklaşırken bir süre beğeni dolu nazarlarla kızı baştan aşağıya süzdüm. Uzattığı elini sıkarken, "Hoş geldin" diye fısıldamıştım. Kuşkusuz içimde ona karşı bir husumet duygusu vardı; o da, mal varlığıma el koymaya kalkışan çetenin bir elemanı, kurulan komplonun bir parçasıydı. Beni yok etmek için çalışan grubun aktif elemanlarından biriydi. Bu akşam bana telefon etmesi, yalıma gelmesi de tezgâhın bir parçasıydı. Amaç belliydi; cinsî cazibesiyle beni kendine ram edecekti...

Ona oturması için yer gösterirken, bir yandan da düşünüyordum. Oyunun içine bir de "kadın" unsuru katmanın rolü ne olabilirdi? Onun çekiciliğine kapılıp işlerimden uzak kalmamı mı planlıyorlardı acaba? Yoksa henüz çözemediğim başka bir art niyetleri mi vardı? Yakında belli olurdu zaten; asıl sorun dikkatli olmam ve bir tuzağa düşmememdi.

Melek karşımdaki hasır koltuğa oturdu. Sakin, ölçülü, hatta biraz utangaç görünüyordu. Bu davranış tarzının da oyunun bir parçası olduğuna emindim. Titrek bir sesle mırıldandı. "Biliyor musunuz?" dedi. "Az önceki telefon konuşmamızdan sonra buraya geldiğim için pişmanlık duyuyorum"

"Neden?"

"Utandım... Sizinle o konuşmayı yapmamam lâzımdı. Bir genç kızın, yeterince tanımadığı yakışıklı bir erkeğe duygularını uluorta ifade etmesi hiç de hoş değildi. Ben böyle yetiştirilmedim, gerçi ailem tutucu değildir, ama telefonda söylediklerime kendim de şaştım. En azından görüşme arzusu sizden gelmeliydi.

Gülmemek için kendimi güç tuttum. Nedense gizlice girdiğim Levent'teki evinde duyduğum telefon konuşmasını hatırlamıştım. Kim bilir kaçıncı kere kürtaj olan arkadaşına "oha..." diye hitabı aklıma gelmişti. Ne nezaket, ne hitabetti ama! Tüylerim diken diken olmuştu.

https://ukalafiloz0r2019.wordpress.com/

Tabii, bozuntuya vermedim. “Ben de sizi aramayı, tekrar görüşmeyi çok istedim. Ama sadece adınızdan başka hiçbir şey bilmiyordum ki! Hatta bir ara...” dedim ve sustum. O duraklamayı bilerek, isteyerek yapmıştım. Numaramı hemen yuttı, merakla sordu.

“Hatta ne?”

“Beni bir akıl hastası olarak düşünmenizden endişe ettim.”

“Şu melek gibi masum olduğunu söylediğiniz sevgilinize olan benzerliğimden mi?”

Başımı salladım. ”Evet... İnanılmaz bir benzerlik...”

“Eee, ilişkiniz devam ediyor mu? Onunla görüşüyor musunuz?

“Hayır. Bir daha karşılaşmadım.”

Hafifçe gülümsedi: “Buna memnun mu olmam lazım.”

“Bilemem...”

“Hala utanıyorum...”

Ufak bir hamle yapmanın sırasıydı. “Sen de çok güzel bir kızsın” dedim.

"Sahi, öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi

Hayret! Bir yüzünün kızarmadığı kalmıştı. Bu kadar başarılı rol yapacağını hiç tahmin edemezdim. Son yıllarda Türk sinema ve televizyonlarında oynayan dizilerde bir sürü genç ve güzel kızın rol aldığını işitiyordum; pek televizvon seyretmediğim için onları tanıma şansım yoktu. Ayrıca bir ajansta çalıştığını biliyordum. Doğrusu rolünü iyi oynuyordu.

Uzanıp elini avuçlarımın içine aldım. Ne geri çekti ne de refleks gösterdi ama utanmış gibi bakışlarını kaçırdı. "Gerçekten çok güzelsin" diye mırıldandım. “Bir sevgilin yok mu?”

Belli belirsiz kaşları çatıldı: "Olsa buraya gelir miydim hiç?"

"Şaşırdım" dedim.

"Neden?"

"Bu devirde senin kadar çekici ve havalı bir kızın sevgilisi olmaması garip değil mi?"

Omuzlarını silkti: "Bana kur yapmaya çalışan, arkadaşlık etmek isteyen çok genç var ama..."

"Eee?"

"Hiçbiri ilgimi çekmiyor."

"Ya ben?"

"Cem Bey lütfen beni utandırmayın."

Şaşırmış gibi gözlerinin içine baktım: "Utandıracak ne söyledim ki?”

Çok farklı biri olduğunuzu siz de biliyorsunuz. Size ilgi duymam sadece yakışıklı olmanızdan kaynaklanmıyor. Siz... Siz... Çok duygusalsınız... Bu her hâlinizden belli oluyor. O gün teknede... âşık olduğunuz kıza çok benzediğimi bütün içtenliğinizle söylediniz. Bunu duyduğumda çok heyecanlanmıştım, önce rahatsız oldum, yanınızdan uzaklaşmak istedim."

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

"Niye?"

"Hiçbir zaman bir başka kadının kopyası olmak istemem. Bir erkek bana ilgi duyacaksa beni mevcut kişiliğimle sevmeli."

"Ama bana seni tanıyacak fırsatı vermedin ki."

Bu kez hemen cevap vermedi. Bir iki saniye durakladı. Elleri hâlâ avucumdaydı.

"Haklısınız" diye mırıldandı. "Zaten bu yüzden size telefon etmek cesaretini kendimde buldum. Umarım bu cüretimi bağışlarsınız. Yanlış bir şey yapmadım, değil mi?"

Şimdi nabza göre şerbet vermek sırası bana gelmişti. Aynı ipte hünerlerini sergileyen iki cambaz gibiydik. Avuçlarımın içindeki ellerini biraz daha sıktım, biraz daha yaklaştım, gözlerinin içine hayran hayran baktım. Aslına bakılırsa gerçekten güzel ve kusursuzdu. Teninden tahrik edici bir parfüm kokusu yayılıyordu. İçinde bulunduğumuz ortamda duyguların daha yoğun hissedilmesi için gayet uygundu. Mevsim, sıcak yaz gecesi, gökte parıldayan yıldızlar, denizin hafif dalgalarının hışırtılarla beton iskeleye yansıyan sesi, bahçemdeki manolya ağaçlarından yayılan baygın koku, içinde bulunduğumuz vasatı daha romantik ve tehlikeli bir hâle getiriyordu. Omuzlarından tutup kendime çeksem ve hafif etli dudaklarını doyasıya öpsem, hiç itiraza kalkmadan aynı şevk ve istekle mukabele edeceğine emindim.

Ama durakladım...

İşi bu kadar aceleye getirmek doğru değildi. Önemli olan, onun ne kadar ileriye gideceğiydi. Şimdilik hamleleri ondan beklemek zorundaydım. Herhâlde buraya yakışıklılığımdan hoşlandığı için gelmemişti; birtakım art niyetleri olmalıydı. Daha doğrusu Tahir'in ve Cengiz'in çizdiği planı uygulamaktı niyeti. Amaç ne olabilirdi, beni kendisine âşık etmek mi?

Gaye buysa, şansları hiç yoktu. İçimde bu kıza karşı esaslı bir nefret vardı. Onu gerçek yüzüyle görmüştüm. Onu iyi tanıyordum artık; gerçek çehresi ve Tahir'e olan yakınlığıyla. Emin değildim ama belki de Tahir'le bir ilişkisi vardı. Çengelköy'deki restoranda onları birlikte gördüğüm anda ilk aklıma gelen bu olmuştu. İlişkileri düşündüğüm şekilde olmasa bile, Tahir bu kızı beni baştan çıkarması için ayarlamıştı.

Tamamen pasif kalamazdım, bu da dikkatini çekerdi.

Zaten birbirimize o kadar yakındık ki, nefeslerimizi birbirimizin yüzünde hissediyorduk. Rol yapmakta benden daha becerikli olduğu kesindi, öpeceğimi düşünmüş ve hafif ürkek bir edayla kendini biraz geri çekmeye kalkışmıştı sanki. Aslında bu da bir taktik olmalıydı; sanki henüz öpüşmeye hazır olmadığı intibaını bana vermek istiyordu.

Numarayı yemedim, tabii.

Birden kendimi geri çektim, ellerini bıraktım. Böyle bir uzaklaşma beklemiyordu, hafif bir şaşkınlık yaşadı.

"Hayır, bu doğru değil" diye mırıldandım. "Bunu yapmamalıyım."

Ne demek istediğimi bal gibi anlamıştı ama yine de sordu. "Neyi?"

"Seni öpmemeliyim" dedim.

O an aklından ne geçirdiğini tahmin ediyordum, Nefesi hızlanmıştı, Kısa bir duraklamadan sonra, "Neden?" diye sordu,

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

"Sana olan saygımdan. Az önce âşık olduğum kadının gölgesinde kalmak istemediğini, senin bambaşka bir kişiliğin olduğunu söyledin. Ama ben şu an senin gözlerinin içine bakarken bile onu gördüğümü hissediyorum. Bunu yapamam, bu benim de kişiliğime ters düşer. Lütfen anla!"

Sanırım bu onun da beklemediği bir şeydi. Bir an ne diyeceğini kestiremedi. Sanki anlamamış gibi sordu: "Sizi heyecanlandırdım mı yoksa? Beni öpmek mi istediniz?"

Aptalca bir sualdi bu. Hangi kız o an öpülmek istenildiğini anlamazdı? Ya da benden bir itiraf bekliyordu. Oysa böyle bir itiraf işime yarayacaktı.

"Evet" dedim. "Az önce şiddetle seni öpme arzusuna kapıldım. Dudakların çok tahrik edici..."

Bir gaf daha yaptı. Bilmiyormuş gibi sordu. "Sevgilinizi çok mu öperdiniz?" Galiba tahmin ettiğim kadar zeki değildi, fiziki yetenek başka, zihnî yetenek başkaydı.

"Hayır, onu hiç öpme şansım olmadı."

"İnanmıyorum. Bir erkek sevdiği kızı öpmeden, sarılmadan nasıl durur?"

"Sana söylemiştim, unuttun galiba... O bir melekti. Gerçek bir melek... Ona yaklaşamazdım."

"Ne söylediğinizi unutmadım ama size inanmadım, tabii. Öyle şey olmaz, melekler insanları kendilerine âşık etmezler. Olacak şey mi bu? Ben modern fikirlerle büyümüş bir kızım, ayrıca inançlıyımdır da, ama böyle hayal ürünlerine inanmam."

İçimden, vay be, diye geçirdim, Uygulayacakları taktik demek değişiyordu. Hayal ürünü meleğin pek tutmadığına inanmış olmalıydılar. Şimdi karşıma gerçek bir dişi çıkararak amaçlarına ulaşmak isteyeceklerdi. Durum onu gösteriyordu. Ama itiraf edeyim ki, benim de zihnimi kurcalayan bir nokta vardı. Devam ettim.

"Ben inandım" dedim. "O, insanüstü güce sahipti."

"Ne demek o? Nasıl yani?"

"Olağandışı bazı güçlere sahip olduğunu bana ispatladı."

Güldü; "Olmaz öyle şey... Nasıl, birden kanatlanıp uçtu mu?"

"Hayır. Kolunu tuttum bir kere, beni büyük bir elektrik enerjisi ile çarpıp yere devirdi."

Melek hafif bir kahkaha attı: "Öyle bir şey olamaz. Siz hayal görmüşsünüz. Yahut benimle eğleniyorsunuz."

Aslında bu benim de açıklayamadığım bir noktaydı fakat durumdan yararlanmaya kalkıştım.

"Haklı olabilirsin" dedim. "Hakkımda bilmediğin önemli şeyler var."

"Bilmediğim mi? Neler meselâ?"

"Ben hasta bir adamım..."

Bakışlarıyla inanmazmış gibi beni süzdü: "Öyle bir yalan söyleyin ki, hiç olmazsa inandırıcı olsun. Sapasağlam bir görünüşünüz var. Kim size hasta diyebilir? Galiba şimdi anlar gibi oluyorum; aslında siz benden hoşlanmadınız. Atlatmak için de şimdi hasta olduğunuzu söylüyorsunuz. Doğrusu iyi bir bahane... Söyler misiniz, neniz var?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Evet, duymak isterim. Bakalım ne uyduracaksınız?"

"Yalan değil, Melek... Ben gerçekten hastayım. Ruhi bazı sıkıntılarım var... Yaşamak istemiyorum. Bu hayattan bıktım artık."

Yine bir kahkaha attı: "Çok kötü bir yalancısınız. Hiç olmazsa inanılacak bir şey söyleseydiniz... Genç, yakışıklı, zengin ve ünlüsünüz. Sizin niteliklerinize sahip kim hayattan bıkar, yaşamak istemez?"

"Ama bilmediğin bir şey daha var" dedim.

"Ne?"

"Beynimde her an beni ölüme götürecek bir ur taşıyorum."'

Melek birden taş kesildi. Sesini çıkarmadı ama endişeyle bana bakmaya başladı:

"Doğru mu bu?"

Artık yalandı, o urdan çoktan kurtulmuştum, başımı tasdik edercesine salladım. Gariptir fakat şaşırmış gibi birden yerinden kalktı. O an yüzünde samimi bir endişenin izlerini okudum. Çok sarsılmış gibi davranıyordu. Doğrusu tam Oscar'lık bir oyun sergiliyordu. Değme tiyatro oyuncusu bile mimikleriyle böyle bir şaşkınlığı ifade edemezdi.

"Evet, doğru" diye fısıldadım.

"Çok şaşırdım" diye kekeledi. "Peki, neden ameliyat olmuyorsunuz? Mutlaka bundan kurtulmanın bir çaresi vardır. Tıp çok ilerledi, en tehlikeli beyin ameliyatlarını bile başarıyla yapabiliyorlar. Ayrıca varlıklı birisiniz, gerekirse bunu yurt dışında da yaptırabilirsiniz."

Kız hafif hafif titremeye başlamıştı. Onu bir kere daha takdir etmek zorunda kaldım, cidden çok başarılı rol yapıyordu. Belli etmemeye çalışsa da sanki bir an yüzüme acıyarak bakmıştı, hemen arkasından sorduğu soru ise kuşkularımı aniden başka bir tarafa taşıdı:

"Bu durumu, yani beyninizde ur olduğunu bilen eşiniz dostunuz var mı?"

Niye sordu acaba, diye düşündüm. Yoksa Tahir ona beynimde bir ur olduğunu söylememiş miydi? Çünkü yüzündeki hayret çok inandırıcı ve ciddiydi. Yanıldığımı, saçmaladığımı çabuk fark ettim, tabii ki beynimde ur olduğunu biliyordu, ölüm meleğiyim, diye geldiği gece bu konuyu konuşmamış mıydık? Hatta beni şaşırtmak için o söylemişti.

"Evet, bilenler var" dedim. "Ama sayıları çok az. Evimde çalışanlar ve bir de şirketimden iki dostum. Hepsi o kadar. Çok mu şaşırdın?"

Yine hemen cevap vermedi. Bir süre dalgın kaldı. Konuşmaya başladığında sesindeki titreme devam ediyordu: "Şaşırmaktan ziyade üzüldüm. Siz hayatınızla kumar oynuyorsunuz. Anlamakta zorlanıyorum. Daha ne bekliyorsunuz, neden hemen ameliyat olmuyorsunuz?"

"Dedim ya, beni hayata bağlayacak hiçbir şey kalmadı.

Yaşamak istemiyorum."

"Çok saçma... Böyle bir iddia kabul edilemez."

"Neden?"

"Sizi hayata bağlayacak bir yığın sebep olmalı. En önemlisi de sevdiğiniz kadın..."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Unuttun yine... O sıradan bir kadın değil, bir melek... Başka bir âlemin yaratığı... Aşkıma nasıl karşılık verebilir?"

Birden yanıma yaklaştı. Tam karşımda durup gözlerimin içine baktı.

"Ama ben bu dünyanın insanıyım ve ona çok benziyorum. Hayal değil gerçeğim ve sizi çok seviyorum. Benim için hayatta kalmak istemez misiniz?" diye sordu.

Ona gülümsedim.

Sanki bir tiyatro sahnesinin finalindeydik ve oyun bütün hızıyla devam ediyordu...

11

Ayakkabısı topuksuzdu, ayak parmaklarının ucunda yükselip çıplak kollarını boynuma doladı, sonra yan aralık, etli dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Kımıldamadan durdum. Öpüşme konusunda hayli mahir olduğu kesindi ama ona karşılık vermemiştim. Önce dudaklarını geri çekti, soma boynuma doladığı kollarını indirdi. Utangaç bir edayla, "Anladım" diye fısıldadı. "Bir şey söylemenize gerek yok. Üzgünüm... Keşke kendimi tutmayı becerebilseydim ve sizi öpmeseydim. Beni affedin!"

Sesim çıkmadı.

Doğrusunu yaptığıma inanıyordum; oyunbaz, hilekâr ve düşmanlarımın maşası bu kadına inanacak değildim elbette. Sadece içimdeki şeytanı unutmuştum. Gerçi öpüşüne karşılık vermemiştim ama kollarını boynumdan indirip, taze, diri ve canlı bedenini benden uzaklaştırınca birden damarlarımda akan kanın hızlandığını ve onu şiddetle arzuladığımı o an hissettim. Kulaklarım zonkluyor, bedenim onu istiyordu.

Çok kısa bir muhakeme yürüttüm. Ne fark ederdi ki? Ona sahip olsam, bedeninden istifade etsem ne değişecekti? Bu kadın zaten aleyhime çukur kazanlar tarafından bana gönderilmiş bir ikram değil miydi? Buradaki var oluş sebebi beni baştan çıkarmaktı. Niyetleri kıza âşık olmam, elinde oyuncağa dönmem, onun her isteğini kabul etmemdi. Henüz bendeki değişiklikten haberleri yoktu.

Birden incecik beline sarılıp onu kendime çektim ve şaşkınlığı esnasında ihtiraslı etli dudaklarını hoyratça öpmeye başladım. Melek bir an neye uğradığını anlayamadı. Hafifçe çırpındı, karşı koymaya çalıştı fakat ona öyle güçlü sarılmıştım ki kollarımdan kurtulması imkânsızdı. Önce direnen kollarının yavaş yavaş yeniden boynuma dolandığını ve aynı şevkle mukabeleye başladığını hissettim. Bundan sonrası beşerin zafiyetiyle ilgiliydi, insan olmanın yaradılışımızdaki normal sonucunu yaşıyorduk. Ne o ne de ben beyinlerimizdeki gerçek amaçları artık düşünmüyor, yalnızca insiyaklarımızla hareket ediyorduk. Sevişme içgüdüsü galip gelmişti. İçimdeki şeytan baskın çıkmıştı.

Dudaklarım boynuna kaymış, ellerim dolgun göğüslerini okşamaya başlamıştı. Nefes nefeseydi Melek. "Dur... Lütfen, dur" diye inledi. Hiç oralı olmadım. Ellerim kalçalarına doğru kaydı. Birden kollarımın arasından sıyrılmayı becerdi. "Yapma.. Lütfen..." diye fısıldadı.

Tekrar sarıldım. "Neden? Senin de istediğin bu değil mi? Buraya bunun için gelmedin mi?"

https://ukalafirozof2019.wordpress.com/

Âdeta isyan eder gibi, "Hayır!" dedi. Sesi normalden biraz daha güçlü çıkmıştı. Durmadan başını sallamaya başlamıştı. "Yapamam... Ben bunu yapamam."

"Anlamadım... Benimle sevişmek istemiyor musun?"

Tutmasam âdeta yere çökecek gibiydi. "Bilmiyorsun, Cem... Senin dünyadan haberin yok. Ama ben bunu yapamam... Alçaklık olur..."

Kız yenilmek üzereydi. Vicdanı ile kazanacağı paranın mücadelesi içine girdiğini ve sorumluluğunun bastırdığını hisseder gibi oldum ama hâlâ emin değildim. Çünkü iyi bir oyuncuydu ve bu da rol olabilirdi. Kollarımı gevşettim. Soluk soluğa hasır koltuklardan birine çöktü.

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Neyi bilmiyorum? Sevişmemiz neden alçaklık olsun?"

Kararsızdı. Bir süre gözlerimin içine baktı, sonra birden ağlamaya başladı. Omuzları sarsılıyordu. Ben de karşısındaki koltuğa oturdum ve biraz sakinleşmesini bekledim. Galiba bir itiraf gelecekti ama temkinli olmalıydım, zira ona inanmıyordum. Bir süre sessizce ağladı. Konuşmakta zorlandığını hissediyordum. Bitkin bir hâldeydi.

Neden sonra, "Beni affet" diye mırıldandı. "Beni kötü bir oyuna alet ettiler. Paraya ihtiyacım vardı ve bana iyi bir ücret verdiler. Onların kurbanı oldum. Çok pişmanım. Ne söylesen, ne yapsan hakkındır. Hatta polise bile gidebilirsin. Ama bu gece... Evet, bu gece nasıl iğrenç bir oyuna alet olduğumu daha iyi anladım. Benim gerçek adım Melek değil..."

Gülerek, "Telaşlanma" dedim. "Bir reklam ajansında modellik ettiğini, Levent'te oturduğunu, seni Tahir'in bulduğunu, buraya daha önce Elif adıyla geldiğini, aklımı oynatmak için kendini ölüm meleği olarak tanıttığın, saçlarının boyama, gözlerindeki mavi lenslerin de takma olduğunu biliyorum."

Gözleri dehşetle irileşti. "Ne? Bunları biliyor musun?" diye kekeledi.

"Evet, hepsini biliyorum."

"Öyleyse... Öyleyse aleyhinde döndürülen dolaplardan da haberin var..

"Tabii var. Ne sandın?"

İlk şaşkınlığını atlatınca biraz rahatlamış gibi yüzüme baktı: "Büyük bir hata yaptım. Borçlarım vardı ve çok sıkışmıştım. Oynayacağım rol için bana çok iyi bir para teklif ettiler ama gerçeği tam olarak açıklamadılar. Bir anlamda beni de kandırdılar. Bazı gerçekleri ancak ilerleyen günlerde öğrendim ve içimi bir vicdan azabı kapladı. Lânet olsun, ben bu işe devam edemem. Dedim ya, çok pişman oldum, istersen polise baş vur, her şeyi anlatmaya hazırım. Sen çok iyi ve dürüst bir insansın. Senin hakkında ben de bir araştırma yaptım. Herkes senden övgüyle bahsetti. Artık onların maşası olamam. Vicdanım bu yaptıklarımı kaldıramıyor. Cezama razıyım."

Gülümsemeye devam ettim: "Demek böyle, pişmansın ha!"

"Evet, çok pişmanım."

"Bu iş için sana ne kadar para teklif ettiler?"

"Elli bin lira."

"Ne kadarını aldın?"

Kız utanarak bakışlarını kaçırmaya çalıştı: "Artık bunun önemi var mı?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Evet, var..."

"Lütfen, Cem! Yapma... Kendimi çok aşağılanmış hissediyorum."

"Soruma cevap ver: Ne kadarını aldın?"

"Yirmi binini."

Elini tuttum, gözlerinin içine baktım. "Yüz bin kazanmak ister misin?" diye sordum.

Ürperdi. Elimin içindeki avuçları titredi: "Hayır, hiçbir şey istemiyorum."

"Ama yüz bin lira çok iyi para, bütün borçlarından da kurtulmuş olursun."

Gözleri iyice irileşmişti. "Neyin karşılığında?" diye sordu.

"Rolüne devam etmenin karşılığı olarak" dedim...

Yeniden ürperdi, elini avuçlarımın içinden çekti. "Korkarım, beni hiç anlamadınız" diye mırıldandı. "Ben lekelenen vicdanımı temizlemenin gayreti içindeyim, şimdi siz de onlar aleyhine çalışmamı mı teklif ediyorsunuz?"

"Ya benim ruhumda yarattığın yara ne olacak? Onun bedelini kim ödeyecek?"

Durgunlaştı, önüne bakıp düşündü bir süre: "Dilerseniz, beni polise şikâyet edebilirsiniz. Doğacak neticeye hazırım. Ama yeni bir ihanetin içine giremem. Asla..."

Dikkatle onu süzdüm. Doğru mu söylüyordu acaba? Karar veremiyordum. Benim indimde hâlâ şüpheli bir kişiydi. Araya soğuk bir sessizlik girdi. Neden sonra sordum: "Gerçek adın nedir?"

"Emine... Emine Taşkıran... Ama ajansım beni Elif diye bilir. Daha modern bir isim..."

"Pekâlâ, Emine... Şayet polise baş vurmamı istemiyorsan, şimdi sorduklarıma büyük bir doğrulukla cevap vermek zorundasın. Beni anlıyor musun?"

Çaresizlik içinde başını salladı.

"Söyle bakalım... Tahir'le Cengiz seni ne için tuttular? Senden yapmanı istedikleri neydi?"

"Bana sizin bir akıl hastası olduğunuzu, son zamanlarda keçileri iyice kaçırdığınızı söylediler, holdingi tek başınıza idare edemediğinizi, şirketi büyük zarara soktuğunuzu, kendileri de hissedar oldukları için batma tehlikesine maruz kaldıklarını anlattılar. Büyük ruhi bir bunalım içinde olduğunuzu, hayatla ilginizi kestiğinizi, hayaller gördüğünüzü, hastalığınızın çok ilerlediğini söylediler."

"Daha başka?"

Emine yutkundu. "Sizin mutlaka bir kliniğe kapatılmanız gerektiğini iddia ettiler."

"Devam et..."

"Beyninizde bir ur olduğunu ve devamlı sara krizleri geçirdiğinizi de söylediler."

"İnandın mı onlara?"

"Evet, inandım. Önce benden rol yapmamı ve gizlice köşke girip ölümünün yakın olduğunu tebliğ edecek bir melek gibi davranmamı istediler."

"Hiç yadırgamadın mı? Bu sana komik gelmedi mi?"

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

"Önceleri hayır... Bir oyuncu kendisine verilen rol neyse onu oynamalı. İnandırıcı olmalı. Aldığım ücret de ihtiyacımı karşılayacaktı. Ama daha ilk gece bahçede pişmanlık duydum, bu işin içinde bir terslik olduğu içime doğdu âdeta. Bırakıp gidemedim de, aldığım kaparo ile ödeme yapmaya başlamıştım bile. Hırsımdan bahçede oturup ağlamaya başladım. Zaten siz de benim hıçkırıklarımı duyarak yanıma geldiniz. Tabii, Tahir daha önceden sizin ve yalıda yaşayan personel hakkında bana açıklamalar yapmıştı. Ama daha o gece rol yapmaktan vazgeçtim. Belki hatırlarsınız, size o gece ilahi bir yaratık olduğumu söylemedim, söyleyemedim, daha doğrusu. Her ne pahasına olursa olsun, ertesi gün Tahir ile görüşüp bu işi yapamayacağımı bildirecektim. Ayrıca sizin gibi zengin birinin o pejmürde elbiseler içinde, bakımsız, kirli, dünyadan uzaklaşmış hâlini görmek de beni üzdü."

"Öyle mi?" dedim.

Derin bir soluk daha aldı. Sesindeki titreme devam ediyordu: "Bana inanmıyor olabilirsiniz, bunu hiç de yadırgamam. Ama olanları anlatacağım. Ertesi gün Tahir'i buldum ve bu işe devam edemeyeceğimi söyledim. Önce sebebini sordu, aslında vereceğim tatmin edici bir cevap yoktu, sevmedim, hoşlanmadım bu işten, dedim. İtiraz etmedi, tamam öyleyse, aldığın avansı iade et, dedi. Kızılca kıyamet ondan sonra koptu, zira aldığım parayla daha ilk gün borçlarımın bir kısmını kapatmıştım. Bana biraz zaman ver, aldığım parayı sana öderim dedim. Tabii, kabul etmedi ve beni tehdide başladı. Ne de olsa avukattı, seni icralarda süründürürüm, diyordu. Çok korkmuştum."

"Sonra rolüne devam etmeyi kabul ettin, değil mi?"

"Üzgünüm ama öyle oldu."

Sakin bir şekilde gülümsedim: "Peki, ertesi gece beni çarpan o elektrik numarası neydi?"

Emine de gülümsedi: "O numarayı nasıl yuttun ben de anlamadım. Onlar da senin bir melek olduğuma inanmayacağını düşünerek koluma bir elektrik cihazı yerleştirmişlerdi. Amerika'da kullanımı pek yaygınmış. Özellikle mütecavizlere karşı kullanılan bir cihaz... Çok pratik... Koluma bandajla yapıştırdılar. Bluzumun altında kaldığı için görünmüyordu. Çalıştıran mekanizması avucumdaydı. Sen koluma dokununca ben de cihazı çalıştırdım ve vücuduna elektrik akımı geçti, bu kadar basit... Çok şaşırdın, doğaüstü güçlere sahip olduğumu düşündün."

"Haklısın. Yutturdun bana. En azından o an... Ama bana hâlâ senden ne istediklerini tam anlatmadın. Devam et."

"Ne öğrenmek istediğinizi anlıyorum, fakat inanın bana da gerçek niyetlerinin ne olduğunu açıklamadılar. Yemin ederim. Fakat şunu anladım, sizi bir şekilde bertaraf edip şirketlerinizin yönetimini ele geçirmek istiyorlardı. Böyle bir planın uygulayıcısı olmak istemedim. Direnemiyordum, çünkü çaresizdim. Buna rağmen bir hata daha yaptım..."

"Nasıl bir hata?"

Emine utanarak tekrar başını önüne eğdi: "Onlara benden hoşlandığınızı söyledim."

"Sahi mi? Nereden bu hükme vardın?"

Cevap veremedi, yüzüme bakmaktan kaçındı. "Müsaade edin de, bir kadın olarak bu kadarını anlayayım" diye geveledi ağzının içinde. "Sizinle bunları konuşmak ağırıma gidiyor ama yanılmadım, değil mi, siz de benden hoşlandınız..."

Bir an içimden geçeni çekinmeden itiraf ettim: "Evet, hoşlandım."

"Ondan sonra anlamadığım bir sebeple rolümü değiştirdiler."

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

"Sana âşık olmamı istediler, öyle mi? Planlarını bunun üzerine değiştirdiler ve Süreyya Bey'in teknesindeki o buluşmayı ayarladılar. Bunun içinde melek Elif'ten çok farklı bir kimlik ve görünümle seni benim karşıma çıkardılar. Saçlarını boyatmanı ve mavi lens kullanmanı istediler, doğru mu?"

"Evet, aynen öyle..."

"Süreyya Bey de bu planın içinde mi?"

"İnanın bilmiyorum. Bu mevzuda hiçbir malumatım yok."

"Sonra?" dedim.

"Zaten ne olduysa o gün oldu..."

"Nasıl yani?"

"İnsan olarak kendimden nefret ettim o görüşme mizde... Bana nasıl sevgi ve hayranlıkla baktığınızı, Elif'e tıpatıp benzememden nasıl şaşkınlık yaşadığınızı gördüm. Kararımı o an verdim. Artık o oyunun içinde olmayacaktım ama ne yazık ki kendimde bunu size açıklayacak gücü bulamadım. Belki hatırlarsınız, bir yalan uydurup acele yanınızdan uzaklaştım. Oysa onlar o gece samimiyetimizin çok daha ilerleyeceğini düşünüyorlardı."

"Tamam" diye sözünü kestim. "Daha fazla izahata gerek yok. Her şeyi anladım."

Emine birden dikleşti. "Hayır" dedi. "Henüz her şeyi anlamadınız. İnanıp inanmamak size kalmış, fakat benim söylemek zorunda olduğum mühim bir şey daha var."

Sessizce yüzüne baktım.

"O geceden sonra her gün sizi aradım lâkin bir türlü ulaşamadım. Telefonda her şeyi yüzünüze karşı itiraf edecektim ama yurtdışına gittiğinizi öğrendim. Tahir de Cengiz de çok meraklanmışlardı, tıpkı benim gibi onlar da size erişemiyorlardı. Genellikle bir seyahate çıkarken hep onlara nereye gittiğinizi bildirirmişsiniz, ama bu defa söylememişsiniz. Diğer yandan biraz rahatlamıştım, çünkü birden ortadan kaybolduğunuz için Tahir'le Cengiz'in benden istediği rol askıda kalmıştı. Ta ki bugüne kadar... Bu akşamüstü Cengiz beni aradı ve göreve hazır olmamı istedi."

"Neymiş bu görev?"

"Bilmiyorum. Tahir bana yarın söyleyecekmiş. Ben de yalıya döndüğünüzü işitince ısrarla Saliha Hanım'dan telefonda sizinle görüşmek istediğimi söyledim. Başka çarem kalmamıştı."

Arkama yaslanıp gülümsedim: "Şimdi sana inanmamı mı istiyorsun, bütün bunların planınızın yeni bir parçası olmadığını nereden bilebilirim?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ciddi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Gayet tabii... Beni bu denli kandırmaya çalışan bir kadına nasıl inanabilirim? Beni bir çocuk kadar saf mı sandın? Ayrıca kendi imkânlarımla hakkında bir araştırma yaptırdığımı hâlâ anlamadın mı? Star ajansında mankenlik yaptığını, bazı reklam filmlerinde oynadığını, Levent'te oturduğunu söyledim az önce. Bunları nasıl öğrendiğimi hiç düşünmüyor musun? Bütün edindiğim bu bilgilerden sonra hâlâ sana inanacağımı mı sanıyorsun?"

Yüzü bembeyaz kesildi. Yeniden ağlamaya başlayacağını sandım. Ağlamadı ama yıkık bir sesle, "Haklısınız" diye fısıldadı. "Bana neden inanacaksınız ki... Sizin yerinizde olsam, ben de inanmazdım.

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

Her neyse size bildiklerimi anlattım, suçumu da kabul ediyorum, şayet polise müracaat edecekseniz, adresimi biliyorsunuz, neticeye katlanmaya hazırım."

Yaramaz bir çocuk gibi beni süzdü. Güzel dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sahi mi söylüyorsunuz?"

"Ben yalan söylemem" dedim.

Güldü. "Öyleyse en sonundan başlayalım. Bana ne zaman öfke ve nefret duydunuz?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evet... Az önce size itirafta bulunduğum zaman mı?"

"Hayır. Seni Tahir'le Çengelköy'deki restoranda yemek yerken gördüğüm anda."

Yüzündeki tebessüm birden kayboldu, üzüntüyle başını önüne eğdi. "Anlıyorum" diye fısıldadı. "Demek gerçek kimliğimi o zaman anladınız."

"Seni Tahir'le görmek üzerimde şok etkisi yarattı. Bütün dünyam o anda yıkılır gibi oldu. Seni gerçekten melek sanmıştım. Tam bir bozgun yaşadım. Nefret duydum. O kadarla da kalmadı. O gece bir taksiye atlayıp sizi takip ettim. Levent'teki evini öğrendim. Hatta senin Tahir'in sevgilisi olduğunu düşündüm."

Emine'nin gözleri irileşti yeniden: "Aman Allah'ım! Bunu nasıl düşünebilirsiniz? Allah yazdıysa bozsun. Olacak şey değil..."

"Neden olmasın? Tahir de yakışıklı biridir. Genç ve ünlü bir avukattır. Üstelik çok da çapkındır. Aranızda bir ilişki olduğunu düşünmekte haklıydım. Ama o gece evine girmedi, seni kapıda bırakıp gitti."

Emine sinirli bir şekilde homurdandı: "Onu hiçbir zaman evime davet etmedim zaten, ama haklısınız, aslında pis bir zamparanın teki. Bana da askıntı olmak istedi, lâkin ondan hiç hoşlanmadığım için işin en başında mesafe koydum. Durumu anladı ve bir daha yaklaşmaya teşebbüs etmedi."

"O gece sadece evini tespitle yetinmedim" dedim.

Emine hayretle yüzüme baktı. "Anlayamadım... Başka ne yapmış olabilirsiniz?"

"Evine girdim."

Neşeli bir kahkaha attı. "İnanmıyorum... Şaka yapıyorsunuz. Kapımı daima kilitlerim. Nasıl girebilirsiniz?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Öyleyse bu tavsiyeme kulak ver, alt kattaki mutfak kapını da kilitlemeyi unutma."

Yüzü aniden gerildi. Ürkerek yüzüme baktı. "Sahiden evime girdiniz mi?" dedi.

"Evet, hem de gayet rahat bir şekilde."

"Sonra? Sonra ne yaptınız?"

"Yatak odana kadar çıktım..."

'İmkânsız... Öyle olsa duyardım."

"Telefonda konuşuyordun. Ruhun bile duymadı. Ama ben telefondaki bütün konuşmalarını duydum. Bir mankenlik ajansında çalıştığını da öyle duydum. Hatta arkadaşının kürtaj olduğunu da işittim."

Emine utançtan gözlerini kapattı. "Desenize, rezil oldum. Kim bilir hakkımda ne kötü şeyler düşünmüşsünüzdür..."

"Eh" dedim. "Hislerimi açıklamamı isterken, önce nefretime mucip olan sebeplerden bahsetmemi sen istemiştin" diye karşılık verdim.

Yutkundu, bir süre karşılık veremedi. Duyduğunu sindirmeye çalıştı. "Tamam, öyle olsun" dedi. "Şimdi biraz da şu hayranlığınıza sebep olan hislerinizden bahsedin. Onları ne zaman yaşadınız?"

"Onları da gerçekten duymak istiyor musun?"

"Evet... İstiyorum."

"Süreyya Bey'in teknesindeki karşılaşmamızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii, hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim..."

"İşte, sana asıl o gün fena hâlde tutuldum. Beynime saplandın, aklımdan çıkmaz oldun."

Kaşları sitem eder gibi çatıldı. "O gün çıplaktım, üzerimde sadece daracık bir bikini vardı. Yani çıplaklığım mı sizi etkiledi?"

Omuzlarımı silktim. "Sen sordun, ben de dürüstçe cevap veriyorum. Niye sitem eder gibi bakıyorsun? Çok hoştun. Güzel ve cazibeli... Uzun ve mevzun bacakların, incecik belin, yuvarlacık göğüslerin, nefis kalçaların vardı. Seni görür görmez çarpıldım."

Emine'nin kaşları daha da çatıldı: "Doğrusu sizden böyle bir karşılık beklemiyordum. Bu saydıklarınızın hepsi yalnızca vücudumla ilgili... Yani beni sadece erotik bir obje olarak mı gördünüz? Teessüf ederim. Bunların haricinde sizi etkileyen başka bir meziyetim yok mu? Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, bir şey daha var."

Yeniden ümit ve heyecanla yüzüme baktı. Gözleri ışıldadı heyecanla. "Söyleyin, duymak istiyorum" diye mırıldandı zevkle.

"Yalancılığın" dedim.

Yüzündeki o şevk ve heyecan kayboldu: "Evet, size yalan söylediğimi kabul ediyorum ama bunun beğenilecek nesi var? Beni utandırmak için mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle hayır, amacım seni utandırmak değil."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Ama utandırdınız... Bakın ben size açık oldum, her şeyi anlattım, hatalı olduğumu kabul ettim, hatta gerekirse bunun cezasını çekmeye de hazır olduğumu söyledim ama siz yalancılığımı yüzüme vurarak beni utandırmaya devam ediyorsunuz..."

Yerimden kalkıp oturduğu koltuğun yanına gittim. Salonda klima çalıştığı için hava serindi, omuzlarından kavrayıp kendime çektim. Tenime değen çıplak kolları serindi. Yeniden öpeceğimi anladı ama karşı koymadı, sadece bekledi. Dudaklarımı, onun etli ve insana öpülme iştahı veren dudaklarına yaklaştırdım ve öpmeden önce fısıldadım.

"Çok iyi rol yapıyorsun" dedim.

Afalladı. "Hâlâ rol yaptığımı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Sorusuna karşılık vermeden önce sıkıca kendime çekerek dudaklarından öpmeye başladım. Neredeyse soluğu kesilecekti. Güçlükle benden ayrıldı.

"Hayır, rol yaptığını düşünmüyorum artık."

"Oh... Çok şükür anladınız samimiyetimi..."

"Anlamasına anladım ama bu seni bana verdiğin zararlardan kurtarmıyor."

Saf saf yüzüme baktı: "Yani, ne demek istiyorsunuz?"

"Bana hâlâ ödenecek bir borcun olduğunu anlatmaya çalışıyorum" dedim.

Tam o sırada salonun kapısını tıkırdatan Saliha bize hazırladığı çay servisini yapmak üzere içeriye giriyordu. Bir şey hemen dikkatimi çekti, benim emektar hizmetkârım servis için en nadide porselen takımları seçmişti. Servis arabasını aramıza doğru sürerken gayriihtiyari biraz hayretle ona baktım. Saliha uzun yıllardan beri ilk defa bu takımı kullanıyordu. Yüzümdeki hayret ifadesini hemen sezinledi ama sadece bana bakıp gülümsemekle yetindi. Yüzündeki tebessümün ne anlama geldiğini tabii anlamıştım. Saliha ancak çok değer verdiği misafirlerime bu servis takımlarını kullanırdı...

12

Holdingdeki odama girdikten on dakika sonra Cengiz elindeki dört günlük gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırmış olarak odama girdi ve "Günaydın, patron" dedi. Gülümseyerek ben de ona, "Günaydın" dedim. Daha yüzüne bakar bakmaz, dün geceyi uykusuz ve istediğim durum raporunu hazırlamak için çalışarak geçirdiğini anlamıştım. Gözlerinin altı uykusuzluktan torbalanmış gibiydi. "Dört büyük günlük gazeteye özel sekreterin için de istediğin ilanları verdim" diye lafa girdi ve yaklaşıp masamın üzerine bıraktı.

Her şeyden habersiz gibi, "Bu ilanları boşuna verdik" diye başımı iki yana salladım.

Hemen, "Neden?" diye sordu.

"Dün akşam eski sekreterim Özgül'e telefon ettim. Bugün gelip işe başlayacak. İşimin başına döndüğüm için çok memnun olduğunu söyledi. İsteğimi kıramadı tabii. Birazdan gelir."

Cengiz fena hâlde bozulmuştu. Bir anda rengi kül gibi oldu. "Ya, öyle mi?" diye kekeledi ve hemen sustu. Kim bilir o an aklından neler geçiriyordu.

"Sen şimdi ilanları boş ver, girişteki personeli haberdar edin, mülakat için müracaat eden adayları geri çevirsinler ve aranan sekreterin seçildiğini söylesinler" dedim.

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

Cengiz sesini çıkaramadı, "Tamam" diyerek tam dönmek üzereyken, alışık olmadığı bir ses tonuyla onu tekrar uyardım: "İstediğim raporu en geç üçte odama getir, Cengiz."

Başını salladı ve aceleyle odamdan çıktı.

Hâliyle dostluklarına ve iyi niyetlerine inandığım iki çalışanım tarafından ihanete uğramam beni fazlasıyla üzmüştü. Üstelik uğratıldığım zarar ziyanın miktarı hakkında da henüz bir bilgim yoktu, şirketle her türlü ilgimi kesmemin üzerinden neredeyse bir buçuk yıl geçmişti, bu süre içinde telâfisi imkânsız zararlara uğramış olabilirdim. Bu akşam alacağım durum raporu -daha ne derece gerçekleri aksettireceği de henüz malûmum değildi- benim için çok önemliydi. Hastalığa kapıldığım o süre içinde her ikisi de önüme bir yığın dosya getirmişler, kendilerine çok güvendiğimden hiçbirini okumadan imzalamıştım. Karşıma ne çıkacağı henüz belli değildi, fakat o dosyalar altındaki imzalarımı inkâr edemezdim.

Anladığım kadarıyla şifa bulmayacağımı anladıktan sonra haince bir planı uygulamaya kalkmış olmalıydılar. Süreyya Bey'den satın alınacak fabrika binası da muhtemelen bu planın bir parçası olmalıydı. O tekneye beni çağırma sebebi de adını Melek diye uydurdukları kızla tanışmam içindi. Belki de şanslıydım, son anda etkilenmiş, henüz iyileşmediğim bir sırada Tahir ile Emine'yi restoranda görünce uyanmış, aleyhime dolaplar çevirdiklerini anlamıştım.

Bankalarda mevcut paramın nakit akışı hususunda da henüz bir bilgim yoktu. Şahsi hesaplarımda bir numara çevirmiş olamazlardı ama şirket hesaplarında suiistimaller yapıldığına emindim.

Sabah on buçukta eski sekreterim Özgül odama girdi. Onun içime her zaman huzur veren yüzünü karşımda görmek beni rahatlatmıştı...

Özgül, sanırım benden beş yaş daha büyüktü. Benim daha Amerika'daki eğitimim sırasında babam onu işe almış ve onun sekreteri olarak çalışmaya başlamıştı. Rahmetli pederi çok sever ve sayardı; babam da şirketlerindeki en güvendiği elemanın o olduğunu her zaman dile getirmişti. Babamın vefatından sonra da Özgül aynı dürüstlükle benim için çalışmıştı. Her zaman sade ve mazbut giyinirdi, o sabah da işe beyaz, keten, iki parçalı bir elbise ile gelmişti. Babama gösterdiği saygıyı daima bana da göstermişti. İçeri girince, yüzünden eksik etmediği tebessümüyle, "Burayı özlemişim, Cem Bey" dedi. Koltuğumdan kalkıp onu karşıladım, elini sıkıp yer gösterdim.

Önce eski yuvasına döndüğü için teşekkür ettim. O da, "Sizin ve babanızın hatırı olmasaydı asla buraya dönmezdim zira sizin hastalandığınız sıralarda burada çalışmak tam bir kâbustu" diye karşılık verdi. Aslında dünkü öğle yemeğinde ondan aldığım ilk bilgilerle kabataslak bir plan yapmıştım kafamda; öğrendiğim ilk şey hemen hemen şirketlerin önemli servislerindeki güvendiğim, dürüst ve çalışkan elemanların büyük bir kısmının bir vesileyle işten çıkarılmaları veya istifaya zorlanmaları olmuştu. Yerlerine alınanlar ise kuşkusuz Cengiz ile Tahir'in istek ve arzuları doğrultusunda çalışan, bana göre sakıncalı kişilerdi.

Ortada bir gerçek daha vardı: Ruhi sıkıntılarım, hastalığım ve sonunda geçirdiğim beyin ameliyatı beni oldukça yormuştu. Filhakika şimdi kendimi mücadele edecek kadar iyi hissediyordum ama bedenimin henüz dinlenmeye ihtiyacı olduğu da bir vakıaydı. Özgül'den önce yokluğum sırasında işten çıkarılan güvendiğim elemanlarımın listesini çıkarmasını ve onlarla gizlice temasa geçmesini istedim. Uygun durumda olanların tekrar işe alınmalarını temin etmeliydim.

Özgül, biraz çekinerek de olsa her şeyden önce Cengiz'le Tahir'in işlerine son vermemi tavsiye etti. Kuşkusuz bunu yapacaktım, iki çok güvendiğim arkadaşımın ihanetlerini affetmeye hiç niyetim

https://ukalafrozof2019.wordpress.com/

yoktu ama zamanlama benim için çok önemliydi ve beni ne ölçüde zarara uğrattıklarını henüz bilmiyordum.

Öğleden sonra heyecanla Cengiz'in getireceği raporu bekledim. Saatler ilerliyordu ama Cengiz hâlâ odama uğramamıştı. Nihayet, saat beşe doğru, kapım vuruldu ve Özgül, Cengiz'in geldiğini söyledi. Mali müşavirim odama biraz süklüm püklüm girdi. Yokluğumda belli ki holdingi babalarının çiftliği gibi idare etmişlerdi. Daha Özgül'ün çalışmaya başladığı ilk gün, yanıma izinle girmesi, kibarca da olsa, sekreterimin onu bekletmesi, Cengiz'in sinirlerini germeye yetmişti. Şayet biraz akıllıysa artık şartların değiştiğini anlaması gerekirdi.

Masama yaklaştı, suni bir gülümseme ile "İstediğin durum raporunu getirdim" dedi. Normal olarak raporu mali müşavirimle birlikte incelemek, kafamın takıldığı noktaları ona sormak, açıklama beklemek en doğru yoldu. Ama ben, önümdeki başka bir dosyayı inceliyormuş pozlarında, "Teşekkür ederim, Cengiz. Masaya bırak" dedim. Bu arada başımı kaldırıp yüzüne bile bakmamıştım. Afalladı, tabii. Bir an durakladı.

"Birlikte incelemeyecek miyiz?" diye sordu.

"Gerekirse" diye mırıldandım.

"Ama raporda benim izahat vermemi icap ettiren kalemler var."

İlk defa bakışlarımı önümdeki dosyadan kaldırıp yüzüne çevirdim. "Bu telaş niye, dostum" dedim. "Mali konulara en az senin kadar vâkıf olduğumu bilmez misin? Takdir edersin ki, bu konuların yabancısı değilim. Gerekirse, tabii sana sualler soracağım. Sen de bana açıklayacaksın."

Son kelimeler ağzımdan öyle bir vurguyla çıkmıştı ki, Cengiz'in betinin benzinin attığını gayet iyi hissettim. Yüzüme fazla bakamadı, "Tabii, Patron" diye kekeledi. "Sen nasıl istersen..."

Sonra odadan acele adımlarla çıktı... Aramızda savaş başladığını kesin anlamış olmalıydı...

Saat beş buçuğa doğru bu defa odama Tahir'i çağırttım. Gerçi ben hem patron hem de holdingin yönetim kurulu başkanıydım ama onlar da benim yakın arkadaşlarımdı, hele de Tahir. Onu daha öğrencilik yıllarımdan tanırdım. Dolayısıyla aramızda teklif tekellüf yok sayılırdı, ona hiçbir zaman patron edasıyla davranmaz, gerçek bir arkadaş muamelesi yapardım. Soracağım bir şey olursa da üşenmez, hukuk servisine kendim giderdim, çoğu zaman. Tabii, bu yaşadıklarımdan evveldi... Şimdi şartlar değişmişti; onlara yeniden gerçek patronun kim olduğunu göstermek zorundaydım.

Tahir de odama aynı endişeli nazarlarla girdi. Önce merakla beni süzdü. Yüzümün ifadesini değerlendirip patlayacak bir fırtınaya hazırlanıyor gibiydi. Bence Tahir, Cengiz'den her zaman daha tehlikeli bir tip olabilirdi. Duyduğu kıskançlık ve için için yürüttüğü nefretini bile bunca yıl saklamayı başarması başlı başına bir başarı sayılmalıydı. Şans bazı insanların doğuştan yanında olurdu; bunu itirafta hiçbir beis görmüyordum, ben daha dünyaya gelirken milyarder bir babanın oğlu olarak doğmuştum. O ise orta hâlli bir memurun oğluydu. Ama hiçbir zaman aramızdaki ekonomik farkı ona yaşatacak veya hissettirecek bir davranışta bulunmadığım gibi, aksine her zaman büyük bir tevazu ve anlayışla ona yaklaşmıştım. Aslında bu benim karakterimin bir tezahürüydü. Değil Tahir'e, kimseye zenginliğimi kusmak gibi bir davranışım olmamıştı.

Onun odaya girişini görünce -zorlayarak da olsa- zevkle gülümsedim. "Ne haber Tahir? Yahu seni özledim... Neredeyse iki aydır görüşemiyoruz be!" dedim.

Şaşkınlıkla bana baktı, ama kendisini çabuk toparladı. Dostça ve güler yüzle onu karşılamamı yadırgamıştı biraz. Benden soğuk ve iğneleyici bir karşılama bekliyordu.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Kabahat bende mi?" diye mırıldandı. "Birden ortadan kayboldun. İzini kaybettirdin. Yurt dışına bile gitsen, her zaman nerede olduğunu bilirdik. Bu sefer Saliha'nın bile senin nereye gittiğinden haberi yoktu. Beni suçlama, şimdi... Telefonların da hep kapalıydı, sana ulaşamadık...

"Haklısın. Ama iyi oldu, bir buçuk iki ay iyice dinlendim...

Yine endişeyle beni süzdü. Neden sonra, "Sıhhatin nasıl?" diye sordu.

"İdare ediyorum, işte... Orasını fazla kurcalama..."

"Nöbetler geliyor mu?"

"Geliyor, fakat inanır mısın, alıştım artık. Fazla iplemiyorum... Geliyor, geçiyor. Ne yapayım."

"Ameliyat olmamakta hâlâ kararlı mısın?"

"Evet."

"Bence çok hata ediyorsun... Söylemeye dilim varmıyor ama..."

"Biliyorum, biliyorum... Sonunda beni öldürecek."

"Hiç anlamıyorum seni. Okumuş, münevver bir insansın... Cahil olsan bu adam sendeciliğini anlarım, ama bunu nasıl kabulleniyorsun, aklım almıyor."

"Boş ver şimdi sıhhatimi... Seni, sohbetlerimizi, birlikte bir kadeh içki içmeyi özledim yahu..."

Yeniden dikkatle yüzüme baktı: "İçki içmeyi bırakmıştın, bu yüzden. Yine başladın mı?"

"Ne yapayım? İnsan yabancı diyarlarda yalnız kalınca mecburen içiyor... Seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun?" diye sordum hafif bir heyecan gösterisiyle.

Hafifçe irkildi. "Yoo" dedi.

"Hani bir kız görmüştüm, Süreyya Bey'in teknesinde. Adı Melek'ti... Sizlere ondan bahsetmiştim. Hatırlıyor musun?"

Tahir hafifçe kızardı ama belli etmemeye çalıştı. "Evet, galiba" dedi.

"Yahu, ben o kızı hiç unutamıyorum. Aklımdan hiç çıkmıyor. Süreyya Bey'e sormuştum, bana tanımadığını söylemişti. Hatırlarsın, o gün tekne çok kalabalıktı. Melek muhtemelen davetlilerin peşine takılmış biriydi, yani misafirin misafiri... Ben o kızı bulmak istiyorum. Korkarım, ona âşık oldum."

Her zaman dost olarak gördüğüm Tahir'in yüzünde kısa bir süre şeytani parıltılar oluştu. Sonra mahcup bir edayla yanıma yaklaştı, belirgin bir tereddütle yüzüme baktı. "Emin misin, Cem?" dedi.

"Ne demek emin misin? Sana, âşık oldum diyorum!"

"Evet... Ama... Şu hastalığın... Yani... Hayal görmen... Onun canlı ve gerçek olduğuna emin misin?"

Şimdi rol yapma sırası bendeydi. Durgunlaşıp, koltuğuma yaslandım. "Sorun da bu zaten, Tahir" diye mırıldandım. "Hiçbir şeyden emin değilim. Allah kahretsin, bu hastalık beni eritiyor. Ama sanki onun varlığını her an yanı başımda hisseder gibiyim. Her yerde gözlerim onu arıyor. Bu tempo devam ederse mahvolacağım. Bazen kendimi çok iyi ve zinde hissediyorum, bazen de içimi müthiş bir karamsarlık ve bitkinlik kaplıyor. Özellikle o dönemlerde çevremde hep onu görür gibi oluyorum. Onun

https://uralafilozof2019.wordpress.com/

bir hayal olduğunu kabul edemiyorum. Teknede onunla konuştum, dokundum, ellerini avuçlarımın arasına aldım. Sanki capcanlıydı... Ama bilemiyorum, kendimden emin olamıyorum."

"Şey..." diye kekeledi. "Ne yapabilirim ki, Cem. Elimden bir şey gelmez. Korkarım, sen hayalinde yarattığın bir kıza âşık olmuşsun. Biraz sabırlı ol. İnşallah, bu hastalığı yenersin."

Yıkılmış gibi başımı ellerimin arasına aldım. Kımıldamadan öylece durdum. Yanıma yaklaştı, bir dost gibi sırtımı okşadı. "Hastalandığından beri, her hadiseyi büyütüp başına iş açıyorsun. Bu kızı da takma kafana o kadar. Etraf bir yığın güzel kadınla dolu, üstelik onlar gerçek ve hayatın canlı bir parçası. Silkin biraz. Gel, bu akşam seninle bir yere kafaları çekmeye gidelim. Madem artık içmeye başladın, boş ver, biraz dağıtırız. Ne dersin?"

"Bilmem" dedim. "Gidelim mi? Bir yararı olur mu?"

"Tabii, olur. Bu gece gelir seni yalıdan alırım. Anlaştık mı?"

Tamam, der gibi başımı salladım...

***

Şoförümün kullandığı Jaguar'ımla yalıya dönerken az buçuk olacakları tahmin ediyordum. Tahir'e esaslı bir koz vermiştim ve söylediklerime inanmıştı. Şimdi fırsatını bulup Emine'yi karşıma çıkarmaya kalkışacaktı. İşler istediğim gibi gelişiyordu. Yalının ön bahçesine girdik. Eve doğru ilerlerken gelişimden haberdar olan Saliha hemen kapıyı açtı. Yüzünde epeydir görmeyi unuttuğum tatlı bir tebessüm vardı. "Hoş geldiniz, efendim" diye beni karşıladı.

Hemen sordum. "Emine Hanım nerede?"

"Şu anda salonda çay içiyor, efendim. Henüz geldiğinizden haberdar değil."

Sesimi biraz daha kısarak sordum. "Gün boyu kayda değer bir şey oldu mu?"

Tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "Ne olabilir ki, beyefendi? Doğrusu harika bir insanmış. Çok mütevazı ve sevimli... Bu devirde onun gibi genç bir kıza rastlamak çok zor. Sabahtan itibaren birlikteydik, bana yardım etti, hatta birlikte yemek yaptık. Sizin sevdiğiniz yemekleri."

Hayretle yüzüne bakakaldım Saliha'nın: "Birlikte yemek mi yaptınız?"

"Evet, Küçük Bey... Tabii, o ısrar etti. Yalıyı gezdi, özellikle sizin cihannümaya bayıldı."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

Belli ki Saliha, Emine'den çok hoşlanmıştı. Ama buna şaşmamam gerekirdi, Emine, insanları kendisine bağlamayı, sevdirmeyi çok iyi başarıyordu. Yüzde yüz emindim, Saliha terbiyesi müsaade etse o an bana çok daha özel sualler sormaya hazırdı, ama bu evde kazandığı bunca yıllık görgü sebebiyle asla soramazdı. Emektarımı bırakıp alt kattaki geniş salona doğru yürüdüm. Gerçekte ben de değişik duygular içindeydim; Tahir'e hislerimi abartılı anlatmış, ona âşığım diye mübalağaya kaçmıştım ama daha sakin bir kafa ile düşündüğümde bu kıza karşı içimde henüz adlandıramadığım duygularla mücadele ettiğim de bir vakıaydı. Belki daha farklı şartlar altında karşılaşsak ona gerçekten âşık olabilirdim. Hakikaten çok güzel bir kadındı Emine; güzelliğin enfüsi, sübjektif olduğu iddia edilir her zaman, bir erkeğin nefsini çeken bir kadın başka bir erkek tarafından hoş bulunmayabilirdi. Ama Emine her erkeğin nefsini çekecek kadar cazibeli ve havalıydı.

Aslında bir kumar oynadığımın farkındaydım. Tehlikeli bir oyuna kalkışmış, onu kendi safıma çekmek gayretine düşmüş ve ona inanmıştım. Para için böyle bir işe kalkışmış bir kadına inanmak ne

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

derecede caizdi? Benim yerimde bir başkası olsa, belki ona inanmazdı. Emine'nin başarılı bir oyuncu olduğunu ve iyi rol yaptığını da biliyordum; yarattığı kompozisyonlarla beni büyülediği de bir gerçekti. Ama dün geceki konuşmalarımız da bana gerçek görünmüştü. Büyük bir nedamet içerisindeydi ve çok pişmandı.

Kapıyı açıp serinletilmiş salona girdim. Dalgın ve düşünceli, çayını yudumlayarak önündeki Boğaz manzarasını seyrediyordu. Beni görünce biraz heyecanlı, biraz gergin, elindeki çay fincanını sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Gülümsemeye gayret ederek, "Geldiğinizi duymadım" diye fısıldadı. Yanına yaklaşıp karşısındaki koltuğa oturdum. Birkaç saniye ne yapacağına karar vermeden öylece durdu. "Siz de bir fincan çay içmek ister misiniz? Vereyim mi?"

"Hayır, Emine. Teşekkür ederim."

İkimiz de iç dünyalarımızda esen fırtınalı rüzgârlarla birbirimizi süzüyorduk. Garip bir gerginlik vardı, dün geceki samimi hava sanki kaybolmuş gibiydi. Kızın huzursuzluğu her hâlinden belli oluyordu. Konuşmanın ve gidişatın devamını ele almak zorundaydım.

"Nasıl, yalımda geçirdiğin ilk günden sıkıldın mı?" diye sordum.

Sanırım bakışlarını benden kaçırmaya çalıştı. Göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Sıkılmak mı? Mümkün mü hiç... İnsan böyle bir yerde nasıl sıkılır? Cennet gibi bir yerde yaşıyorsunuz. Ben de İstanbul doğumluyum, fakat hiçbir yalının içinde bu kadar saat kalma şansım olmadı. Müthiş oyalayıcı. İnsan gözlerini manzaradan alamıyor. Muhteşem bir yer burası."

"Oyalandığına sevindim."

"Yalnız sizin izniniz olmadan yalıda biraz dolaştım. Yardımcınız Saliha Hanım çok anlayışlı bir kadın, bana sizin özellikle hastalığınız sırasında kapandığınız yatak odasını ve üst kattaki cihannümayı da gezdirdi."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

"Umarım kızmamışsınızdır."

"Yok, canım. Niye kızayım? Sen benim misafirimsin."

Emine biraz rengi sararak önüne baktı. "Size söylemek zorunda olduğum bir şey var, yeni bir gelişme" diye kekeledi. Ne olduğunu gayet iyi tahmin edebiliyordum. Tahir hiç vakit kaybetmeden kızı aramış olmalıydı. Hiç istifimi bozmadan sordum:

"Neymiş bu gelişme?

"Tahir" dedi. "Saat altıdan beri durmaksızın beni arıyor."

İçimden gülümsedim: "Ne istiyormuş?"

"Beni yeniden göreve çağırıyor. Malum, ona hâlâ borcum var."

"Ne istedi senden?"

"Acele görüşmemiz gerektiğini söyledi."

"Sen ne cevap verdin?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Size sormadan bir cevap veremedim. Atlatmaya çalıştım. Silivri'de reklam filmi çekimlerim var, yarım bırakıp dönemem dedim. Sinirlendi, bağırıp çağırdı, bu gece mutlaka buluşmamız gerektiğini söyledi. Ben de telefonu kapattım. Eminim durmadan beni arıyordur şu sıralar."

"Tahmin ederim" diye mırıldandım. "Telefonunu aç ve yarın sabah döneceğini, göreve hazır olduğunu söyle."

Emine'nin gözleri irileşti: "Fakat... Nasıl olur? Yapamam... Sizin aleyhinize oyun oynayamam."

"Sen ne diyorsam onu yap Emine. Bu seferki oyun benim aleyhime olmayacak."

"Sağlıklı bir karar verdiğinize emin misiniz? Yani, demek istiyorum ki... Rahatsızlığınız sebebiyle sizin için doğru olmayan..."

Sözünü kestim: "Bana bak, Emine... Dikkatli bak. Ruh hastası birine benziyor muyum? İyi düşün... Bahçeme Elif adıyla gelip karşılaştığın adamla şu an karşında duran kişi arasında bir fark göremiyor musun?"

Tedirginliği artarak beni süzdü. Ama üzerimde dolaştırdığı bakışları bu defa uzun sürdü. Koltuğundan kalkarak yanıma yaklaştı. Dün gece onu uzun uzun ve keyifle öpüşümden cesaret alarak önce ellerini sakalımda dolaştırdı. İnce uzun parmaklarıyla dudaklarıma dokundu. Yaptığından zevk alıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Evet" diye fısıldadı. "Sizde gerçek bir değişim gözlüyorum. Ama bu fark uzattığınız biçimli sakal ve bıyıkta değil. Kişiliğinizde, davranışlarınızda, kararlı ve azimkâr tutumunuzda, kendinize olan güveninizde... Haklısınız, siz bahçenizde o ilk gördüğüm adam değilsiniz, hakikaten çok değişmişsiniz. Ne oldu size? Bu değişikliğin sebebi ne? Yoksa sıhhatinize tamamen kavuştunuz mu?"

Emine'ye bile henüz gerçekleri açıklamak niyetinde değildim. Sorusunu farklı bir şekilde geçiştirdim. "Evet, hızla iyileşmeye doğru gidiyorum" dedim.

"Nasıl oldu bu? Tedavi mi gördünüz?"

"Hayır, âşık oldum."

Ne ima ettiğimi anlamıştı tabii; füsunkâr bir şekilde gülümsedi. "İnanmıyorum" diye fısıldadı tatlı ve baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

"Neden inanmıyorsun?"

Bütün teslimiyetiyle cevap verdi. "Öyle olsa her şeyiyle kollarınıza atılmaya hazır bir kadını dün gece yatak odasında tek başına bırakmazdınız" dedi.

Kollarından tutup kendime çektim. Bu kez bana sarılmadı ama yüzünde aniden oluşan erotik titreşimleri, soluğunun hızlandığını görüyordum. Dün geceyi hatırladım, haklıydı, benim yerimde başka bir erkek olsa rahatlıkla ona tahsis edilen yatak odasına gider ve geceyi birlikte geçirirlerdi.

"Her şeyin bir zamanı ve zemini var" diye mırıldandım. "Onun da sırası gelecek."

Yüzündeki istek dolu ifade kaybolmadı ama hüzünlü bir şekilde karşılık verdi. "Sanırım hiç gelmeyecek. Benden hoşlandığınızı biliyorum ama siz bana âşık filan değilsiniz. Her neyse, size söz veriyorum, bir daha bu konuya dönmeyeceğim, gururum incindi. Şimdi önemli olan, Avukat Tahir'in telefonları... Onu aramamı mı istiyorsunuz?"

"Evet" dedim.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Ne diyeceğim?"

"Sen değil, o sana ne yapacağını söyleyecek. Sen de onun planını bana nakledeceksin."

Emine uzun bir nefes aldı, sonra, "Tamam, anladım Cem Bey" diye mırıldandı. Yüzündeki hayal kırıklığını çok iyi okuyordum lâkin yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çantasından telefonunu çıkardı, ses modunu ayarladı, şimdi Tahir'in konuşmasını ben de gayet rahat duyabilecektim. Numarayı tuşladı. Telefon daha ikinci çalışta açılmıştı. Tahir'in gür ve küstah tonlu sesi yalının salonunda yankılandı: "Telefonunu nasıl kapalı tutarsın, seni kaç defa aradığımı görmedin mi? Niye beni aramıyorsun?"

Emine bezgin ve hüzünlü bir sesle cevap verdi: "Size reklam filmi çekiminde olduğumu söylemiştim. Çekim sırasında telefonlarımızı kapatmak zorundayız. İlk arada sizi aradım."

"Ben onu bunu anlamam. Aradığımı görür görmez bana cevap vermek zorundasın."

Emine yutkundu. Çaresizlik kızı kahrediyordu ama yapabileceği fazla bir şey yoktu: "Ancak şimdi imkân bulabildim. Sizi dinliyorum."

"Hemen buraya gelmeni istiyorum."

Kız yüzüme baktı, ne cevap vereyim, dercesine. Başımla olumsuz bir işaret yaptım. Emine de devam etti. "Şimdi gelmem mümkün değil. Çünkü akşam da çekimlere devam edeceğiz, ancak yarın sabah İstanbul'a dönebiliriz" dedi.

Tahir duraklamıştı. Hattan hafif bir uğultu yansıyordu, sanki birisiyle konuşuyormuş gibi ama ikimiz de konuşmaları duyamıyorduk. Sonunda, "Pekâlâ, öyle olsun bakalım" dedi. "Ama yarın akşam bütün vaktini benim işime ayıracaksın, anlıyor musun? Bu çok önemli, mazeret istemiyorum."

Emine tekrar yüzüme bakıp benden onay bekledi. Bu defa gözlerimi açıp kapadım, oldu dercesine. "Tamam, yarın akşam buluşuruz" dedi kız.

Tahir'in emredici sesi tekrar yükseldi: "Hayır, seni daha önce görmem lâzım. Sana bazı talimatlarım olacak, ne yapacağını anlatacağım."

Yine başımı salladım.

"Oldu" dedi Emine. "Kaçta ve nerede buluşalım?"

"Yarın öğleyin, saat tam on ikide Karaköy'deki eski metronun kapısı önünde beni bekle. İyice anladın mı? Sakın geç kalayım deme, sonra külahları değişiriz ha!"

Tahir başka tek kelime etmeden telefonu kızın yüzüne kapatmıştı. Emine'nin hafifçe titrediğini görüyordum, bu telefon konuşmasından son derece rahatsız olmuş bir hâli vardı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye mırıldandı.

"Hiç... Sadece bekleyeceğiz" dedim. "Korkuyor musun?"

"Evet. Bu iş artık hiç hoşuma gitmeyen bir hâl almaya başladı ve beni ürkütüyor. İçimden bir his kötü şeyler olacağını söylüyor."

"Korkma. Her şey yoluna girecek. Endişe edilecek bir şey yok."

Ama Emine'nin yüzü bembeyazdı. Hiç rahatlamış bir hâli yoktu.

"Her zenginin, senin gibi varlıklı adamların etrafında korumaları olur, senin çevrende niye öyle adamlar yok?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Gülümsedim. "Ben hiç ihtiyaç duymadım" dedim.

"Bence duysan iyi olur. Tahir ve Cengiz hiç de tekin insanlar değil. Onlardan her türlü tehlike gelebilir. Senin yerinde olsam, hemen birkaç koruma tedarik ederim."

"Bu tavsiyeni düşüneceğim" dedim hafif alaycı bir şekilde. Sonra gülerek devam ettim: "Az sonra Tahir bana da telefon edecek."

Emine birden irkildi: "Neden?"

"Gelip beni buradan alacak da onun için. Birlikte içki içmeye gideceğiz."

"Eyvah!" dedi. "Hemen bir yere saklanmalıyım. Beni burada görürse bütün planın mahvolur."

"Hemen paniğe kapılma, sakin ol. Telefon edecek, çünkü bu akşamki buluşmamızın mümkün olamayacağını söyleyecek ve uydurma bir bahane ileri sürecek. Sen Silivri'den dönemeyeceğini bildirerek onun planları bozdun. Bekle, az sonra aradığını göreceksin."

Yanılmamıştım. Aradan daha beş dakika geçmemişti ki cep telefonum çalmaya başladı. Emine hayretle bana baktı. Telefonun ekranına bir göz attım, Tahir'in adı yazıyordu. Ona da gösterdim. Sonra telefonu açtım. Tahir bahaneler sıralamaya başlamış ve buluşmamızı hafta sonuna ertelemişti...

13

Akşam yemeğini Emine ile baş başa yedik. Dün geceden beri Emine evimde garip bir misafirlik geçiriyordu. Yardım isteğimi kabul etmişti, bunu canı gönülden kabul ettiğini biliyordum ama huzursuzdu. Kalkıştığım işin nereye varacağını henüz kestiremediği gibi sonunda onu da suçlayacağım korkusunu içinden atamıyordu. Tabii en ilgi çekicisi ise onunla Elif ve Melek adlarıyla yaptığımız üç görüşmeden sonra bana karşı duymaya başladığı hislerin yarattığı ruhi karmaşaydı. En hasta olduğum sıralarda bile yakışıklı ve çekici bir erkek olduğum kuşkusuzdu. Şimdi ruhunda bir fırtına yaşıyordu Emine; yaptıklarının vicdan azabını ruhunda hissetmeye başlamış, pişman olmuş ve içindeki çöküntüyü aşk ile karıştırmaya başlamıştı.

Aslında onu kırmaya hakkım yoktu; üç aşağı beş yukarı ben de buna benzer duygular içinde bocalıyordum. Onun samimi bir pişmanlık içinde olduğuna inanıyordum, bu sebeple de bana yardım etmesini istemiştim. Önlemekte zorlandığım fiziki yakınlaşma isteği de gayet doğaldı, Emine gerçekten çok güzel ve çekici bir kadındı ama bu duyguları "aşk" olarak nitelemek henüz çok yanlış olabilirdi. Dün geceyi aynı çatı altında fakat farklı yatak odalarında geçirirken ben de nefsimle esaslı bir mücadeleye girişmiş ve odasına gitmemek için epey zorlanmıştım. Duygularımı kendime bile net olarak açıklayamıyordum. İçimde hâlâ bazı kuşkuların yaşadığını inkâr edemezdim; sonuçta o yaşadığım tatsız maceranın kötü karakterlerinden biriydi, en azından öyle görünüyordu şimdilik. Tabii ki onun dürüstlüğüne inanmak istiyordum. Samimi olmasa, böyle bir riske girmez, Tahir'le Cengiz'in aleyhime çevirdikleri dolaplardan bana bahsetmezdi.

Bir önemli nokta da kendimi aptal gibi hissetmenin verdiği duygudan henüz tam olarak sıyrılamamamdı. Bu devirde, kimse bu "melek" numarasını yutmazdı ama ben inanmış, kendimi enayi yerine koymuştum. O bakımdan kendime çok kızıyordum.

Akşam yemeği oldukça soğuk geçiyordu. Saliha'nın servis sırasındaki bütün çabaları, güler yüzü, hazırlanan yemeğe Emine'nin iştirak gayretlerini yeniden anlatması da zevahiri kurtarmaya yetmemişti; ikimiz de mesafeli ve ölçülüydük. Gerçi arada sırada onun makyajsız suratına gözüm takılıyor, içimde pek adlandıramadığım bir heyecan dalgası alevleniyor ama nazarlarımız karşılaşınca ikimiz de hemen bakışlarımızı kaçırıyorduk.

https://ukalaflozofi2019.wordpress.com/

Ne de olsa o hâlâ misafirim sayılırdı, daha fazla sessiz ve somurtuk kalmam misafirime saygısızlık olacaktı. Laf olsun diye sordum: "Yarın sabah yalıdan kaçta gitmeyi düşünüyorsun?" Niyetim konuşacak bir mevzunun olmasıydı.

Hemen karşılık verdi: "Biraz sonra buradan ayrılacağım. Yemeğin bitmesini bekliyorum."

Kaşlarım çatıldı. Bozuldum biraz. Geceyi burada geçirmek istememesine sinirlendim. Önce hiç karşılık vermemeyi düşündüm. Onu kalması için zorlayamazdım. Ama bu yaptığı haksızlıktı; büyük bir komploya iştiraki sabit olmasına rağmen ona anlayışlı davrandığımı düşünüyordum.

"Olmaz!" dedim. Sesim istemeyerek biraz gür çıkmıştı.

"Neden olmazmış? Burada esir miyim yoksa?"

"Tabii ki değilsin. Ama gitmeni istemiyorum.

Kremşantili çilek kaşığı dudaklarına götüremeden havada kaldı. "Sebep?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sebebi yok... Gitmeni istemiyorum, işte."

Gözlerini yüzüme dikti, ısrarımdan özel bir mana çıkarmak istercesine beni süzdü. Sonra çilek kaşığını ağır ağır o güzel dudaklarının arasına götürüp pembe çilekleri keyifle yuttu. Bakışlarımı kaçırdım hemen. Kısa bir sessizlik oldu. Söylediğimi duymamış gibi, "Banyo yapmam lâzım" dedi.

Aynı sert ses tonuyla homurdandım. "Yalıda tam üç tane banyo var. Hangisini istersen kullanabilirsin. Bu evdeki banyoların suyu mu çıktı? Bir duş alman için evine mi gitmen şart?"

Yine bir sessizlik oldu.

"Kıyafetimi de değiştirmeliyim..."

"Sorun değil... Yarın erkenden çıkar, giyecek bir şeyler alırız sırtına" dedim. Yüzüne bakmaktan özellikle kaçınıyordum.

"Siz neyi vurgulamaya çalışıyorsunuz, anlamıyorum. Bütün bunlara ne gerek var? Ortadan kaybolmamdan mı korkuyorsunuz yoksa?"

"Hayır. Sadece gitmeni istemiyorum. Hepsi o kadar."

Sessizlik devam etti. Hatta biraz fazla uzadı. Bu gece yalıda kalmayı ne kabul etmişti ne de hayır demişti. Ağzından başka kelime çıkmıyordu. Kendimi mecbur hissederek devam ettim: "Seni burada görmek, yakınımda hissetmek hoşuma gidiyor..." İyi veya kötü mukabelede bulunacağını sandım ama o susmaya tercih etti. "Hem de seni bahçemde ilk olarak ağladığını gördüğüm andan beri... Elif'e ısındım... Teknede gördüğüm Melek ise aklımı başımdan aldı" diye devam ettim. "Onları hayal gibi değerlendirmiş olabilirim ama Emine çok daha farklı... O hayatın ta kendisi. Hırsı, kızgınlığı, öfkeyi, nefreti onda buldum. Sevgiyi, sıcaklığı, iyi niyeti, yakınlığı, dürüstlüğü de onunla yaşadım. Onu bırakmak istemiyorum. Hem de sonsuza kadar..."

Yemek masasından kalktı. Ağır ağır salonun denize bakan pencerelerine doğru yürüdü. Sırtını bana dönüp karanlık sulara bakmaya başladı. Yerimden kımıldamadım. Yeterince açık konuştuğumu sanıyor ve bir cevap bekliyordum. Neden sonra, "Siz ne dediğinizin farkında mısınız?" diye mırıldandı.

Arkasından ona baktım. Şimdiye kadar gördüğüm en çekici kadındı. Etekliği ve bluzu biraz buruşmuş görünüyordu. Saçları da dağınıktı. Fakat uzun boyu, etekliğinin tam örtemediği düzgün bacakları, incecik beliyle müthiş çekiciydi. Bazı kadınlarda cinsî cazibenin fıtratında olduğuna inanırdım; yaradılışında, hilkatinde mevcut olurdu.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Bu güzellik Emine'de de fıtrîydi. Sonradan edindiği suni bir üstünlük değildi kesinlikle. Camın önündeki o gergin ve sinirli duruşunda dahi âdeta beni baştan çıkaran, sevişmeye iten inanılmaz bir cazibe vardı. Şayet bu gece de yalıda kalmayı kabul ederse, kendimi tutamayacağıma emindim.

"Evet, ne dediğimin farkındayım" dedim.

Arkasını dönmeden mırıldandı: "Emin misiniz?"

"Tabii, eminim."

Nihayet yüzünü bana çevirdi. Hatlarında sevinç, mutluluk, neşe, heyecan bulacağımı ümit etmiştim. Oysa çehresinde soğuk ve katı bir ifade vardı.

"Bu bir tür bana olan aşkınızın ifadesi miydi?" diye sordu.

Tasdik edercesine başımı salladım.

"Hiç de inandırıcı değil" dedi. "Lâkin bunun için sizi kınayamam, asıl hata bende. Duygularımı size açıklamamalıydım. Çok aptalca bir iş yaptım. Bana böylesine öfkeli, kızgın ve nefret duyan bir adama aşkımı açıklamam çok manasızdı."

Ondan fazlasıyla hoşlanıyordum, başka şartlar altında olsa, seve seve tartışmaya, duygularımı daha net ve ikna edici kelimelerle açıklamaya çalışırdım ama şu an ne yazık ki buna zamanım yoktu. Cengiz'den aldığım durum raporunu incelemek zorundaydım. O dosya hastalığım ve işlerimin başından ayrı kaldığım zamanlarda beni ne ölçüde zarara soktuklarının göstergesi mahiyetindeydi. Bu raporu gerekirse sabaha kadar uyumadan incelemek mecburiyetindeydim. Gerçi, ok yaydan çıkmıştı artık, dosya muhtevasının da bütün gerçekleri yansıtmadığına emindim, o dosyayı tetkikim sorunları çözmeyecek sadece bana kabataslak bir fikir verecekti.

"Bu konuyu daha sonra tartışacağız" demekle yetindim. "Bu gece çok meşgulüm, incelemek zorunda olduğum önemli bir dosya var."

"Tabii, anlıyorum, Cem Bey" diye fısıldadı. "Nasıl isterseniz, öyle olsun."

Ben de iskemlemi itip kalktım. "Şimdi Saliha'ya haber veririm, sana banyo yapman için yardımcı olur. Ben çalışma odama çekilip, dosyayı incelemeye başlayacağım. Sabah kahvaltıda görüşürüz."

Emine hiç sesini çıkarmadı...

***

Çalışma masamın rahat koltuğuna oturdum, şirketten getirdiğim 'durum raporu'nu çantamdan çıkarıp önüme yerleştirdim. Fazla detaylı ve geniş bir rapor sayılmazdı. Muhtevasının doğruluğundan da ciddi şüphelerim vardı. Verilen bilgileri şirketteki dosyalarla kontrol edip daha sağlıklı bilgilere ulaşmam, Cengiz'den sözlü açıklamalar almam gerekecekti. İş hayatında bazı şirketlerin satılıp bazılarının da satın alınması pek yadırganacak bir şey sayılmazdı ama yine de bir buçuk senelik bir müddet içinde dört şirketin elden çıkarılması bana olağandışı gelmişti. Özellikle bunlardan birinin kârlılığı çok yüksekti, onun neden elden çıkarıldığını hiç anlamadım. Dikkatimi çeken hususlardan biri de şirkette çok sayıda elemanın işten çıkarılmasıydı.

Ama beni asıl şaşırtan şey rapora gereken ihtimamı ve dikkati verememem oldu. Aklımı bir türlü okuduklarımda toplayamıyordum. Dikkatim yemek sırasında

Emine ile yaptığım konuşmalara kayıyordu. Kızın varlığının beni bu derece etkileyeceğini doğrusu tahmin edememiştim. Çilek yerken kremşantinin bulaştığı dudakları, camın önünde sırtı bana

https://ukalafilozofi2019.wordpress.com/

dönük duruşu gözlerimin önünden gitmiyordu bir türlü. Hastalığım süresince bir kadınla beraber olmamıştım, bu çok uzun bir zaman sayılırdı ve şimdi cinsî bir kriz geçiriyordum. Benim yaşımdaki kaç erkek buna dayanabilirdi?

Dosyayı kapattım.

Hâlâ kararsızdım. Ruhumu baskıya alan arzularım hemen yukarıya Emine'nin yanına koşmamı, sabaha kadar doyasıya sevişmemi istiyordu. İncecik beline sarılıp onu öptüğüm anları hatırlamak içimdeki arzuları kamçılayıp beni galeyana getiriyordu. Neyi bekliyordum ki daha? Kendini bana vermeye çoktan razı olan bir kadını bekletmenin ne mantığı vardı?

Derin bir soluk aldım. Hâlâ ondan şüphem mi vardı? Onun iyi niyetli davrandığına artık kanaat getirmiştim. Bu andan sonra bana oyun oynayamazdı; her şeyi kendi ağzıyla itiraf etmiş, hatta polise gidebileceğimi bile söylemişti. Ama içimden bir his henüz bunun zamanının gelmediğini söylüyordu.

Kapattığım dosyanın kapağını yeniden açtım. Sabırlı ve irademe hâkim olmalıydım. Başarıya ulaşmanın sırrı, çoğu zaman insanın vereceği akıllı kararlarda yatardı, işimle meşgul olmalıydım. Ama beceremiyordum, aklım başka bir yerdeyken okuduklarımdan hiçbir şey anlamadığımı fark ettim. Saate baktım, on ikiyi çeyrek geçiyordu. Çalışma odamda bu kadar vakit geçirdiğime bile şaştım. İnce, "durum raporunu" okumam ancak yarım saatimi almış olmalıydı, belli ki bunun dışındaki zamanı hep Emine'yi düşünerek geçirmiştim. Ayağa fırladım, ışıkları söndürüp odadan çıktım.

Yalıda derin bir sessizlik vardı. Herkes yatmış olmalıydı. Üst kata çıktım. Emine'nin yatak odası koridorun sonundakiydi. Önce kendi yatak odamın kapısında durdum bir an. Belki en iyisi odama girmek ve uyumaya çalışmaktı. Ama biliyordum, içimdeki dürtüler beni Emine'nin odasına yönlendirecekti. Kararsızlığım kısa sürdü. Sessiz adımlarla onun oda kapısının önüne geldim. Kapıyı vurmak için uzanan elim havada kaldı. Uyuyor muydu acaba? Sinirden yorgun düşmüş ve sonra da istediği duşu yaptıysa rahat bir uykuya dalmış olabilirdi. Emin olamazdım, belki o da tıpkı benim gibi gergin ve arzu dolu yatağının içinde dönüp duruyor, gelmemi bekliyor olamaz mıydı?

Uyuyorsa, uyandırmam doğru muydu?

Kendimi kandırıyordum. Aslında içeriye girmek onunla sevişmek arzusu içimi kemiriyordu. Bunu dünden beri şiddetle istememe rağmen kendimi frenlemeyi becerebilmiştim, beynimde yarattığım bahaneler ne olursa olsun başarmıştım ama artık tükendiğimi hissediyordum. Şehvet ateşi baskın çıkmıştı.

Kapıyı vurmadan usulca açsam ve uyuyup uyumadığını anlasam ne fark ederdi. Eskiden o da benim bahçeme usulca girmeyi başarmamış mıydı? Fazla düşünmedim kapının tokmağını kavrayıp usulca çevirdim ve içeriye bir göz attım.

Oda karanlıktı. Emine'nin yatakta uzanmış siluetim gördüm. Gözlerim odanın karanlığına yavaş yavaş alıştı. Klimayı çalıştırdığını ummuştum ama çalışmıyordu. Oda tahminimden daha sıcaktı ve balkon kapısı açık olmasına rağmen odanın harareti insanı bunaltıyordu. Birden nefesim tıkanır gibi oldu. Gözlerim karanlığa alışınca gördüğüm manzara kalbimin çarpıntısını arttırdı.

Duş aldığı belliydi, zira Saliha'nın kurulanmak için kendisine verdiği geniş havluya sarılmış bir şekilde uykuya dalmıştı. Bacakları ve çıplak omuzları odanın loşluğunda bembeyaz görünüyordu. Herhâlde odaya girdiğimi duymamış olmalıydı. En ufak bir kımıldama yoktu yatakta.

Birkaç adım daha attım.

https://ukalatilozof2019.wordpress.com/

Kalbimin gümbürtüsü onu uyandıracak gibi geldi bana. Artık dönüşüm olamazdı, içimdeki arzuyu bastırmam mümkün değildi.

Karyolanın yanına kadar geldim.

Geniş banyo havlusunun ucunu sol koltuğunun altı hizasında sıkıştırmıştı. Havlunun kıvrımlarından taşan göğüslerinin ihtişamına gözlerim takıldı. Hâlâ ıslak olan uzun saçları yastığa yayılmıştı. Emine gerçekten bir hilkat şaheseriydi, ömrüm boyunca onun kadar güzel bir kadına rastlamadığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Sadece onu seyretmek bile ruhumda bedii bir haz yaratmaktaydı. Ama sadece seyirle yetinmem imkânsızdı. Yan yatmış ve sağ dizini hafifçe bükerek sol bacağının üzerine çekmişti. Bu kesinlikle bilerek verilmiş bir poz, bir duruş değildi; uykusunda bile doğal cazibesini yitirmeyen müstesna bir kadındı. Bacakları o kadar güzel ve diriydi ki, yatağın önünde diz çöktüm, kendimi tutamayarak onları okşamak üzere elimi uzattığım anda kulaklarımda çınlayan sesiyle irkildim.

"Lütfen, lütfen bunu yapmayın" dedi.

Boş bulundum, az daha çömeldiğim yerden sıçrayacaktım. "Uyanık mıydın sen?" diye söylendim.

"Duştan sonra rahatlayınca sere serpe yatağa uzanmıştım, içim geçmiş. Ama kapıyı açtığınızı duydum; uyuduğumu görünce gidersiniz diye sesimi çıkarmadım."

Daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. "Seni istiyorum, Emine" diyen sesimin arzu, ihtiras ve şehvetle dolu olarak çıkmasına kendim bile yadırgadım. Kadınlar konusunda kesinlikle tecrübesiz biri değildim, fakat uzun süreden beri bir kadınla cinsî ilişkiye girmemem beni biraz cüretkâr yapmış olmalıydı.

"Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyorum. Siz beni sevmiyorsunuz, sizinki sadece anlık bir cinsî heyecan. Bunu anlayamayacak kadar tecrübesiz değilim. Size bir borcum olduğunun da bilincindeyim ama bunu daha çirkin ve ikimizi de daha sonra üzecek hâle getirmeyelim" diye yalvarır gibi inledi.

Birden çıplak omuzlarını kavrayıp sarstım. "Yeter artık, Emine... Dünden beri devamlı aynı şeyleri konuştuğumuzun farkında değil misin? Ne yapmamı bekliyorsun benden? Senden hoşlanıyor ve seninle beraber olmak istiyorum."

"Ben de" diye hüzünle fısıldadı. "Ama böyle değil... Bana bir şans tanıyın... Size âşık oldum; neden, nasıl böyle oldu, inanın ben de bilmiyorum. Lâkin sizin indinizde ben hâlâ suçlu, kötü niyetli bir kızım, bu kanaatinizi henüz silemedim. Lütfen, lütfen biraz bekleyelim... Bakın, söylediklerinizden dışarıya çıkmıyor, her istediğinizi yerine getiriyorum. Sizin kollarınıza atılmam, arzularınıza cevap vermem için, ikimizin de ruh ve vicdanının huzur dolu olması gerekir. Biraz daha bekleyin."

Omuzlarından öylesine sıkı kavrayıp sarsmıştım ki, sarsıntıdan düğümlenen havlu çözüldü ve yatağa doğru kaydı. Dolgun göğüsleri bütün ihtişamıyla ortaya çıkmıştı. Emine belki haklıydı fakat benim daha fazla bekleyecek gücüm kalmamıştı. Hele o muhteşem göğüsleri gözlerimin önüne serilince daha fazla konuşmanın anlamsızlığını kavradım. Hızla eğilip göğüslerini öpmeye başladım.

Hafifçe inledi. Başı arkaya doğru kaydı.

Cinsî haz onun da bütün bedenini sarmıştı. Daha fazla itirazı kesti, bir anda yatağa yuvarlandık. Aradaki havluyu kaldırıp attım...

***

https://ukalafiloz6f2010.wordpress.com/

Ertesi sabah ikimiz için de yeni bir başlangıçtı. Benden evvel uyanmıştı ve uzun parmakları göğsümün kıllarıyla oynarken yanağıma bir öpücük kondurup, "Uyanın, Cem Bey" diye fısıldadı kulağıma. "Geç kalıyoruz..."

Henüz uykunun tatlı gevşekliğini üzerimden atamamıştım. Dün gece ikimiz de uzun uzun sevişmiş ve yorgun düşmüştük. Kollarımın arasına aldım Emine'yi. Öyle mutluydum ki, gülerek sordum. "Neye geç kalıyoruz? Bir daha sevişmeye mi?"

Yüzüne ciddi bir ifade verip kaşlarını çattı. "Lütfen, Cem Bey... Kısık sesle konuşun. Saliha Hanım çoktan kalkmıştır. Dün gece yatarken ona beni yedi buçukta uyandırmasını söylemiştim, saat yediyi çeyrek geçiyor, her an kapıya gelebilir."

Umursamaz bir kahkaha attım. "Gelirse gelir, ne mahzuru var ki?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? İkimiz de rezil oluruz, bizi bu durumda görürse."

Gülmeye devam ettim: "Asıl şaka yapan sensin galiba... Burası benim evim, hizmetkârlarıma hesap mı vereceğim?"

"Ne duruma düşeceğimi hiç düşünmüyorsunuz galiba. Sonra benim hakkımda ne düşünür kadıncağız, beni iffetsiz biri gibi görecektir."

"Takma kafanı böyle şeylere" diye söylendim. "Senden çok hoşlandığını biliyorum, ayrıca buna alışmalı, zira bundan sonra senin yerin bu yalı olacak."

Şaşırmış gibi yüzüme baktı. "Cem Bey, siz neler söylüyorsunuz?" diye kekeledi. Ben de suratımı asarak onu süzdüm.

"Saliha'yı bilmem ama ben cidden bozulmaya başladım" dedim.

"Neden?"

"Birincisi bana hâlâ Cem Bey diye hitap etmenden. Anlaşılan, geçirdiğimiz bu gece bile aramızdaki bazı mesafeleri ortadan kaldırmaya yetmemiş. En azından şu siz diye hitaptan vazgeçeceğini düşünmüştüm, yanılmışım. İkincisi ise artık bu yalıda yaşamaya alışmalısın, bundan sonra seni bırakmayacağım, yerin burası olacak."

Emine dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerimin içine baktı. "Ne anlama geliyor bu? Yani burada birlikte yaşayacağımızı mı vurgulamak istiyorsunuz?"

"Aynen öyle, Emine..."

"Çok garip. Bu konuda ne düşüneceğimi bile sormadan mı?"

Yadırgayarak yüzüne baktım: "Sen de beni sevmiyor musun? Birlikte yaşamayı istemez misin?"

Birden yataktan fırladı. Hızla giyinmeye başladı. "Korkarım, siz beni yanlış anladınız. Ama sizi suçlamamam lâzım, zira bu toplumda yaygın bir kanaat... Manken, artist veya sanatçı deyince fazla modern, toplumun ahlâki kurallarına aldırmayan kişiler akla geliyor. Dün gece birlikte olduk diye burada sizinle yaşayacağımı mı düşündünüz? Yani sizin metresiniz mi olacağım? Söylemeye çalıştığınız şey bu mu?"

Konu birden ciddileşmeye başlamıştı. Ben de ağır ağır yataktan kalktım. Herhâlde aklından geçen şey benimle evlenmekti. Böyle bir şeye kesinlikle hazırlıksızdım; evet ondan hoşlanıyordum, hatta galiba âşıktım ama evlenmeyi henüz kimseyle düşünmüyordum, hele şu sıralarda.

https://ukalalilozof2019.wordpress.com/

"Ne istiyorsun peki? Bu tarz yaşamayı kabul eden pek çok insan var zamanımızda. Toplum böyle yaşamayı yadırgamıyor."

"Ama ben yadırgıyorum, benim anlayışlarıma uymuyor. Hemen şunu da belirteyim, teklifinize karşı çıktığım için sakın aklınıza evlenmeği düşündüğüm fikri gelmesin. Sizi sevdiğimi rahatlıkla itiraf edebilirim ama sizinle evlenmeyi aklımın köşesinden bile geçirmedim."

İster istemez, aklıma yine bir kurt düştü; ne demek oluyordu bu şimdi? Genç bir kadın, bir erkeği seviyorsa, hele benim gibi zengin, varlıklı, yakışıklı ve ünlü bir erkeği, evlenmekten başka ne isteyebilirdi ki? Başka ne amacı olabilirdi? Tutulduğum hastalıktan önce etrafımda pervane gibi dolaşan bütün kızların ve kadınların tek amacı hep benimle evlenmekti. Yoksa bu bir taktik miydi? Çaresiz kalıp evlenme teklif etmem için beni zora mı sokmak istiyordu? İçimden gülümsedim; evet ondan hoşlandığım, sevdiğim, her geçen gün biraz daha bağlandığım doğruydu, hele geçirdiğimiz dün geceden sonra bu bağ biraz daha kuvvetlenmişti ama hâlâ onunla evlenmeyi düşünemezdim.

"Bu iyi" diye mırıldandım. "Çünkü ben de evlenmeye hazır biri değilim."

Suratının asılacağını belli etmemeye çalışsa da renginin atacağını sanmıştım. Oysa o samimiyetle gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim" dedi. "Hiç olmazsa arkadaşlığımızı daha rahat bir ortamda yürütebiliriz. İlk isteğinize gelince onu kabul ediyorum. Bundan böyle size, sen ve Cem diye hitap edeceğim, oldu mu?"

"Tamam, oldu" dedim. Fakat nedense yüreğimde bir burukluk olmuştu.

"Öyleyse bir an önce odana dön, Cem" dedi. "Saliha Hanım her an kapıya dayanabilir."

Pantolonumu bacaklarıma geçirip odasından çıkarken içimde anlayamadığım bir burukluk yaşıyordum. Sanki çok haz duyduğum gecenin zevki gölgelenmiş gibiydi...

14

O sabah şirkete gittiğimde ben de çok heyecanlıydım. Yeniden işine dönen Özgül beni görünce bir an anlamlı şekilde yüzüme baktı, "Bugün iyi misiniz, efendim?" diye sordu. Özgül'e henüz Emine ile olan gelişmeleri ve bana hazırlanan muhtemel yeni tuzaktan bahis açmamıştım, sadece, "iyiyim, iyiyim" diye odama geçtim. Aslında öğleden sonra Emine'den telefon gelinceye kadar rahat edemeyeceğimi biliyordum. Saat tam on ikide Tahir, sevgilimle Karaköy'de buluşacaktı. Nasıl hainceye bir tuzak kurulduğu hakkında henüz bir fikrim yoktu, bunu ilerleyen saatlerde Emine'den öğrenecektim fakat yeniden işe başlamam, Cengiz'den durum raporu istemem, işlerimle ilgilenmem kuşkusuz onlarda endişe yaratmış ve daha etkili tedbirler almaya sevk etmiş olmalıydı. En azından bunun farkındaydım.

Telefonla hukuk servisini arayıp, Tahir'e bağlamaları istedim. İşe yeni alınmış avukatlardan biri telefona çıkıp, Tahir'in adliyede olduğunu söyledi. Kesin yalandı, tabii. Muhtemelen avukat onun sahiden adliyeye gittiğini sanıyordu, oysa ben onun nerede olduğunu gayet iyi biliyordum. Dönünce hemen beni aramasını söyledim. Döner dönmez kendisine bildiririm, beyefendi, dedi avukat.

Telefonu kapatıp koltuğuma yaslandım. Ciddi bir bekleyiş başlamıştı benim için. Doğrusu yerimde duramıyordum. Hırsım, öfkem tavan yapmıştı. Hayatta güvendiğim, şirketlerimin yönetimini ellerine teslim ettiğim iki dost hainceye beni arkamdan vurmaya kalkışmışlardı. Kuşkusuz bunun bedelini onlara ödetecektim. Cengiz merak edip dün teslim ettiği rapor hakkında ne düşündüğümü anlamak için henüz yanıma gelmemişti. Artık köprüler atılmış sayılırdı ve hiç şüphesiz daha yeterince inceleyemediğim o rapor hakkında bilgi almak ve üzerinde konuşmak için bu defa Cengiz'i odama çağırdım. Fakat hayrettir, o da holdingde değildi. Yardımcısına nerede olduğunu sordum, Ticaret Odasında bir randevusu vardı, cevabını aldım.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Tuhaftı, ikisine de erişemiyordum.

Belki şu an ikisi de Karaköy'de, Emine'nin yanında olabilirlerdi. Beklemekten başka çarem yoktu. İşe dönüşümün henüz üçüncü günüydü. Şirketlerde tanımadığım bir yığın yeni elemanlarla karşılaşıyordum. Yerimde duramayacağımı anlayınca kalkıp birer birer katları dolaşmaya başladım.

Tabii, benim zamanımdan kalma memurlar da çoktu ama kilit noktalardaki elemanların çoğunun değiştirildiğini gördüm. İşin kötüsü, o kişilere sanki benim aleyhime çalışan insanlarmış gibi bakmaya başlamıştım. Tabii, bunların bir kısmı tamamen masum ve iyi niyetliydi; çıkarılan yahut istifaya zorlananlar ise daha ziyade bana sadık olanlardı. Tıpkı Özgül gibi...

Yeni gelenlerin çoğu, bu adam da nereden çıktı, der gibi beni süzüyorlardı. Beni yadırgadıkları, mesafeli davrandıkları her hâllerinden belliydi. Tutumları daha ziyade gerçek patronun Cengiz olduğuna inandıkları izlenimini vermişti bana.

Bir ara şirketlerden birinde eski mubayaa müdürlerimden birini gördüm: Hüseyin Demirci'yi. Farklı bir işe atanmış olmalıydı. Beni görünce hemen ayağa fırladı; utangaç ve sıkılgan bir edayla elimi sıkarken, "Geçmiş olsun efendim! Sağlığınıza kavuşup yeniden başımıza döndüğünüz için çok sevindim" diye kekeledi. Ama bu kısa girizgâhı yaptığı için ürkmüş gibiydi.

Eskiden durumu farklıydı, ayrı bir odası, emrinde çalışan bir servisi vardı. İşe ta babanım sağlığında girmiş, senelerini bize vermiş, üstelik dürüstlüğüyle temayüz etmiş bir müdürdü.

Gayriihtiyari, "Senin bu serviste ne işin var, Hüseyin Bey?" dedim.

Biraz sıkılgan bir edayla, "Tenzil-i rütbe eyledik, efendim" diyebildi.

"O da ne demek? Ne oldu?"

"Efendim, artık burada çalışmam münasip görüldü."

"Münasip mi görüldü? Kimin tarafından?"

"Şey... Efendim... Yokluğunuzda şirketteki yetkililer tarafından."

Birden tepem atmıştı. "On dakika sonra odama gel. Seninle görüşmek istiyorum" dedim ve sonra öfke ile servisten çıktım. Tabii, bu arada herkes garip garip arkamdan bakakalmıştı. Kendi şirketimde âdeta yadırganıyordum. Galiba atı alan çoktan Üsküdar'ı geçmişti...

On dakika sonra Hüseyin süklüm püklüm odama gelmişti. Ürkek ve çekingendi. Rahatlaması için yer gösterip sırtını okşadım önce. "Hüseyin Bey," dedim. "Sen bu şirkete babamdan yadigârsın, çok emeğin vardır ve senden her zaman memnun kalmışızdır. Ben hastalanmadan evvel sen servisinin müdürüydün, ne oldu da şimdi aynı serviste memursun."

Yaşlı adam yutkunup önüne baktı. Konuşmakta zorlandı. Sanki dilinin ucuna kadar gelen bazı şikâyetleri açıklamaktan çekinir gibiydi. "Efendim, benim durumdan bir şikâyetim yok, zaten sekiz ay sonra emekliliğe hak kazanacağım. Buna katlanabilirim. Sekiz ay fazla uzun bir zaman sayılmaz. Günler su gibi akıp gidiyor. Önümde fazla bir şey kalmadı sayılır."

Ters ters gözlerinin içine baktım. "Hüseyin Bey, ben hâlâ bu şirketlerin sahibiyim ve sana bir sual soruyorum. Ne oldu da seni müdürlükten aldılar? Bana bunu açıkla..."

Adamcağız neredeyse ağlayacaktı. Gözleri doldu. "Beyefendi" diye mırıldandı sonunda. "Geçen sene aleyhimde idari bir soruşturma açıldı. İki dosyada suiistimal yapıldığı iddiasıyla beni suçladılar.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Tabii, iddialar asılsız çıktı ama beni zan altında bıraktılar. Ya istifa etmemi ya da müdürlük makamını terk etmemi istediler."

"Bu soruşturmayı kim açtı?"

"Cengiz Bey. Hukuk servisinden mütalaa istedi. Servisin yaptığı incelemede de kusurlu bulundum. Oysa, beni tanırsınız, asla böyle şeylere tevessül etmeyen biriyimdir."

"Evet, bilirim."

"Çaresiz kaldım. Yirmi beş sene bu şirketlere hizmet ettim fakat iddia çok ağırıma gitti. İstifa edip ayrılmayı çok düşündüm fakat hâlâ okuttuğum iki çocuğum var. Bu yaştan sonra dışarıda iş arayıp bulmam çok zordu, çaresiz Cengiz Bey'in teklifini kabul ettim."

"Anlıyorum" diye fısıldadım.

"Ayrıca bu sadece benim başıma gelen bir hâl değildi. Başka başka servislerdeki yedi müdür seviyesindeki eski arkadaşa da buna benzer şeyler yaptılar. Onların hepsi ayrılmayı tercih etti, maddi imkânsızlık yüzünden istifaya cesaret edemeyen tek kişi ben oldum."

"Tamam" diye başımı salladım. "Merak etme, yarından itibaren eski görevine döneceksin."

Hayretle yüzüme baktı. "Fakat nasıl olur?" diye geveledi.

"Yeni mubayaa müdürünü Cengiz Bey mi seçti?"

"Evet, efendim."

"Çok basit" dedim. "Az sonra aşağıya inip ona işine son verdiğimi beyan edeceğim."

İnanmaz nazarlarla yüzüme bakıyordu. Cengiz'le Fahir'in şirkette hastalığım hakkında ne tür bir dedikodu yaydıklarını bilmiyordum ama emektar Hüseyin Bey bile kafadan kontak olduğumu düşünmeye başlamıştı sanırım...

Şirkete dönüşümdeki ilk bomba Özgül'ü yeniden işe almamdı. İkinci bomba ise Hüseyin Demirci'nin müdürlük makamına dışarıdan alınan elemanın işine son vermem oldu. Hatta bu iş biraz da hadiseli geçti. Benim yokluğumda işe alınan kişilerin beni fazla mühimsemediğini, şeklen olmasa da, holdingin patronunun gerçekte Cengiz olduğunu bana imaya kalkıştıklarını fark ettim. Hüseyin'in yerine alınan Tamer isimli müdürün odasına daldığımda adam nezaketen bile ayağa kalkmamıştı. Sanırım az evvelki eski müdürümle olan konuşmalarımda kulağına gitmiş olmalıydı. Oldukça küstah bir tavırla, "Buyurun, bir isteğiniz mi var?" demişti bana sadece.

"Evet" deyip başımı salladım. Ne olduğunu sorar gibi yüzüme baktı.

"Şu an itibariyle işinize son verdim. Hemen muhasebeye gidin, tazminatınızı hesaplayıp size ödesinler. Kovuldunuz" dedim.

Önce şaşkınlıkla yüzüme baktı. Arkasından tüylerimi diken diken eden bir kahkaha attı. "Siz beni kovamazsınız. Beni bu işe Cengiz Bey aldı. İşime de ancak o son verebilir. Ben emirleri ancak Cengiz Bey'den alırım. Anladınız mı?"

Odasının kapısı açıktı. Servisteki bütün elemanlar aramızdaki konuşmayı işitiyorlardı. Hemen cebimdeki telefona sarılıp şirket güvenliğinde çalışan Sıtkı ile Tayyar'ı servise çağırdım. İkisi de bana çok sadık elemanlardı. Şirkete döndüğüm günden itibaren yüzleri gülmeye başlamıştı. Durumun birden ciddileştiğini herkes anladı. Memurlar âdeta dehşet içinde bana bakıyorlardı. Şirkette öyle esaslı bir tasfiye olmuştu ki, çalışanların çoğunu tanımıyordum.

https://lukafiozof2019.wordpress.com/

Aradan iki dakika geçmeden Sıtkı ile Tayyar kapıda göründüler. Onlara hemen bu adamı kapı dışarı edin, dedim. İki güvenlik memurumun da bu emrimden memnun kaldıklarını yüzlerinde oluşan ifadeden anladım. Demek hâlâ benim tarafımda olan elemanlar vardı, holdingde.

Tamer önce direnmeye kalkışır gibi oldu, tehditler savurdu fakat iri yarı iki koruma kollarından yakalayınca süt dökmüş kedi gibi yelkenleri suya indirip durumu kabullenmek zorunda kaldı. Aslında cereyan eden olay şirkette patlayan bir bombaydı. Tanımadığım elemanların bana nasıl ürkerek baktıklarını ancak o zaman fark ettim.

Kendi şirketimde kaybettiğim otoritenin bu şekilde yeniden sağlanması kuşkusuz acıydı ama başka çaresi kalmamıştı.

Tamer servisten çıkarılınca süklüm püklüm işlerine dönen memurlara ilk açıklamayı yaptım. "Bundan böyle yeni müdürünüz, Hüseyin Demirci'dir" dedim. "Kendisi güvendiğim ve çok takdir ettiğim bir elemanımdır. Aranızda kendisiyle çalışmak istemeyen varsa, onlar da hemen muhasebeye gidip ilişiklerini kesebilir."

Serviste buz gibi bir hava esti. Kimse yerinden kımıldamadı. Herkes başını eğmiş, önlerindeki açık dosyalarla meşgul oluyordu. Biraz erken terör havası estirdiğimin farkındaydım ama kendimi mecbur hissetmiştim. Asıl merak ettiğim nokta ise Cengiz'in dönünce takınacağı tutumdu. Hüseyin'in elini sıkıp başarılar diledim ve odama döndüm. Ben dışarı çıkarken Hüseyin hâlâ olayın şaşkınlığını üzerinden atabilmiş değildi...

★★★

Ama beni tatsız bir sürpriz bekliyordu.

Öğle saatleri bir türlü geçmek bilmiyordu. Saat ilerlemeye devam etti. Vakit biri gösterirken Emine'den hâlâ beklediğim telefon gelmemişti. Yavaş yavaş içimi huzursuzluk kaplamaya başladı. Acaba kızın Tahir'le konuşması devam mı ediyordu?

Biraz fazla uzun sürmemiş miydi? Tahir ne anlatıyordu acaba? Merak etmeye başladım. Saat üçe gelirken Emine'den hâlâ telefon yoktu. O zaman merakım endişeye dönüştü, aklıma kötü ihtimaller gelmeye başladı. Yoksa ava giderken avlanan ben mi olacaktım?

Emine bana bir oyun oynamaya kalkışmış olabilir iniydi? Ona olan zaafımı pekâlâ o da biliyordu ve bunu anlamıştı. Bu sabah evlilik konusundaki üstü örtülü tartışmamız fikrini değiştirmesine sebep olabilir miydi?

İçimden hayır, diye homurdandım. Emine'yi biraz tanıyorsam, böyle bir davranışta bulunmayacağını da anlamam gerekirdi. O saf ve masumdu... Gelip her şeyi bana kendisi açıklamıştı. Yine de beynimde bir acaba sorusu belirmişti. Zeki bir kızdı; daha işin en başında arkadaşlarım tarafından bu iş için ayarlanırken sonucun nereye varacağını tahmin edememiş olması imkânsız değil miydi? Bu teklifi kabul ettiğine göre, ondan her türlü soysuzluğu beklemem de normal sayılmalıydı, holdingi elimden almayı başarsalar bile, yine de varlıklı bir adam olmaya devam edecektim, sadece Boğazdaki yalım bile bir servet sayılırdı, yoksa Emine'ye de baştan çıkarması kaydıyla beni mi tavsiye etmişlerdi?

İyice keyfim kaçtı. Bütün aklıma gelen ihtimallerin yanlış olmasını temenni ediyordum. Fakat Emine neden aramıyordu beni? Onun bu kadar soysuzlaşacağını hiç sanmıyordum. Acaba kızın başı dertte miydi? Ya da Tahir hâlâ yanından ayrılmamış mıydı kızın? Bu kez de bunu neden düşünemedim, diye kendime söylenmeye başladım. Hukuk servisini tekrar aradım; aldığım cevap Tahir'in henüz dönmediğiydi. O zaman biraz daha müspet düşünmeye çalıştım, Tahir işe dönmediğine göre mutlaka

https://ukalaflor2019.wordpress.com/

kızı bırakmamış olmalıydı. Ama neden? Buluşmalarının üzerinden dört saatten fazla zaman geçmişti, bu kadar uzun süre kıza ne talimatı verebilirdi?

Öfkeden kudurmak üzere olduğum bir sırada telefonuma garip bir mesaj geldi. Hızla okudum, önce bir şey anlamadım. Bir daha okudum. Galiba bir yanlışlık vardı, biri bir mesaj yollamış ama hata ile benim numaramı yazmıştı. Son bir kere daha okudum. Ancak o zaman uyandım; Emine'nin cep telefonunun numarasını bilmiyordum, metnin sonundaki Taşkıran adı da bana bir şey ifade etmemişti. Emine'nin soyadının Taşkıran olduğunu hatırlamam epey zamanımı aldı. Yutar gibi mesajı tekrar tekrar okudum:

"Sevgili Ayşe. Yeni bir reklam işi aldım. Bu gece gelemeyeceğim. Kaç gün süreceğini bilmiyorum. İlk fırsatta sana haber veririm. Ben yokken kendine dikkat et. Kürtaj işini fazla takma kafana. Sevgiler. Taşkıran..."

Pek bir şey anlamamıştım. Ne demek istiyordu? Böyle haber mi olurdu? Yeniden düşünmeye başladım; galiba bu mesajı zor şartlar altında göndermişti. Belki de ilgisiz görünen cümleler arasında anlatmak istediği önemli bir bilgi vardı. Ama henüz çözemiyordum...

Daha fazla düşünmeye vaktim olmadı zira oda kapım vurulmuş ve aralıkta Özgül'ün mütebessim çehresi görünmüştü. "Efendim, Avukat Tahir Bey geldiler, sizinle görüşmek istiyorlar" dedi. Hemen telefonu kapattım ve "Al içeri" diye mırıldandım.

Tahir'in adını bile duymak kanımı donduruyordu ama netice alıncaya kadar rolüme devam etmek zorundaydım. Zaman zaman, lanet olsun, uğrayacağım zarara razıyım, diye her ikisini de hemen kovmayı ve meseleyi kökünden halletmeyi aklımdan geçirmiyor değildim ama bu beni tatmin etmiyor, hayatta en güvenilir iki dost diye gördüğüm iki yakın arkadaşımın ihanetini affedemediğim için onlardan öç almak istiyordum. İnsanlar yaptıklarının bedelini ödemeliydiler.

Tahir gülerek içeri girdi.

Gayet neşeli görünüyordu. Onun yerine ben ürperdim. "Servisteki arkadaşlar haber verdi, benimle görüşmek istemişsin" dedi.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. "Hani dün akşam içmeye gidecektik, ne oldu? Atlattın beni" diye homurdandım.

"Ne atlatması yahu! Dün akşam bir aksilik oldu, sana zaman ayıramadım. Bugün de bütün gün adliyedeydim. Ama merak etme, bu akşam için nefis bir programım var. Seni ihmal etmiş değilim. Seninle bir kadeh içmeyi ben de özledim, eski günlerdeki gibi."

"Öyle mi? Bu akşam çıkıyor muyuz?"

"Evet. İş çıkışı seni çok hoşlanacağın bir yere götüreceğim."

"Nereye, Tahir?"

"Söylemem. Sürpriz olacak."

"Tamam öyleyse" dedim.

"Bekle. Akşam gelip seni alırım."

Fazla bir şey demedi, aynı neşeli hâliyle elini sallayıp odadan çıktı...

***

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Son bir buçuk saat zor geçti. Saat tam altıda Özgül, başını kapıdan uzatıp, bir emriniz yoksa ben çıkıyorum, Cem Bey, dedi. Tamam, diye başımı salladım. Sekreterim gidince yeniden düşüncelere daldım. Emindim, Tahir'le bu gece sadece bir işret âlemine çıkmayacaktık. Israrla Emine'yi istediğine göre bu gece farklı bir şeyler olacaktı ama ne olacağı hakkında henüz bir tahminde bulunamıyordum.

Dakikalar ilerledikçe sinirlerim gerilmeye başlamıştı. Sanki yeni bir tuzağın kokusunu alıyordum. Sonra aklıma kötü bir düşünce saplandı birden: Acaba bunlar canıma kastetmeyi planlamış olabilirler miydi? Bu kadar ileri gidebileceklerine ihtimal vermek istemedim önce ama ikisinin de gözleri iyice kararmıştı. Ameliyat olup sıhhatime kavuştuğumu bilmiyorlardı fakat şu son üç gün içinde şirket binasına devam etmem, neşelerini kaçırdığım gibi idareyi yeniden ele almaya kalkışmam hâliyle bir panik havası yaratmış olmalıydı. Özgül'ü yeniden işe almam, Cengiz'den mali durum raporu istememe ve bugün Tamer denen adamı kapının önüne koymam gizli mücadelenin başladığının en canlı örnekleriydi.

Kurdukları ihanet düzeni bozulmaya başlamıştı. Bu durumda onlar için yapılacak iki şey kalıyordu: Ya mağlubiyeti kabul edip görevlerinden istifa edeceklerdi ya da önlerindeki son engeli bir şekilde ortadan kaldıracaklardı. İşi cinayete kadar götürebilirler miydi? Belki durumu biraz abartıyordum ama bu ihtimali de yabana atmamak gerekirdi. Böylesine büyük ve ciddi bir plan tasarlayan insanlar her türlü kötülüğü hesaba katarlardı.

Bir an kanım donar gibi oldu.

Daha üç ay evvel, ölümü bir çare gibi gören, hayattan bıkmış ben, şimdi ölüm ihtimali karşısında ürpermeye başlamıştım. Yarın ilk işim, kullanmaya hiç gerek duymadığım taşıma ruhsatlı silahımı bundan böyle belime takmak olacaktı. Bir cinayete kurban gideceğim korkusu beklenmedik bir anda içime oturmuştu.

Tahir odama geldiğinde aklımdan bunlar geçiyordu.

"Hadi, hazır mısın, çıkalım mı?" diye sordu.

Hayrettir, yüzünde sıcak, samimi bir tebessüm vardı. Sanki bunca yıllık arkadaşıyla gerçekten eğlenmeye gidecek gibiydi.

İtiraf edeyim ki, bir an bu eğlenceyi atlatmak, bahane yaratıp ertelemek geldi içimden. En azından yarın akşama kaydırabilir ve yarın belime silahımı kuşanmış olarak giderdim. Aslında silahlarla hiç başım hoş değildi, zaten devlet kademelerinde yer alan bir dostumun ısrarı, hatta zoruyla almıştım. Bir kerecik olsun kullanıp denememiştim ama silah silahtı işte ve şimdi ona ihtiyaç duyduğumu hissediyordum.

Bütün bunlar hayalimin ürettiği şeyler de olabilirdi. Cinayet senaryosunu ben üretmiştim. Tahir'in mütebessim yüzüne baktım, adam öldürmeye kararlı bir insan bu kadar sakin ve mutlu görünebilir miydi? Durumu belki de ben abartıyordum, yıllardır tanıdığım arkadaşımın kişiliği hakkında yanıldığımı kabul ediyordum ama işi cinayete götürecek kadar edna, hunhar, acımasız bir katil olamazdı. Bu kadarına inanmak istemiyordum.

Asansörle şirketin kapalı otoparkına indik. Şoförüm Mehmet kabinden çıktığımı görür görmez hemen hareketlenmişti. Jaguarıma doğru yönelirken Tahir kolumu tuttu. "Yok" dedi. "Mehmet'e söyle, o yalıya dönsün."

İrkilerek sordum. "Neden?"

"Anlamıyor musun hâlâ? Bu gece esaslı bir âlem yapacağız. Eve dönmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. Ne kötü günler geçirdiğini en iyi bilen insan benim. Adamcağızı boşu boşuna sabaha kadar

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

arabanın içinde uykusuz bekletme. Dönmeye hazır olduğun zaman telefon eder, çağırırsın. Bizi bekleyen iki tatlı piliç var, meseleyi çakozladın mı artık? Bütün gece bizimle birlikte olacaklar."

Beynim birden uyuşur gibi oldu. Yeni tehlike sinyalleri almaya başladım. Tertip edilen bu eğlence hiç de hoşuma gitmemişti. Gerçi Tahir'le daha önce de böyle ufak tefek kaçamaklar yapmış, hayattan kâm aldığımız geceler yaşamıştık ama bu sefer endişeliydim. Acaba bizi bekleyen o iki piliç kimdi? Bana ayarladığı kadın Emine olabilir miydi?

Bu ihtimal oldukça güçlü geldi, ne de olsa Emine onların beynime soktukları ve hayal olduğuna inandırmak için gayret gösterdikleri bir vasıtaydı. Ona zaafım olduğunu da biliyorlardı. Geçtiğini bilmedikleri hastalığımı yeniden canlandırmak, ruhumu yeniden sıkıntıya sokmak için iyi bir oyun olabilirdi. Biraz rahatlar gibi oldum. Bu farklı bir deneme de olabilirdi; Emine'yi onların elinde bir oyuncak gibi görmek hiç hoşuma gitmeyecekti ama bu vesileyle sevgilimin düştüğü zor durumu da yalandan görebilirdim.

Cesaretlendim birden. "Tamam" dedim. "Mehmet'e söyleyeyim gitsin. Felekten bir gece çalmak benim de hoşuma gidecek. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Şu son bir buçuk yılı ot gibi geçirdim. Haklısın..."

Tahir yüzüme kısa bir nazar attı. Hâlâ gülümsüyordu. Ben de neşelenmiş gibi davranmaya çalıştım. Ben de sahte bir memnuniyet göstermek zorundaydım, lâkin bu oldukça tatsız bir oyundu ve ben onlar kadar başarılı bir oyuncu değildim. Varmak istedikleri hedefi düşündükçe tüylerim ürperiyordu...

Tahir'in arabasına binip şirketten ayrıldık. Arabayı sürerken arkadaşım devamlı komik hikâyeler anlatıyor, beni oyalamaya çalışıyordu. Biraz daha sakinleşmiş gibiydim ama bu sakinliğim bile beni ürkütüyordu. Emine'yi düşünüyordum, herhâlde buluşacağımız o kızlardan biri Emine'ydi ve bir sürpriz olarak karşıma çıkacaktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum bir daha.

"Bebek'e dedi Tahir.

"Bizi bir restoranda mı bekliyorlar?"

"Daha neler!" diye sırıttı Tahir. "Olur mu hiç? Benim sevgilimin evine gidiyoruz. Teyzesinin kızı da sana eşlik edecek. Adı Meral... Eminim bayılacaksın kıza. Çok güzel bir parça..."

İçimden sırıttım. Çok fantastikti doğrusu; önce Elif, sonra Melek ve Emine, şimdi de Meral adıyla karşıma çıkacaktı sevgilim. İster istemez biraz içime kapanıp nasıl bir tutum sergilemem gerektiğini düşünmeye başladım. Tahir mutlaka Emine'ye nasıl davranacağını önceden tembihlemiş olmalıydı. Burada asıl rol bana düşecekti ama ne yapacağımı henüz kestirmiş değildim, bekleyecek ve görecektim. Allah'tan, Tahir devamlı konuştuğundan ona laf yetiştirmek zorunda kalmıyordum.

Ama beni esaslı bir sürprizin beklediğini düşünememiştim henüz. Tahir arabasını yeni sayılacak bir apartmanın önünde durdurdu. İkinci kata çıkıp zili çaldı. Kapı beklenilmeden açıldı, gerçekten eşikte iki çıtır kız en sevimli hâlleriyle bizi karşıladılar. İlk şoku o an yaşadım... Meral diye bana tanıtılan kız, Emine değildi.

Ne yapacağımı şaşırarak bocaladım bir an...

Aklımdan geçen bütün planlar yok olmuştu. Kızın elini sıkarken uğradığım şaşkınlık mutlaka belli olmuştu. Kız gerçekten sevimli ve tatlı birine benziyordu ama benim beklediğim, kesinlikle o değildi. Tahir nasıl bir dolap çeviriyordu, anlamamıştım. Yoksa bu gerçekten bir eğlence miydi, felekten bir gece

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

çalacağız, seni eski yaşantına döndüreceğim, derken samimi miydi? Buna inanamazdım. O artık benim dostum, güvendiğim arkadaşım, her şeyimi emanet ettiğim avukatım değildi. Şayet Çengelköy'deki restoranda onu Emine'yle görmeseydim, bütün bu samimiyetine inanabilirdim.

Tanışma faslından sonra kızlar bizi modern eşyalarla tefriş edilmiş geniş salona aldılar. Tahir'in sevgilisi biraz kısa boylu ama çok güler yüzlü bir kızdı. Pek dikkat etmemiştim ama adı da galiba Olcay'dı veya onun gibi bir şey. Emine'yi karşımda göremeyince oldukça şaşırmış, dikkatimi yitirmiştim. Meral, "Yemekten önce bir kadeh şarap veya viski içer misiniz?" diye sormuştu.

Hastalığım sebebiyle son zamanlarda pek içki içmediğimi bilen Tahir yüzüme baktı, "Ne dersin, içelim mi?" diye sordu, rızamı almak istercesine.

"Buzu fazla bir kadeh viski olabilir" dedim.

İki kız hızla içkileri hazırlamak için yanımızdan ayrılırken Tahir eğilip kısık sesle sordu. "Meral nasıl, bomba gibi bir kız, değil mi? Eminim ondan çok hoşlanacaksın" dedi.

Sadece başımı salladım.

Tuhaf duygular içindeydim; bir buçuk senedir kadınlardan uzak kalan, cinsî hayatı ciddi bir duraklama devresine girmiş bir erkek için pek tabiidir ki bu iyi bir fırsattı ama o an kıza hiçbir şey hissetmediğimi hayretle fark ettim. Emine'den hoşlanıyordum fakat ona kesin âşık olduğumu söylemek için henüz çok erkendi. Ne var ki, dün gece onunla yaşadığım aşk saatleri benim için gayet doyurucu olmuştu. Yine de benim yaşımdaki bir gencin vurdumduymazlığı beni şaşırtmıştı. Şimdiye kadar hiçbir kadına ciddi anlamda âşık olmamıştım.

Yine de bozuntuya vermeden Tahir'e dönüp, "Evet, çok hoş bir kız" diyebildim.

Arkadaşımın gözleri ışıldadı. "Biraz sabırlı ol" diye fısıldadı. "Göreceksin şahane bir gece geçireceğiz."

Bundan şüpheliydim ama bu oyuna başlamıştık ve devam etmek zorundaydım...

Tahir her zaman fazla girgindir; açık saçık hikâyeleri ve yaptığı şakalarıyla kızları güldürüp duruyordu. Ben de havaya girmek istiyordum ama bu pek beceremiyordum, onların attığı kahkahalar karşısında sadece soğuk soğuk tebessümler oluyordu dudaklarımda. Buzlu viskinin yarısını bitirmiştim ki, hiç beklemediğim bir olayla yüz yüze geldim.

Birden salondan içeri Emine girdi. Ama onlara bakmadan sadece bana gülümsedi, el salladı ve aynı anda arkasını dönüp uzaklaştı. Öylesine şaşırmıştım ki, elimdeki viski kadehini az daha düşürüyordum. Yine de kadehten birkaç damla pantolonuma saçılmıştı. Yerimden kımıldayamamıştım. Hemen yanımda oturan Meral elindeki kâğıt peçete ile pantolonuma sıçrayan içkiyi rahatlıkla uzanıp sildi. İlk şaşkınlığımı atlatınca, Meral'a dönüp, "Kimdi o kız?" diye sordum.

Meral hayretle yüzüme baktı. Çoktan senli benli konuşmaya başlamıştı. "Kimi soruyorsun, Olcay'ı mı?" dedi.

"Hayır, az evvel kapının eşiğinde görünen kızı soruyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Evde bizden başka kimse yok ki..."

Meseleyi anlar gibi olmuştum. Aynı numaraya devam ediliyordu. Yani beni hayal gördüğüme inandırmak, kâbuslarımın yeniden başladığına beni ikna etmek numarası... Doğrusu Tahir'den daha zekice bir buluş, daha ikna edici bir davranış beklerdim. Bunun pek işe yaramadığını anlaması gerekirdi. Yanımdaki kız beni süzmeye devam ediyordu. Çaktırmadan Olcay'la Tahir'e bir göz attım, sözde kendi

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

aralarında fısıldayarak konuşuyorlar, bizimle ilgilenmiyormuş gibi davranıyorlardı. Ama o an bütün dikkatleriyle bizi izlediklerine emindim.

Meseleyi kavramıştım. Herkes, bu oyunun bir parçasıydı. Tabii, bu iki kız da... Muhtemelen onlar da parayla tutulmuş figüranlardı. Ama Tahir'in bilmediği önemli bir nokta vardı: Emine artık benim tarafımdaydı ve dramın bir parçası değildi. Sevgilim içinde bulunduğu şartlar itibariyle durumu bana telefonla açıklayamamış, sadece o mesajı göndermiş olmalıydı.

O an kararımı verdim. Ben de oyuna iştirak edecektim. Meral'e bakıp mırıldandım, "Allah Allah" dedim. "Sanki az evvel kapıda tanıdığım bir kızı görür gibi oldum. Sanırım hayal gördüm."

Garip garip yüzüme bakmaya devam etti. "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Yoksa böyle hayaller görür müsün hep?"

Durumumu kabullenmiş gibi omuz silktim: "Tahir söylemedi mi? Ben ciddi bir ruh hastalığı geçirdim. Kafamda da iri bir ur var. Bazen sara nöbetlerine kapılırım, işte bazen de böyle hayaller görürüm. Önemli değil, boş verin..."

Kız sahte bir şaşkınlıkla beni süzmeye başlamıştı. Aynı anda Tahir'in sorusu geldi: "Ne fısıl fısıl konuşuyorsunuz öyle? Bakıyorum, çabuk kaynaştınız." Ama hemen sonra Meral'in şaşkınlığını yeni fark etmiş gibi söylendi: "Ne oldu, bir şey mi var?"

"Şey... Tahir ağabey... Cem Bey rahatsızmış... Baksana, az evvel salonda bir hayal gördüğünü söyledi bana."

Tahir'in yüzü birden üzüntüyle gerildi. Yerinden kalktı, yanıma yaklaştı.

"İyi misin, Cem? Yine aynı şeyi mi gördün?"

Başımı salladım. "Üzgünüm Tahir, belki yanıldım. Ama sanki bir an Süreyya Bey'in teknesindeki o kızı, yani Melek'i görür gibi oldum. Hayal işte... Ara sıra oluyor. Önleyemiyorum... Belki içkidendir" dedim.

Oyunun yeni figüranları merakla bana bakıyorlardı şimdi. İkisi de şaşkın gibi davranıyorlardı fakat bunların pek de iyi oyuncu oldukları söylenemezdi, yapmacıklık üzerlerinden akıyordu. Yine de biraz heyecanlanmıştım; sevdiğim kızla da şu an aynı çatı altındaydım. Emine muhtemelen evin bir yerinde gizleniyor ve kendisine yüklenen oyunu sergiliyordu. Çaresizdi...

Tahir ise mecbur kalmış gibi kızlara hastalığım hakkında açıklamalarda bulunuyordu. Ama o an bir şey dikkatimi çekti: Bundan önce hayaller gördüğüme tanık olmuş, böyle bir hadiseyi fiilen görmüş kimse yokken, şimdi bu iki kız nasıl olur da benim hasta olduğum yolunda beyanda bulunabilirlerdi? Tahir'in bir hukukçu olduğunu unutmamalıydım. Şayet akıl ve ruh sağlığımın yerinde olmadığı iddiasıyla birtakım dolaplar çevirmek, beni bir hastaneye kapatmak, vasi tayin etmek ve beni devre dışı bırakmak amacıyla hareket ediyorsa, bu durum yararlanabileceği esaslı bir koz olabilirdi. Kanaatimce yine netice alamaz, emeline kavuşamazdı zira nihai kararı yine tıbbi kontroller sonunda doktorlar verirdi ama iddiası bile ticari itibarımı büyük ölçüde zedeleyebilirdi.

Bir an içimi yeniden nefret kapladı. Galiba bu işi fazla uzatıyordum, yapılacak en iyi iş Tahir'i ve Cengiz'i yani iki çıbanbaşını bir an önce işten çıkarmaktı. O zaman mesele kökünden çözülürdü, niye bu kadar uğraşa giriyordum ki, değer miydi? Alt tarafı biraz tazminat öder, ikisinden de kurtulurdum. Ama onları bağışlayamıyor, bana oynadıkları bu rezil oyunu kabullenemiyordum. Öç alma duygusu içimi kemiriyordu.

https://ukalaflozofi2019.wordpress.com/

"Yine aynı hayal, ha..." diye mırıldandı Tahir. "Ne olacak bu hâlin, Cem? Niye tedaviyi yarım bıraktın, dostum? Bu hastalık seni mahvediyor... Buraya seni neşelendirmek için getirdim, bak yanında dünyalar güzeli bir kız var ama sen ona bakmıyor, hayaller görüyorsun."

"Üzgünüm" diye mırıldandım. "Sizin de neşenizi kaçırdım."

"Bizi boş ver. Önemli olan sıhhatin... Ama bu durumun hiç hoşuma gitmiyor. Beni endişelendiriyorsun artık."

Olcay büyük bir patavatsızlık içinde sordu: "Bu hayali sık sık görüyor musun?"

"Evet, çok sık" dedim.

"Güzel bir kız mı?"

"Çok güzel..."

Bu defa Meral şaşırmış gibi sordu: "Yoksa ona âşık mı oldun?"

Başımı salladım: "Sanırım, öyle..."

"Aaa... Sen derhâl tedavi olmalısın, ayol... İnsan hayalete âşık olur mu hiç? Kusura bakma ama sen kafayı sıyırmışsın..."

"Galiba" diye kekeledim. Amaçları buna beni inandırmaktı. Bir yandan da düşünüyordum, acaba bu oyun daha ne kadar ileri gidecekti. Yerimden kalkmaya teşebbüs ettim: "Sizin eğlencenizi de bozdum, en iyisi ben evime döneyim."

"Olur mu hiç?" dedi Tahir. "Bu geceyi senin için ayarladım. Her dakika hayal görecek değilsin ya... Boş ver, eğlenmene bak. Unut şimdi gördüklerini."

"Bilmem ki, belki yine gelir. Geceyi bana zindan eder."

Meral merakla sordu: "O hayalle konuşuyor musun sen?"

"Evet" diye fısıldadım. "Konuşuyorum..."

"Yani şimdi bizim yaptığımız gibi mi?"

Başımı salladım: "Aynen öyle."

Ürpererek titredi: "Aman Allah'ım ne korkunç! Allah kimsenin başına vermesin. Ne garip şey bu! Şimdiye kadar hiç böyle bir şey işitmedim."

Tahir konuşmanın dozunu kaçırmasın diye Meral'a ters bir bakış fırlatırken hemen müdahale etti. "Yeter, kızlar... Kapatın bu konuyu artık. Öğrenmenizi istemezdim ama arkadaşım bir hastalık geçiriyor. Endişe edilecek bir şey yok. İyileşecek. Abartmayın. Şimdi eğlenmemize bakalım."

Acaba Emine de gizlendiği yerden bu konuşmaları duyuyor mu, diye düşündüm. Gerçi o, bu oyuna katılmaya mecbur edilmişti ama sonuçta bana âşık bir kadındı, acaba burada Meral denen bu kadının gösterdiği suni yakınlığa bozulacak mıydı? Kadınlar garip yaratıklardı, ne tepki verecekleri hiç belli olmazdı.

Tam bunları aklımdan geçiriyordum ki Emine tekrar sahneye çıktı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dehşete kapıldım. Nasıl davranacağımı şaşırdım. Gerçekten başarılı bir mizansen hazırlanmıştı. Kapıdan içeriye giren Emine yanıma doğru yaklaşıyordu. Ama salondaki diğer üç kişi sanki onu görmemiş gibi davranıyorlardı. İnanılır gibi değildi, akıllı bir insanı bile çıldırtırdı bu manzara. Bir ara hakikaten Emine'yi

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

görmüyorlar mı diye onlara baktım. Tahir yerinden kalkmış, kadehindeki boşalan viskisini yeniliyordu. Olcay'la Meral ise benimle ilgilenmeden alakasız bir konuyu tartışmaya başlamışlardı. Durumun oyunun bir parçası olduğunu anlamama rağmen tüylerim ürpermişti.

Birden sevgilimin sesi kulaklarımda yankılandı. "Merak etme, Cem" dedi. "Onlar ne beni görebilirler ne de sesimi işitebilirler. Telaşlanmana hiç gerek yok. Aslında buraya gelmek istemezdim ama şu avukat bozuntusu arkadaşına çok bozuluyorum. Seni Meral denen sünepe karıya yamamak istiyor. Buna izin veremem. Sen bana aitsin, anladın mı?"

Kıpkırmızı kesildim ve odadakilere baktım yine endişeyle. Hayret herkes rolünü o kadar başarıyla oynuyordu ki, sanki Emine'nin söylediklerini kimse duymamış gibiydi. İşaret parmağını dudaklarına götürdü ve susmamı işaret etti. "Sakın sen konuşma... Seni duyarlar ve yine senin hasta olduğunu düşünürler sonra..."

Ama sonra daha feci bir şey oldu ve Emine gelip tam yanıma oturdu.

Nefesim kesilmişti, ne yapacağımı tayin edemiyordum. Konuşamadan suş pus oturmak çok zordu. Ayrıca yanıma oturmakla kalmamış, bir kolunu boynuma dolamıştı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ama hiç de kısık olmayan bir sesle, "Beni seviyorsun, değil mi?" dedi.

Gözlerinin içine bakmakla yetindim, cevap veremedim tabii. Doğrusu iyi tertip edilmiş bir mizansendi. Emine bu kadarla da kalmamış, usul usul yanağımı öpmeye başlamıştı. Son derece rahatsızdım ama ne yapacağımı kestiremiyordum. Bu arada Tahir, "İçkini yenileyim mi?" diye sordu. Güçlükle hayır derken, Emine'nin dudakları yanağımdan boynuma sonra da kulak mememe kadar kaymıştı. İşte o anda kulağımı çok hafif sesle fısıldadığını duydum, "hemen kaç buradan" demişti.

Bir an yanlış işitip işitmediğimi düşündüm. İkazını, kulağıma fısıldadığı cümleyi belli etmemek zorundaydım ama mesajı almıştım. Emine, derhâl uzaklaşmamı, buradan çıkıp gitmemi istiyordu. Yerimden fırladım.

Ani kalkışım üzerine odadakiler bakışlarını bana çevirdiler. Tahir hemen, "Ne oldu?" diye sordu. "Yine hayalet mi gördün?"

"Ben gidiyorum."

"Olmaz" diye diretti Tahir. Ama onu dinlemeden kapıya doğru yürüdüm. Avukatım önce peşimden gelmek, beni durdurmak istedi ama sonra nedense birden vazgeçti. Kapıyı vurup dışarı çıktım. Nefes nefese kalmıştım. En kötüsü ise içimdeki tiksinmeydi...

15

Yalıma döndüğümde berbat duygular içindeydim. Herkesten tiksiniyordum, hatta kendimden bile. Kokuşmuş bir ortamda, çevremi sarmış beni batırmaya çalışan bir yığın insanın arasında kendimi âciz ve yetersiz hissetmeye başlamıştım. Beyin ameliyatından önce geçirdiğim ruhi çöküntü insanlarla olan bağlanım koparmış, ruhumu kemirmiş, beni yalnızlığa sürüklemişti. Artık herkesi düşman ve kötü niyetli görüyordum. Eski dirayetli, basiretli, tuttuğunu koparan, cevval iş adamı Cem gitmiş, yerine sünepe, ürkek, hatta ne istediğini bilemeyen, içi öfke ile dolu fakat kararsız bir adam gelmişti. O gece geç saatlere kadar uyuyamadım. Yaptığım mücadele çok anlamsızdı, sorunu çözmek için çok basit bir formül varken, tercih ettiğim yolun ne denli saçma olduğunu nihayet anlamıştım.

Sadece Cengiz ile Tahir'i işten çıkarmak ve yılanının başını ezmek varken, içimdeki nefret ve öfkeyi bastırmak için onların suçluluğunu ispatlamaya kalkışmak hem yararsız hem de yıpratıcıydı. Bütün bu mücadeleye ne gerek vardı. Sonuçta patron olan bendim ve her ikisinin de işine son

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

verebilirdim hem de bir çırpıda... Ama insan ruhu böyle açmazlarla doluydu; en güvendiğim dostlar tarafından yapılan ihaneti kabullenemediğim gibi içim intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu.

Evime dönünce bedenim kirlenmiş gibi uzun süre duşun altında kalarak yıkandım. Soğuk su beni biraz rahatlatmıştı. Aklıma tabancam geldi, onu hiç kullanmadığım için nerede sakladığımı bile bir an hatırlayamadım. Galiba çalışma odamdaki masanın gözüne kilitlemiştim. Aşağıya çalışma odama indim. Saliha hâlâ etrafta dolaşıyordu. "Sen niye yatmadın?" diye sordum. "Vakit bir hayli ilerledi." Emektar hizmetkârım kısa bir tereddüt geçirdi, her zamanki mesafeli tavrı içinde, "Şey, efendim... Belki Emine Hanım'la dönersiniz, bir ihtiyacınız olabilir diye, beklemeyi tercih ettim" dedi.

Bir an dik dik Saliha'ya baktım.

Yaşadığım olaylar beni gerçekten çok sarsmış ve akla gelmeyecek düşüncelere sevk etmişti. "Gel, seninle biraz görüşmek istiyorum" dedim. Gecenin bu vakti isteğim onu biraz şaşırtmıştı ama sakin bir şekilde, "Buyurun Küçük Bey, bir mevzu mu var" diye endişeyle mırıldandı.

Onu çalışma odama aldım. Çekinerek masamın karşısındaki koltuğa oturdu. Gözlerinin içine bakarak, "Emine'den hoşlanıyor musun?" diye sordum. Sanırım benden daha farklı bir soru bekliyor olmalıydı ki sualimi işitir işitmez, gözleri ışıldadı:

"Aman, beyefendi... Bu konuda fikir beyan etmek bana düşmez... Ne haddime?"

"Sen soruma cevap ver" diye diklendim âdeta.

Yine bir an durakladı: "Benim fikrim sizin için değerli mi?"

Bütün samimiyetimle konuştum: "Bak, Saliha! Bu yalıda gözümü açtığımdan beri seni tanırım. Sen bu evin sadece bir çalışanı değil, benim için âdeta aileden biri sayılırsın. Bana yalnız hizmetini ve emeğini değil, sevgini de verdin. Şimdi seninle açık açık bazı konuları konuşmak istiyorum."

Yüzüne hafif ve mutlu bir tebessüm yayıldı:

"Böyle düşündüğünüz için teşekkür ederim Küçük Bey" diye kekeledi.

"Şimdi ilk sualime cevap ver: Emine'den hoşlanıyor musun?"

"Evet, efendim. Bana çok mazbut ve hanım hanımcık bir kız gibi göründü."

Gülmemek için kendimi zor tuttum, lâkin yüzümde oluşan hafif tebessümü gördü. "Yanılıyor muyum yoksa?" diye fısıldadı.

"Bilmem... Bunun cevabını sen vereceksin."

Hafifçe omuzlarım silkti: "Onu sadece iki gün evvel yalıya geldiğinde gördüm. Gelişinin ertesi günü ise yalıda siz işe gittiğinizde birlikte olduk. Kanaatimce, sempatik, iyi niyetli, güler yüzlü, saygılı bir kız; böyle bir intiba bıraktı bende. Tabii, daha fazlasını bilemem. Bu kadar bir zaman insanı gerçek yüzüyle tanımak için yeterli olmayabilir."

"Yani sen onu sadece iki gün evvel mi tanıdın?"

Hayretle yüzüme baktı: "Evet, başka nasıl tanıyabilirim ki?"

"Yani onu daha önce de gördüğünü inkâr mı ediyorsun?"

Saliha'nın gözleri irileşmişti: "Ne demek istediğinizi anlayamadım. Küçük Bey."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

O gece kafam iyice karışmıştı ve Saliha hakkında da bazı tereddütlerim vardı. Emine'nin Elif adıyla iki gece üst üste bahçeme girişinde hâlâ onun parmağı olduğunu düşünüyordum. Emine'nin içerden yardım görmeden kilitli kapılardan içeriye girmesi mümkün değildi.

"Benle açık konuş Saliha" dedim. Bu kez ses tonum sertleşmişti. Saliha'nın az önceki minnet ve şükran dolu yüzü birden değişivermişti.

"Siz neyi vurgulamaya çalışıyorsunuz, beyefendi. Öğrenmek istediğiniz nedir?"

"Benimle açık konuş Saliha... Kızmayacağım... Güvendiğim insanların öylesine ihanetine uğradım ki, büyük şaşkınlık içindeyim. Sonuçta seni de onların arasına katabilirim."

Yaşlı kaddının bir anda gözleri doldu. Kekelemeye başladı. "Yani size bir şekilde ihanet ettiğimi mi düşünüyorsunuz? Ben size nasıl ihanet edebilirim? Hayatım boyunca babanızın ekmeğini yedim, beni anneniz yetiştirdi. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsiniz? Hem ne ihaneti bu? "

"Öyle mi? Ama Emine'nin iki gece evvel yalıya gelişi onun buraya yaptığı ilk ziyaret değildi."

Yine hayretle yüzüme baktı: "Fakat onu ben ilk defa gördüm burada. Bu evde kuş uçsa haberim olur, daha önce gelmiş olsa mutlaka hatırlarım."

Saliha'yı biraz tanıyorsam doğru söylediğini de kabul etmek zorundaydım ama beynimdeki sorulara cevap bulamadığım sürece herkesten kuşkulanmaya devam edecektim.

"Sana da para teklif ettiler mi?" diye sordum.

Suratına şamar yemiş gibi afalladı Saliha.

"Kim?" diye sordu.

"Cengiz ya da Tahir..."

Hizmetkârım birden yerinden fırladı. "Yeter artık. Küçük Bey" diye sesini yükseltti. "Siz gerçekten iyileşmemişsiniz. Avrupa'dan döndüğünüzden beri şifaya kavuştuğunuzu düşünmeye başlamıştım ama yanılmışım. Beni bile bu kadar iğrenç bir şüphe ile itham ettiğinize göre siz hâlâ hastasınız."

"Otur yerine" dedim ama bu sefer sesim daha mülayim ve anlayışlı çıkmıştı. "Doğru" diye homurdandım. "Bir ara çevremdeki herkesten, hatta senden bile şüphelendim. Hatırlıyorsun, değil mi, sana bahçede ezilmiş taflanları göstermiştim, onlar kedi veya köpeğin yaptığı iş değildi, çünkü o izleri oraya oturan bir kadın yapmıştı."

Saliha yeniden yerine çökerken kızgınlığımın ilk tepkisini atlatmış gibiydi, şimdi kaşları çatılmış, sorularımdaki gerçek anlamı kavramaya başlamıştı. "Aman Allah'ım" diye kekeledi. "Yoksa içeriye o kadını benim aldığımı mı düşündünüz?"

"Almadın, değil mi?"

Soruma cevaptan ziyade kendi kendine konuşmaya başladı: "Hay aptal kafam! Aklımın köşesinden bile geçmemişti... Düşünemezdim... Bin yıl kalsam akıl edemezdim. O gördüğünüz kadın, Emine Hanım mıydı?"

"Evet... Ama bu şimdilik aramızda kalacak. Bunu Emine Hanım'a bile söylemeyeceksin, anladın mı beni?"

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

"Anladım beyefendi, anladım da... Şimdi zihnimi kurcalayan şey, Emine Hanım'ın bahçeye nasıl girdiği hususu..."

"Onu içeriye sen almadıysan, nasıl girdiği hakkında benim bir tahminim var..."

"Tövbe, tövbe. Küçük Bey! Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz? Sizin rızanız hilafına bahçeye kimi alabilirim? Tabii ki ben almadım." Saliha töhmet altında kalmış gibi üzüntülüydü ve gözlerinde ezik bir hüznün belirtilerini görüyordum. Yerimden kalktım, yanına gidip sırtını okşadım. "Takma kafana, çok yakında bütün sorunlarımız hallolacak ve eski huzurlu günlerimize döneceğiz. Hadi, şimdi git yat artık."

"Ya siz? Daha yatmayacak mısınız?"

"Masamdan bir şey alıp ben de odama çıkacağım" dedim.

"Hadi, öyleyse... Allah rahatlık versin Küçük Bey" diye mırıldandı.

O kapıya doğru yürürken ben de masamın çekmecesinin alt gözünü çektim. Kullanmadığım tabancamı hep o gözde saklardım. Aslında o çekmece hep kilitli olurdu, birden açılınca irkildim. Tedbir olarak çekmeceyi hep kilitli tuttuğumdan emindim. Hızla çekmeceyi aradım. Tabancam yoktu yerinde.

"Saliha!" diye arkasından seslendim. Tam kapıyı açmak üzere olan Saliha durup bana döndü:

"Buyurun, efendim."

"Tabancam nerede? Onu hep bu çekmecede saklardım. Hem tabanca yok hem de bu çekmece kilitli değil. Silahı başka bir yere mi kaldırdın, bana haber vermeden?"

Yaşlı kadın bir an sapsarı kesildi, dudakları titredi, gözleri korkuyla açıldı...

"Onu niye Arıyorsunuz, Küçük Bey?" diye endişeyle sordu.

"Sen sorumu cevapla. Onu sen mi kaldırdın?"

Saliha'nın yüzünün ifadesi gittikçe değişiyordu. Güçlükle, "Hayır" diyebildi. "Ben kaldırmadım. Ama üç dört ay evvel, sizin odanızdan hiç dışarı çıkmadığınız günlerden birinde Cengiz Bey'le Tahir Bey buraya uğradıkları sırada beni çok korkuttular. Evde bir silahınız bulunduğunu biliyorlardı ve sizin ruhi durumunuzun hiç iyi olmadığından bahisle evde silah olmasının doğru olmadığını söylediler."

"Yani intihara teşebbüs edeceğimi mi ima ettiler?"

Saliha utanarak, "Evet, Küçük Bey" diye kekeledi. "Çok korkmuştum. Ne de olsa onlar sizin yakın arkadaşlarınızdı ve hastalığınızı yalnız onlar biliyordu. Tabancayı kendilerine teslim etmemi istediler ve ben de çıkarıp verdim. Hata mı ettim, bana kızdınız mı?"

Sadece, "Hayır" dedim.

Ama bunu öğrenmek hiç hoşuma gitmemişti. Aynı anda Emine'nin bu gece kulağıma yaptığı, "hemen kaç buradan" uyarısı aklıma geldi. Galiba mesele tahmin ettiğimden çok daha tehlikeli bir hâl alıyordu. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim...

16

Tabancamı neden almış olabilirlerdi, beklenmedik bir anda bunalıma kapılarak intihara teşebbüs etmemem için mi? Saliha bu gerekçeye inanabilirdi, ama benim inanmam imkânsızdı. Hizmetkârıma ilk bakışta isteklerinin gayet makul gelmesi çok doğaldı, zira tabancayı aldıkları tarihlerde

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

ben cidden ruhi bunalım geçiriyor ve odamdan dışarıya çıkmıyordum ama onlarınki samimi bir tedbir değil muhtemelen menfur emellerinin bir parçasıydı.

Fakat yatak odama çekildiğimde aklıma başka bir sual takıldı: Maksat ortadan kalkmam ise intihar etmem onlar için çok daha temiz ve kuşku çekmeyen bir formül olmaz mıydı? Sinir krizleri geçiren ünlü ve genç iş adamı kendi yalısında intihar etti, derler ve her türlü zandan kurtulurlardı. Bana çok daha mantıklı gelmişti. Aklım karıştı, bu suale tatmin edici bir cevap bulamamıştım. O sıralar gerçekten de hayatın anlamsızlığına inanıyor fakat intihar edecek cesareti kendimde bulamıyordum. Yine de intihar etmeye çok yaklaşmış bir hâldeydim.

Cengiz ile Tahir'in silaha el koymalarının başka bir sebebi olmalıydı. Sonra birden meseleyi kavradım: Çok normaldi, o tarihlerde intihar etmem işlerine gelmiyordu çünkü. Sebebi de çok basitti. Ani ölümüm, onlara hiçbir şey kazandırmazdı. İkisi de şirketlerimde pay sahibi olmadıkları gibi hâliyle mirasçım da değildi. Tıkır tıkır işleyen ve devamlı kâr eden holdingi önce parçalamaları, bazı şirketleri önceden anlaştıkları kişilere satmaları, sattıkları şirketlerde ortak pozisyonuna geçmeleri şarttı. Bunlar yapılmadan intiharım, her şeyi berbat edebilirdi; masumane gibi görünen silahı evden almaları aslında başka bir art niyete dayanıyordu: Amaçları, vakitsiz ölmemi engellemekti. Beynimde çıkan ur da onları telaşa sevk eden başka bir unsurdu. Ruhi bunalımım sebebiyle ölmek istediğimi, ameliyata yanaşmayacağımı biliyorlardı; beni operasyona teşvik etmeleri aslında akıllıca tertiplenmiş başka bir oyundu, inat edip ameliyat olmayacağımın farkındaydılar. Aslında o ur onları daha da telaşlandırmış olmalıydı, devamlı büyüyen bir ur beni hızla ölüme götürüyordu. İşlerini biraz daha çabuklaştırmaları ve bir an önce neticeye varmaları şart olmuştu. O sebeple de esaslı bir personel değişimine gitmeleri, bana sadık olan elemanları tasfiyeleri şart olmuştu.

Biraz rahatlar gibi oldum.

Tabancayı evden uzaklaştırmalarının sebebini çözmüş sayılırdım. Amaç intiharımı engellemek değil, zamansız ölümüme mâni olmaktı. Şirket bünyelerindeki gerekli değişimi sağlamadan ölümüm onların planını bozacaktı. Ama hiç düşünmedikleri bir şey olmuş, hesapta olmayan bir şekilde geri dönmüştüm. Bendeki bu değişikliği henüz anlamıyorlar, bir operasyon geçirdiğimi bilmiyorlardı.

Şirkette işlerin başına yeniden geçmem ise hâliyle onları paniğe sürüklemişti. Biraz zaman kazanmaya, atlattığım ruhi bunalımı yeniden körüklemeye çalışıyorlardı. Emine ise bu konuda ellerindeki iyi bir kozdu. Oysa kendi kazdıkları kuyuya düşeceklerinin henüz farkında değillerdi.

Ama nasıl bir zarar ziyana uğradığım henüz belli değildi, Cengiz'in hazırladığı rapora henüz güvenmiyordum; önce yeminli bir mali müşavir bulup şirket hesaplarının kontrolünü yaptıracaktım. Her iki tarafın da zamana ihtiyacı vardı, acele ve öfkeyle alınan bir karar tarafları beklenmedik bir hezimete sürüklerdi.

Soyunup yatağa uzandım ve Emine'yi düşünmeye başladım.

Ona gerçekten ihtiyacım vardı. Neden bu gece gelemeyeceğini yazmıştı mesajında, Tahir onu bırakmıyor muydu? Ondan huylanmaya başlamış olabilir miydi? Onu yabana atmamalıydım, bu derece soysuz olduğunu bilmiyordum ama kafası iyi çalışırdı; acaba son anda Emine'nin bana olan zaafını ve bu işe bulaşmakla duyduğu pişmanlığı anlamış olabilir miydi?

***

Ertesi sabah iş yerimdeki çalışma odama girer girmez Özgül bir elinde bana her zaman kendi hazırladığı kahvem, diğer elinde uzunca bir listeyle arkamdan odama girdi. "Arabanızın parka girdiğini

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

yukarıdan gördüm Cem Bey" dedi "Kahvenizi hemen hazırladım. Bu da tespit etmemi istediğiniz, hastalığınız sırasında işten çıkarılanların tam listesi"

"Masama bırak" derken sordum. "Kaç kişi?"

"Tam yirmi altı kişi... "Ve hepsi de kilit noktalardaki güvendiğiniz kişiler."

"Vay canına!" demekten kendimi alamadım. "Çok adam çıkarmışlar."

Özgül kendine has ciddiyetiyle mırıldandı. "Bence adedin fazlalığından ziyade hepsi de suyun başındaki dürüst ve namuslu arkadaşlar. Size olan bağlılıklarından da hiç şüphem yok."

"Bu listeyi personel servisinden mi aldın?"

"Evet, ama hiç de kolay olmadı. Holding tamamıyla kokuşmuş durumda. Personel Müdürü de değiştirilmiş; önce bana böyle bir liste veremeyeceğini, bunu talep etmeye hakkım ve sıfatım olmadığını söyledi. Sonra bunun sizin emriniz olduğunu kendisine iletince bozuldu, mırın kırın etti ama sonunda hazırlamak zorunda kaldı. Sanırım bu isteğiniz çoktan Cengiz Bey'e ve Tahir Bey e iletilmiştir."

"Bundan hiç şüphem yok" diye mırıldandım.

"Şimdi ne yapacağız, bütün bu personeli yeniden işe mi çağıracağız, efendim?"

"Onlarla yeniden çalışmayı çok isterdim; belki bazıları yeniden işe döner, fakat hepsinin eski işlerine dönmesi sanırım imkânsız olacak. Muhtemelen kendilerine yeni iş bulmuşlardır, kimse bu kadar uzun süre işsiz kalamaz. Yine de sen hepsini birer birer ara ve dönmek isteyenler olursa, onları daha iyi ücretlerle işe almaya hazır olduğumu bildir. İyileştiğimi ve bundan sonra işin başında olacağımı anlat."

"Tabii, Cem Bey" diyen Özgül işinin başına döndü. O benim sağ kolumdu ve şu an şirkette en güveneceğim kişiydi. Onun varlığının şirkette pek çok kişiyi rahatsız ettiğine emindim. Koltuğuma oturdum ve masama bırakılan listeyi incelemeye başladım. Aralarında babanım sağlığından kalma bir yığın güvendiğim isimler yer alıyordu.

Diğer yandan Emine'yi de aklımdan çıkaramıyordum. Onu benim aramam tehlikeliydi, nasıl bir ortamda bulunduğunu bilmiyordum, çaresiz onun beni aramasını bekleyecektim. Kesin o şansı henüz bulamamıştı, bulsa mutlaka ararrdı. Onun için endişeleniyordum, Bebek'teki evde rolünü başarıyla oynamıştı, hatta fazlasıyla başarılı olmuş ve kulağıma fısıldadığı cümlelerle kendisini tehlikeye bile atmıştı.

Tahir'in ondan şüphelenmemesi için dua ediyordum içimden.

Acaba ben ayrıldıktan sonra Bebek'teki evde neler olmuştu? Bütün bunların cevabını ancak Emine'yle görüşünce alabilecektim. Şirketlerimi ele geçirmeye çalışan insanlar, kızın artık benim tarafıma geçtiğini öğrenirlerse kıza bunu mutlaka ödetirlerdi. Saat on bire geliyordu Emine'den hâlâ ne telefon ne de mesaj gelmişti. İşin daha da tuhaf yanı, Tahir'de Cengiz de ilerleyen saatlere rağmen henüz bir bahane yaratıp odama gelmemişlerdi. Oysa her ikisinin de benimle görüşmeleri için sebepler vardı. Tahir'in dün geceki eğlenceyi yarıda bırakmam üzerine en azından sıhhatimin ne hâlde olduğunu sorması için odama uğraması gerekmez miydi? Neticede bunca yıllık arkadaştık. Cengiz'le de hâlâ hazırladığı rapor hakkında görüşmemiş, buna karşılık önemli bir müdürü işten çıkarmama rağmen sebebini sorma gereği bile duymamıştı. Onlarla aramdaki savaş iyice su yüzüne çıkmıştı artık.

Beklediğim telefon saat on ikiye beş kala gelmişti. Ekranda adını görünce nefesimi tutarak hızla açtım telefonu. "Merhaba, neredesin? Her şey yolunda mı? Seni çok merak ediyorum" dedim.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Sesi çok boğuk ve kısık geliyordu. "Fazla konuşacak durumda değilim. Şu an bir alışveriş merkezinin tuvaletinden seni arıyorum. O kızlar, beni hiç bırakmıyorlar. Sana anlatacağım mühim şeyler var. Mutlaka görüşmemiz lâzım."

Heyecanlanmıştım. "İyi de nasıl görüşeceğiz?" diye sordum. "Nereye geleyim?"

"Şimdi olmaz. Kızlar sülük gibi bana yapıştılar, bırakmıyorlar. Akşam saatlerinde seni bir daha arama şansım olabilir. Telefonumu bekle."

Ancak, "Olur" diyebildim. Emine aceleyle telefonunu kapatmıştı. Durum hoşuma gitmemeye başlamıştı, Tahir'in ne fırıldaklar çevirdiğini henüz bilmiyordum ama aklıma gelen ihtimal galiba gerçekti. Tahir, kızı başıboş bırakmıyordu, bunun da tek bir sebebi olabilirdi, kızdan huylanmaya başlamıştı. İşi ne kadar ileriye götürebilir, diye düşünmeye başladım. Kızı fiziki bir tehditle korkutabilir miydi? Mümkündü, zira artık ondan her şeyi bekleyebilirdim; bunca yıldır yakın bildiğim arkadaşımı gerçekte hiç tanımadığımı anlamıştım. Sıkışan ve gözü kararan insanlardan her türlü davranışı beklemek mümkündü. Bu, huzurumu daha da kaçırdı. En kötüsü, kendimi biraz pasif kalmış hissediyordum. Acilen bir şeyler yapmam gerekiyordu. Daha fazla detayla uğraşmanın ne anlamı vardı? Şirketlerimin ve mal varlığımın zarara uğradığı kesindi ama ben bu ağır tempoyla mücadeleye devam edersem, daha büyük tehlikelerle yüz yüze gelmem kaçınılmaz görünüyordu, hatta hayatım bile tehlikedeydi. En iyisi ikisini de derhâl odama çağırıp, işlerine son verdiğimi yüzlerine haykırmamdı. Çok geç bile kalmış sayılırdım.

Tam telefona sarılacağım sırada kapı vuruldu ve Özgül, Cengiz'in görüşmek istediğini söyledi. Bundan daha iyi fırsat olmazdı, kararımı derhâl uygulamaya başlayabilirdim. "Al içeri" dedim sekreterime.

Cengiz asık bir çehreyle odama daldı. Bir an göz göze geldik, az önce aldığım karar sebebiyle bundan böyle ben de oyuna devam etmek zorunda hissetmiyordum kendimi, gerektiği tarzda ve icap ederse en haşin ve en soğuk şekilde mukabele edecektim. Bakışlarım yüzünde toplandı. Konuşmaya başlamasını bekledim. Benimle konuşmaya geldiğine göre ilk hamleyi onun yapması çok doğaldı. Fakat bir şey dikkatimi çekti: Gözleri kıpkırmızıydı, sanki ağlamış gibi...

Aklıma ilk gelen nedamete kapılmış olmasıydı. Galiba bir şekilde işe sağlıklı ve her şeye el koymaya kararlı döndüğümü anlamıştı. Pişmandı ve özür dilemeye kalkışacaktı. Ama buna izin vermeyecektim. Onların hiçbirini affedemezdim.

"Sana üzüleceğin bir haberim var, Cem" dedi.

Bir an durakladım. Acaba telâfisi mümkün olmayan son bir ihanetin haberini mi verecekti? Dik dik yüzüne bakarak söylendim: "Anlat bakalım, neymiş bu üzüleceğim kötü haber?"

"Babam" dedi. "Az evvel kız kardeşim İzmir'den aradı. Ağır bir kalp krizi geçirmiş. Şu an yoğun bakımdaymış.

Benim hemen İzmir'e gitmem gerekli. Sana haber vereyim dedim. Bir süre holdingde olamayacağım"

Gözlerindeki kızarıklığı ancak şimdi anlayabilmiştim. Şaşırdım. Odama bambaşka bir amaçla geldiğini sanmıştım. Şu an konuyu açamazdım. Cengiz gözümden tamamen düşmüş, bütün itibarını yitirmişti indimde ama ortada bir hayat mücadelesi vardı. Tabii ki, insanlık yanım ağır bastı, babası yoğun bakımda ölümle pençeleşirken ona kovulduğunu söyleyemezdim. Ayrıca babası Necati Bey'i tanırdım, o da maliyeciydi ve bir iki defa yalıya yemeğe bile gelmişlerdi. Tonton sempatik bir adamdı.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Sayfa 234 eksik

Alaycı bir şekilde Tahir'i süzdüm. "Kader bu, ilahi tecelli... Yaşa bakmaz. Unuttun mu. benim de beynimde ur var. Her an ölebilirim."

Avukatım yaptığı gafı anlamış gibi bir an durakladı. "Doğru haklısın diye mırıldandı. "Ama çok şükür, sen iyiye doğru gidiyorsun..."

"İyiye doğru mu? Dalga mı geçiyorsun? Dün akşam yaşadıklarımızı unuttun mu? Kızlara rezil oldum Mutlaka arkamdan kafayı üşütmüş demişlerdir."

Şey. Öyle demediler ama doğrusu biraz üzüldüler. Özellikle de Meral. Seni çok beğenmiş çok yakışıklıydı arkadaşın dedi bana"

"Kimsenin ne dediği umurumda değil. O hayalden kurtulamıyorum bir türlü. Dün gece neden birden evi terk ettim biliyor musun?"

"Yoo" dedi. "Neden?"

Sizlerle konuşurken Melek yeniden geldi. Tam yanı başıma oturdu. Bana sarıldı, yanaklarımı öpmeye başladı. Durumu nasıl açıklayabilirdim sizlere. Çok zor durumda kaldım."

Tahir başını önüne eğdi. "Tabii, ne sandın..." diye mırıldandım ve devam ettim. "Ama bazen bu hayaller çok çarpıcı ve vurucu oluyor."

"Nasıl yani?"

"Bunu sana anlatmama imkân yok... Anlayamazsın. Bunu ancak o hayali gören hisseder. Dün gece Melek sanki canlıydı.. Tenime dokunan elinin sıcaklığını yanaklarımda dolaşan dudaklarının ihtirasını hissettim. Çok sarsılmıştım."OWM MHtül

"Ne diyebilirim ki, Cem. Sen bir hayale âşık olmuşsun. Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor.

"Haklısın ama çıldıracak gibiyim, aklımı oynatmaktan korkuyum."

Yine gözlerimin içine baktı, ne derece samimi olduğumu anlamak ister gibi. Sonra birden konuyu değiştirdi. Ben de İzmir e gitmek istiyorum. Cengiz'i bu durumda yalınız bırakmak doğru değil. Sen de gelecek misin?"

Hiç düşünmeden hayır dedim.

"Yahu, ayıp olmaz mı? Ne de olsa en yakın arkadaşımız."

"Benim yolculuk yapacak halim yok"

"Yapma, Cem! Daha Avrupadan döneli kaç gün oldu... İki ay yabancı diyarlarda dolaşıp durdun, şimdi İzmir'e gitmekten mi çekiniyorsun?"

"Dedim ya, kendimde o gücü bulamıyorum."

"Nasıl istersen" dedi ve biraz bozulmuş gibi yanımdan ayrıldı.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Tahir odadan çıktıktan sonra yeniden düşünmeye başladım; onlara güvenim öylesine azalmıştı ki, artık hiçbir dediklerine inanmıyordum. Hatta şimdi Cengiz'in babasının geçirdiğini iddia etlikleri kalp krizinden bile şüphe etmeye başlamıştım. Belki bu da bir yalandı. Belki de biraz ifrata kaçıyordum, zira Necati Bey'in bana oynadıkları haince tertiplenmiş şirketlerime el koyma operasyonu ile bir ilgisi olamazdı. Ama güven bir defa kaybolunca akla her türlü kötü ihtimaller rahatlıkla gelebiliyordu. Acaba bu da bir yalan mıydı? İkisi bir süre yeni bir dolap çevirmek için İstanbul dışına çıkma gereğini mi duymuşlardı."

Bu işin aslını öğrenmeliydim. Necati Bey'in evini ya da iş yerini arayıp rahatlıkla sonuca varabilirdim. Ama kendi telefonumdan aramayı uygun bulmadım. Hemen Özgül'ün odasına gidip ona aratmaya karar verdim. Necati Bey'in ne iş yerinin ne de evinin numaralarını hatırlamıyordum ama özgül iki dakikada telefonları tespit etti. Hangisini arayayım, diye sordu.

"Önce evi ara bakalım. Ama kimliğini verme. İzmir'den yeni bir İş için görüşmek istediğini söylersin" dedim. Özgül başını sallayarak evinin numarasını tuşladı. Zil epey çalmış ama açan olmamıştı. Kendimden utanmaya başladım. Belli ki karısı da şu anda hastanede Necati Beyin yanında olmalıydı. Artık her şeyin kötüsünü düşünüyordum. Sekreterim bile aklımdan geçeni anlamış olmalıydı, "Yazıhanesi de arayım mı?" dedi.

Rahatlamam için emin olmam şarttı. Onaylayarak başımı salladım.

Özgül bu defa yazıhanesinin numarasını tuşladı. Daha zilin ikinci çalışında hat açılmıştı. Cırtlak bir kadın sesi kulağıma kadar geldi. Sekreterim sakin ve rahat bir sesle uydurma bir isim vererek Necati Bey'i aradığını söylemişti.

Kadının sesi tekrar duyuldu. "Necati Bey, Antalya'da tatilde efendim" demişti... Özgül le bakıştık. Bir anda bütün sinirlerim yeniden gerilmişti.

Özgül böyle durumları gayet iyi idare ederdi. Sesine üzgün bir ifade vererek, "Ya öyle mi?" diye mırıldandı. "Acaba ne zaman dönerler, bizim işimiz acil, kendisiyle hemen görüşmemiz lâzım."

Sanırım bir haftadan önce İzmir'e dönmeyecekler."

"Emin misiniz?"

"Daha on dakika evvel kendisiyle telefonda görüştüm. Ama isterseniz size telefonunu vereyim, bir de siz arayın."

Bu kadarı bana yeterliydi. Özgül'e elimle kapat artık diye işaret ettim. Cengiz'in yine yalanını yakalamıştım. Ama anlamadığım bir nokta vardı; böyle bir yalana neden tevessül etmişlerdi acaba, amaçları ne olabilirdi, yazlık iznimizi kullanıyoruz deselerdi, kim onlara hayır diyecekti ki?

İçime bir kurt düştü.

Ne planladıklarını anlamış değildim henüz...

★★★

Emine'den beklediğim telefon saat beşe doğru geldi. "Konuşabilecek misin, şartlar uygun mu?" diye sordum hemen.

"Evet, Cem... Şu an kuş kadar hürüm... Evimdeyim, dilediğin kadar konuşabiliriz."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Seni görmek istiyorum." Bu kelimeler ağzımdan âdeta kayıp çıkmıştı. Fakat ses tonumdaki belirgin ifade bunun yalnız görmek olmadığını kelimelere vurmadan açıklayacak kadar netti. Emine, "Ben de seni özledim" diye karşılık verdi." Ayrıca anlatacağım önemli şeyler var."

"Seni yalıya götüreyim mi?"

"Çok isterim. Ama daha önce sana göstermek istediğim bir yer var."

İrkilmiştim. "Bir yer mi?" diye sordum. "Neresi?"

"Pangaltı'da eski bir apartman dairesi."

Merakım daha da artmıştı: "Orayı niye bana göstermek istiyorsun? Benimle ne ilgisi var?"

"Sanırım, düşmanlarının hareket merkezi orası. Orada toplanıyorlar."

"Bunu nasıl öğrendin sen?"

"Dün geceyi kızlarla orada geçirdim. Cengiz de oraya geldi. Bir de kalantor bir adam. Zenginliğini giyim kuşamına da yansıtan, yaşlıca, gösterişe düşkün ve varlıklı biri. Adı Cemal. Onu tanıyor musun?"

"Cemal mi? Emin misin?"

"Evet Cengiz ona hep Cemal Bey diye hitap ediyordu."

"Soyadını da duydun mu?"

"Ne yazık ki, hayır... Ama önemli birine benziyordu. Görebildiğim kadarıyla Cengiz ona pek saygılı davranıyordu. Tabii, bizim yanımızda fazla kalmadılar. Bir odaya çekildiler ve bir saat kadar kapalı kapı arkasında konuştular."

Düşünmeye başladım. Cemal ismi bende fazla bir çağrışım yapmıyordu; nedense ilk aklıma gelen yalının eski bahçıvanı oldu, annemle babamın sağlığında bahçeyle o meşgul olurdu ama yanılmıyorsam o da ölmüştü. Sonra birden irkildim, acaba bu Cemal Karakaya olabilir miydi? İş alanında rakibim sayılırdı. Emine'nin verdiği tariflere de uyuyordu, biraz yaşlı sayılırdı ama her zaman iki dirhem bir çekirdek giyinirdi. Bu defa iyice huylandım:

"Şu an neredesin sen?"

"Evimdeyim."

"Bekle. Gelip seni alayım."

"Olur" dedi Emine. "Bu gece kızlara da bana da izin verdi, Cengiz."

"Neden?"

"Çünkü babası İzmir'de kalp krizi geçirmiş. Tahir'le İzmir'e gidecekler bu akşam."

Yine durakladım. Böyle bir yalanı bana söylemiş olabilirlerdi ama kızlara da aynı yalanı uydurmanın ne anlamı olabilirdi? Bu gece sizlere ihtiyacımız yok, izinlisiniz, demeleri yetmez miydi?

"Yarım saate kadar orada olurum" dedim ve telefonu kapattım. Artık iyice sersemlemiş hâldeydim, ne düşüneceğimi, kime inanacağımı bilmiyordum. Emine'nin söylediklerini çok yadırgamıştım. Cemal Karakaya'nın bu işe bulaşmasına akıl sır erdiremiyordum. Belki de tamamen yanılıyordum; benim tanıdığım Cemal Karakaya şirketlerimden birine talip olsa bile Cengiz'in ayağına gidip pazarlık yapmazdı. Mağrur bir kişiliği vardı.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Şirketin otoparkına indim. Mehmet beni görünce hemen hazırlandı. "Sen yalıya dön, arabayı ben kullanacağım" dedim. İyileştiğimi, artık eskisi gibi sara nöbetleri geçirmediğimi o da görüyordu ama kısa bir tereddüt geçirdi. Tabii, itiraz da edemedi, sadece içten bakışlarıyla endişesini belli etmeye çalıştı. Korkma, ben iyiyim, dedim. Az sonra Levent'in yolunu tutmuştum.

Emine beni bekletmedi. Kapısının önünde durur durmaz, evden çıktı. Sırtında penye bir tişört, beyaz pantolon vardı. Topuklu ayakkabıları boyunu daha da uzun gösteriyordu. Bir an nefesim kesilir gibi oldu. Onu özlediğimi hissettim.

Emine, hızla Jaguar'a bindi.

"Çok hoşsun" diye fısıldadım. Teşekkür etti ama onun da heyecanlı olduğu belliydi. "Ben artık korkuyorum. Cem" diye fısıldadı. "İçimden bir ses kötü şeyler olacağını söylüyor."

Ne diyebilirdim ki, kız haklıydı...

Pangaltı'ya yaklaşıyorduk. Daha şirketten ayrılırken kapanan ve bulutlanan hava, bir yaz yağmurunun patlak vereceğinin habercisiydi. Düşündüğüm gibi de oldu; daha biz Şişli'deyken yağmur indirdi, öyle şiddetli yağıyordu ki, arabanın silecekleri en hızlı seviyede çalışmasına rağmen camı temizleyemiyordu. Kısa sürede yağmur tufan hâlini almıştı. Etrafta tek bir yaya kalmamıştı, insanlar hızla kendilerini kapalı yerlere veya saçaklar altına atmaya çalışmışlardı. Caddede seller gidiyordu.

"Daha çok var mı?" diye sordum Emine'ye.

"Sağdaki ilk sokağa sapacağız."

Direksiyonu kırdım ve boş bulduğum ilk yere arabayı park ettim. Ama arabadan inmemiz âdeta imkansızdı. Şimşekler çakıyor, hemen akabinde kulakları sağır eden gök gürültüleri duyuluyordu.

"Sağanak geçinceye kadar bekleyelim" dedim. "Bu yağmurda arabadan çıkarsak sırılsıklam olacaksın. Hem anlat bakalım, beni buraya neden getirdin, ne var burada?"

Emine hayretle yüzüme baktı: "Ne mi var? Merak etmiyor musun? Bebek'teki o geceden beri Tahir kızlarla beni hep burada tuttu, âdeta esir gibi. Sadece bir defa Olcay'ın ısrarı ile dışarıya çıkmamıza izin verdi. Sanırım, Tahir benden şüpheleniyor. Dışarı çıktığımızda da Olcay yanımdan hiç ayrılmadı. Onu başıma bekçi gibi dikti. Sana bile bir kız arkadaşımı arıyorum, diye telefon ettim."

"Tahir neden senden şüpheleniyor?"

"Bilmiyorum... Ama bana karşı tutumu çok sertleşti."

"Bana göstermek istediğin daire kimin evi?"

"Zannederim Tahir'in..."

"Ama o burada oturmaz ki, onun evi Yeniköy'de.

Emine başını salladı. "Biliyorum" diye fısıldadı. "Burası onun çocukluğunda yaşadığı evmiş."

Yadırgayarak yüzüne baktım: "Bunları sana Tahir mi söyledi?"

Tekrar başını salladı. Bakışlarımı yüzünden ayırmıyordum, Emine'de anlamadığım bir durgunluk vardı. Sualimi yeniledim. "Buraya niye getirdin beni? Tahir'in çocukluğunu geçirdiği ev beni hiç ilgilendirmiyor. Artık onun yüzünü bile görmek istemiyorum. Buraya gelmemiz bile hata. Ne yapacağım burada. Hadi, yalıya gidelim" dedim.

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

Tam elimi vitese atacağım sırada Emine beni durdurdu. Neredeyse yüzünde ağlamaklı bir ifade oluşmuştu. "Acele etme" diye inledi. "Bu eve girmeni istiyorum."

Hayretle, "Neden?" diye sordum.

"İçerde görmeni istediğim bir şey var..."

Şaşkınlığım daha artıyordu. İçerde bana gösterebileceği ne olabilirdi ki? Kaşlarım çatıldı, yeniden Emine'ye kuşkuyla baktım. Yoksa ona güvenmekle hata mı etmiştim? Sesimin tonu sertleşti. "Ne göstereceksin?" diye hırladım âdeta. Bakışlarımdaki fırtınalı havayı sezinlemişti sanki.

"Bir fotoğraf" dedi. "Duvarda asılı bir fotoğraf..."

Yadırgayarak onu süzdüm: "Beni buraya bir fotoğraf göstermek için mi çağırdın?"

Sesi titredi, incecik ve kısık bir sesle, "Evet" dedi.

Birden bileklerini kavradım. Hışımla söylendim: "Açık konuş. Emine... Nedir bu, bir oyun mu? Yine beni aldatmaya mı kalkışıyorsun? O fotoğrafla benim ne ilişkim olabilir?"

"Buna sen karar vereceksin, Cem... Ben sadece korkuyorum. Kötü şeyler olacak gibi geliyor bana. Bence... Evet, bence o fotoğrafı görmende yarar var..."

"Açık konuşsana, Emine! Çıldırtma beni... Kimin fotoğrafı bu?"

"Emin değilim kime ait olduğundan. Bunu ancak sen söyleyebilirsin."

Bir an yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerinin içine baktım. Ağlamıyordu ama gözleri hâlâ nemliydi ve hafif titriyordu. Rol yapmadığına emin oldum. "Pekâlâ" diye homurdandım. Yürü, gidip bakalım şu fotoğrafa."

Hiç itiraz etmedi, yağan yağmura aldırmadan arabanın kapısını açıp dışarıya fırladı. Yirmi metre kadar şiddetli sağanak altında koşarak ilerledik. Eski, beş katlı bir apartmanın önünde durduk. Binanın dış kapısı açıktı. Daha şimdiden sırılsıklam ıslanmıştık. Emine hızlı adımlarla ikinci kata çıkan basamakları tırmanmaya başladı. Aynı anda daireden içeriye nasıl gireceğimizi merak etmeye başlamıştım ama bunu Emine'ye sormadım.

İkinci kattaki dairenin önünde durduk.

Bina oldukça yıpranmıştı. Merdiven başındaki duvarların senelerdir boya ve badana görmediği hemen belli oluyordu. Bazı yerlerde sıva çatlakları vardı. En kötüsü ise bulunduğumuz alanı kaplayan yanık soğan kokusuydu.

Emine kapının önüne gelince dikkatle bir alt kata, bir de üst kata tırmanan merdivene baktı. Kimselerini olmadığını görünce rahatlamış gibi yere eğilip, eski paspasın altına elini sokarak bir anahtar çıkardı. Şaşmamak elde değildi; sevgilim sanki bu daireye yıllardır girip çıkan biri gibi rahattı ve neyin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu.

Paspasın altından çıkardığı anahtarı kilide sokarak çevirdi. Dairenin kapısı hemen açılmıştı. Biraz ürkerek başını içeriye sokup dinledi etrafı. Sonra içeride kimsenin olmadığını anlamış gibi kanadı itti ve içeriye süzüldü. Bana da gel içeri, der gibi bir işaret yapmıştı. Son kez bir tereddüt geçirdim. Artık geri dönemezdim. Neyle karşılaşacağımı bilmeden içeriye adımımı attım. Yanık soğan kokusu içeriye de sinmişti.

Önüme dar bir koridor ve o koridora açılan, çoğunun kapıları açık odalar çıkmıştı. İçeride mutlak bir sessizlik vardı. Hızla çevreme baktım. Bina en azından yetmiş senelik olmalıydı. Oldukça bakımsızdı

https://ukalaflozcf2019.wordpress.com/

ve gözüme çarpan eşyaların da hepsi demodeydi. Kapıyı usulca kapatan Emine elimi tuttu. Yüzünde yine o ürkek ve endişeli ifade vardı.

Beni tam karşımızda duran boş odaya soktu. Şimdi elimi daha sıkı tutuyor ve sıkıyordu. Sonra öteki eliyle karşımdaki duvarı işaret etti. Duvarda basit bir ahşap çerçeve içinde asılı, siyah beyaz bir fotoğraf duruyordu.

Gözlerim duvardaki resme ilişince donup kaldım. Bu bir aile fotoğrafıydı; seneler evvel çekildiği hemen belli oluyordu. Fotoğrafın bir yanında babam duruyordu, ama beni asıl ürküten şey yarandaki kadın ve önlerinde duran yedi sekiz yaşlarındaki çocuk oldu. Fakat babamın yanındaki kadın kesinlikle annem değildi. Önlerinde duran çocuğun ise Tahir olduğunu ilk bakışta anlamıştım.

Boğazım kurudu.

Nefes alamadığımı hissettim...

17

Bakışlarımı fotoğraftan ayıramıyordum, yerime mıhlanıp kalmıştım ve zihnim karmakarışık olmuştu. Gördüklerime bir anlam veremiyordum; daha doğrusu vermek istemiyordum. Aklıma üşüşen izlenimler gerçekse, durum kanımı dondurmuştu. Olağanüstü bir gayretle kendimi zorlayıp duvara yaklaştım, fotoğrafa bir kere daha dikkatle baktım. Beynimde fotomontaj şüphesi doğmuştu...

Aynı anda dışarıda bir şimşek daha çaktı ve hemen arkasından gelen gök gürültüsü beynimde yankılar yarattı. Şimşek sanki yüreğime inmişti. Titremeye başlamıştım. Emine'nin destek olmak istercesine bedenime sarıldığını hissettim. Gök gürültüsünün arkasından onun titrek sesini işittim.

"Sarsıldığını biliyorum, sevgilim. Ama bu fotoğrafı görmen lâzımdı. Sanırım bu fotoğraf pek çok şeyi açıklıyor."

Normal muhakeme gücümün geri gelmesi şarttı. Bu inanamayacağım, olağandışı bir hâldi. Âdeta aldığı yumruklarla dağılmış bir boksör gibiydim. Yaşadığım sarsıntının geçmesi lâzımdı. Fakat gözlerimi fotoğraftan ayıramıyordum.

İçimde yavaş yavaş tarif edilmez bir öfke şekillenmeye başlamıştı. Ama bu sefer öfkemin kaynağı Tahir değil, resimde mutlu bir ifade ile gülen babamdı. Bu bir ihanet tablosuydu. Kişiliğine her zaman saygı duyduğum, müstesna bir insan olarak tanıdığım babam bir anda içimde paramparça olmuştu. Şimdi o gülüşüne nefretle bakıyordum. Fotoğraf her şeyi ibret alınacak şekilde açıklıyordu. Hiç tanımadığım kadın, yüzünden mutluluk akan bir ifade ile babamın koluna girmişti. Yasak bir aşkın mahsulü olan küçük Tahir de onların saadetini paylaşır gibi objektife tebessüm ediyordu.

Damarlarımdaki kanın çekilmesine engel olamıyordum. Taş kesilmiştim âdeta. Ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordum. Resmin karşısında öylece kalmıştım. Nutkum tutulmuştu.

"Hadi, çıkalım artık buradan" diyen Emine'nin sesini işittim. "Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

Ama yerimden kımıldayamadım.

Emine uğradığım yıkımdan endişelenmiş gibi kolumdan tutup beni duvarın önünden uzaklaştırmak istedi, fakat beceremedi. Yerime mıhlanmıştım. Gücü yetmedi. "Lütfen, Cem" diye inledi. "Beni yaptığıma pişman etme. Çok sarsıldığına eminim ama bunu öğrenmen şarttı. Lütfen, çıkalım artık bu evden."

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Sesi kulaklarımda çınlıyordu. Belki de haklıydı. Yaşadığım tam bir şoktu ve iyice dağılmıştım. Emine yeniden kolumdan tutup çekince sarsak adımlarla ona uydum. Sonrasını pek hatırlamıyordum. Evden çıkışımızı, sevgilimin anahtarı yeniden paspasın altına bırakışını kımıldamadan bir heykel gibi durarak seyretmiştim galiba.

Sokağa çıktığımızda sağanak hâlindeki yağmur bir nebze açılmama yardımcı oldu. Ama arabayı kullanacak hâlde değildim. "Müsaade et, arabayı ben kullanayım" dedi Emine. "Olur" diye başımı salladım ama cebimden anahtarı çıkaracak hâlim yoktu. Emine son derece endişeli nazarlarla bana bakıyordu.

Elini ceketimin cebine sokup arabanın anahtarını çıkardı, sonra beni arabanın içine soktu ve direksiyonun başına geçti...

***

Yalımın yatak odasında dalgın ve boş nazarlarla Emine'ye bakıyordum ne yaptığının ve ne söylediğinin farkında değildim. Derin derin nefesler aldım, silkindim. Toparlanmam lâzımdı artık. Emine'nin ne söylediğini anlamaya çalıştım. Galiba, sen de bir duş al, iyi gelir, anlamında bir şeyler söylüyordu. Karşımda benim bornozlarımdan birine bürünmüş, büyük bir havluyla saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Gözlerim çıkardığı beyaz pantolonuna takıldı, topuklu ayakkabıları ve ıslanıp kirlenmiş pantolonu hâlâ halının üstünde duruyordu.

Pangaltı'daki evden çıktığımızdan beri ilk defa konuştum. "Anlat!" dedim.

Yüzüme bakıp safça, "Neyi?" diye sordu.

Çıkan sesimi tanımakta ben bile zorluk çektim. "Her şeyi..." Emine saçım kuruladığı havluyu yatağın üzerine fırlatıp, çıplak ayaklarıyla yanıma yaklaştı, oturduğum koltuğun tam önüne dizlerinin üzerine çöktü. Ellerimi tuttu.

"Hepsi bir tesadüftü" diye mırıldandı. "Bebek'teki evden çıkmış, Tahir'in Pangaltı'daki evine gelmiştik o gece. Olcay'la Meral çok gülüyorlardı, senin düştüğün durumdan çok keyif almışlardı ve senin ne kadar saf olduğundan bahsediyorlardı. Hepimiz o fotoğrafın asılı olduğu odada oturuyorduk. Önce o resme dikkat bile etmemiştim. Belli etmemeye gayret göstermekle beraber düştüğümüz duruma üzülüyordum. Bir ara kızlardan biri Tahir'e duvardaki resimler kime ait diye sordu. Tahir sırıtarak annem, babam ve ben, dedi. İlk defa o zaman başımı kaldırıp fotoğrafa baktım. Allah'tan ilk bakışta fazla bir şey algılamamıştım, o zaman Tahir'in benden şüphelenmesi büsbütün artabilirdi. Fakat daha sonra zaman zaman gözüm fotoğrafa iliştikçe, resimdeki adamın çehresine sanki aşinaymışım gibi bir his gelişti içimde. Oturduğum yerden tekrar tekrar fotoğrafa baktım. O suratı daha önce bir yerlerde görmüş gibiydim ama çıkaramıyordum. Sonra birden beynimde bir ampul çaktı, nereden tanıdığımı buldum."

Sessizce Emine'yi dinliyordum.

"Telefon edip evine geldiğimin ertesi günü, sen işten dönünceye kadar Saliha ile birlikte yalıda vakit geçirmiştim. Saliha bana yalıyı gezdirmiş, bu arada annenin ve babanın resimlerini göstermiş, nasıl yaşadıklarını, ne kadar mutlu bir hayatları olduğunu ve nasıl vefat ettiklerini uzun uzun anlatmıştı. Pangaltı'da gördüğüm fotoğrafın babana ait olduğunu anlayınca, önce ben de sarsıldım ve inanmak istemedim. Ama fotoğraflar yalan söylemezdi. O babanın resmiydi, yanılmıyordum. Üstelik basit bir ayrıntı dikkatimi de çekmişti: Resimlerdeki erkekler hep papyon kravat takıyorlardı."

Emine haklıydı; belki basit bir ayrıntıydı ama babam papyon kravat kullanırdı her zaman. "Devam et" diye mırıldandım.

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

"Çok şaşırmıştım ama bu bana önce imkânsız gibi geldi. Baban bana anlattığın kadarıyla ünlü bir adamdı ve toplumda tanınan bir kişiydi. Evlilik dışı bir ilişkiyi çocuk sahibi olacak raddeye kadar götürmesi anlamsızdı. Acaba yanıldın mı, diye kuşkuya düştüm."

Emine derin bir nefes aldı.

"Susma, devam et" dedim.

"Ama sonra düşündükçe haklı olduğuma kanaat getirdim. Tahir sana dost ve arkadaş gibi görünmekle beraber kuyunu kazmaya çalışıyordu, bunun sebebi sadece para değil, muhtemelen geçmişten kaynaklanan köklü bir nefret olmalı diye düşündüm. Ortada acı bir gerçek vardı, aynı adamın oğulları olmanıza rağmen, biriniz meşru, saygıdeğer ve büyük bir mirasın sahibi, diğeriniz ise toplumda nesebi gayrisahih, kısaca piç sayılan bir durumdaydınız. Hâliyle bu durum Tahir'in sana karşı büyük bir kin, nefret ve hınç içinde yaşamasına sebep olmuştu. En kötüsü ise, senin evlilik dışı da olsa hayatta bir kardeşinin olduğunu bilmemendi."

Oldukça makuldü anlattıkları. Emine bacaklarımın arasına biraz daha sokulmuş, ellerimi şefkatle okşarken üzüntüyle gözlerimin derinliklerine bakmaya başlamıştı.

Uğradığım şokun etkisinden yavaş yavaş kurtulmaya başlamıştım. Gerçekten de dehşet verici bir sonuçla yüz yüze gelmiştim. Böyle bir olasılığı kırk yıl kalsam düşünemezdim; kimin aklına gelebilirdi ki? Otuz küsur yıl sonra hayatta bir kardeşim olduğunu birden öğreniyordum.

Lakin biraz kendimi toparlayınca beni rahatsız eden bir yığın sual beynime hücum etmeye başladı. Tabii, bunların en başında babamın tavır ve davranışları geliyordu. Benim nazarımda babam mükemmel ve kusursuz bir insandı; velev ki gençliğinde bir hata yaptığını, şu veya bu şekilde bir kadınla sürekli ilişkiye girdiğini ve bu ilişkiden bir çocuğu olduğunu varsaysam da babam asla onu hiç yokmuş gibi davranmazdı. Mutlaka ona da geleceğini temin ve garanti eden münasip bir bağışta bulunurdu. Babamı biraz tanıyorsam, aksini düşünemezdim.

Biraz sakinleştikçe aklıma başka suallerde takılmaya başladı. Bütün bu sorunlar ve yaptığımız yorumlar hep bir fotoğraftan kaynaklanıyordu. O fotoğraf, Tahir'in babanım çocuğu olduğunu ispatlamıyordu ki; Tahir, resimdeki kadının bir başka erkekten doğurduğu çocuk da olabilirdi pekâlâ. Kısacası kadın babamla tanıştığı zaman belki de Tahir çoktan doğmuştu.

Derin bir nefes daha aldım.

Yakın bir tarihe kadar, onu gerçekten bir kardeş kadar sever, kendime yakın bulurdum ama bundan böyle aynı duyguları paylaşmam artık mümkün değildi. Malıma, mülküme, sıhhatime hatta canıma kastetmişti, onu nasıl affedebilirdim? Yine de içime bir şüphe düşmüştü, acaba gerçekten kardeş miydik? Bunu mutlaka anlamanın bir yolunu bulmalıydım.

Tahir'in annesi acaba yaşıyor muydu? Kabataslak bir hesap yaptım, fotoğraftaki kadın da yaklaşık rahmetli annemin yaşında olmalıydı. Annem hayatta olsaydı, elli sekiz ya da altmış yaşlarında olacaktı, bu durumda Tahir'in annesi de o yaşlarda olmalıydı. Şimdi bazı şeyleri kavrıyor gibiydim, Tahir'i ilk tanımam ilkokulda olmuştu. Hafızam beni yanıltmıyorsa, dördüncü veya beşinci sınıftayken başka bir okuldan bizim mektebe nakil suretiyle gelmişti ama hangi semtten geldiğini hiç hatırlamıyordum. Galiba kan çekmişti, daha geldiği ilk gün arkadaş olmuş ve hemen birbirimize ısınmıştık. Daha o tarihte onun yetim olduğunu ve kendisine dayısının baktığını öğrenmiştim. Belki öyle bir dayı hiç yoktu ve onun hamisi durumunu perde arkasından yöneten babamdı. Tabii, onun yetim olduğuna bütün çocuk saflığımla inanmıştım. Ama şimdi bir şey daha fazla dikkatimi çekiyordu; ilerleyen senelerde de arkadaşlığımız devam etmiş fakat bir kerecik olsun birbirimizin evine gitmemiştik. Üniversite yıllarında

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

bir kopukluk olmuştu, ailem beni Amerika'ya göndermiş, Tahir de İstanbul Hukuk Fakültesine girmişti. Annemin vefatı, Amerika'ya gittiğim ilk yıl kanserden olmuştu. Annemin cenazesi çok kalabalıktı, Teşvikiye camiinden kaldırılmıştı. Gazete ilanlarından annemin vefatını öğrenen pek çok arkadaşım cenazeye iştirak etmişti ama Tahir'in katılıp katılmadığını şimdi hatırlamıyordum. O kadar kalabalıktı ki, hatırlamamam da çok doğaldı, ayrıca üzüntüden hiçbir şeyin farkında değildim.

Derin bir nefes daha aldım. Ayrıca katılmaması da çok tabiiydi. Belki çocukluğundan beri babama karşı ruh dünyasında bir nefret taşıyordu. Bunu kabul edebilirdim. Aklıma başka bir sual daha takıldı. O hiç sene kaybetmeden hukuk fakültesini bitirmiş ama ben Amerika'da devam ettiğim fakülteyi bitirdikten sonra iki sene de lisansüstü eğitim almıştım. Amerika'dan dönüp holdingde çalışmaya başladığımda Tahir'i bizim şirkette avukat olarak bulmuştum. Hatta şirkette ilk karşılaştığımız anı bugün gibi hatırlıyordum. Çok şaşırmış ve sevinçle kucaklaşmıştık. İlkokul arkadaşımla bizim şirkette çalışmak beni çok mutlu etmişti...

Fakat şimdi düşündükçe işin içinde başka sebepler görebiliyordum. O zamanlar babam henüz sağdı. Kuşkusuz şirketlerin en büyük hissedarı olarak alınan bir avukatın hukuki evsafı ve tercihi için direkt o karar vermez, bu işi hukuk baş müşavirimize bırakırdı ve şirkette çalışan bütün avukatlar mesleklerinde tecrübeli ve kaliteli olurlardı. Oysa Tahir o sıralarda henüz tecrübesiz ve iki yıllık, stajını yeni tamamlamış acemi bir avukattı. İster istemez bu göreve babamın emriyle alındığını ancak şimdi idrak edebiliyordum.

Beynimi kurcalayan nokta, benim ancak bugün muttali olduğum bu acı gerçeği Tahir'in ne zamandan beri bildiğiydi. Acaba babama ne gözle bakmış, onu nasıl kabul etmişti? Bunca yıl aralarındaki ilişki nasıl gelişmişti? Bunların hepsi benim için şimdilik bir muamma idi. Ne var ki, yıllardır aramızdaki yakın arkadaşlık bağının yalan olduğunu, bana hep nefret ve husumetle yaklaştığını yeni yeni anlıyordum.

Amiyane tabiriyle Tahir bir piçti. Babamın nüfusuna geçememiş, onun soyadını alamamıştı. Bunun onda bir yıkım yarattığı kesindi, bunu anlayabiliyordum ama asıl beynimi kurcalayan husus babamın bu konudaki tutumuydu. Babamı iyi tanırdım, her ne olursa olsun, kendi kanından olan bir çocuğu sadece şirketine bir avukat olarak almakla yetinmeyecek yapıda bir insandı. Sonuçta o da benim gibi oğluydu ve babamın böyle bir ayırım yapacağını düşünemezdim. Mutlaka onun geleceğini de düşünmüş ve garantiye almış olmalıydı. Bir oğlu servete boğulurken, diğer çocuğunu şirketten aldığı avukat maaşıyla terk etmezdi.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, Tahir çok iyi bir avukat olmuş, kısa zamanda sivrilmiş ve pek çok umutsuz davaları kazanarak şirkette kendisine iyi bir yer etmişti. Üstelik bu başarıların bir kısmı daha babamın sağlığındayken elde edilmişti.

Ne var ki babamın ölümüyle birlikte pek çok şey değişmeye başlamış ve Tahir benim sonumu hazırlamaya yönelik planlarını tedricen uygulamaya başlamıştı. Tabii bunların hiçbiri aklıma gelmemişti. Geçirdiğim ruhi bunalım ise sonun başlangıcı olmuştu.

Nefretle titredim.

O ürpermeyi Emine de hissetmişti. "Bir duş almayacak mısın?" diye sordu bana yeniden. Dalgın bakışlarımı ağır ağır ona çevirdim. Dizlerimin arasına girdiği için bornozunun önü açılmış güzel ve körpe memeleri ortaya çıkmıştı. Vücudundan hâlâ sabun kokuları yükseliyordu.

Kısa bir süre onun çıplaklığını seyrettim. Aman Allah'ım, ne kadar da güzeldi! Ruhumun, duygularımın, bütün düşünce ve değerlerimin birbirine girdiği bir gecede bile onu arzulayabiliyordum.

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

Sol göğsünün meme ucu tamamen meydandaydı; ürpertici bir tatlılık içinde. Bornozunun içinden görünen memelerine baktığımı hissetmişti

Baştan çıkarıcı bir gülümseme dudaklarına yayıldı.

Aynı anda hâlâ sırtımdan çıkartmadığım elbiselerimin ıslaklığını hissettim. Yatak odamdaki koltuğuma çökmüş, bir daha ayağa kalkamamıştım. Muhakeme gücüm yavaş yavaş yerine geliyordu ve gayriihtiyari bir telaşa kapılmıştım. Bu yağmurlu havada yaşadıklarım sadece bir düş müydü? Az sonra uyanıp, kurtulacağım bir rüya. Yoksa gerçekten bir dehşet çukuruna mı yuvarlanmıştım?

Hayatımın gidişatı bu güzel memeli kızı tanıyınca değişmeye başlamıştı: Elif, Melek ve Emine... Hayatımın üzerine çöken bir kâbus... Bunun farkına varamamak neden bu kadar zordu? Neyin gerçek, neyin hayal olduğu öyle çok birbirine karışıyordu ki! Beyin ameliyatından önce de uzun süreli ruhi bir bunalım geçirmiştim. Aynı arazlar yeniden mi başlıyordu yoksa? İnsan, normal biri olduğunu başkalarına gösterebilmek için kendini gizlemek zorunda kalınca gerçeklik duygusunu kolaylıkla yitirebiliyordu.

Ellerimi ovuşturdum. Üşüyordum.

Bu denli inandığım kız kimin nesiydi? Bildiğim sadece bir ajansta çalışan manken olduğuydu. Erkek olarak etkisinde kalmış, hatta ona âşık olmuştum. Gerçekten âşık mıydım, onu bile tam bilmiyordum. Sadece onu arzuluyor, hep çevremde görmek istiyordum. Ona inanmak ne derece caizdi? Yaşadığım iyi şeyler de sorunlar da onun devreye girmesiyle başlamıştı. Ve ben hâlâ onun hakkında kesin bir yargıya varamamıştım.

Acaba bu benim yetersizliğimden mi kaynaklanıyordu? Bu gece bana gösterdiği bir fotoğrafla bir anda hayatımın gidişatını değiştirmişti yine. Ürkerek gözlerinin içine baktım. Yüzümdeki tereddütleri hissetmiş gibi, "Ne oldu, bir şey mi var?" diye sordu.

Karşılık veremedim.

Yine senden kuşkulanıyorum, nasıl diyebilirdim. Benim yaşımdaki ve şartlarımdaki bir erkek çoktan kararını vermiş olmalıydı. Şayet veremiyorsam, bu benim acizimdi.

"Niye bakıyorsun bana öyle?" dedi.

"Yok, bir şey" diye mırıldandım.

"Hayır, var... Yalan söyleme. Seni düşündüren bir şey var... Artık seni iyi tanıyorum. Şu bakışların. Hiç hoş değil. Seni üzen bir şey var. Hadi söyle..."

Susmak zorunda kaldım. Aklımdan geçenleri ona söyleyemezdim. Dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalktı. Tavır koyan bir kadının içgüdüsel davranışıyla önce bornozunun yakalarını birleştirip çıplaklığını örttü. Gariptir, fakat baş döndürücü memelerini örtmesi içimde bir isyan duygusu yarattı. Ama asıl ona değil, kendime kızıyordum.

Suskunluğumun devam ettiğini görünce homurdandı.

"Yine en başa mı döndük?"

Ağzımdan tek kelime çıkmamıştı. Bir anda gözleri doldu. Ağlamamak için kendini zorluyordu, hafif hafif alt dudağını ısırdı. "Tamam, anladım... Yine bana inanmıyorsun. Dönen dolaplarda parmağım olduğunu düşünüyorsun. Hayret, ne biçim insansın sen! Bu kafa ve kişilikle böyle büyük bir holdingi nasıl idare ettin bunca zaman? İnanmak istemiyorum. Tahir haklıymış galiba... Sen gerçekten hastasın. Marazı bir tipsin..."

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

"Yeter!" diye bağırdım sonunda. "Sus artık... Bir an için kendini benim yerime koy. Bugün nasıl bir şaşkınlık yaşadığımın farkında değil misin? Bir çırpıda beni mahvetmeye çalışan insanın kardeşim olduğunu öğreniyorum. Yerimde sen olsan nasıl bir tepki verirdin? Bütün dünyam parçalandı, geçmişim ve ailem lekelendi, örnek insan diye hayatım boyunca emsal aldığım babam bir anda gözümde değer kaybetti. İşin en hazin tarafı ise, bu gerçeğin sevdiğim kadın tarafından gözüme sokulması."

Emine bir an durakladı. Melül melül yüzüme baktı. "Ne yapmalıydım yani, kuşkularımı sana açıklamaktan imtina mı etmeliydim? Ben, doğru olduğuna inandığımı yaptım. Bundan sonra karar vermek sana ait."

Oturduğum koltuktan fırlayıp iki adımda yanına gittim ve kımıldamasına fırsat vermeden kollarımın arasına aldım, önce direndi, güçlü kollarımın arasından sıyrılmak istedi ama buna izin vermedim.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım.

"Gerçekten öyle olmasını isterdim" dedi.

Sitemine aldırmadan öpmeye başladım. Bedenimi iten kolları gevşedi, sonra önü açılan bornoz üzerinden kayıp yatağın önündeki halının üzerine düştü. Çıplak kalan vücudu öylesine tahrik ediciydi ki, o an ne kardeşim Tahir'i ne de aleyhimdeki entrikalarını düşünemezdim. Karyolanın üzerine savrulduk...

18

Yorgun düşen vücudunu yatağa bırakınca Emine elini uzatıp şefkatle saçlarımı okşamaya başladı. Cinsî arzularımızın heyecanını biraz sakinleştirince, ikimizin de beyinlerimizden söküp atamadığımız ukde yine ön plana çıkmıştı.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun ne karar verdin?" diye sordu.

Kesinlikle hemen karar verilecek bir durum değildi. Sevişirken bile meseleyi beynimden söküp atamamıştım. Dalgın bir şekilde ince belinden kavrayıp kendime çektim. "Düşünüyorum hâlâ" diye fısıldadım.

"Bence Tahir'le yüzleşmenin zamanı geldi" dedi.

"Önünde sonunda olacağı o... Ama henüz değil..."

"Öyleyse aklında tasarladığın bir şey var."

"Evet."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Henüz emin değildim fakat kafamdaki tereddütleri ortadan kaldırmak için önce Tahir'in annesini bulmalıydım. "O kadınla görüşmeliyim öncelikle" dedim.

"Ya kadın gerçekten öldüyse? O zaman ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum, henüz... Kafam kazan gibi. Ama bir çözüm bulacağım elbette. "

Biraz daha sokulup dudaklarıma okşar gibi bir öpücük kondurdu sonra, "Karnım zil çalıyor, hâlâ akşam yemeği yemediğimizin farkında mısın?" dedi. Öyle bir gece geçiriyorduk ki, her şey yerinden oynamıştı. Açlık hissi duymuyordum ama Emine'nin acıkmış olması çok doğaldı.

"Hadi, giyin. Aşağıya inip bir şeyler yiyelim."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Hangi elbiselerle? Pantolonum da tişörtüm de sırılsıklam"

Yataktan fırlayıp gardırobumu açtım. Emine uzun boylu bir kızdı, boylarımız birbirine yakındı; bol kesimli bir pantolonumu askıdan çıkarıp ona uzattım. "Bunu bir dene " dedim. Güldü, "Bana olmaz, kalçalarımı unutuyorsun."

"Üstüne bir de spor gömlek veririm, pantolonun içine sokmazsın, kalçalarını örter."

"Çok komik görünüm" diye söylendi.

"Dönüşte evine uğrar, sana kıyafet alırız."

Emine gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı. "Dönüşte mi?" diye sordu. "Aşağıya yemeğe inmiyor muyuz?"

"Hayır" diye homurdandım.

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Tahir'in evine... Yeniköy'e..."

Emine'nin gözleri irileşti: "Bu saatte mi?"

"Yaz gecesi için fazla geç sayılmaz. Yağmur da durdu. Hadi gidelim. Yolda sana yiyecek bir şeyler alırım."

Emine hâlâ itiraza çalışıyordu. "Ama bu akşam İzmir'e gideceğini söylemişti Tahir. Cengiz'in babasını ziyarete..."

"Boş ver!" dedim. "Onların hepsi palavra... Yalan söylüyorlar."

***

Emine başını arabanın penceresinden çıkarıp ışıkları sönük daireye baktı. "Evde kimse yok galiba. Baksana, bütün ışıklar sönük" dedi. "Yanılıyor olamaz mısın, belki gerçekten İzmir'e gittiler."

"Hiç sanmıyorum" diye mırıldandım. "Dert etme, zaten eve girecek değildim."

"Öyleyse niye geldik buraya?"

"Araştırma yapmaya."

Emine yine saf saf yüzüme baktı. "Ne araştırması?"

"Basit bir tahkikat... Az sonra anlayacaksın." Jaguar'ımı yeniden sürmeye başladım. Az ilerdeki sokağın başında yer alan kuruyemişçi dükkânının ışıkları yanıyordu henüz. Yaz geceleri Boğaz'da hayat hiç durmuyordu, caddedeki kalabalık en azından gece yarısı ikiye kadar devam ederdi. Dükkânın önünde arabadan indik Emine merakla beni izliyordu. İçeri girdiğimizde Karadenizli olduğunu sandığım zayıf, uzun boylu, o yöreye has karakteristik sivri burunlu bir adam bizi görünce doğruldu. Somurtuk yüzlü bir adamdı, sırf bir şey sormak için geldiğimiz intibaını yaratmamak için ufak tefek bir şeyler aldım. Sonra ilgisizce sordum:

"Avukat Tahir Bey'i aradık. Burada size komşu ama evde kimse yok."

Önce hiç oralı olmadı. Omuz silkti. Hatta cevap vermek gereğini bile duymadı. Anlaşılan pek konuşkan birine benzemiyordu.

"Aslında ben Tahir Bey'i değil, annesini arıyordum."

https://ukalafiloz.of2019.wordpress.com/

Bu açıklamam birden ilgisini çekmişti. Verdiğim paranın üstünü iade ederken şaşırmış gibi sordu. "Dilara Hanım'ı mı?"

Kadının adını bilmiyordum ama başımı sallamak zorunda kaldım: "Evet, onu..."

"Oh, ooo!... Buradan ayrılalı yıllar oldu."

"Nasıl olur? Birlikte yaşadıklarını söylediler bize..."

"O eskidendi beyim... Kadıncağız çekip gitti. Çok muhterem bir insandı ama oğlu hiç ona çekmemiş..." Sonra birden irkilerek, mütecessis bir ifade ile sordu: "Niçin onu arıyorsunuz?"

İşittiklerim biraz ilginç gelmişti bana. Laz kuruyemişçinin Tahir'den hoşlanmadığı hemen belli olmuştu. Biraz bilgi toplamak, adamı konuşturmak için dikkatli olmalıydım. Hiç bozuntuya vermedim, bilgiç bir eda ile başımı salladım.

"Ben de avukatım" dedim. "Onu hayırlı bir iş için arıyorum. Kendisine büyük bir müjdem olacak."

Adam artan bir merakla yüzüme baktı. "Müjde mi?" diye kekeledi. "Nasıl bir müjde?"

"Kusura bakma, sana bunu açıklayamam, zira bir aile sorunu. Duyulması hoş olmaz. Hele Tahir Bey işitirse daha da kötü olur."

Yüzü merakla gerildi ama ikazım üzerine susmayı yeğledi. Oysa onu konuşturmak zorundaydım. Başımla arkamda duran Emine'yi işaret ederek, "Bu genç hanım ona kavuşmak için çok şey harcadı. Ama bir türlü Dilara Hanım'a ulaşamıyoruz."

Adam omzumun üzerinden merakla Emine'ye baktı. Konuşmakta kararsız olduğunu hissediyordum. Sadece, "Çok mu yakını?" diye sordu.

"Evet" dedim. "Tahmin edemeyeceğin kadar yakını... Bulursak onu himayesine alacak, kadıncağıza bakacak, rahat ettirecek."

Kuruyemişçi nihayet, "Bakın belki size yardım edebilirim, ama verdiğim bilginin kimse tarafından duyulmasını istemem, tamam mı?" dedi.

"Tabii" dedim. "Kimseye söylemeyiz. Yeter ki Dilara Hanım'a ulaşalım."

"Doğru, Sarıyer'e gidin. Çarşının içinde herhangi bir esnafa Arap Behice'yi sorun, hemen size evini gösterirler. O size istediğiniz bilgiyi verir umarım."

Bir an durakladım. Kelimeler ister istemez ağzımdan döküldü: "O da kim?"

"Dilara Hanım'ın bakıcısı... Haberiniz yok mu, anasına felç geldikten sonra Tahir Bey onu evinden çıkardı. Hatta bir ara rivayetler dolaştı anasını bir bakımevine yatıracak filan diye ama sonunda Sarıyer'de bir ev kiralayıp yanından uzaklaştırdı. Böyle evlat düşman başına... Her neyse beni ilgilendirmez. Ben daha fazlasını bilmiyorum."

Adama teşekkür edip dükkândan çıktık.

Saat çok ilerlemişti, bu saatten sonra Arap Behice denen kadını aramaya gidemezdik artık. Emine yüzüme baktı.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu.

"Hiç!" dedim. "Yalıya dönüyoruz. Yarın ola hayır ola..."

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

"Benim eve uğrayıp yanıma biraz elbise alabilir miyiz?"

"Tabii, sevgilim."

Zor bir gün geçirmiştik ve gerçekten yorulmuştuk. Dönüş yolunda düşüncelere daldığım için fazla konuşmuyordum. Emine'nin de iki kere esnediğine şahit oldum.

"Uykun mu geldi?"

"Bitap düştüm" dedi Emine. "Benim sinirlerim bu kadar gerildiğine göre kim bilir sen ne hâldesindir..."

"Doğru, ben de çok yorgunum."

Yine sustuk. Levent'e yaklaşıyorduk. Nihayet arabayı Emine'nin evinin önünde durdurdum ama aynı anda kızın büyük bir korkuyla koluma sarıldığını gördüm. Ne olduğunu anlamak için suratına baktım. Gözleri iri iri açılmıştı kızın.

"Cem!" diye fısıldadı. "Evde ışık yanıyor... İçeride birisi var."

Hızla başımı çevirip eve baktım. Gerçekten de kızın yatak odasının ışığı yanıyordu. Tam kapıyı açıp dışarıya çıkmaya hazırlanırken sıkıca kolumu tuttu. "Gitme sakın. Polise telefon edelim."

"Korkma, muhtemelen bir hırsızdır. Malum, senin evine girmek çok kolay... Unuttun mu, ben de mutfak kapısından girmiştim."

"Hırsız olamaz. Çalınacak bir şeyim yok ki... Ne para ne mücevher... Sadece bir bilgisayarım var."

"Ama hırsız bunu bilmiyor olabilir."

Hâlâ kolumu bırakmamıştı. "Ya onlarsa?" diye fısıldadı.

"Kimler?"

"Tahir'le Cengiz..."

"Gecenin bu vakti, onların senin evinde ne işleri olabilir? Ne arayabilirler?"

"Bilmiyorum... Ama Tahir beni ürkütüyor. Belki de benden şüphelenmeye başladı. Ondan her türlü kötülük beklenir."

"Korkma ve sen arabada otur. Evin anahtarını bana ver, ön kapıdan usulca girerim. Beni duysa bile merdivende karşılaşırız. Hırsızsa herifi yakalarım. Şayet onlarsa artık karşılaşmanın sırası geldi demektir."

"Olmaz. Seni yalnız bırakamam. Ben de seninle geleceğim."

Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum tabii, Emine'nin yanımda içeri girme isteği hoşuma gitmedi, üzerimize saldıran olursa bir de onu kollamak gerekecekti. Sen arabada kal, diye ısrar ettim ama beni dinlemiyordu. Benim içeriye girmemem için direniyor, polis çağıralım diye tutturuyordu.

Polis gelinceye kadar geç kalabilirdik. Kolumu Emine'den kurtardım ve dışarıya çıktım ama o da arabada kalmadı ve peşimden geldi. Kız korkudan titriyordu, son ana kadar polise telefon edelim diye yalvardı, oralı olmadım. Amerika'daki altı yıllık üniversite eğitimim yıllarında vücut geliştirme sporu ile uğraştığım için çok adaleli ve güçlü bir bedenim vardı. Gerçi son bir buçuk yıl içinde sporu ihmal etmiş, hiç ağırlık kaldırmamıştım ama bu, formumu kaybettiğim anlamına gelmezdi.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Emine çantasından anahtarını çıkardı ve usulca kapıyı açtı. Sessizce içeriye süzüldük. Daha önce ben de hırsız gibi bu eve girdiğim için evin şeklini biliyordum. Emine'nin önüne geçtim, kulağına "Sen kapının önünde bekle" dedim. Olumsuzca başını salladı. Kadınların korkularına hiç anlam veremiyordum hem ödleri kopuyordu hem de tehlikenin tam ortasına girmekten vazgeçmiyorlardı.

Ben önde, o arkada basamakları çıkmaya başladık. Mümkün olduğunca sessiz hareket ediyorduk. Emine'nin yatak odasından sesler yansıyordu ama bunlar konuşma değil, daha ziyade açılan gardırop kapakları, yere atılan eşya sesleri türündendi. Kanaatimce odada bir kişi vardı ama henüz emin olamazdım.

Aksilik tam o anda patlak verdi. Emine'nin tahta ökçeli ayakkabısı basamaklarda ses çıkardı. Aynı zamanda da odadaki sesler birden kesildi. Odadaki kişi veya kişiler galiba çıkan sesi duymuşlardı. Sonra birden yatak odasının eşiğine biri fırladı. Uzun boylu, iri yarı biriydi. Daha ilk bakışta onun ne Tahir ne de Cengiz olmadığını anlamıştım. Bu tanımadığım biriydi. Muhtemelen bir hırsız... Ama soygun yaparken elektriği açacak kadar da pervasız. Yüzünü seçmem imkânsızdı. Bu yaz gecesinde bile yüzüne siyah bir kar maskesi geçirmişti.

Adamın kapıldığı panik bizimkinden fazla olmuştu. Bir an ne yapacağını şaşırdı. Hiç düşünmeden basamaklan hızla çıkarak adama çullanmak istedim. Üzerinde silah taşıyıp taşımadığını bilmiyordum ama elleri boştu. Gafil avlandığımı biraz geç idrak ettim, paniğe kapılıp kaçmaya kalkışacağını sanmıştım. Ama o hiç düşünmeden üzerime atladı. Bir kaleci gibi plonjon yapmış, âdeta havada uçarak üzerime düşmüştü. O durumda ağırlığını taşıyamadım. Hep beraber basamaklarda yuvarlanmaya başladık. İlk çığlık Emine'den geldi. Arkamda olduğu için iki erkeğin ağırlığını karşılayamamıştı hâliyle. Ben de adamdan böyle bir saldırı beklemiyordum. Gerçi yuvarlanırken adama yapışmışım ama bu yeterli olmamıştı.

Önce sol dizimde müthiş bir acı hissettim. Sanırım düşerken basamakların sivri noktasından birine çarpmış olmalıydım. Üçümüz de alt katın zeminine yapışmıştık. O an Emine'yi düşünecek hâlde değildim, önce saldırganı etkisiz hâle getirmek zorundaydım. Ne yazık ki adam benim üzerimde kalmıştı. Daha ben toparlanmadan yüzüme bir yumruk attı. Çok etkili sayılmazdı ama canımı yakacak cinstendi. Ama İkincisine izin vermediğim gibi ben de sağ kolumun bütün gücüyle çenesine bir yumruk salladım. Yumruğum tam yerini bulmuştu. İnleyerek arkaya kaydı. Ayağa fırladım. O zaman sol dizimdeki acıyı bir kere daha hissettim. O taraftaki bacağımın üzerine zor basıyordum. Yumruğum etkili olmuş ve adam sendelemişti ve hâlâ bana yakın mesafedeydi. Bu kez adama sıkı bir kafa attım.

Ağır beden sporlarıyla meşgul olmuştum ama tabiri caizse böyle sokak kavgaları ayrı teknik isterdi. Kas kuvvetim yerindeydi ama kavga tekniğine yabancıydım. Nitekim âdeta insiyaki olarak mücadele ediyordum. Hayatta şimdiye kadar kimseye kafa atmamıştım. Bir an beynimin sarsıldığını hissettim. Ama adamın inlemesi ve yerinde sallanması hırsımı daha da arttırdı. Yeniden üzerine çullanmak için hamle yapmak istedim. Adam kafayı yiyince benden iki metre geriye gitmişti. Ama adım atamıyordum. Sol dizim âdeta beni yerime mıhlamıştı.

İkimiz de bir şaşkınlık anı yaşadık. Adam hâlâ yerinde sallanıyordu. Her şeye rağmen benden akıllı davrandı ve bizi bırakarak arkasındaki kapıya seğirtti. Kapıyı açıp dışarıya fırladı. Bacağımdaki sancı elverse peşinden gidebilirdim ama arkasından koşamadım. Tabii bunda biraz da Emine'ye duyduğum merak vardı. Attığı o çığlıktan sonra ne hâlde olduğunu merak ediyordum.

Herif çoktan kaçmıştı.

Holün elektriğini yaktım. Emine basamakların hemen dibinde, yerde kıvrılmış bir şekilde duruyordu. "Nasılsın?" diye sordum.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Biraz belim acıyor... Ama çok korktum" diyebildi.

Kız haklıydı. Ona şefkatle sarılıp ayağa kalkmasına yardım ettim...

19

Saliha ikimizin de yalıya ahlaya puflaya dönmemize bir anlam verememişti. Şimdilik ondan gerçeği sakladım, ufak bir araba kazası geçirdik, bir araba arkadan çarptı, dedim. Saliha her zamanki edepli havası içinde söylendi, Küçük Bey, neden arabayı Mehmet değil de siz kullanıyorsunuz, diye biraz homurdandı. Yine de hemen koşarak benim dizim için buz getirmiş, Emine'yi de salondaki kanepenin üzerine yatırarak, kızın itirazlarına rağmen pomatla belini ovmaya başlamıştı.

Saliha'nın Emine'ye yaklaşımı hoşuma gidiyordu. Buz kompresi acımı hafifletirken göz ucuyla onları seyrediyordum. Emine önce itiraz etmişti ama görüyordum ki şimdi emektar yardımcımın mahir ellerinin altında keyiflenip onunla sohbete başlamıştı. Önümdeki tablodan ben de keyif almaya başlamıştım. Onlara yakındım, Saliha varlığıma aldırmadan bir uzman gibi kanepeye yatırdığı sevgilimi iyice soymuş, pantolonunu kuyruk sokumuna kadar indirmiş, sırtını da sutyeninin kopçasını açarak iyice meydana çıkarmıştı. Emine'nin pembe külotunu, sutyeninin kanepeden sarkan parçasını ve sırtı ovulurken ritmik hareketlerle her tazyikte ezilen memelerinin yandan iniş kalkışlarını seyrediyordum.

İçimden gülümsemek geldi her şeye rağmen. Bu kıza her geçen gün biraz daha bağlanıyordum, artık günlük yaşantıma girmişti ve bundan sonra ne olacağım da kestiremiyordum ama Saliha'yla anlaşmalarından memnundum. Saliha her insandan hoşlanmazdı ama daha şimdiden Emine'ye yalının müstakbel hanımefendisi gibi yaklaşması nedense beni mutlu ediyordu. Dayanamadım, seslendim. "Kıskanacağım ha! Kimse benle meşgul olmuyor. Burada canı yanan biri var."

İkisi de bana bakıp gülümsediler.

O geceyi sakin geçirdik. Odamıza çekildiğimizde, Emine evinden bir bavula yükleyip getirdiği elbiseleri arasından seçtiği bir geceliği sırtına geçirerek hemen yatağa girdi. Yaşadığı heyecanlar zaten onu çok yorgun düşürmüştü. Bana sıkı sıkı sarıldı, üç beş dakika sonra da gözleri kapanıp derin bir uykuya daldı. Benimse sinirlerim çok gerilmişti ve uyuyamıyordum. Buz uygulaması dizimdeki acıyı oldukça almıştı ama kafam cevap bekleyen sorularla doluydu.

Bir kardeşim olduğunu kabullenemiyordum bir türlü. Bunca zaman sonra babamın bir oğlu daha olduğunu öğrenmek beni cidden çok sarsmıştı. Yerimde kim olursa olsun, bu sürpriz gelişmeyi kabullenmekte zorlanırdı herhâlde. Bütün bunlara rağmen vicdanımda beni rahatsız eden bir acıma duygusunun da filizlendiğini inkâr edemezdim. Tahir açısından cidden çok zor bir durum olmalıydı. Acaba o bu gerçeği ne zaman öğrenmişti? Düşündükçe içimdeki vicdan azabının arttığını hissetmeye başlamıştım. Bu işin gerçek sorumlusu kuşkusuz, şimdiye kadar hiç toz konduramadığım, ideal bir baba, mükemmel bir hami, eşsiz bir insan gördüğüm kişiydi. Senelerdir en yakın arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm Tahir, şimdi kardeşim çıkmıştı. Acaba onun yerinde ben olsaydım, nasıl bir tepki gösterirdim, diye düşünmeye başladım. Kim bilir bu nefret içine ne zaman çökmüştü? Kaç yıl şirketinde çalıştığı adamın babası olduğunu bilerek, ondan bir oğul olarak uzak yaşaması, hâliyle beni kıskanması doğal değil miydi?

Bilmediğim bir husus da babamla Tahir arasındaki ilişkiydi. Acaba ona da öz evladı gibi davranmış mıydı? Maddi olarak ona bazı şeyler sağlamış olsa bile Tahir'in ihtiyaç duyduğu yakınlığı veremediği kesindi. En azından öyle olsa, annemin ölümünden sonra bana daha rahat açılabilir, gençliğinde yaptığı bir hatayı anlayış göstereceğimi umarak bana anlatabilir ve ölümünden sonra iki kardeşin birbirlerine girmelerini engelleyebilirdi. Neden bunu yapmamıştı acaba? Tanıdığım babam bu derece vicdansız biri olamazdı. Bunun cevabını bana ancak Dilara Hanım verebilirdi.

https://ukalalifilozofi2019.wordpress.com/

Kollarımın arasında uyuyan Emine'ye baktım.

Hayat gerçekten çok tuhaftı: Tahir'in akli dengemi bozmak için bulup ayarladığı bir mankene âşık olmam nasıl açıklanabilirdi? Onu gerçekten seviyordum. Eğilip alnına bir öpücük kondurdum, Emine duymadı bile, derin bir uykuya dalmıştı...

***

Dünkü gök gürültülü, şimşekli, sağanaklı havadan sonra, pırıl pırıl bir güne gözümüzü açmıştık. Sabahleyin erkenden yola çıkmıştık. Arabayı Sarıyer çarşısının içindeki bir manavın önüne yanaştırınca Emine hemen arabadan atlamış, tezgâhtaki şeftalileri düzenleyen iri kıyım, kaytan bıyıklı adama yaklaşarak, "Affedersiniz, ben birinin adresini sormak istiyorum" demişti.

Manav baştan aşağı sevgilimi süzerek sırıttı. "Kimin evini öğrenmek istiyorsun, abla?" dedi. Herifin bakışlarındaki ifadeye gıcık olmuştum ama kendimi tuttum.

"Arap Behice'nin" dedi Emine. "Burada herkes onu tanırmış"

"Ha..." dedi adam. "Şu falcı Behice... Fal baktırmak için arıyorsan boşuna zahmet etme bacım. O işi bıraktı artık, yıllardır fal bakmıyor."

Emine, "Hayır" diye kekeledi. "Ben başka bir iş için arıyorum kendisini."

Manav inanmamış gibi güldü: "Nasıl istersen. Ben sana evini tarif edeyim. Buraya yakındır, ama benden sana tavsiye, biraz ters bir kadındır, hafif kafadan çatlaktır yani. Faldan söz açarsan seni hemen kapı dışarı edebilir."

Arabanın içinden Emine'nin ne dediğini işitemedim, fakat manav el kol hareketleriyle kadının evini tarife başlamıştı bile.

Sevgilim arabaya döndüğünde "Umarım bir sorun yaşamayız, çünkü kadın biraz ters biriymiş" diye söylendi.

"Duydum. Sen gerisini bana bırak. İdare ederim."

Öyle söyledim ama henüz ne diyeceğimi, konuya nasıl gireceğimi bilemiyordum. Her şeyden önce Dilara Hanım'ın adresini öğrenmek için kadını ikna etmemiz lâzımdı. Gerçekten de kadının evi pek uzak değildi. Tam eve yaklaştığımız sırada Emine birden "Dur bir dakika" dedi.

Ayağım frene giderken, "Ne var, sevgilim?" diye sordum.

"Bir şeyi hiç hesaba katmadık."

"Neyi?"

"Bu Arap veya Falcı Bellice denen kadın, Dilara Hanım'a bakıyor, değil mi?"

"Evet, öyleymiş. Kadın felç geçirmiş, bakımını da bu kadın üstlenmiş. Dün gece konuştuğumuz kuruyemişçi öyle söyledi."

"Herhâlde kadının ücretini de Tahir ödüyordur, değil mi? Yani kadın aslında Tahir'e hizmet ediyor. Niye bize o evin adresini versin ki? Muhtemelen bizi atlatır ve arkasından aradığımızı Tahir'e bildirir. Bence bu akıllı bir yol değil."

Emine'nin söylediği doğru gibi gelmişti bana. "Peki, ne yapacağız şimdi?" diye homurdandım. Düşünmeye başladı. "Dilara Hanım felçli ise bakıcısının her gün evine gitmesi gerekmez mi? Kadına

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

bakım gerekiyordur herhâlde. Biz de bu evin önünde bekleriz. Nasıl olsa kadın bizi tanımıyor, evden çıkınca biz de kadının peşine takılırız. Takip eder, gittiği evi buluruz."

Bu da mantıklıydı. "Ama biz de Behice denen kadını tanımıyoruz" dedim.

"Yapma, Cem" diye söylendi. "Evini bulduk. Üstelik kadına Arap Behice dediklerine göre fazla esmer tenli olnıası gerekmez mi? Bence o sorun değil, yeter ki, kadın henüz evden çıkmamış olsun."

Biraz da çaresizdik. Kontağı kapattım, arkama yaslandım. Galiba en iyisi Emine'nin tavsiyesine uymaktı. Kolumdaki saate bir göz attım, on buçuğu beş geçiyordu.

Endişelenir gibi oldum, galiba geç kalmıştık; çalışan kadın bu saate kadar evde kalmazdı, çoktan çıkmış olmalıydı.

"Sanırım geç kaldık, daha erken gelmeliydik" diye söylendim.

Emine tam, "Haklısın" derken birden koluma yapıştı yine. "Şuraya bak, bu Behice olmalı" diye beni çekiştirmeye başladı. Hemen gecekonduya benzeyen evin kapısına odaklandı gözlerim. Kapıda zayıf, kara kuru, cildi cidden çok esmer bir kadın belirmişti. Muhafazakâr bir giyimi vardı, sırtında ince ama oldukça uzun bir pardösü ve başında da örtü vardı. Daha görür görmez ikimiz de aradığımız kadının o olduğuna inanmıştık. Hiç etrafına bakınmadan çarşının yolunu tutmuştu.

Arabayı çalıştırıp peşine takıldık. İster istemez arabayı ağır sürüyordum, kadına fazla yaklaşmak istemiyordum. Emine benden fazla heyecanlanmıştı. Gözlerini önümüzde yürüyen kadından ayırmıyordu. Hiç ummadığımız bir anda trafik problemiyle karşılaştık: Kadın doğru ana caddeye doğru ilerliyordu ama gittiği yöne bizim arabayla girmemiz yasaktı. Trafik işaretleri sağa sapmamız gerektiğini söylüyordu. Bir an durakladım. O yöne saparsam kesin kadını kaybedecektik. Fazla düşünmedim, kuralları ihlâl ederek kadının peşinden sürdüm arabayı. Tabii, oldukça sakıncalıydı zira gidiş istikametimiz, karşı yönden gelen arabalara açıktı. Bir kaza olmasın diye iyice yavaşladım. Yanımızdan geçen birkaç sürücü yanlış yola girdiğimizi işaret ederek bizi uyardılar. Anlamazlığa vurdum. Hatta bir iki yaya da bana kaldırımdan seslendiler. Onlara da buranın yabancısıyım gibi işaretler yaptım. Allah'tan artık etrafta trafik polisleri olmuyordu. Yakalansak bile cezaya razıydım; Arap Behice'yi kaybetmek istemiyordum.

Sonunda kazasız belasız caddeye vardık. Kadın, Kavaklar'a giden yol üstünde durup vasıta beklemeye başladı. Emine kendini tutamayarak, "Nereye gidecek bu kadın?" diye mırıldandı. Hiçbir fikrim yoktu. O durunca, biz de biraz ileriye gidip beklemeye başlamıştık.

Beklememiz uzun sürmedi. Arap Behice gelen bir minibüse binmişti. Biz de aracın peşine takıldık. Önce kadının Rumeli Kavağı'na gideceğini sanmıştım ama kısa bir yolculuktan sonra Yeni Mahalle denilen yerde indi. Doğrusu, doğma büyüme İstanbul çocuğu olmama rağmen Yeni Mahalle'yi pek bilmezdim. Burada hiç tanıdığım da yoktu. Yeni Mahalle benim için Kavaklara giderken sadece önünden geçtiğim bir semtti. Kadın minibüsten inince hızlı adımlarla hafif yokuşu olan bir sokağa dalmıştı. Çaresiz, Jaguar'ı peşinden sürdüm. Hâlâ fazla yaklaşmıyordum.

Kadın nihayet eski, ahşap bir evin önünde durdu. İki katlı, ahşap bina dökülüyordu. Evin en azından yüz senelik olduğuna iddiaya girebilirdim, belki de Osmanlı'dan kalmaydı ve mumla aransa şehirde artık bu tür ahşap yapı bulmak zordu. Ufak bir bahçesi de vardı ve yarı yıkık bahçe duvarından sokağa taşan bir incir ağacının dalları sarkıyordu. İçim bir an yine nefretle kabardı; babamın ve benim kanımı taşıyan bir evladın annesini böyle bir yerde barındırmasına benim vicdanım razı olamazdı...

Arap Behice çantasından çıkardığı eski ve kocaman bir anahtarla kapıyı açıp içeri girmişti. Artık hiç kuşkumuz kalmamıştı, bu sıradan bir misafirlik ziyareti olamazdı. Arabanın içinde on dakika kadar

https://ukalafiloz0r2019.wordpress.com/

bekledik. Sinirlerim alabildiğine gerilmişti. İçimden lânetler okuyordum; doğrusu bu yüzleşme hiç de kolay olmayacaktı benim için. Her şeye rağmen Dilara Hanım'ın bana nasıl davranacağını kestiremiyordum. Az sonra içeride babamın günahlarının muhasebesi görülecekti. Kadının oğluyla arasının açık olduğu kesindi ama ben onun hamile kaldığı adamın nesebi sahih sayılan oğluydum. Sorun sadece Tahir'in varlığı değildi; kanaatimce asıl mesele araya giren otuz yıllık zamanın kadının ruh dünyasında yarattığı yıkımdı. Bilemezdim, belki de babama karşı büyük bir nefret içindeydi, gençliğinde müştereken yaptıkları bir hata onu şimdi dünyaya küskün ve hayattan kopmuş bir insan hâline getirmiş olabilirdi. Nasıl bir kadınla karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kabataslak yaptığım bir hesapla altmış beş yaşlarında olmalıydı, hayattan kopması için hiç de fazla ileri bir yaş sayılmazdı fakat anladığım kadarıyla terk edilmiş, felçli bir kadındı ve hâliyle aksi ve huzursuz biriyle karşılaşacaktım.

Derin bir nefes aldım.

Bu yüzleşme hiç hoşuma gitmiyordu ama başka çarem de yoktu, babanım ve şayet doğruysa kardeşimin hakkındaki gerçekleri öğrenebileceğim tek insandı. Çok gerilmiştim. Emine yine elimi tutunca, bakışlarımı ona çevirdim. Kız, "Çok sinirlisin, istersen bu görüşmeyi yapma. Bu denli yıpranmanı istemiyorum. Yanlış bir şey yapmandan korkuyorum. İnan bana, o fotoğrafı sana söylediğim ve gösterdiğim için şimdi pişmanım."

"Üzülme" diye fısıldadım. "Sen doğru olanı yaptın." O an ne hâlde olduğumu bilmiyordum ama Emine'nin yüzündeki ifade pek çok şeyi anlatıyordu. Arabadan indim, Emine de hemen peşimden fırladı. "İstersen sen arabada bekle" dedim. Olumsuzca başını salladı. "Olmaz, seni yalnız bırakamam."

Neredeyse virane sayılacak eski evin yıpranmış sokak kapısında kocaman demir bir tokmak vardı. Tokmağı tutup iki defa vurdum. Ses sokakta yankılar yarattı. Nefesimi tutarak kapının açılmasını bekledim. Yanımda sessizce bekleyen Emine'nin yüzü bembeyazdı. Önce hiçbir hareket olmadı. Bekleme dakikalarımız bana asırlar gibi gelmişti.

Ağır tokmağı iki kere daha vurdum kapıya. Neden sonra yaklaşan ayak sesleri duyduk. Emine'yle bakıştık tekrar. Kalbim duracak gibiydi.

Nihayet kapı aralandı ve Arap Behice'nin yüzü göründü. Karşısında hiç tanımadığı iki genci görmek şaşırtmıştı kadını. Kaba bir ifadeyle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Dilara Hanım'la görüşmek istiyoruz" dedim.

Baştan aşağı bizi süzdü: "Yine belediyeden mi geldiniz? Daha önce gelen arkadaşlarınıza da söyledim ya, Dilara Hanım'ın avukat oğlu size müracaat edecek. Bu ne acele yahu! Hiç izan yok mu sizde? Hasta kadını neden rahatsız ediyorsunuz?"

Bizi belediyeden gelen memurlar sanmıştı. Doğrusu, ikimizde de belediye memuru hâli yoktu, hele az ilerde duran Jaguar'ı fark ederse iyice kuşkulanabilirdi. Mümkün olduğunca kadının ilk şaşkınlığından istifade etmek zorundaydım. "Biz farklı servisten geliyoruz" dedim. "Tahsilât servisinden... Dilara Hanım'ın ifadesini almak zorundayız. Karşı koymaya kalkışırsanız az sonra polisle geliriz."

Arap Behice'nin cahil bir kadın olduğu belliydi, nitekim blöfümü hemen yuttu. "Allah Allah" diye homurdandı. "Polise ne gerek var, oğlu bugün yarın size uğrar."

Sesimi yükselttim: "Hanım, işimizi zorlaştırma. Devlet memuruna karşı mı geliyorsun?"

Kadın hemen sinmişti. "Tamam, tamam" diye homurdandı. "Kendisi yukarıda, gelin görün bakalım, kaçacak hâli yok ya..."

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

Derin bir nefes aldım. Soğukkanlılığıma kendim de şaşıyordum. Kadın biraz uyanık olsa bizden rahatlıkla şüphelenirdi. Elimizde en ufak bir evrak ya da çanta yoktu ama belediyeden gelen memurlar olduğumuza inanmıştı. Yine de biz ayrılır ayrılmaz durumu Tahir'e bildireceğinden emindim...

Eve girdik...

Dilara Hanım'ı karşımda görünce ne hissedeceğimi bilmiyordum. Husumet mi, öfke mi, antipati mi yoksa nefret mi? Ama bunların hiçbirini duymadım, sadece şaşırdım. Karşımda altmış beş değil, belki seksen beş yaşında gösteren çökmüş bir ihtiyar vardı. Bir süre irkilerek bakışlarımı üzerimden alamadım. Sağ tarafında felç olduğu çok belliydi.

Eski püskü bir kerevetin üzerinde oturuyordu. Saçları bembeyaz olmuştu. Sırtında basma bir entari vardı. Felçli olmayan sol ayağına bir terlik giymişti, sanırım sağ ayağında terlik tutamadığından öteki terliği yere serili eski muşambanın üzerinde duruyordu. Felçli sağ kolunu hareket ettiremediğinden bedenine yaslamıştı. Sol elinde ise yarıya kadar içilmiş bir çay bardağı tutuyordu.

İçeriye alındığımız oda yokluk ve sefaleti gösteriyordu. Gözlerim etrafta bir dolaştı, hayretten donakaldım. Kumaşı sökülmüş, içinden dolgu malzemesi görünen, eski püskü bir koltuk, iki iskemle ve üzerine gazete kâğıtları yayılmış ufak bir masa ile kadının oturduğu kerevet odanın bütün eşyasını teşkil ediyordu. Bir iki adım attım. Kadının gözlerinin feri kaçmıştı ama yüzünde felç yoktu. Biz odaya girince hayretle yüzümüze baktı. Onun için hiç beklenmeyen iki ziyaretçi olduğumuz çok açık belli oluyordu.

"Bunlar belediyeden gelmiş memurlar. Sana soru soracaklarmış" dedi Arap Behice.

Kadın gözlerini kısarak bize baktı. Sonra hiç ummadığım bir şey oldu. Kadıncağız yerinde doğrulmaya çalıştı ama beceremedi. Bakışları Emine'den çok bana çevrilmişti. Sanki hafızasını zorlar gibi beni süzüyordu. Nihayet titrek dudakları aralandı ve yüzünde acı bir tebessüm oluştu.

"İlk karşılaşmamızın böyle olmasını hiç istemezdim, Cem Bey" dedi.

Bir an donup kaldım. Ne söyleyeceğimi şaşırmıştım. Kekeledim: "Beni tanıyor musunuz?"

"Nasıl tanımam? Siz oğlum Tahir'in arkadaşı değil misiniz?"

Refleks olarak başımı salladım.

"Hoş geldiniz... Sizi daha farklı bir mekânda karşılamak isterdim ama..." Sözlerini keserek tam gözlerimin içine bakmaya başladı sonra. Çehresindeki ifade devamlı değişiyordu ya da bana öyle gelmişti. "Oturmaz mısınız?" dedi. "Tabii, tenezzül ederseniz... Bu virane sizin için uygun bir yer sayılmaz."

Arap Behice arkamda kaldığı için onu göremiyordum ama yan gözle Emine'ye kaçamak bir nazar attım. Kız büyük bir şaşkınlığa düşmüş hâlde kadını inceliyordu. Pangaltı'daki evin duvarında asılı fotoğrafta gördüğü kadından daha yaşlı biriyle karşılaşmayı düşünmüş olsa da, bu derece çökmüş biriyle yüz yüze geleceğini herhâlde hayal bile etmemiş olmalıydı.

Aklım karma karışık olmuştu. Bir an kararsızlık içinde bocaladım. Buraya çok farklı bir amaçla gelmiştim. Ama yaşanan dram tüylerimi diken diken etmişti. Gördüklerimi bir türlü içime sindiremiyordum. Artık kardeşim olduğuna inandığım Tahir'in özbeöz annesini böyle sefalet içinde yaşatmasını havsalam almıyordu.

Konuya nasıl ve nereden gireceğime karar veremiyordum. Zaten hasta ve tamamen çökmüş bir kadını geçmişin utanç verici hatıralarına götürmenin ne yararı olabilirdi, şayet bir yüzleşme yapmam

https://ukalafilozofi2019.wordpress.com/

gerekiyorsa bu mutlaka Tahir olmalıydı. Hatta bir an keşke buraya gelip bu manzaraya şahit olmasaydım, diye geçirdim içimden.

İskemlelerden birini çekerek karşısına oturdum. Emine de hemen yanımdaki iskemleye oturmuştu. Sırf biraz zaman kazanmak ve durumu idare etmek için, "Nasılsınız, efendim?" diye sordum. O an aklıma başka bir şey gelmemişti.

Yüzündeki o acı tebessüm kaybolmamıştı Dilara Hanım'ın. Bakışlarını çevirip bir süre de Emine'ye baktı. Kısık ve yumuşak bir sesle sordu. "Yanınızdaki bu güzel ve genç hanım eşiniz mi?"

Bir an durakladım. "Hayır" diye fısıldadım. "Ama onu seviyorum." O an neden böyle konuştuğumu, kadına neden duygularımı açıkladığımı bilmiyordum. Hasta kadın anlayışla başını salladı. "Çok güzel bir genç... Umarım evlenip mutlu olursunuz ve sonsuza kadar bu mutluluğunuz devam eder" dedi. Bu temenni karşısında ben de gülümsemeye çalıştım.

"Size Cem diye hitap edebilir miyim? Ne de olsa oğlumla yaşıt sayılırsınız..."

"Tabii..."

"Bu umulmadık ziyaret benim için çok heyecan verici oldu. İtiraf edeyim ki geleceğinizi hiç tahmin edemezdim. Evet, felçliyim ama zihnî melekelerimde bir teşevvüş yok. Ziyaret sebebinizi tahmin edebiliyorum." Kadının konuşma tarzı, seçtiği kelimeler, ifade yeteneği beni biraz şaşırtmıştı. Galiba tahsilli, mürekkep yalamış, muhtemelen meslek sahibi bir kadındı. En tuhafı ise gelişimin sebebi hakkındaki tahminiydi.

Sustum. Kırış kırış olmuş yüzüne, feri kaçmış gözlerine baktım. Sanırım kendimi zorlamaya gerek hiç yoktu. Yanılmıyorsam öğrenmek istediğim konuya kendisi girecekti. Yüzündeki o hüzünlü tebessüm hiç eksik olmuyordu. "Evet" diye devam etti. "Gerçekten sizinle bu şartlar altında karşılaşmak istemezdim. En azından bu ziyareti Tahir'in annesini merak ettiğinizden yapmadığınızı tahmin edebiliyorum. Zira siz onun annesinin yıllar önce vefat ettiğini sanıyordunuz, Tahir'in size söylediği buydu."

Hafifçe irkildim. Boğazım kurumuştu. Yine de kadının söylediğini onaylamak istercesine başımı sallamak zorunda kaldım. Dilara Hanım hüzünlü çehresiyle devam etti:

"Benim için bunu anlamak zor olmadı. Bir anlamda kaçınılmaz sonuçtu bu, hiçbir yalan sonsuza kadar sürüp girmez. Er veya geç gerçekler ortaya çıkar. Nitekim de öyle oldu. Otuz küsur yıl saklanan bir gerçeği öğrendiniz nihayet ve bunun sıhhat derecesini anlamak için en yetkili kişi olan beni buldunuz. Şu anda neler hissettiğinizi tahmin edebiliyorum. Ömrümün sonuna geldiğimi hissediyorum, belki inanmayacaksınız ama ölmeden önce sizinle yüzleşmek son zamanlarda en fazla istediğim şeydi. Şayet beni lütfedip dinlerseniz öğrenmek istediğiniz gerçekleri size bütün açıklığıyla anlatabilirim"

Bir kere daha yerimde huzursuzca kıpırdandım. Başımı çevirip Emine'ye baktım. O da en az benimki kadar heyecanla, yaşlı ve felçli kadının ağzının içine bakıyordu. Eminim, aramızda tatsız, sert, hatta kırıcı bir tartışma cereyan edeceğini düşünmüştü; oysa Dilara Hanım hiç beklemediğimiz bir rahatlık içinde ve ancak tahsilli insanlara has bir konuşma üslûbuyla bizi etkiliyordu. Bu defa bir de başımı geriye çevirip Arap Behice'nin ne yaptığını görmek istedim. Bakıcı kadını aldatmış, yalan bir kimlik vererek eve girmiştik. Bize kızgın olacağını düşünüyordum, hâliyle gerginlikten odadaki bazı detayları gözden kaçırmıştım. Yeni farkına varıyordum, Behice arkamızda kalan eski masanın önüne oturmuş fasulye ayıklıyordu. Sureta bizi dinlemiyor havalarındaydı ama onun biz gider gitmez her şeyi Tahir'e nakledeceğinden emindim.

https://ukalafilozofi2019.wordpress.com/

Dilara Hanım tedirginliğimi ve bakıcısına dikkat ettiğimi sezinleyince yine gülümsedi: "Behice için endişelenmeyin. O yirmi beş senedir sadık dostumdur. Bugünkü varlığımı, bu hasta hâlimde başımı sokacak bir yer bulmamı bile onun sevgisine medyunum. O olmasaydı sokaklarda kalırdım. Bu eski ev onundur. Durumuma acıdı ve bana bu evi açtı. Zaten sır ortağımdır. Ona rahatlıkla güvenebilirsiniz."

Şaşkınlığım gittikçe artıyordu. Tahir'in bu denli merhametsiz oluşuna akıl sır erdiremiyordum Ne olursa olsun, insan, annesine bu kadar vicdansız davranamazdı.

"Sizi dinliyorum" diyebildim.

Dilara Hanım'ı ilk defa bir durgunluk aldı. Solgun bakışlı gözlerini geçmişin engin derinliğine dalmış gibi bir süre kırpıştırmadan sabitleştirdi. Ya hatıralarının acısı içinde boğuşuyor ya da söze nereden başlayacağını düşünüyordu; emin olamadım. O an yapacağım tek şey; sessiz kalmak, kadının konuşmaya başlamasını beklemekti.

"Bundan tam otuz yedi yıl önce Ahmet'le, yani babanız Ahmet Baransel'e tanıştım" diye lafa girdi. Ses tonunda belirgin bir titreme oluşmuştu. Anlatacaklarının ağırlığı altında ezildiğini hissediyordum. Yapacağım bir şey yoktu, itiraf edeyim ki, bu hasta kadına acımaya başlamıştım, hatta bir an içimden gerçeklerin kelimelere dökülmesine gerek yok, diye geçirdim. Benim için hakikat ortaya çıkmıştı. Bundan sonra anlatacakları sadece ikimizin de ruhunda derin yaralar açacaktı.

Ama o devam etti: "O tarihlerde fakülteden yeni mezun olmuş, gencecik bir kimyagerdim. Genç, güzel, neşeli ve hareketli bir kızdım. Çevremde yakışıklı bir yığın genç hayatlarını benimle birleştirmek için dolaşıp duruyorlardı. Hemen hemen her hafta bir izdivaç teklifi alıyordum ama hiçbirine yüz vermiyor, önce istikbalimi garanti altına almak, kendi ayaklarım üzerinde yükselmek istiyordum. Fakir bir ailenin kızıydım, babamı daha lisedeyken kaybetmiştim ve bakmak zorunda olduğum bir annem vardı."

Bu ilk bilgilere hiç şaşırmadım. Dilara Hanım'ın tahsilli bir kadın olduğunu zaten ilk bakışta anlamıştım. Konuşmasındaki ahenk, seçtiği kelimeler, ses tonundaki vurgulamalar her şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Sessizce dinlemeye devam ettim.

"Şansım yaver gitmiş, mezun olur olmaz bir ilaç firmasında hemen kimyager olarak iş bulmuştum. Zaten Ahmet'le tanışmam da o vesileyle oldu. Babanız o tarihlerde işini hızla büyütmeye çalışan bir iş adamıydı ve çalıştığım firmayı satın almaya gelmişti. Patronum bu satış işini gerçekleştirmek için yaptığı görüşmelere, maiyetinde çalışan bazı kimyagerlerini de teknik konularda izahat vermek için çağırmıştı."

Yaşlı kadın derin bir nefes aldı. Odadaki mevcudiyetimize rağmen bizleri unutmuş gibi mazisinin derinliklerinde dolaştığını ben de sanırım Emine de hissetmiştik o an. Yüzümüze bakmadan konuşuyordu.

"Ahmet, cidden çok yakışıklı bir gençti. Daha onu ilk gördüğüm anda ruhumda bir şeylerin değiştiğini, toplantıda kalbimin güm güm atmaya başladığını hissetmiştim. Daha önce böyle bir heyecanı hiç yaşamamıştım. Ne yazık ki, babanızın parmağında bir evlilik alyansı vardı. O günü hiç unutamam, parmağında yüzüğü görmem, kalbimde derin bir yara açmış, saçma sapan hayallere kapıldığımı düşünmüştüm. Toplantılarımız on gün kadar devam etti. Fakat bir şey oldukça dikkatimi çekmişti: Ahmet her toplantıda özellikle benimle ilgileniyor, iş kisvesi altında da olsa şahsi fikirlerimi almak istiyordu. Hatta bu durum patronumun bile dikkatini çekmiş, satışı temin için beni ön safta kullanmaya başlamış, hatta bir ara şaka yollu, kız, bu adam galiba sana âşık oldu, demişti. Utancımdan kıpkırmızı kesildiğimi bugün bile iyi hatırlarım."

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

"Sonra?" diye fısıldadım.

"O sıralarda bir gün Ahmet çalıştığım şirkete telefon etti ve beni yemeğe davet etti. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Yemeğe çağırışının işle ilgili olmadığına adım gibi emindim, belki de yapılacak en doğru davranış davetini geri çevirmekti. Ne var ki, o tarihlerde hem çok genç hem de çok tecrübesizdim. İrademe hükmetmeyi beceremedim, bütün benliğimle o yemeğe gitmek istiyordum. Aslında o yemeğe gidişim hayatımın en büyük hatası oldu."

Dikkatle gözlerinin içine baktım yine. O an beni görmediğine emindim. Geçmişine o kadar dalmıştı ki, hâlden fersah fersah uzaktaydı.

"O gece ona çılgın gibi âşık olduğumu anladım..." diye fısıldadı Dilara Hanım. Geçmiş bir aşk hikâyesinin teferruatı, bu maceranın bir kahramanı babam olsa da beni fazla ırgalamıyordu artık. Ben sadece o iki kelimelik itirafın yaşlı kadının ağzından dökülmesini, babandan Tahir'e gebe kaldım, cümlesini söylemesini bekliyordum. Kuşkusuz farkındaydım; şu an yaşanmış bir aile dramının tam ortasındaydım ve fazlasını duymak istemesem de sonuçta bu dramın aktörlerinden biri de bendim. Uzun uzun bu aşk macerasını, yılların yok ettiği bir sevginin hatıralarını dinlemek beni gerçekten rahatsız ediyordu ama çaresizdim.

O kısa duraklamasından istifade ederek hemen devreye girdim. "Dilara Hanım sizi eski hatıralarınızı yaşatmak zorunda kaldığım için beni bağışlayın ama babam, oğlu Tahir'e neden bu kadar ilgisiz kaldı? Neden onun da geleceğini düşünmedi?" diye sordum.

Bir süre düşündü, yine gözleri daldı, sonra ağır ağır, "İyi bir soru" dedi. "Ama sonuçta Ahmet haklı çıktı, iki oğlumun hangisinin hayırlı bir evlat çıkacağını o en başından tahmin etti.

Acaba cümleyi yanlış mı anladım, diye bir an durakladım. Kadın iki oğlum demişti, yoksa Cengiz de babamın çocuğu muydu? Damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim. Korkarak yaşlı kadına baktım: "İki oğlum dediniz, yoksa babamdan olma bir çocuğunuz daha mı var?"

Şaşırma sırası Dilara Hanım'a gelmişti. Yaşlı kadının gözlerinin irileştiğini görüyordum. Tuhaf tuhaf yüzüme bakıyordu şimdi. Öylesine hayret içindeydi ki, sanki dişleri kenetlenmişti. Güçlükle, "Sizi buraya Saliha denen kadın göndermedi mi?" diye kekeledi.

Ben de aynı şaşkınlık içinde, "Hayır" dedim.

Odada boğucu bir sessizlik oldu. Aynı anda yaşlı kadının yanaklarına gözlerinden iki damla yaş süzülüverdi. "Öyleyse gerçeği öğrenmenin zamanı geldi, evladım" dedi. "Benim Ahmet'ten olan ilk çocuğum şendin. Sen benim ilk göz ağrımsın..."

"Ne!" diye bağırabildim sadece... Her an bayılabilirdim...

Neler saçmalıyordu bu kadın? Aklını mı oynatmıştı? O nasıl benim annem olabilirdi? Konuşmasına bakarak akli melekelerinin yerinde olduğunu sanmıştım ama yanıldığımı asıl şimdi anlıyordum. Hayatımda hiç bu kadar saçma bir iddia duymamıştım. Söylediği çok komik olduğu kadar iğrençti de. Tiksinerek yüzüne baktım...

Yoksa içine düştüğü bu sefil hayattan kurtulmak için beni istismara mı kalkışıyordu? Benden zengin ve varlıklı kimi bulabilirdi? Gerçek oğlu ona sırt çevirmiş, sokağa atmıştı. Sesim sertleşti, öfkeyle homurdandım: "Siz çıldırmışsınız... Ne dediğinizin farkında değilsiniz. Bu çok adi bir oyun. Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Ben nasıl sizin oğlunuz olabilirim?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Dilara Hanım başını önüne eğdi. Utanmış gibi çehresi renkten renge giriyordu. "Çok üzgünüm" diye fısıldadı: "Bu gerçekleri öğrendikten sonra ziyaretime geldiğinizi düşünmüştüm. Aksi hâlde asla aramızdaki kan bağını size söylemezdim. Sonsuza kadar susacağıma dair Ahmet'e söz vermiştim. Ama olmadı... Karşımda ilk oğlumu görünce heyecandan boş bulundum, bir an her şeyi öğrenerek yanıma geldiğini düşünmek gafletine kapıldım."

"Yalan!" diye kükredim. "Sen de oğlun Tahir gibi üçkâğıtçının tekisin."

Feri kaçmış gözleriyle dik dik yüzüme baktı. "Eğer hareket imkânım olsaydı, ayağa fırlar, yaşına bakmaz, yüzüne bir tokat atardım! Ve bu, annenden otuz yaşında yediğin ilk tokat olurdu ama ne yazık ki bu imkâna sahip değilim!"

Küçümseyerek yüzüne bakmaya devam ettim: "Belli ki burada olman, kimsesizliğe itilmen de Tahir'in bir oyunu olmalı. Ana-oğul beni soymaya çalışıyorsunuz, değil mi?"

Soruma cevap arkamda fasulye ayıklayan Arap Behice'den gelince birden irkildim: "Hey, delikanlı! Haddini aştın... Ağzından çıkan kelimeleri kulağın duysun. Sen ne hadle bu yaşlı ve muhterem kadına hakaret edebilirsin? Burası benim evim ve bu hakaretlere katlanmak zorunda değiliz. Hemen defolup gidin buradan!"

"Ben de öyle yapacağım zaten. Bağlasanız burada durmam." Yanımda oturan Emine'nin kolundan yakalayıp onu ayağa kaldırdım. Ama o an hiç ummadığım bir şey daha oldu ve Emine birden direndi. "Dur, acele etme, Cem" diye mırıldandı. "Zaten olan oldu... Dilara Hanım'a iddiasını ispatlama şansı vermeliyiz. Bu onun hakkı..."

"Saçmalama Emine! Ne hakkından bahsediyorsun? Bu bir tuzak... Oyun içinde oyun. Ama çok saçma bir oyun... Bu zırvaları nasıl dinleyebilirim!"

Yaşlı kadının ağzından tek bir cümle çıktı: "Ülker Hanım kısırdı."

Ülker annemin adıydı. Yine ürpererek felçli kadına baktım. "Fakat bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Tüp bebek suretiyle hamile kalmak o sıralarda pek gelişmemişti. Ahmet, karısını bir iki defa Avrupa'ya, bir kere de Amerika'ya götürmüştü. Ama bütün bu teşebbüsler faydasızdı ve ben o sıralar sana gebe kalmıştım, Cem" dedi.

Titredim. Bu duyduklarım gerçek olabilir miydi?

Kararsızlık yakama yapışmıştı. Bu defa Emine zorla beni kalktığım iskemleye oturttu. "Siz lütfen, devam edin" diye fısıldadı yaşlı kadına. Berbat bir ruh hâleti içindeydim. Duyduğum her kelime beynimde uğulduyordu. Mantığım devamlı isyan hâlindeydi, bu işittiklerime inanamazdım. Bunca yıllık ailem, değerlerim, bağlılıklarım paramparça olmuş gibiydi. Beynimde tarifsiz bir uğultu vardı. Her zaman büyük bir sevgi ve takdirle andığım annem Ülker'in yerini karşımda oturan bu hasta kadının almasını kabul edemezdim.

"Yanlış anlaşılmak istemem" diye fısıldadı Dilara Hanım. "Benim iki evladımdan da bir talebim yok. Olamaz da... Zira her ikinize de analık görevimi yaptığım söylenemez. Bu felâketin tek sorumlusu ben sayılırım. Son otuz yılımı hep bunu düşünerek geçirdim. Şimdi de yaptığım yanlışların ceremesini çekiyorum."

Aptallaşmıştım ve ne düşüneceğimi, nasıl davranacağımı kestiremiyordum. Hâlâ içimdeki yenemediğim öfke ile kadına bakıyordum. O ise gayet sakin bir şekilde devam etti. "Feveranını, inanmak istememeni anlayışla karşılıyorum. Otuz sene sonra hasta ve yaşlı bir kadın karşıma çıkıp, ben senin annenim, dese, ben de aynı reaksiyonu gösterirdim. Dediğim gibi, boş bulundum, buraya gerçekleri

https://ukalaflorzof2019.wordpress.com/

öğrenerek geldiğinizi sandım. Ama endişe duymana mahal yok. Cem... Senden en ufak bir talebim yok. Sadece kardeşine dikkat et. Tahir ne babana ne de bana benzemedi. O hayırsız bir evlat, içi nefret ve hırsla dolu, özellikle babanın ölümünden sonra iyice azıttı. Ahmet'in sağlığında bu kadar cüretkâr olamıyor, babasından çekiniyordu ama şimdi onu dizginleyecek kimse kalmadı. Ona çok dikkat et sana her türlü kötülüğü yapmaya kalkışabilir."

Donup kalmıştım âdeta. Nutkum tutulmuştu. Kendimi korkunç bir kâbusun tam ortasında hissediyordum. Akli melekelerim felç olmuştu. Doğru düzgün muhakeme yürütemiyordum. Bu gerçekten rastlanmayacak bir senaryoydu ve buna inanmak çok zordu. Neden sonra Emine'nin sesiyle irkildim.

"Bu iddialarınızı ispatlayacak hiç tanık yok mu?" diye sormuştu.

Yaşlı kadın bir süre sevgilime baktı. "Var, tabii" diye mırıldandı sonra. "Birincisi yalıda çalışan Saliha... Ahmet ona çok güvenirdi. Ama Saliha beni pek sevmezdi. Sebebini pek bilmiyorum. Belki de Ülker Hanım'a olan aşırı bağlılığındandı. Sır verip ser vermedi ve gerçeği kimseye söylemedi."

"Peki, başka bir tanık?"

"Cem'in doğumunu yapan Doçent Nazif Pınar... Ahmet'in canciğer arkadaşıydı. O durumu biliyordu. Beni özel kliniğe Ahmet'in resmî karısı olarak yatırdılar. Gerisini nasıl çözümlediler bilmiyorum, ama nüfusa Cem, Ülker Hanım'ın çocuğu olarak işlendi. Ona sorabilirsiniz, tabii hâlâ hayattaysa... "

Tamamen çözülmüştüm, hiçbir şey düşünemiyordum ama Emine benim yerime gereken soruları sormaya devam ediyordu: "Hâlâ anlamadığım bir nokta var. Ülker Hanım durumu çevresine nasıl açıkladı? Onun gibi sosyal hayatı hareketli bir kadının gebe olmadığı anlaşılmaz mı?"

Yaşlı kadın gülümsedi.

"Bu, meselenin, çözümü en kolay olan yanıydı. Ahmet onun altı ay kadar İsviçre'de yaşamasını sağladı. Para pek çok konuyu hallediyordu."

"Peki, Ahmet Bey karısına çocuğu nereden temin ettiğini söyledi? Anladığım kadarıyla bu bir evlat edinme değil, onun farklı bir prosedürü var."

"Doğru... Hâliyle benim varlığımı karısına açıklayamazdı. Ama kolay bir yalan buldu. Çocuğun aslında yanında çalışan işçilerinden birine ait olduğunu söyledi. Karısının doğum sırasında vefat ettiğini, adamın çok çaresiz kaldığını ve oğlunu seve seve onlara verebileceğini anlattı. Tabii, yasal bir sürü sıkıntılar olabilir, Ülker Hanım kocasına güvenmese olayı kurcalayabilirdi. Ama çocuğun kocasının ihanetinden doğan bir bebek olduğunu aklının köşesinden hiç geçirmedi, Ahmet'e inandı."

Emine de biraz hayretle yaşlı kadını süzüyordu. "Bütün yaşadığınız bu badirelerden sonra Tahir'e nasıl gebe kaldınız? Hiç akıllanmadınız mı?" diye sordu. Tanımadığı bir insana böyle bir sual yöneltmek nezaket ve saygı kurallarına pek uygun düşmüyordu ama ona müdahale etmedim, yaşlı kadının vereceği cevabı bekledim.

Dilara Hanım'ın yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. "İşte en akıllıca sorulmuş sual bu" diye mırıldandı. "Hayatının en büyük hatası bu oldu zaten. O sıralar Ahmet'e deli gibi âşıktım. Onsuz yaşayamayacağımı sanıyordum, öz evladımı elimden almasına rağmen ses çıkaramamıştım. Tek isteğim beni bırakmamasıydı. Her şeye rağmen o yıl çok mutluydum. O aylarda bana olan ilgisi de kaybolmamıştı. Aklıma çılgınca bir fikir gelmişti, ondan bir çocuk daha doğurursam artık kesinlikle beni

https://ukalafiloz0f2019.wordpress.com/

bırakamaz diye ham bir hayale kapılmıştım. Kısa bir süre sonra Tahir'e gebe kaldım. Ama bu her şeyin sonu oldu."

Tekrar lâfa karıştım. "Babam çocuğu kabullenmedi mi?" diye sordum.

"Hayır! Çocuğun kendisinden olduğunu biliyordu ama bana çok kızdı. Senin niyetin yuvamı yıkmak mı, diye üzerime yürüdü. Bana tehditler savurdu. Tahir'i de elimden almak, beni de sürüm sürüm süründürmekle korkuttu."

"Bu tehditleri yerine getirdi mi?" diye mırıldandım.

Yine, "Hayır" dedi. "Ama benden uzaklaştı. Hayatımdan çıktı... Buna rağmen görevlerini yerine getirmediğini söyleyemem. Önce bana Pangaltı'da eski bir apartman katı aldı."

Bu cümle üzerine kısa bir an Emine'yle bakıştık. Tabii, o hiçbir şeyin farkına varmadan devam etti. "Önceleri Tahir'e umursamaz gibi davranıyor, hiç arayıp sormuyordu. Ama ben Ahmet'i iyi tanırdım, her şeye rağmen babalık yanının ağır basacağına inanıyordum. Bir gün, daha Taner yaklaşık beş yaşlarındayken Pangaltı'daki eve aniden geldi. Karşılaşmaları oldukça acıklıydı. Gözleri doldu, Tahir'e uzun uzun sarılıp okşadı, öptü. Tahir evde bir erkeğe alışık olmadığından, o gittikten sonra, kimdi o amca, diye sordu. Zor durumda kalmıştım, uzaktan bir akrabamız, demek zorunda kaldım. Bir sene sonra kendi yalısına yakın bir yerde bize başka bir daire aldı. Zaten iki çocuğumun okul arkadaşlığı da böyle başladı."

"Sonra ne oldu? Tahir gerçeği ne zaman öğrendi?" diye sordum.

"Çok sonra... Seneler sonra... Babanızın ölümünden az evvel."

"Nasıl?"

"Onun eğitim masraflarını hep babası karşılıyordu. Ne de olsa, babaydı. Avukat çıkınca Tahir'i kendi şirketlerine hukuk müşaviri olarak almıştı. O tarihe kadar Ahmet'in hep bizim uzaktan bir akrabamız olduğuna inanmıştı. Babası olabileceği aklının köşesinden bile geçmemişti. Biliyorsun, babanın hastalığı birden ortaya çıktı ve çok hızlı ilerledi."

Yaşlı kadın duraklayınca onu sıkıştırdım: "Evet, devam edin."

"Bir gün şirkette Tahir'i odasına çağırmış. Herhâlde öleceğini anlamış olmalıydı, belki vicdan azabı veya ona yapamadığı babalık vazifelerinin ruhunda yarattığı çöküntü, kefaret hissi olabilir, artık adını ne koyarsanız koyun, onu karşısına almış ve babası olduğunu itiraf etmiş. Zaten on gün sonra da Ahmet'in vefat haberini aldım."

Birden buz kestim. Şimdi her şey ortaya çıkmıştı.

İşin garip tarafı, Tahir'in bana duyduğu nefrete hak veriyordum. Onun yerinde olsam ben de böyle bir adaletsizliğe isyan ederdim...

21

Dönüş yolunda arabayı sürerken, o kadar dalgındım ki öğrendiklerimin şokunu henüz üzerimden atabilmiş değildim. Emine'nin bakışları devamlı üzerimdeydi. Bir ara, "İstersen arabayı, ben kullanayım" dedi. "Gerek yok" diye mırıldandım.

Aslında yaşadıklarımın bir rüya, bir kâbus olduğunu düşünüyordum. İçimden bir his, ter içinde yatağımda uyanacağımı, bu felâketler zincirinden bir anda kurtulacağımı söylüyordu. İnanamıyordum bir türlü, hayatım cehenneme dönmüştü sanki. Şu son bir buçuk yıl içinde yaşadıklarımı düşündüm gayri

https://uklalafilozofi2019.wordpress.com/

ihtiyari. Gerçek hayatta kaç kişinin başına gelirdi, bunca olay. Önce sağlığım bozulmuş, ruhi bir bunalıma yuvarlanmış, hayatta ne aradığımı bulmaya çalışmıştım. Para, servet, iyi hayat, mükemmel bir gelecek beni tatmin etmez olmuştu. Çevremde bir yığın genç kadın ve herkesin gıpta ettiği bir şöhretim vardı ama mutlu değildim ve hayatı yaşanmaz buluyordum. Tek isteğim, ölmekti. Derken, beynimde bir ur çıkmıştı. Sevinmiştim âdeta; bu ölümümü çabuklaştıracak sebepti. Kesinlikle ameliyat olmamaya karar vermiştim. Sanrılar görüyor, evimin bahçesinde ölüm melekleriyle karşılaştığımı sanıyordum.

Gözümü yoldan ayırıp yanımda oturan Emine'ye baktım. Onu önce Elif, sonra da Melek diye tanımıştım. Elimde olmadan gülümsedim. Emine, sanırım bu kâbusun beni ayakta tutan tek yanıydı. Ona âşık olduğumu bile anlamamıştım önceleri. Sevmek, bir kadına tutulmak artık benim hayatında yer almayan kavramlardı.

Emine tebessüm ettiğimi görünce sordu. "Neden gülüyorsun?" dedi.

"Seni Tahir'le Çengelköy'de gördüğüm geceyi hatırladım" dedim.

Bir bağ kuramamıştı. Hele böyle bir günde... Endişeyle beni süzüyordu. Neden böyle bir şeyi o an hatırladığımı sormadı. Belki de o gece yaşadığım bu kâbusun en güzel anıydı. Çünkü içimde beliren kuşku ve şüpheler beni yeniden hayata döndürmüş, silkinmeme ve gerçeklere daha objektif bir açıdan bakmamı sağlamıştı. Kıskançlık, öfke, hırs ne derseniz deyin benim hayata yeniden dönmem için vesile olmuştu. O rastlantı, benim için çok önemliydi. Etrafımda dost diye tanıdığım kişilerin aslında mahvımı hazırlamaya çalışan kişiler olduğunu anlamıştım, içimdeki direnç ve mücadele arzusu, hayata yeniden tutunmak ve yaşama isteğine öyle kavuşmuştum.

Gizlice geçirdiğim beyin ameliyatını hatırladım. İçim yavaş yavaş intikam arzusuyla doluyordu. Sonra otuz yıllık arkadaşımın, kardeşim olduğu şüphesi ortaya çıktı. Akli dengemi bozmaya ve servetime el koymaya çalışan biriyle karşılaşmıştım. Ama asıl şoku ise kaderde bugün yaşamak varmış, bu hayalimden bile geçmeyecek bir vakaydı. Babama verdiğim değer an be an biraz daha kaybolurken, annemin ne kadar saf ve yetersiz olduğunu anlıyordum. Bunca yıldır anne diye tanıdığınız bir insanın bir anda kan bağınızın olmadığı bir yabancı gibi hissedilmesi gerçekten korkunçtu. Bu yaşadıklarımın hakikaten bir rüya olmasını istiyordum. Tahammül sınırlarımın zorlandığım hissediyordum. En kötüsü ise o yaşlı ve felçli kadının gerçek annem olduğuna inanmaya başlamıştım artık.

Emine birden, "Neler düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiç!" dedim.

"Nasıl, hiç? Şu anda kendinde değilsin. Fark etmemek mümkün değil. O virane evden çıktığımızdan beri tek kelime etmediğini biliyor musun? Ancak ben bir şey sorarsam cevap veriyorsun."

"Pek haksız sayılmam, değil mi? Kaç insan bu kadar şoku bir anda yaşamıştır?"

Emine cevap vermeden önce biraz düşündü. Sonra, "Korkarım, haklısın" diye fısıldadı. "Bu yaşadıkların tam bir kâbus..."

"Bende öyle düşünüyorum."

Emine yine sessizleşti. "Şimdi pek yeri değil ama sana bir şey söylemek istiyorum" diye fısıldadı sonra.

"Söyle" dedim. "Ne istiyorsan..."

"Şu dün geceki benim evde yaşadığımız olay... Evde bulduğumuz adam... Bence o bir hırsız değildi."

https://ukalaflo2019.wordpress.com/

Kafam o kadar olaylarla doluydu ki, o vakayı âdeta unutmuştum. Dizimde yarattığı müthiş ağrıya rağmen zor toparladım. Doğrusu, Emine'nin o hadiseyi tam bu sırada hatırlayıp, yeniden söz konusu etmesi çok tuhaftı.

Ben hayatımı allak bulak eden olaylara kafa patlatırken, yoksa çalınmış birkaç parça eşyasını mı hatırlamıştı. Bozulduğumu hemen anladı.

"Endişem evime bir hırsızın girmesi değil" dedi.

"Peki, ne.'"

"O adam, evime Tahir'in veya Cengiz'in gönderdiği biri olabilir mi acaba?"

İrkildim o zaman. "Ne maksatları olabilir ki?" diye sordum.

Emine'yi belirgin bir korku kaplamıştı. "Bilmiyorum. Belki benden kuşkulanmaya başladılar."

"Hiç sanmam... Onların istediklerini yerine getiriyorsun. Senden şüphelenmeleri için bir sebep yok. Boş yere evhama kapılma."

"Ben artık korkmaya başladım. Cem... Bebek'teki evde senin yanağını öperken kulağına fısıldadıklarımı hatırlıyor musun? Ancak senin duyabileceğin bir ses tonunda söylemiştim ama ya Tahir işittiyse, o zaman her şeyi anlamışlardır."

Zayıf bir ihtimaldi ama yine de mümkündü. Gerçekten korktuğunu hissetmiştim. "Endişelenme" dedim. "Bundan böyle yalıda yanımda kalırsın. En azından bu olaylar bütünüyle anlaşılana kadar. Yalıda kimse yanına yaklaşamaz. Ayrıca karar verdim, hem evdeki eski hizmetkâr kadrosunu işe çağıracağım, hem de birkaç koruma alacağım. "

Birden hınzırca gülümsedi.

"Ya işler yoluna girdikten sonra ne olacak? Beni de uzaklaştıracak mısın?"

O gün ilk defa dudaklarımda alaycı bir tebessüm oluştu. "Belli olmaz, göreceğiz" dedim. "Ama merak etme; ben babamın yaptığı hatalara düşmeyeceğim."

Keyifle yaklaşıp, başını omzuma yasladı...

***

Yalıya vardığımızda kapıyı açan Saliha yüzümü görür görmez endişeyle, "Bir şey mi oldu, Küçük Bey?" diye kekeledi. "Yüzünüz çok solgun."

"Hemen bizimle salona gel, Saliha" diye homurdandım. Saliha kopacak fırtınadan önceki tehlikeyi sezinlemiş gibi sessizce bizi takip etti. Büyük kanepeye oturdum. Emine de yanıma ilişti. İkimiz de çatık kaşlarla emektar hizmetkârımızı süzüyorduk.

Sebebini bilmiyordum ama Saliha az sonra patlayacak fırtınayı sezinlemiş gibi yüzü bembeyaz olmuştu. Yüzü şimdi solan ben değil, oydu. Tam karşımda ayakta duruyordu.

"Otur, Saliha" dedim. "Konuşmamız uzun sürecek."

Titremeye başladığını görüyordum. Ellerini önünde kenetlemiş, daha şimdiden ovuşturmaya başlamıştı. Tam karşımızdaki koltuğa ilişti.

"Şimdi, soracaklarıma büyük bir dürüstlükle cevap vermeni istiyorum." Sesi çıkmadı, sadece başını salladı. "Dilara isimli bir kadını tanıyor musun?" Gözleri iri iri açıldı Saliha'nın, şaşkınlıktan

https://ukalalarozof2019.wordpress.com/

dudakları aralandı, oturduğu yerde bile sallandı. Sorduğum sual karşısında kapıldığı panik, bugün duyduğum her şeyin doğru olduğunu ispatlıyordu zaten. Elleriyle yüzünü örttü, ağlamaya başladı.

Bir süre yaşadığı şoku atlatmasını bekledim. Sonra aynı suali bir daha sordum. Bağırıp, çağırmanın, benden neden gizlediğini sormanın anlamı yoktu. Neden sonra ellerini yüzünden indirdi, mağrur ve dik bir edayla, "Evet, tanıyorum" dedi.

"Ne zamandan beri?"

"Hastanede sizi doğurduğu ilk günden itibaren..."

"Şimdi bana her şeyi anlatacaksın. Hem de bildiğin her şeyi..."

Sapsarı kesilmişti Saliha. Göğsü durmadan inip kalkıyordu. "Beni suçlayamazsınız" diye fısıldadı. "Ben bütün hayatımı Ülker Hanım'a ve Ahmet Bey'e adadım. Onlar benim her şeyimdi ve otuz sene evvel öğrendiğim gerçeği ömrümün sonuna kadar kimseye açıklamayacağıma onlara şerefim üzerine söz verdim. Ne şekilde olduğunu bilmiyorum ama belli ki gerçeği öğrenmişsiniz. Hâlinizden belli oluyor. Ama bilmenizi ve inanmanızı istediğim tek bir şey var; o da Ülker Hanım'ın size tam bir anne olduğudur."

"Bunu söylemene gerek yok, zaten biliyorum. Annemin çocuğu olmuyor muydu?"

"Ne yazık ki, olmuyordu. Babanız onu tedavi ettirmek için çok çalıştı ama sonuç elde edemediler."

"Sonra ne oldu?"

"Babanız depoda çalışan o işçisinin çocuğunu almaya karar verdi."

"Sen o işçiyi gördün mü hiç?"

"Hayır, görmedim. Karısını, yani Dilara denen kadını gördüm. Hastanede, doğumu yaptıktan sonra... Ahmet Bey her şeyi ayarlamıştı. Ülker Hanım uzun süre yurt dışında kaldı, hamile olmadığını kimse anlamasın diye."

"Evet, evet... Bunları biliyorum" dedim. "Sen şimdi sorduklarımı cevapla. Beni doğuran kadını daha sonra hiç gördün mü?"

Saliha yutkundu. Başını önüne eğdi, "İki üç kere gördüm, Küçük Bey" dedi.

"Ne vesileyle?"

"Rahmetli babanız çok iyi bir insandı. Ona çok acırdı. Yaşadığı sürece her ay ona maddi yardımda bulundu. Yurt- dışında bulunduğu birkaç ay, beni onun evine yollayıp para bırakmamı emretmişti. Onu tanıyan tek kişi bendim."

Saliha'nın ifadesi felçli kadının söylediklerini tutuyordu. "Evi neredeydi?" diye sordum.

"Buraya yakındı. Kuzguncuk'taydı."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Çok oldu... Beyefendinin vefatından hayli zaman önce... Şimdi tam hatırlayamıyorum..."

"Nasıl bir kadındı, Saliha? Bana anlat biraz..."

Emektarım tereddütle yüzüme baktı. Çehresinde ondan hoşlanmadığını belirten ifadeler oluşmuştu: "Bilmiyorum. Çünkü onu yeterince tanıdığımı söyleyemem, efendim. Kanaat izhar etmem

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

doğru olmaz" diye mırıldandı. "Dediğim gibi hastanedeki ilk görüşüm hariç, onu sadece iki üç kere bir kahve içimlik zamanda gördüm."

"Benimle ilgili hiç soru sorar mıydı sana?"

Saliha sorumu isteksizce cevapladı: "Evet... Sizi merak ederdi hep."

"Yüzündeki ifadeden ondan pek hoşlanmadığın intibaını edindim. Yanılıyor muyum?"

Saliha bu kez hemen cevap verdi: "Doğrudur, efendim. Ondan hiç hoşlanmadım."

"Neden?"

"Beni bağışlayın Küçük Bey, ama insan fakir de olsa öz evladının geleceğini temin için başkalarına teslim edemez. Etmemeli... Bir lokma, bir hırka da olsa nafakasını temin etmeli. Tabii, sormadım ama okumuş bir kadına benziyordu. Çalışıp çocuğuna bakmalıydı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, efendim."

"Peki, bu düşündüklerini hiç babama anlattın mı?"

Saliha yeniden sarardı: "Ne haddime, efendim... Nasıl söyleyebilirdim? Beyefendi de hanımefendi de bunu uygun görmüşlerdi. Fikir izhar etmek bana düşmezdi. Ne var ki, bunun üzüntüsünü şimdi siz çekiyorsunuz. Bunca sene sonra onların evladı olmadığınızın acısını çekiyorsunuz."

Anladığım kadarıyla Saliha gerçeklerin ancak bir kısmını biliyordu. O felçli kadını, yani hakiki annemi babamın gebe bıraktığından haberi yoktu. Ama bu kadarı bile beni perişan etmeye yetmişti...

***

Günün geri kalan kısmını düşüncelerimle boğuşarak geçirdim. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Tanımadığım bir annem ve benden nefret eden bir kardeşim vardı artık. Onlarla aynı kanı paylaşıyordum, hoşlanmasam da vicdanım son derece rahatsızdı. Babamın yarattığı bu pisliği bir şekilde temizlemek bana düşüyordu.

Hasta ve felçli bir kadını o viranede tek başına bırakamazdım. Hayatı boyunca birtakım yanlış kararlar almış olsa da o benim annemdi. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum ama başka çarem yoktu, onu himayeme almalıydım.

Seneler boyu çok iyi bir dost ve arkadaş olarak tanıdığım Tahir'in ise şimdi küçük kardeşim olduğunu anlamıştım. Ve o sadece benden nefret ediyordu; sadece benden mi, muhtemelen babasından ve annesinden de...

Ne yapmalıydım, daha doğrusu ne yapabilirdim? Kolum kanadım kırılmış vaziyetteydim; yere göğe sığdıramadığım babama ve anam diye tanıdığım Ülker Hanım'a da şimdi yavaş yavaş kızmaya başlamıştım. Son derece yanlış bir iş yapmışlardı ve bunun faturasını şimdi hayatta kalanlar ödeyecekti. Hem de çok ağır bir şekilde...

Emine sıkıntımın farkındaydı, fakat salonda bir köşeye çekilmiş, hiç konuşmadan, bir karara varmamı bekliyor, ne düşündüğünü asla açıklamıyordu. Bu konudaki son sözü benim söyleyeceğimin bilinci içindeydi. Sadece saat yediye doğru yerinden kalkıp bir bardağa iki parmak viski ve buz koyarak elime tutuşturdu. "Çok gergin görünüyorsun. Bu seni gevşetir" dedi.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Karşı koymadım, bardağı elinden aldım. Yumuşacık bir sesle, "Bir karar verdin mi?" diye sordu. Düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. Belki herkes hatalıydı ama bu durumda gördüğüm kadarıyla çözümün ağır yükü benim omuzlarıma binmişti. İyi veya kötü, ne olursa olsun, artık gerçek annem olduğunu öğrendiğim o kadını o virane evde yalnızlığa ve terk edilmişliğe bırakamazdım. Onun esaslı bir bakıma, tedaviye ve sevgiye ihtiyacı vardı. Sonuçta o bizim annemizdi, vicdanım bunu emrediyordu.

"Yarın annemi yalıya alacağım" dedim.

Emine önce hiç sesini çıkarmadı. Sonra, "İyi edersin" diye fısıldadı.

"Acilen bir de onunla meşgul olacak hemşire bulmalıyım. Bu evde onunla beraber kalmalı. Ayrıca yalıya doktorlar çağırıp genel durumunu gözden geçirmek lâzım. Sıhhati çok ihmal edilmiş."

"Doğru... Peki, Tahir için ne düşünüyorsun?"

Asıl sorun buydu. Bardaktaki viskiyi bir dikişte bitirdim. Ufak buz parçalarını ağzımda emerken bir yandan da düşünüyordum. Ona hâlâ öfkeliydim ama mevcut nefretim yavaş yavaş hafiflemeye başlamıştı. Gerçeği öğrendiği zaman onun ruhunun da ne kadar nefretle kaplandığını şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Bütün bunların sebebi ve asıl suçlusu babamızdı.

"İlk fırsatta onunla yüzleşeceğim" dedim.

Emine bu kez tereddütle yüzüme baktı: "Emin misin? Bunun bir faydası olur mu?"

Kaşlarım çatıldı. Emine'nin kuşkusu beni ürkütmüştü. "Başka yolu var mı? Onun öfke ve nefretini anlayışla karşılamalıyım. İkimiz de aynı ana babanın çocuklarıyız, sahip olduğum servetin her kuruşunda onun da hakkı var. Bunu kabul etmek zorundayım."

"Sen çok iyi bir insansın, Cem. Sana oynanan kötü bir oyuna alet olarak bahçene geldiğim o ilk gece bunu anlamıştım zaten. Ama Tahir hakkında aynı şeyleri söyleyemem. O sana hiç benzemiyor. Senin yerinde olsam bu konuyu biraz daha düşünür, acele karar vermezdim."

Emine haklı olabilir miydi?

Hayır, diye geçirdim içimden. Tahir'i çocukluğumuzdan beri tanırdım. Senelerce dost, iyi arkadaş olarak yaşamıştık. Ama kim olsa, bu rezaleti öğrendiği anda aynı nefret duygularına esir olabilirdi.

"Başka çarem yok" dedim Emine'ye...

22

Annem, hayretle yüzüme bakıyordu. Herhâlde felçten olsa gerek sağ gözü ötekine kıyasen biraz daha kapalı gibiydi. "Beni yalıya mı götürmek istiyorsun" diye kekeledi.

Kararlı bir ifadeyle, "Evet" dedim.

"Ama nasıl olur? Benim ne işim var orada? Ben oraya ait biri değilim."

"Artık orada, yanımda yaşayacaksın. Mademki annemsin, yerin benim yanım olmalı. Bu viranede yaşamana izin veremem."

Bir an ağlayacak gibi oldu, yıllardır hasretini duyduğu oğlunun, biraz çekinerek yaptığı ısrar, belli ki onu sınırsız bir mutluluğa sürüklemişti. Aslında mağrur biri olduğunu, itirazını sürdürünce daha iyi anladım. "Hayır, oğlum" diye fısıldadı. "Bunca yıldır süregelen huzurunun bozulmasını, itibarının zedelenmesini, sosyal hayatında birtakım dedikoduların ortaya çıkmasını istemem. Ben hayatımdan memnunum. Arada sırada yanıma gelirsen, seni görebilirsem bu bana yeter de artar bile."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Bu konuda tartışmak istemiyorum. Buraya seni almaya geldim. Bundan sonra da öteki oğlunun yanında yaşayacaksın."

Bakışlarını yanımda gülümseyerek ona bakan Emine'ye çevirdi bir an. Sanki onun da fikrini almak ister gibiydi. Başını olumsuzca salladı. "Siz evlenmek üzeresiniz, yeni bir yuva kuracaksınız, benim gibi yaşlı ve hasta bir kadının aranızda ne işi var?"

"Babamın yalısı çok büyüktür; hepimizi alır, hatta belki Tahir'i bile..."

"Tahir mi? Yoksa kardeşinle de bu konuyu konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım ama ilk fırsatta görüşeceğim onunla da."

Yaşlı kadın hafifçe titredi. Dünden beri garip bir ruh hâli içindeydim. Bir anlamda gerçek annemi bulmuştum ama ona sarılmak, kollarımın arasına almak, teninin kokusunu duymak henüz içimden gelmiyordu. Bir bakıma görev yapıyordum. Gerçekten de zor bir andı bu; yıllardır anam diye tanıyıp sevdiğim kadının bir anda hakiki annem olmadığını anlamak insanın ruhunda derin bir boşluk yaratıyordu. Acaba o da aynı duyguları yaşıyor muydu? İçimden hâlâ ona anne diye değil, Dilara Hanım diye hitap etmek istiyordum. Kuşkusuz, ikimizin de zamana ihtiyacı vardı, birbirimizi daha iyi tanımak, anlamak için bu şarttı.

İçindeki kararsızlığı henüz o da yenememişti. Teklifime sevinmesine rağmen, müteredditdavranıyordu. Nihayet, "Acele etme, Cem" dedi. "Bir de kardeşinle konuş. Bu konuda onun neler düşündüğünü, neler hissettiğini henüz bilmiyorsun. Aranızda bir sürtüşme çıkabilir. Zaten bundan çok korkuyorum."

"Biliyorum" diye mırıldandım. "Benden nefret ediyor. Herhâlde babamdan da... Ama ben masumum. Acı gerçeği ancak dün öğrendim. Sabaha kadar da düşündüm. Bana düşen vazife gerçek ailemi toplamak, bir araya getirmek, aynı çatı altında toplamaktır. Bunu başarmak içinde elimden geleni yapmaya hazırım."

Annem bu defa gözlerinde biriken yaşları tutmaya çalışmadı.

"Sen bana çekmişsin. Şefkatli, fedakâr ve cömert... Ama Tahir hiç de öyle değil. Öz annesini bile bir kalemde sildi. Çok tatsız şeyler olmasından endişe ediyorum."

"Bunları artık düşünme. Sorunları çözeceğim. Hiçbirimiz için kolay olmayacak ama bir hal çaresi bulacağım. İlk iş olarak seni yalıya götüreceğim şimdi."

Yeniden heyecanlandı. Çaresizlik içinde etrafına bakındı. "Ama nasıl olur, ufak tefek eşyamı toparlamam lâzım, değil mi?" diye mırıldandı.

"Anne!" dedim. "Bu kelimeyi ilk defa kullanıyordum. Yüreği titreyerek yüzüme bakıp, cümlemi tamamlamamı bekledi. "Hiç gerek yok. Orada yepyeni bir hayata başlayacaksın. Tedavin için doktorlar, masörler getireceğim. Yanına devamlı seninle meşgul olacak bir hemşire tedarik edeceğim. Adamlarımdan birine emir verdim, öğleye doğru tekerlekli bir sandalye getirecekler yalıya. Bahçeye çıkıp deniz kenarında hava alacaksın. İlk uygun zamanda Emine'yle çıkıp üstüne başına da elbiseler alırız. Bu evi olduğu gibi bırak. Daha fazla itiraz dinlemek istemiyorum."

Yaşlı gözlerinde oluşan ifadeyi ömür boyu unutamayacaktım...

Yalıya dönerken annem, arabanın arkasında Emine ile yan yana oturmuşlardı. Yol boyunca hemen hemen hiç konuşmamıştı, heyecanının buna mâni olduğunu görebiliyordum. İçimde esen fırtınayı bir türlü dindiremiyordum. Aldığım kararın isabetli olduğundan hiç şüphem yoktu; bu yalıda

https://ukalalilozof2019.wordpress.com/

senelerce anne diye bilip sevdiğim bir kadın hüküm sürmüştü, bir bakıma bu onun hakkıydı da öz evladı olmamama rağmen, bana bakıp büyütmüş, başımın sıkıştığı her anda bana bir anne şefkatiyle yaklaşmıştı. Bu yalı kesin onun hükümranlık mekânıydı ama o artık yoktu. Hepimiz aldatılmış, ifsat edilmiş, kandırılmıştık Düşündükçe bu işin tek sorumlusunun babam olduğuna kanaat getirmiştim. Ondan böyle bir hata hiç beklemezdim. Bu meselede gerçek kaybeden ise sadece öz annem olmuştu. Çok genç yaşta bir hata işlemişti o da ama bunun ceremesini çok ağır ödemişti.

Daha dün gece Saliha'ya yalının giriş katında denize bakan rahat bir odayı derhâl annem için hazırlamasını söylemiştim. Bu isteğimden pek hoşlanmadığını derhâl sezinlemiştim, fakat itiraz edecek hâli yoktu tabii, emredersiniz, Küçük Bey, demişti sadece. Ona da hak veriyordum, zira babamı ve yıllarca anne dediğim Ülker Hanım'ı çok severdi. Hâliyle, yalının yeni hanımının Emine olacağını düşünüyordu ve ona da kanı kaynamıştı, lâkin şimdi, evvel ahir hoşlanmadığı bir kadının eve yeni sahip olarak dönmesi onu rahatsız ediyordu.

Evdeki diğer personel de gelişimizi çok yadırgadı. Hiç beklemedikleri bir manzarayla karşılaştılar. Evin uçarı fakat son zamanlardaki ruhi bunalımlarıyla yalıya kapanan efendilerinin, yaşlı ve felçli bir kadını kucaklayarak Jaguar'dan indirdiğini görünce önce ne yapacaklarını şaşırdılar. Şoför Mehmet ve Aşçı Zekeriya bir an afalladılarsa da hemen bana yardım etmek için yanıma koştular. Annemi onlara teslim etmedim, "Bana bırakın" dedim.

Şaşkınlıklarına hak veriyordum, seslerini çıkarmadan yanımda yürüdüler. Sanırım, Saliha gevezelik etmemiş ve eve getirilen hasta kadının kimliğini onlara açıklamamıştı henüz. Ama bu durum hiç umurumda değildi. Nasıl olsa bir süre sonra bütün İstanbul sosyetesi haber alırdı.

Annemi ona tahsis ettiğim odaya kadar kucağımda taşıdım, rahat bir koltuğun üzerine usulca bıraktım. " Yorulduysan, istersen yatağa yatıralım, biraz dinlen" dedim. Yüzündeki minnet ifadesi devam ediyordu. "Hayır, evladım, yorgun değilim sadece heyecanlıyım" diye karşılık verdi.

Az sonra Saliha da arkamdan odaya girmişti. İkisinin birbirlerine takınacakları tavrı merak ediyordum. Saliha her zamanki ölçülü tavrı içinde, "Hoş geldiniz, efendim" dedi. Ses tonunda bir sevinç olmamakla beraber hoşnutsuzluk da yoktu. Ama yalının bu yeni büyüğüne fazla ısınamayacağını derhâl anlamıştım. Haklı sayılabilirdi, eski hanımına bağlılığını bir çırpıda unutmasını ondan bekleyemezdim. Öz annem ise, yalnızca, "Teşekkür ederim, Saliha Hanım" demekle yetinmişti...

***

Eve gelişimizden biraz sonra, istediğim hareketli felçli sandalyesi getirildi. Saat dört sularında ise özel hastabakıcı geldi. Eli yüzü düzgün, güçlü kuvvetli ve bu konuda deneyimli bir kadındı. Gözüm tutmuştu, hemen anlaşıp işe aldım. Umduğundan çok daha yüksek bir ücret teklif ettiğim için de daha o geceden yalıda kalmayı kabul etti.

Gün boyu annemin yanından hiç ayrılmadım. Vicdanen rahatlık hissediyordum, aslında konuşacak konu bulmakta henüz zorluklar içindeydim, zira müşterek konularımız hemen hemen hiç yoktu. Hayatım boyunca görmediğim bir insanla hemen samimi olmak bana göre bir şey değildi ama bu vakıaya rağmen kan bağının hızla beni çektiğini hissediyordum.

Akşam yemeğinin bahçede yenilmesini istedim.

Yeni hasta bakıcı, annemi sandalyesine oturtarak bahçeye çıkardı. Sinirleri çok gergin ve bu yeni mekânına intibakta zorluk çeken kadıncağıza deniz kenarında yenen yemek ziyafet gibi gelmişti. Saliha sofra hazırlığı yaparken sofraya üç kişilik servis koymuştu. Yanımda oturan annem biraz bana yaklaşarak

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

kısık sesle, "Saliha sizlerle yemek yemez mi?" diye sordu. Bu soruyu yadırgadım birden. Saliha her zaman personelle birlikte mutfakta yerdi.

"Hayır, anne" dedim.

"Şey... Cem" diye kekeledi. "Acaba rica etsem, bundan sonra, hiç olmazsa evde misafirlerin olmadığı zamanlarda bizimle birlikte yemesine izin verir misin?"

"Neden böyle bir şey istiyorsun?"

"Benim gelişim onu rahatsız etti. Varlığımla yalıdaki kimseyi rahatsız etmek istemem. Ayrıca benden hoşlanmadığını da biliyorum. Sence sakıncası yoksa o da masamızda bulunsun."

"Anne böyle ufak tefek şeylerle kafanı yorma..."

"Lütfen, Cem."

"Tamam" dedim.

Evdeki diğer hizmetçilere yol verdiğim için yalının bütün yükü şimdi Saliha'ya kalmıştı. Elindeki tepsiyle mutfaktan masaya geldiğinde ona baktım.

"Saliha" dedim. "Annem bu gece senin de bu sofrada yer almanı istiyor."

Saliha hayretle yüzüme baktı. "Fakat... Nasıl olur?" diye kekeledi. "Bu yakışık almaz. Ben burada oturamam." Böyle bir istekle karşılaşmak evin bunca yıllık emektarını şaşırtmıştı. Annemin gülerek ona baktığını gördüm. Yumuşacık sesiyle, "Senin de buna hakkın var, Saliha Hanım" deyiverdi. "En azından, ayrı düştüğüm oğluma bunca yıl hizmet ettiğin için..."

İşte o an iki kadın arasındaki görünmez ayrılık bulutlarının bir anda dağılıverdiğini gördüm. Kısa bir müddet bakıştılar, sonra ikisi de samimiyetle gülümsedi.

Saliha, "Teşekkür ederim, hanımefendi. Çok naziksiniz" dedi.

Yanılmıyorsam, Saliha anneme ilk defa hanımefendi diyordu...

***

İki duble rakı içmiştim o akşam yemekte.

Normalde bu kadar içki tutmazdı ama hafif çakırkeyif olduğumu hissediyordum. Daha önemlisi içimde bir mutluluk duygusu belirmeye başlamıştı. Emine ile yatak odama çekildiğimde balkona çıkıp denizi seyretmeye başladım. Ne yazık ki mehtap yoktu artık. Emine arkadan yaklaşıp belime sarıldı.

"Hâlinden memnunsun, değil mi?" diye sordu.

"Hı, hıh."

"Ama asıl zor gün yarın başlayacak."

"Biliyorum."

"Tahir için de bir planın var mı?

"Hayır, yok. Karşıma alıp konuşacağım."

"Onu da yalıda yaşamaya davet edecek misin?"

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Omuz silktim. "Bu onun da hakkı sayılır. Babamızdan kalma... Ne yapabilirim ki? Kim bilir, gerçeği öğrendikten sonra o da burada yaşamanın hayalini kurmuş olabilir. İsterse, hayır diyemem. Hem unutma, bir zamanlar çok iyi bir arkadaşlığımız vardı, kardeş gibi severdim onu."

Emine'nin kolları hâlâ belime sarılmış durumdaydı. Arkamda durmaya devam ediyordu, yanağını da sırtıma dayamıştı. Birden dudaklarından beklemediğim bir sual döküldü. "Ya biz ne olacağız, Cem?" diye sordu.

Gülümsedim. "Ne mi olacağız? Mutlu olacağız, tabii. Bundan sonra seni yanımdan hiç ayırmayacağım. Sen benim sıhhatime kavuşmamın, hayata yeniden dönüşümün, ailemi derleyip toparlamamın tek amili ve kaynağısın. Her şeyi senin sayende yaptım. Öz anneme bile senin gayretlerinle kavuştum.

Belime sarılmış ellerini tutup gözlerinin içine bakmak için önüme çekmek istedim.

Direndi. Arkamda kalmak istedi. Huzursuzluğunu hissettim. "Nen var senin?" dedim. "Sen de mutlu değil misin?" Yanağı hâlâ sırtıma yapışmış hâldeydi. Bedeninin sıcaklığını hissediyordum.

"Korkuyorum" diye fısıldadı.

"Korkuyor musun? Kimden?"

"Tahir'den..."

"Nedenmiş o?"

Emine hemen cevap vermedi. Bedenini biraz daha sıkı bir şekilde vücuduma yasladı. "Söylesene, neden korkuyorsun?" diye sorumu yineledim.

"Bak, annen de kabul ediyor... O senin gibi iyi bir insan değil. Ruhu kokuşmuş... Hırs, nefret, öfke içinde boğuşan biri... Onun içindeki intikam arzusunu yok edemezsin."

"Biraz abartmıyor musun? Sonuçta kardeşiz, aynı kanı taşıyoruz. Evet, biraz fevridir ve hayatın sillesini yediğine inanmış olabilir ama gerçekleri ben ancak şimdi öğrendim ve ona dönüp her şeyimizi paylaşmaya hazır olduğumu söyleyeceğim. Daha başka ne yapabilirim ki? Onun da durumu anlayışla karşılayacağına eminim."

"Peki, ben ne olacağım, Cem?"

Bu defa belimdeki kollarını çözerek ona döndüm. Gözlerinin içine baktım. Anlamını çözemediğim hafif bir korku ve endişe izleri vardı o şahane gözlerinin içinde.

"Bu ne biçim bir soru? Seni ne kadar sevdiğimi hâlâ anlamadın mı? Hayatımın en zor ve yıpratıcı anlarında bile hep yanımda oldun. Aile huzurunu bulunca seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun yoksa?"

Soruma karşılık vermeden önce kısa bir an durakladı. "Beni sevdiğini biliyorum ama ortada sıkıcı bir sorun var" diye fısıldadı.

"Ne sorunu?"

"Geleceğimize gölge düşürecek bir sorun..."

"Ne demek istiyorsun, Emine? Açık konuş."

"Unutma... Ben de Tahir'in sana tezgâhladığı oyunun bir piyonu olarak bu maceranın içinde yer aldım. Elif, Melek ve Emine... İlk ikisi seni aldatmak için yaratıldılar. Böyle bir oyuna nasıl katıldım,

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

anlayamıyorum. Şimdi düşündükçe tüylerim ürperiyor. Ama inan bana, Tahir beni de kandırdı, asıl amacını benden gizledi. Cem'i hasta olduğuna, ameliyat edilmesi gerektirdiğine inandırmalıyız, dedi. Ben de onun tuzağına düştüm. Şimdi, öyle pişmanım ki..."

Yavaş yavaş saçlarını okşadım. "Üzülme" diye fısıldadım kulağına. "Yeri gelir, hepimiz hata yaparız. Seni yeterince tanıdıktan sonra, iyi niyetinden zerrece şüphem olmadı. Seni seviyorum ve sevgimi hiçbir şey engelleyemez."

"Ya Tahir?"

"Tahir mi? Sana olan aşkım Tahir'i ne ilgilendirir?"

Emine ısrar etti. "Öyle deme, Cem... Onun varlığı hep aramızda bir gölge olarak kalacak. Bana hiçbir zaman iyi gözle bakmayacak. Zengin bir adam olarak, seni baştan çıkardığımı düşünecek."

"Sen beni baştan çıkarmadın ki, ben sana âşık oldum."

"Ama o böyle düşünmeyecektir."

"Hiç umurumda değil" dedim. "İş geçmişi kurcalamaya kalırsa, onun kabahatleri seninkiyle boy ölçüşemeyecek kadar fazla. Sen gönlünü ferah tut. Her şeyi bana bırak. Inan bana, çok yakın bir tarihte Baransel yalısında eskiye kıyasen çok daha mutlu günler yaşanacak."

Sevgilim uzanıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Rahatlamış gibi görünmeye çalışıyordu ama bunu başardığını pek söyleyemezdim. Onu kucaklayıp balkondan içeriye taşıdım. Sevgiyle boynuma sarılmış, başını göğsüme yaslamıştı. Yatağa taşıdım, usul usul soymaya başladım. İkimiz de bir arzu girdabının içine çekilmeye başlamıştık...

23

Ertesi sabah şirketteki odama girince ilk iş olarak Özgül'e, "Tahir Bey, şirkete geldi mi?" diye sordum. "Evet efendim. Arabasını garajda gördüm. Sanırım, erken gelmiş" dedi.

"Telefon et, hemen odama gelsin. Ha, bu arada beni kim ararsa arasın, bağlama. Tahir'le uzun bir görüşme yapabilirim."

Sekreterim başını salladı, "Anlıyorum, efendim" dedi sadece.

On dakika sonra Tahir odama girmişti. Yüzünde sakin bir hava vardı. Annemizi yalıya aldığımdan kesin haberi yoktu henüz. Belli ki Arap Behice konusunda yanılmıştım. Haberi hemen ona ulaştıracağını düşünmüştüm ama kadın gerçekten anneme sadık çıkmıştı. Mümkün olduğunca renk vermemeye çalıştım. Az sonra neler olacağını henüz kestiremiyordum. Hiç bozuntuya vermeden sordum: "Cengiz'in babasından ne haber? İyi mi?"

"Fena sayılmaz" diye karşılık verdi. "Bir enfarktüs krizi geçirmiş. Belki ilerde kapalı damarlarından birini değiştirmek gerekecekmiş."

"Vah vah, üzüldüm! Cengiz de döndü mü?"

"Hayır, o bir iki gün daha İzmir'de kalmayı yeğledi."

Yalan söylüyordu ama aldırmadım. Oturması için karşımda yer gösterdim. Deri koltuğa rahatlıkla yerleşti. Sırtında beyaz bir gömlek vardı, koyu kırmızı bir kravat takmıştı. Şirket içinde olduğu için ceket giymeden yanıma gelmişti. Onu dikkatle süzdüm. Senelerce yakın ve güvendiğim bir arkadaşım nazarıyla baktığım kişiyi şu an kardeşim olarak değerlendirmeye çalışıyordum. Aslında

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

birbirimize pek benzemezdik; ben daha çok babama benzerken, onun annesinin hatlarını aldığını ancak yeni yeni görebiliyordum.

Sakinliğim dikkatini çekmiş olmalıydı ki, "Hayır ola, Cem?" dedi. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım: "Evet, var..."

"Tahmin etmeliydim zaten. Herhâlde sabahın köründe beni odana Cengiz'in babasının sıhhatini sormak için çağırmadın."

"Doğru" dedim. "Mesele ondan çok daha mühim..."

İhtiyatla yüzüme baktı. Çehresinde belli belirsiz bir gerilme hissetmiştim. "Beni meraka düşürüyorsun, neymiş bu mühim mesele."

"Biz" diye mırıldandım.

"Biz mi? Ne demek istiyorsun? Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Hayır, bildiğin bir şey... Hem de uzun zamandan beri bildiğin bir şey. Ama ne yazık ki ben yeni öğrendim."

Yüzü iyice sararmıştı. Şaşkınlık göstereceğine gerildiğini görüyordum. Tiz bir sesle, "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Açıklarsan sevinirim."

"Ben de seni bunun için çağırdım zaten. Acilen konuşmamız gerekiyor. Baş başa, yalnız... İki kardeş gibi..."

Yüzündeki o gergin ifade aniden kayboldu. Sanırım cümlemin sonundaki iki kardeş gibi kelimeleri odama davetimin sebebini kavramasına yetmişti. Eskiden sayısız kere onunla odamda buluşup arkadaşça ve kardeşçe sohbet etmiştik ama ne kadar gayret edersem edeyim, sanırım bende de bir gerginlik vardı bu defa. Kesinlikle ona mesafeli ve soğuk durmak istemiyordum; ayrıca aleyhimde çevirdiği bütün dolapları ve holdingi ele geçirme manevralarını da unutmaya hazırdım. Netice itibariyle gerçekleri öğrendikten sonra babamın mirası üzerinde, hukuken olmasa da vicdanen hakkı olduğunu kabul ediyordum. Bütün amacım, mevcut mal varlığıma onu da yüzde elli oranında sahip kılmaktı.

Ama yüzündeki mağrur ve alaycı ifadeyi görünce irkildim birden. Yüzünde beni küçümseyen bir ifade yer almış, ince dudakları istihza ile kıvrılmıştı.

"İki kardeş gibi mi?" diye mırıldandı.

Sesinin tonu öyle iğreti ve samimiyetten uzak çıkmıştı ki, ne söylersem söyleyeyim, aramızda bir anlaşma olmayacağını o an kavrar gibi oldum. Ne var ki, üstüme düşeni yapmak zorundaydım, her şeye rağmen kendimi mecbur hissediyordum buna.

"Evet" dedim. "Fazla trajik bir hikâye, tıpkı bir masal gibi. Duyduğumda ben de inanamadım ama gerçekmiş."

Sinirli bir kahkaha attı: "Demek nihayet öğrendin ha! Vay be! Demek kıymetli ve muhterem ağabeyim sonunda gerçeği öğrendi... O fahişe ispiyonladı, değil mi? Ondan öğrenmiş olmalısın."

Fahişe diye kimi kastettiğini anlamıştım. O an yerinden fırlayıp suratına bir tokat atma isteği bütün benliğimi kapladı ama güçlükle kendime hâkim oldum. Sadece ters ters yüzüne baktım.

https://ukaraflozof2019.wordpress.com/

"Buna hiç şaşmadım. Ne de olsa parayla tutulmuş basit bir kadındı. Senin zenginliğinin kokusunu alınca hemen beni sattı. Ona ilgi duyduğunu sezince seni kafakola aldı. Zaten Bebek'teki o gece ondan şüphelenmeye başlamıştım."

"Terbiyeli olmaya gayret et, Tahir" diye söylendim. "Kimseye saygısızlık etme. Aleyhimde ne dolaplar çevirdiğini gayet iyi biliyorum. Her şeye rağmen seni buraya teklifimi değerlendirmeye çağırdım."

Küstah bir şekilde sırıtmaya devam ediyordu. "Vay, vay, vay! Sevgili ağabeyim, şimdi bana bir teklifte mi bulunacak?"

Bütün itidalimi muhafazaya çalışarak, "Evet" dedim.

"Söyle bakalım, neymiş bu teklifin? Doğrusu merak ediyorum. Yoksa şirketlerinden birini bana devretmeyi mi düşünüyorsun?"

Tiksinerek onu süzdüm.

Annem de Emine de haklı çıkmışlardı. Galiba Tahir'i hiç tanıyamamıştım. Yüreği nefret ve intikam doluydu. Yine de alttan aldım. Bu görüşmeyi aile bağlarını koparmak için değil, yıllar sonra hasta bir ana ve cidden mağdur olmuş bir kardeşi bir araya getirmek, aramızda sevgi bağlarını kurmak için yapıyordum.

"Önce bilmeni isterim. Annemi yalıya, yanıma aldım dün sabah."

Birden oturduğu yerde sendeledi. Dehşete kapılmış gibi yüzüme baktı. Meselenin bu tarafından haberdar olmadığı belli oluyordu. Güçlükle kekeledi:

"Kimi, dedin? Anneni mi?"

"Hayır, annemizi... İkimizi de doğuran kadını... Yani Dilara Hanım'ı..."

O sinsi, alaycı gülümsemesi kaybolmuş, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Dişlerini gıcırdattı fakat ağzından tek kelime çıkmadı. Sanırım o an, ona nasıl ulaştığımı, nasıl temas kurduğumu, Yeni Mahalle'deki evi nereden öğrendiğimi düşünüyor olmalıydı.

"Seni hiç tanıyamamışım" diye devam ettim. "Meğer sen pisliğin tekiymişsin. Anasına medar olmayan bir insanın kimseye faydası dokunmaz. Çok düşündüm, hatta bir ara benim aleyhimde giriştiğin faaliyetlerden dolayı seni derhâl kovmayı düşündüm. Lâkin her şeye rağmen bunun âdil bir karar olmadığı hükmüne vardım. Sen de Ahmet Baransel'in oğlusun ve kabul etmek gerekir ki, ben bu yalıda en iyi maddi şartlar ve ana-baba sevgisiyle büyürken, sen bu imkânlardan yoksun olarak çocukluğunu geçirdin. Birtakım kompleksler, bunalımlar, özlemler içinde yaşadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Kıskanç, sinsi ve içine kapanıkmışsın. Gerçeği öğrendikten sonra da bana olan nefretin had safhaya varmış."

Konuşmuyordu ama gözlerindeki parıltılardan bana duyduğu kini gayet açık görüyordum. Oldukça sakin bir şekilde devam ettim. Hâlâ içimdeki uzlaşma ümidini yitirmemiştim. Benim yerimde başka biri olsa muhtemelen onu derhâl kovardı. Ama ben yapamazdım.

"Bütün bu olayların sorumlusu babamız" dedim. "Onun gibi olgun, akil, basiretli bir iş adamından asla böyle bir davranış beklemezdim. Onun kendi hayatına mutluluk getirmek için çizdiği rotanın seyisini şimdi bizler ödüyoruz. Hayatındaki iki kadının da oğullarının da hayatını mahvetmiş. Şimdi dikkatle beni dinle. Aklını başına topla ve sana yapacağım teklifi iyi düşün... Aramızdaki köprüleri yıkmana rağmen sen hâlâ benim kardeşimsin."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Yeter! Sus artık" diye bağırarak ayağa fırladı. "Benim senden gelecek teklife filan ihtiyacım yok. Ne sanıyorsun kendini? Baransel soyadını taşıyorsun diye, karşıma yeni bir Ahmet Baransel olarak mı çıkmak niyetindesin? O demler çoktan geçti, sevgili kardeşim... Yalanlarınla beni uyutamazsın. Teklifini duymak istemiyorum. Artık her şey bitti. Ve inan bana, sen kaybettin..."

Endişeyle onu süzdüm.

Bütün iyi niyetime rağmen pervasızca bana meydan okuyordu. Bu cüret ve cesareti nereden buluyordu acaba? Ona ne teklif edeceğimi bile henüz bilmiyordu.

Ben de yerimden fırladım:

"Aptallık etme, Tahir. Sonuna kadar söyleyeceklerimi dinle!" diye bağırdım.

"Buna hiç gerek yok. Sen sevgili annen ve yarımdaki o orospuyla yaşamaya devam et. Yakında senden nasıl bir intikam alacağımı göreceksin!"

Düpedüz beni tehdit ediyordu. Kanının çekildiğini hissettim. Böyle aptalca bir meydan okuma hiç beklemiyordum.

Kanlı bıçaklı bile olsak, insan önce düşmanının teklifinin ne olduğunu öğrenmek isterdi. Öfke baldan tatlıdır, derlerdi; yılların içinde yarattığı nefreti anlayabilirdim, ama önce beni dinlemesi gerekmez miydi? Beğenip beğenmemesi, teklifimi kabul veya reddetmesi daha sonra düşünülecek bir meseleydi.

Hislerinin bu kadar esiri olacağını tahmin etmemiştim.

Büyük bir hatanın arifesindeydi. Ağzından çıkanlar kulaklarımda uğulduyordu. O artık benim tanıdığım, çocukluk arkadaşım, zeki, akıllı, iş bilir Tahir değildi. Karşımda nefret kusan kardeşimi gerçekten tanımıyordum. Bütün iyi niyetime rağmen yanılmıştım. Belki ne hâli varsa görsün, diyerek, ondan uzaklaşmam gerekirdi. Ama sağduyum hâlâ içimdeki kırgınlığı bastırıyordu.

"Dur!" diye bağırdım.

Öfkeyle durup yüzüme baktı. Onu son bir defa daha uyarmak ihtiyacı duyuyordum. Her ne olursa olsun, kardeşliğimizin böyle noktalanmasını istemiyordum. Bu hiddeti geçiştirecek bir çözüm yolu olmalıydı. İki adımda yanına vardım. O sözleri yüzüme haykıran o değilmiş gibi omuzlarından kavradım. "Aptallık etme Tahir, önce beni bir dinle. Aramızdaki bütün köprüleri attığının farkında mısın? Daha sana ne teklif ettiğimi bile bilmiyorsun" dedim.

Nefretin bir insan yüzünde bu denli katılaştığına hiç şahit olmamıştım. Gözlerinde oluşmuş ifadeyi görünce nutkum tutuldu. Meramımı anlatacak kelime bulmakta zorlandım. Ne söylersem söyleyeyim hepsi boş ve anlamsızdı galiba. İçindeki nefreti bastırıp silmem imkânsızdı. Onun bu hâli karşısında donuklaştığımı görünce zevkle sırıttı yeniden.

"Yitirdiğim yıllara karşılık bana hayatını mı teklif ediyorsun? Ölüme hazır mısın?"

Bu kez gerçekten kanımın donduğunu hissettim. Ne diyordu bu sersem, beni ölümle mi tehdit ediyordu. Artık sabrımın sonuna gelmiştim. Beynim karıncalanmaya başladı. Hakkı, hukuku gözümden silindi. O her türlü İnsanî hislerini kaybetmiş bir zavallıydı. Hiç kurulmamış ailemizi, otuz sene sonra yeniden bir araya getirmek, huzuru ve sevgiyi kurmak için yaptığım olağanüstü gayreti bir çırpıda yok ediyordu. Mevcut servetimi kardeşimle paylaşmak üzereyken o beni ölümle tehdit ediyordu. Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

"Defol!" diye bağırdım. "Bir daha yüzünü görmek istemiyorum. Derhâl çık git buradan."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Hayrettir, hiç oralı olmadı. Hatta yüzündeki o iğrenç tebessüm daha arttı. "Yanılıyorsun" dedi. "Bir kere daha karşılaşacağız. Yüzümü tekrar göreceksin. Ama o sefer şimdiki gibi mağrur ve ihsanda bulunan bir Baransel gibi değil, hayatını bağışlamam için ayaklarıma kapanan Cem olacaksın."

Sonra tek kelime etmeden kapıyı vurup odamdan çıktı.

Sinirden titremeye başlamıştım. Tehdidi beni zerrece ırgalamamıştı ama daha o an hayallerimin yıkıldığını, beynimde çizdiğim aile tablosunun asla gerçekleşmeyeceğini anlamıştım. Aynı anda oda kapım açılıp içeriye sekreterim Özgül girdi.

Telaşla yanıma koştu.

Elinde bir kolonya şişesi vardı...

***

O akşam yalıya dönerken Jaguar'ı Mehmet kullanıyordu. Sessiz ve düşünceli, arka koltuğa sinmiş, heykel gibi hareketsiz kalmıştım. Tahir'le görüşmem hiç de tahmin ettiğim gibi gelişmemiş, ipler bir anda kopmuştu. Bundan sonra neler olacağını tasavvur etmek hiç de kolay değildi artık. Kanaatimce Tahir ümitsiz bir vakaydı ve ondan her şey beklenirdi.

Pasif kalamazdım, acilen bir çözüm üretmeliydim. Buna karşın çözüm alternatiflerim gayet kısıtlıydı. Bir ara müşterek annemizi devreye sokmak fikri geldi aklıma. Ne de olsa o bir anneydi, iyi veya kötü yıllarca Tahir'e o bakıp büyütmüştü; ama bunun işe yaramayacağını çabuk kavradım. O annesini çoktan defterden silmişti.

Onu yanımdan kovmuştum, biraz haysiyet sahibi ise şirketlerimle de ilişkisini kesmesi gerekirdi. Ama içinde öylesine güçlü bir nefret barındıran insanın bunu hemen yapacağını hiç sanmıyordum. Özellikle ruhi bunalım geçirdiğim devrelerde Cengiz'le ona tam güven duyduğumdan şirketlerin yönetimiyle ilgili her türlü yetkiyi vermiştim. Sonuçta o bir hukukçuydu ve yılların nefretini gerçekleştirmek için mali müşavirimle kafa kafaya verince kim bilir ne iblisçe planlar kurmuş olabilirlerdi. Yarın ilk işim onlara verdiğim vekâletnameleri iptal etmek ve işlerine son vermek olmalıydı.

Tabii, mesele bu kadarla da bitmiyordu.

Tahir beni ölümle tehdit etmişti. Hakikaten böyle bir niyeti olabilir miydi, yoksa bir anlık tehevvürün yarattığı kuru sıkı bir tehdit miydi? Artık onun çok dengesiz biri olduğunu düşünüyordum, böyle bir insandan her şeyi beklemek mümkündü.

İçimi tarifsiz bir karamsarlık kapladı. Baransel ailesi lanetlenmişti galiba. Düşündükçe afakanlar basıyordu. Yıllar boyu çok mutlu geçen, en ufak gölgesi olmayan hayatım, önce hayata bağlılığımın azalması, cesaret ve kendime güvenimin tükenmesi, karamsarlığımın güçlenmesi biçiminde beliren ruhi çöküntüm, arkasından beynimde çıkan ur ve son olarak da aniden patlak veren aile trajedisi beni gerçekten yıpratmıştı. Çaresizlik içinde hissediyordum kendimi. Bu kadar sıkıntı kaç kişinin başına gelirdi? Hiçbir zaman fatalist inançlarım olmamıştı ama şimdi babamın hayatındaki uğursuz davranışların vebalini ödüyorum gibi bir duyguya kapılmıştım.

Yalıya yaklaşırken hâlâ nasıl bir tavır takınmam gerektiği hususunda karara varamamıştım. Başım çatlatacak gibi ağrıyordu. Bugün Tahir'le yaptığım görüşmeyi anneme ve Emine'ye nasıl anlatacaktım. Mehmet, Jaguar'ı bahçeye soktuğunda bu kez aklım, Tahir'in Emine hakkında söylediklerine takıldı. Neden ondan bu kadar kötü bahsediyor, ona "fahişe" diye hitap ediyordu? Söylediklerinde gerçek payı olabilir miydi, yoksa ona husumeti son anda benim tarafımı tutmasından mı kaynaklanıyordu?

https://ukalalilozof2019.wordpress.com/

Eve girdiğimde berbat bir hâldeydim. Bu sefer kapıyı bana, Saliha değil, Emine açmıştı. Yüzüme bakar bakmaz, "Haberler kötü mü?" diye sordu.

"Sonra konuşuruz" diye fısıldadım.

Önce kıyafetimi değiştirmek, sırtıma daha rahat bir şeyler giymek ve bir duş almak için doğru odama çıktım. Emine de benimle beraber arkamdan gelmişti. Ama çok merak etmesine rağmen, büyük bir sabırla, hiçbir şey sormadı.

Duştan çıkıp sırtıma rahat bir penye geçirirken, "Artık konuşabilir misin?" diye mırıldandı.

"Maalesef" dedim. "Tahir benimle konuşmak bile istemedi."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Sahi mi?"

"Ne yazık ki öyle..."

"Ona teklifini açıklamadın mı?"

"Dedim ya, beni dinlemedi..."

"Vay densiz! Peki, niyeti neymiş, ne istiyormuş senden?"

Bunu şimdilik Emine'ye bile açıklamak yersizdi. Kimseyi velveleye vermek istemiyordum. Kısaca, "Bilmiyorum" dedim.

Emine kısık sesle, "Çok garip!" diye fısıldadı. "O zaman bunca oyun düzenlemenin bir anlamı kalıyor mu? Madem senden gelecek tekliflere kapalıydı, o hâlde neden bunca numara ve hileyi tezgâhladı? Ben hiçbir şey anlamadım."

Konuyu şimdilik kapatmak istiyordum. "Ben de anlamadım" diye geçiştirmek istedim. Ama Emine rahatlamamıştı. "O çok kötü bir insan... Nihayet sen de anladın, değil mi?"

"Galiba haklısın."

"Haklıyım, tabii... Seninle uğraşmaktan vazgeçmeyecektir. Birbirimizi sevdiğimizi öğrenince mutlaka bana da çamur atmaya kalkışacaktır."

Bir an aklıma Tahir'le konuşmam sırasında Emine hakkında kullandığı çirkin sıfatlar geldi. İçimde izahsız bir tedirginlik hâsıl olmuştu. "Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"O hasta ruhlu biri, kimsenin mutlu olmasına tahammülü yok. Bizim mutluluğumuzu da çekemeyecektir."

Hafif bir tebessümle, "Kim bilir, belki o da sana âşıktır" dedim. Emine birden gerildi, yüzünün hatları değişti, gücenmiş gibi bakarak, "Lütfen, Cem" diye söylendi. "Bunun şakası bile çirkin."

Haklıydı belki ama o sırada bunu şaka diye söylememiş, bir an aklıma gelen ihtimali yüksek sesle düşünmüştüm. Sabahtan beri aklımı kurcalayan sorunlarımdan biri de buydu. Tahir neden birden Emine'ye cephe almış, onun hakkında ileri geri konuşmuş, hatta Emine'yi pespaye, aşağılık bir fahişe diye tahkire kalkışmıştı. Ona Emine hakkında tek kelime etmemiştim. Olayların bu şekle dönüşmesindeki rolünü Tahir bilmiyordu. Öyleyse ona olan kızgınlığı nedendi? Sırf bir şüphe mi? Tahir'in de ona âşık olabileceği düşüncesi beni büsbütün rahatsız etmeye başlamıştı. Belki benimki anlamsız bir vehimdi ama olmaması için de sebep yoktu. Emine şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en çekici kadınlardan biriydi.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Islak saçlarıma ellerimle şekil vermeye çalışırken sevgilim yanıma yaklaşıp beni kendisine çevirdi. Gözlerinde şaşkın bir ifadeyle, "Cem, durup dururken neden böyle bir laf ettin?" diye sordu. Rahatsız olduğunu hissetmiştim, ona sıkı sıkıya sarılıp kendime çektim. Aralık duran dudaklarına bir öpücük kondururken, "Bilmiyorum. Belki seni herkesten kıskandığım içindir" dedim. "O kadar güzelsin ki, sana erkeklerin arzu ile bakmaları beni çileden çıkarıyor."

Yüzündeki o küskün ifade bir anda kayboldu. "Siz, Baransel erkekleri çılgınsınız galiba. Sizlerden korkulur... Babanın yaptıkları aklıma geliyor. Şimdi de şu senin düşündüklerin... Kadın yüreğini hoplatmayı kelimelerle çok iyi beceriyorsun ama palavra atıyorsun."

Güzel dudaklarından bir kere daha öptüm: "Nedenmiş o?"

"Tabii ya, seninle toplum içine mi girdik, bir mecliste mi olduk; erkeklerin bana arzuyla baktıklarını da nereden çıkarıyorsun?"

"Görünen köy kılavuz istemez. Ben anlarım."

Gülümsedi. "Ama beni anlamamışsın" dedi. "Seni ne kadar sevdiğimi görmüyorsun."

"Hadi, aşağıya annemin yanına inelim. Bu muhabbet biraz daha devam ederse, sanırım yatakta sonuçlanacak."

Elimden tuttu, beni yatağa çekiştirdi. "Olsun, biraz daha beklesinler. Ben de gün boyu hep bu anı bekledim..."

***

Annemin feri kaçmış gözlerine baktım; düne kadar hayatiyetini, canlılığını kaybetmiş o gözler karşısında beni görünce huzur, sevinç ve mutlulukla ışıldamıştı. Fakat beni asıl şaşırtan şey ise, o gözlerde yakaladığım duygunun ruhumda yarattığı yansımalardı. Öksüz bir çocuk olarak büyümemiştim, yıllarca anne diye bildiğim Ülker Hanım da bana sevgi ve alaka göstermiş, yakınlığını hiç eksik etmemişti. Ama şimdi gerçek bir annenin ne ifade ettiğini, onun bakışlarındaki sıcaklıktan çıkarabiliyordum.

Sadece, "Hoş geldin, oğlum" demişti beni karşısında görünce.

Lâkin bu kadarı bana yetmişti. Bu sıcak ses tonu dahi ancak gerçek bir annenin ağzından çıkabilirdi. Hızla yanına yaklaştım. Tekerlekli sandalyesinin önünde diz çöktüm, ellerini tutup, ışıldayan gözlerinin içine baktım. Onun da Emine gibi, hatta ondan çok daha fazla merakla, iki oğlu arasındaki konuşmanın nasıl geçtiğini heyecanla beklediğini biliyordum. Onu üzmeye hiç niyetim yoktu, ama ani bir kararla artık bu aile fertleri içinde yalan söylemenin, gerçekleri iyi niyetle de olsa saklamanın, faydası olmadığını düşündüm. Hiçbir şey saklanmamalıydı. Realite acı da olsa onu kabullenmeyi becermeliydik.

Ellerini avucumun içinde tutarak fısıldadım. "Tahir'le konuştum, anne."

Geçirdiği hastalığa rağmen zekâsı müthiş çalışıyordu. Ses tonumdan pek güzel bir haberle dönmediğimi hemen anlamıştı. Bir şey sormadan devam etmemi bekledi. Yalnızca ışıldayan gözlerindeki canlılığın biraz gölgelendiğini fark ettim...

"Merak etme. Her şey düzelecek... Küçük oğlun da sonunda hizaya gelecek. Şimdilik düşünmesi için ona biraz zaman tanımalıyız."

Hafifçe içini çekti. "Sana bir saygısızlık etti mi?" diye sordu.

"Bu önemli değil, anne. Ona anlayışlı davranmak zorundayız. Ne de olsa zor günler geçiriyor."

Gülümseyerek saçımı okşadı. "Sen çok iyi bir evlatsın.

https://ukalatilozofi2019.wordpress.com/

Babanın merhamet duygularını taşıyorsun."

Aslında bu bana bir iltifat gibi gelmemişti. Ahmet Baransel artık benim hiç tanımadığım bir adamdı ve doğrusu hiçbir yanımla ona benzemeyi istemiyordum...

24

Akşam yemeği oldukça durgun geçti. Saliha artık soframızda yer alıyordu. Annemle arasının gittikçe düzeldiğini, birbirlerine yakınlaşmaya başladıklarını görüyordum. Aralarındaki eski soğukluk kaybolmaya başlamıştı. Ama o gece annem de Emine de dalgın ve düşünceli görünüyorlardı. Bunun sebebini tahmin etmek hiç de zor değildi benim için.

Saliha yemeğe oturmadan önce bana rapor vermişti. Geçen sene işten ayrılan iki hizmetkârımız Saliha'nın onları telefonla araması üzerine hemen yalıya gelmiş ve işe başlamışlardı. Birini sadece annemin şahsi bakım ve hizmetine tahsis etmiştim. Diğeri evde artan işler için Saliha'ya yardımcı olacaktı. Ayrıca o gün öğleden sonra koruma hizmetleri veren bir şirkete telefon etmiş ve gece gündüz yalıda görev yapacak iki eleman talep etmiştim. Yarın onayımdan geçtikten sonra onlar da göreve başlayacaklardı.

Saat on bire doğru annem odasına çekilmek istedi. Yalıdaki yeni hayatına uyum sağlamakta biraz zorlanıyordu. Belki senelerce hayalinde gizli gizli yaşattığı ve özlediği bu hayat, ömrünün sonuna doğru hiç beklemediği bir anda karşısına çıkmış, gerçekleşmişti. Vakur davranışlarını kaybetmemeye, çalışanlarla mümkün olduğu kadar mesafeli olmaya çalışıyordu. Evin müstahdemleri kısa sürede gerçeği öğrenmişlerdi fakat işin dikkat çeken yanı, hepsi yaşlı ve hasta kadına kanları kaynamış, sanki evin kırk yıllık hanımefendisi gibi davranmaya başlamışlardı. Tabii, bundaki en büyük pay, annemin onlara şaşırtıcı bir yakınlık göstermesiydi ama aradaki mesafeyi de korumasını biliyordu.

Yaz gecesi henüz yatmak için erken bir saatti. Durgunluğunu hâlâ sürdüren Emine'ye deniz kenarında biraz oturmayı teklif etmiştim. Koluna girerek bahçeye çıktık. Gecenin o saatinde yeni bir olayın patlak vereceğini hiç tahmin edemezdim.

Hasır koltuklarda Emine'yle oturmamızın üzerinden henüz on dakika geçmemişti ki, Saliha koşarak yanımıza geldi. Soluk soluğaydı. "Küçük Bey" dedi. "Bir misafiriniz var."

Gecenin bu saatinde ve habersiz bir misafir... Emine'yle bakıştık. İkimiz de gelenin Tahir olduğunu düşünmüştük. Hemen toparlanarak sordum. "Kim geldi?"

"Cengiz Bey, efendim."

İrkildim. Doğrusu onun geleceğine hiç ihtimal vermemiştim. Neden gelmiş olabilirdi o? Bir sulh teşebbüsü mü? Tahir mi göndermişti acaba?"

"Söyle, buraya gelsin" dedim.

Saliha aceleyle geri döndü. Emine'nin de huzuru kaçmış gibiydi. "İstersen, sizi yalnız bırakayım, daha rahat konuşursunuz" diye mırıldandı.

"Hayır, hiç gereği yok. Senden sakladığım bir şey olamaz. Özellikle yanımda kalmanı istiyorum" diye karşılık verdim.

Emine'den ses çıkmadı. Yan gözle ona baktım. Heyecanını gizleyemiyordu. Göğsü körük gibi inip kalkmaya başlamıştı.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Az sonra Cengiz'in yanımıza yaklaştığını gördüm. Süklüm püklüm, çekingen ve ürkek bir yürüyüşü vardı. O her zaman kendinden emin hâlini kaybetmiş gibiydi. Hiç bozuntuya vermeden, "Hoş geldin, Cengiz" dedim. Sanki ilk soracağım sual oymuş gibi, "Babanın sıhhati nasıl?" diye sordum.

Cengiz ikimizi de başıyla selamladı. Emine'nin yanımdaki varlığına hiç şaşırmamış gibiydi. Kısık bir sesle, "Cem, yalnız görüşebilir miyiz?" diye fısıldadı.

Emine izin ister gibi tekrar yüzüme bakmıştı. Cengiz'e, "Sevgilimin yanında istediğini konuşabilirsin. O her şeyi biliyor" dedim.

Mali müşavirim kısa bir an durakladı. Sıkıntılı ve kararsız olduğu her hâlinden belli oluyordu. Ama tutumum karşısında fazla itiraza kalkışmadan hasır koltuklardan birine oturdu. Titreyen bir sesle, "Buraya geliş sebebim..." diye başladı. Lafı ağzına tıkadım.

. "Seni buraya Tahir mi yolladı?"

"Hayır, hayır... Onun hiç haberi yok... Geldiğimi duysa beni öldürür."

Merakla yüzüne baktım. Mesele daha çetrefil bir hâle dönüşüyordu galiba. "Öyleyse, niye geldin? İstifanı mı vereceksin?"

Yutkundu: "Evet, o da geliş sebeplerimden biri. Ama asıl mesele vicdan azabı... Bu yükü daha fazla çekemeyeceğimi anladım. Yaptıklarımdan dolayı çok pişmanım. Olan oldu bir kere. Tahir kanıma girdi. Bana inanamayacağın vaatlerde bulundu."

"Allah Allah!" diye mırıldandım. "Devam et..."

"Çok nadimim... Biliyorsun, ben sizlerden biraz daha büyüğüm. İş hayatında sivrilmem babanın zamanında, holdinge girmemle başladı. Ahmet Bey'in ve holdingin bana sağladığı menfaatleri inkâr edemem."

"Bunları biliyorum, sadede gel" dedim sert bir sesle.

"Her şey babanın vefatıyla başladı. Baban o menhus hastalığa yakalanınca Tahir'e oğlu olduğunu itiraf etmiş. Sanırım, öleceğini anlayınca bu gerçeği daha fazla saklamak istememiş. Fakat Tahir bunu öğrenince deliye döndü. Belki o tarihte üçünüz bir araya gelip bu konuyu müştereken konuşsaydınız bu olayların hiçbiri olmayacaktı. Baban pratik davranışlı ve her türlü sorunları çözmekte mahir bir adamdı. Belki hayatı boyunca bazı hatalar işlemiş olabilir ama ben eminim ki biraz zamanı olsa bu sıkıntıyı da çözebilirdi."

"Kısa kes, Cengiz. Buraya bu saatte neden geldiğini açıkla."

"Önce şunu bilmeni istiyorum, Cem... Senin aleyhinde bir yığın hukuki tasarruflarda bulunuldu ve ne yazık ki ben de bunlara iştirak ettim. Hastalığın sırasında bize güvenerek bir yığın belgeler imzaladın. Seni gerçek dışı borçlanmalara soktuk, bazı şirketlerini kaybetmek üzeresin. Son günlerde benden mali bir durum raporu isteyince uyandım. Sana verdiğim o rapor maalesef gerçekleri yansıtmıyordu. Durum ortaya çıkınca bu benim mesleki hayatımın sonu olacaktır. Ama ben bunu hak ettiğime inanıyorum. Yanımda sana bir de gerçek mali rapor getirdim. Orada yapılan bütün yolsuzlukları okuyup öğrenebilirsin."

"Neden, Cengiz? Neden son anda bunları bana açıklamak gereğini duyuyorsun?"

"Neden mi? Dedim ya, Cem... Büyük vicdan azabı içindeyim. Sen de benim yakın arkadaşım ve patronumdun ama ben Tahir'in vaatlerine kapılarak çok haince bir işe kalkıştım. Artık buna

https://ukalbilozof2019.wordpress.com/

dayanamıyorum, Tahir'in elinde bir kuklaya döndüm. Hayatım pahasına bile olsa bunun bedelini ödemek zorundayım."

"Bütün bu anlattıklarını biliyorum" dedim.

Olumsuzca başını salladı. "Hayır, bilmiyorsun... Daha kötüsü de var. Tahir artık yaydan çıktı. Bu gece onunla ciddi bir şekilde tartıştık. Bu saatte sana gelmemin asıl sebebi de o."

"Neymiş bu sebep?"

"Tahir, seni öldürmeye karar verdi. Çıldırmış gibi, gözü nefretten kararmış hâlde, ne yapacağını bilmiyor. Onu dizginlemeye çalıştım ama beceremedim. Çok tehlikeli bir hâl aldı. Seni uyarmak zorunda hissettim kendimi."

Oturduğum koltuğa yaslanıp işittiklerimi düşünmeye başladım. Bu iddia gerçek olabilir miydi? Bugün onunla konuşurken içinin kin ve öfkeyle dolu olduğunu, şirazesini kaybettiğini, saldırmak için bahaneler aradığını ben de hissetmiştim. Ne garip bir tecelliydi; beni çıldırtmak için bahaneler arayan, karşıma hayalî kişiler çıkaran, yalımın bahçesine "ölüm meleği" sokan ve servetimi eline geçirmeye çalışan kardeşim, şimdi başarısızlığa uğrayınca kendisi deliliğin eşiğine gelmişti. Aklı başında olan biri asla böyle davranmazdı. Beni sessizce dinlese, sahip olduğum her şeyi onunla paylaşmaya hazır olduğumu anlardı.

Önce Emine'ye bir göz attım. Rengi kül gibi olmuştu. Korkudan titriyordu. Keşke, Cengiz'le bu konuşmayı yalnız yapsaydım, diye geçirdim aklımdan ama geç kalmıştım artık. Sonra nazarlarımı Cengiz'e çevirdim. Acaba bütün bu anlattıklarında samimi miydi? Artık kimseye güvenim kalmamıştı. Bu da yeni bir oyun olabilir miydi?

"Sana neden inanayım?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cem!" diye kekeledi şaşkınlık içinde. "Görmüyor musun, ben bittim artık. Her şeyimi kaybettim, haysiyetimi, itibarımı, namusumu... Kendimden nefret ediyorum. Buraya istifa dilekçemi ve doğru dürüst hazırladığım mali raporumu vermeye geldim. Bundan sonrası benim için çok karanlık. İş mahkemeye intikal ederse, tutuklanıp hapse gireceğim. Benim sonum geldi, hiç olmazsa giderayak senin hayatını kurtarayım dedim."

Biraz haysiyeti varsa, bu davranışı pişmanlık olabilirdi. Ama onların ikisine de inanmıyordum, böylesine pislik çukuruna yuvarlanmış iki kişiden her türlü kötülük beklenebilirdi. Uzun süre düşündüm. Sonra, "Tamam" dedim. "İstifanı ve raporunu bırakıp gidebilirsin. Seni artık şirketlerimde görmek istemiyorum."

"Cem, ben buna çoktan razıyım. Ama anlamıyorsun galiba... Asıl sorun sen ve annen... O ikinizi de öldürmeye kararlı."

Yeniden irkilerek Cengiz'i süzdüm. "Annem mi?"

"Evet... Tahir bütün aileyi ortadan kaldırmaya karar vermiş durumda. Şayet baban hayatta olsaydı, onu bile bir an düşünmeden vurabilirdi. Tehlikeyi anlamıyor musun?"

"Onun zoru benimle değil mi? Annemizden ne istiyor?"

"Başına gelen bütün felâketlerin asıl sorumlusu olarak Dilara Hanım'ı görüyor. Asıl husumete ona, başına, gelen her şeyden onu mesul tutuyor. Beni hiç doğurmamalıydı, diyor. Ahmet Bey'le görüştükten sonra ilk iş olarak kadıncağızı başından silkeleyip attı."

Daha fazla dinlemek istemiyordum. "Git, artık" dedim.

https://ukalafiroz0f2019.wordpress.com/

Cengiz çantasını açarak istediğim evrakları bıraktı ve bizlere veda bile etmeden arkasını dönüp uzaklaştı. Taş kesilmiş, öylece kalmıştım. Hâlâ ne yapacağımı kestiremiyordum. Kardeşim Tahir hakikaten dengesiz ve korkunç biri hâline gelmişti. Her türlü şiddet hareketine de baş vurabilirdi. Çok dikkatli ve uyanık olmalıydım. Daldığım durgunluktan Emine'nin sesiyle sıyrıldım.

"Cengiz'e inandın mı?"

"Sanırım, doğru söylüyor. Tahir aklını yitirmiş olmalı."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Yarın yalıya iki koruma alacağım. Galiba sayıları çoğaltmak gerekecek. Bu sorun kesin çözülünceye kadar kendim için de birilerini ayarlamalıyım."

"Bu işi çok önceden yapman icap ederdi. Senin gibi zengin insanların korumasız dolaştığını hiç duymadım."

"İhtiyaç duymamıştım."

"Artık zamanı geldi de geçiyor bile" diye homurdandı Emine.

"Haklısın."

"Olayı polise intikal ettirecek misin?"

"Şimdilik, hayır..."

"Neden Cem? Daha ne bekliyorsun?"

"Bilmiyorum" dedim. Gerçekten de bilmiyordum. Ama içimden yükselen bir his gelişen olaylarda hâlâ açıklayamadığım bir yan olduğunu söylüyordu bana.

"Şu evraklar" dedi Emine. "Onlara da bir göz atmayacak mısın? Hiç olmazsa şimdiye kadar ne kaybettiğini öğrenirsin."

"Acelesi yok" diye mırıldandım. "Tahir birkaç şirketime el koymuş olsa bu bütün servetimi kaybettiğim anlamına gelmez. Daha sonra da inceleyebilirim."

"Çok meraksızsın" diye homurdandı Emine.

Kız yine haklı olabilirdi ama bazı şeyler hiç umurumda değildi. "Boş ver... Hadi sen şimdi odamıza git ve yat" dedim.

"Ya sen? Gelmiyor musun?"

"Daha sonra... Biraz yalnız kalıp düşünmek istiyorum."

Emine üzülerek baktı bana. Sonra yerinden kalkıp yanağıma şefkat dolu bir öpücük kondurdu. "Çok bekletme beni" diye fısıldadı.

Yalının rıhtımında düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Beynim uğulduyordu; o an aklıma gelen ihtimal, belki de çözümlerin en kötüsüydü. Ama bunu yapmazsam rahatlayamayacağıma emindim. İş hayatından edindiğim bir tecrübeydi bu ve babam öğretmişti. Ortada ümitsiz bir vaka varsa önce onu kangren olmadan kesip atmak gerekirdi. Ve ben bu gece onu deneyecektim.

Fazla düşünmedim. Karara varan insanların rahatlığı içinde yerimden kalktım. Şoförüm Mehmet'i uyandırdım. Adamcağız hemen toparlanarak dışarı çıktı.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Bir emriniz mi var, beyefendi" diye sordu.

"Evet, Mehmet" dedim. "Seninle ufak bir gezintiye çıkacağız."

Hemen Jaguar'ın kapısını açıp direksiyona geçti ve sonra bana dönüp, "Nereye gitmek istiyorsunuz, efendim?" dedi.

"Tahir Bey'in evine" dedim...

25

Arabanın camından başımı çıkarıp yukarıya baktım. Tahir'in katında ışık yanıyordu, hiç olmazsa onu evde yakalamıştım. Arabadan indim ve Mehmet'e beni burada beklemesini söyledim. Bu defa kesin kararlıydım: Sonu neye varırsa varsın, netice almak istiyordum. Şans benden yanaydı, binanın dış giriş kapısı aralıktı, hafifçe iterek içeriye daldım.

Tahir'in dairesi üçüncü kattaydı. Asansöre binmek yerine merdiveni tırmanmayı tercih ettim. Büyük bir riske girdiğimin farkındaydım ve açıkça söylemek gerekirse korkuyordum da. Buraya sağ girip ölü çıkmak da vardı hesapta. Ama artık tahammülüm kalmamıştı. Sorunu bu gece halletmek istiyordum. Tahir beni dinlemek zorundaydı, ne yapıp edip onunla son bir kere daha konuşmak, iyi niyetimi açıklamak zorundaydım. Ondan sonra karar vermek ona kalmış bir işti.

Kapıyı çalmadan önce durup içeriyi dinledim. Yanında o şirfinti kadın arkadaşları varsa, işim iyice zorlaşacaktı. Onların yanında tasarladığım konuşmayı yapamazdım.

Kulak kabarttım. İçerden hiç ses gelmiyordu. Biraz rahatlar gibi oldum, galiba kardeşim yalnızdı. Derin bir nefes aldım. Kendimi hazır hissedince kapının zilini çaldım.

Önce açan olmadı. Bu defa biraz daha ısrarlı ve uzun çaldım zili... Nihayet içerden yaklaşan ayak sesleri duydum, sonra da Tahir'in sesini: "Kim o?"

Bu hesapta yoktu. Kapının ağzına kadar gelip, kim o diye soracağını düşünmemiştim. Benim bildiğim Tahir, böyle bir soru sormadan kapıyı açardı. Mecbur kalarak, "Benim" dedim. "Cem..."

Ne yapacağını hâlâ kestiremiyordum. Beni öldürmeye kararlı bile olsa muhtemelen bu işi kendi evinde yapmaktan çekinirdi. Cesedim, geleceğe ait planlarını bozmaya yeterliydi. Belki de kapıyı açmayacak, defol git, diye bağıracaktı. Ama düşündüğüm gibi olmadı, Tahir kapıyı ardına kadar açtı.

Bir an göz göze geldik.

O an donup kaldım. Tahir'in elinde kocaman bir tabanca vardı, hem de benim silahım. Hastayken yalıya gelip Saliha'dan aldığı Smith&Wesson'um... Duraklayıp yutkundum. Beni daha kapının önünde tabancayla karşılayacağını tahmin etmemiştim.

Ama bir şey daha dikkatimi çekti. Bakar bakmaz, anlamıştım. Tahir enikonu sarhoştu, gözleri kanlanmış ve daha da tuhafı, ağlamıştı. Bir süre hiç konuşmadan birbirimizi süzdük. İkimiz de konuşmakta zorlanıyorduk.

"Seni... seni burada göreceğimi hiç tahmin etmiyordum" dedi.

Kelimeler ağzından sarhoşluğun verdiği bir pelteklikle çıkıyordu. Yanılmadığımı anladım: Tahir enikonu sarhoştu. "Seninle son bir kere daha konuşmak istiyorum" diye fısıldadım.

O zaman hiç ummadığım bir şey yaptı. Elindeki silahı pantolonunun beline sıkıştırarak birden boynuma sarıldı. Şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırmıştım.

https://ukalabilozofi2019.wordpress.com/

O öfkeli adam hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı...

Bunlar nedamet gözyaşları olmalıydı. Çok tatsız şeyler yaşamıştık ama benim de istediğim bu değil miydi? Sonunda insani yanı ağır basmış, yaptığı hatayı geç de olsa kavramıştı sanırım. Yine de biraz tereddütle ona sarıldım ve sırtını okşamaya başladım.

Tuhaf ve yadırganacak bir macera yaşadığımızın farkındaydım. Daha dün beni öldürmekle tehdit eden, az evvel elinde bir silahla kapıyı açan kardeşim, şimdi bana sarılmış ağlıyordu. Yoksa bu, alkolün yarattığı geçici bir bunalım mıydı, biraz sonra içindeki nefret yeniden depreşip belindeki silaha sarılacak mıydı?

Doğrusu kararsız kalmıştım. Omuzlarından kavrayıp, "Beni dinle, Tahir" diyebildim ancak.

Sadece, "Yüzüne bakacak hâlim yok. Kendimi rezil ettim. Ne söylesen haklısın. Belki de bu gece buraya seni Tanrı yolladı. Herhâlde farkındasın, değil mi, körkütük sarhoşum."

"Evet, görüyorum."

"Sebebini de biliyor musun?"

Ağlamaktan kızarmış gözlerinin içine baktım.

"Az sonra intihar edecektim. Bu süfli ve iğrenç hayatıma son verecektim."

"Saçmalama" diye söylendim. "Bugün şirkette sana anlatacaklarımı dinleseydin, şu an yalıda seninle kadeh tokuşturacak olacaktık. Gerçek iki kardeş gibi..."

Gözleri irileşerek yüzüme baktı. Galiba ne dediğimi tam anlamamıştı: "Sen neler söylüyorsun? Yaşanan bunca vakadan sonra beni affedecek miydin? İnanamıyorum!"

"Evet, sana çok kızdım. Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın. Ama unutma ki, biz yıllardan beri önce iyi iki arkadaştık. Ne yazık ki, ben hayatımızı şekillendiren gerçekleri ancak iki üç gün önce öğrendim ve şaşkına döndüm. Sen ise acı hakikati babamızdan öğrenmişsin. Neden daha o zamanlar karşıma çıkıp her şeyi benle açık açık konuşmadın?"

Tahir sarhoşluktan sendeledi. Kolundan tutmasam yere devrilebilirdi. Onu yakalayıp salona sürükledim ve bir yere oturttum. Aslında konuşacak, muhakeme yürütecek hâlde bile değildi. İlk şoku atlattıktan sonra iyice suspus olmuş, âdeta çökmüştü.

"Çok sarhoşsun. Konuştuklarımızı anlıyor musun?" diye sordum.

Onaylarcasına başını salladı.

"O hâlde biraz toparlan, seni alıp yalıya götüreyim. Bu gece orada kalırsın. Bundan sonra orası senin de evin sayılır."

Gözleri yeniden sulandı ve yanaklarına iki damla yaş süzüldü. Onu bunca senedir bir arkadaş olarak tanırdım fakat ağladığına hiç şahit olmamıştım. Yadırgıyordum.

"Olmaz... Gelemem" dedi.

"Ne demek gelemem, ikimiz de Ahmet Baransel'in oğluyuz, yasal olmasa bile benim sahip olduğum her şeyin yarısı da senin. Sen hukukçusun, ilerde bunu meşrulaştıracak bir çözüm bulacağına eminim."

Tekrar başını salladı: "Anlamıyorsun, Cem."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Neyi anlamıyorum?"

"Artık çok geç... Ben dönüşü olmayan bir yola girdim. Batağa saplandım. Bundan böyle beni hiçbir şey kurtaramaz artık."

"Sen çok sarhoşsun ve ne söylediğinin farkında değilsin. Ağzından çıkanları kulağın duymuyor. Şayet benim aleyhime yaptığın bazı tasarruflardan söz ediyorsan, ben hepsini unutmaya hazırım."

"Hâlâ anlamıyorsun, Cem."

"O zaman söyle de anlayayım. Nedir seni bu kadar batağa gömen mesele?"

Tahir tuhaf tuhaf yüzüme baktı.

"Gerçekleri öğrendiğin zaman bunu kabule hazır mısın?" diye mırıldandı.

"Hangi gerçeği?" diye sordum. "Ortada başka bir gerçek daha mı var?"

O sarhoş hâliyle öyle acı bir şekilde sırıttı ki, bir an ürpermekten kendimi alamadım...

***

Yalıya ancak sabaha karşı dönebilmiştim. Yatak odasına girdiğimde Emine derhâl uyanarak ters ters yüzüme baktı. "Pes doğrusu, Cem" diye söylendi. "Sinirlenip başını dinlemek için dolaşmaya çıkmanı anlayabilirim, ama insan hiç olmazsa bir telefon eder. Meraktan çatlayacaktım. Kaç kere seni aradım, fakat telefonunu kapattığın için ulaşamadım. Nerelerdeydin?"

"Haklısın, sevgilim. Seni telaşa vermek istemedim. Tahir'in evine gittim."

Emine az daha yataktan sıçrayacaktı: "Ne! Tahir'in evine mi gittin? Tek başına mı?"

"Evet."

"Ne oldu, peki?"

"Bu habere sevineceksin. Tahir pes etti. Bütün hatalarını da kabul ediyor. Çok mahcup oldu, yarın akşam yalıya gelip annemden de özür dileyecek."

Emine inanmaz gibi yüzüme baktı. "Sahi, bunu becerdin mi?"

"Evet, sevgilim."

Yanıma gelip sevinçle bana sarıldı: "Hepiniz adına buna çok sevindim. Aramızdaki ilişkiyi de ona anlattın mı?"

"Tabii, anlattım. Önce biraz yadırgadı. Sonra sevindi bile, ne de olsa seninle tanışmam biraz da onun vesilesiyle olmuştu. O çok zeki bir kızdır, umarım mutlu olursunuz, dedi."

Emine iç çekmişti.

"Hayat ne tuhaf değil mi? İnsanın başına musallat olan belâlar sonra hiç umulmayan şekilde hayatlarını değiştirip mutluluk getiriyorlar. Yine de seninle başka şekilde tanışmayı çok isterdim."

Onu kavrayıp kendime çektim. İncecik geceliğinin içindeki taze vücudundan nefis parfüm kokusu yayılıyordu. "Benim hiç şikâyetim yok" diye mırıldandım. "Biraz maceralı bir şekilde tanıştık ama bana saadeti ve erişilmez zevkleri yaşattın."

O da uzanıp dudaklarımdan öptü.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Sabah olmak üzereydi ama vücutlarımız ihtirastan titreyerek yatağa yuvarlanmıştı...

26

Sırtıma beyaz kısa kollu gömleğimi, Panama keteninden açık mavi takım elbisemi giydim. Düz renk, koyu lacivert kravatımı aynanın karşısında bağlarken, beni arkamdan hayranlıkla süzen sevgilim, "Çok yakışıklısın" diye fısıldadı. "Bu elbiseni hiç görmemiştim. Sana çok yakışıyor."

İçimdeki heyecanın ona da geçmesini istiyordum. Gülerek takıldım: "Ne yani, bu elbiseyi giymezsem, beni yakışıklı bulmuyor musun?"

Emine yanıma yaklaşarak mutlu bir şekilde gülümsedi: "Deli çocuk! Seni ilk gördüğüm andan beri hayranım. Aklımı başımdan aldın."

"Bugün çok heyecanlıyım, sevgilim. Mutluluktan uçuyorum. Az sonra Tahir gelecek ve yıllar önce dağılmış ailem yeniden bir araya gelmenin, birleşmenin, aradaki husumetlerin ortadan kalkmasının zevkine varacağız. Haklı değil miyim? Böylece herkes hatasını kabul etmiş oluyor. Ben de onları affedeceğim."

Emine'nin yüzünde hafif bir gölgelenme oldu. "Cengiz'i de mi bağışlıyorsun?"

"Evet" diye mırıldandım. "Dün geceki hâlini gördün. Çok pişmandı."

"Gereğinden fazla iyi niyetli davranıyorsun. Cengiz... Kardeşini affetmeni anlayabilirim, ne de olsa onunla kan bağın var. Gerçi bana kalsa, onu da kolay kolay affetmezdim, seni öldürmekle tehdit etmiş ama pişman diye Cengiz'i bağışlaman olacak şey değil. Defet, gitsin... Yerine rahatlıkla başka mali müşavir bulabilirsin."

"Aldırma. Büyüklük bende kalsın."

"Bazen seni anlamakta cidden zorlanıyorum. Çok iyi bir insansın. Bu devirde senin gibi insanlara rastlamak cidden çok zor..."

Gülerek göz kırptım: "Öyleyse sen de kıymetimi bil."

Yanağıma bir öpücük kondururken, "Biliyorum zaten" diye fısıldadı. Sonra, "Annen, bugün küçük oğlunun yapacağı ziyaretten haberdar mı?" diye sordu.

"Nereden haberi olsun? Dün gece sabaha karşı yalıya döndüm. Şimdi kahvaltıya inince söyleyeceğim. Mutlaka sevinecektir."

"Umarım, sevinir."

Emine'ye dönüp baktım: "Sen pek sevinmiş görünmüyorsun, neden?"

Sevgilim, hislerini saklamak gereğini duymadı. "Bilmiyorum. İçimde bir huzursuzluk var. Kusura bakma ama onlara senin kadar güvenemiyorum. Bence ikisi de büyük hayaller peşinde koşan, her türlü insani ve vicdani değerlerini kaybetmiş iki kişi gibi geliyor bana. Gözlerini para hırsı bürümüş, her türlü kötülüğü yapabilirler. Ben yine de çok tedbirli olmanı tavsiye ederim."

"Endişelenme, aşkım... Göreceksin, her şey rayına oturacak."

Aşağıya indiğimizde kahvaltı sofrası çoktan hazırlanmıştı. Anneme yaklaşıp sırtını okşadım.

"Günaydın, evlâdım" dedi.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Sana hayırlı haberlerim var, valide hanım. Küçük oğlun az sonra elini öpmeye, senden özür dilemeye gelecek."

Heyecanlandı birden, gözleri ışıldadı. Ne de olsa anneydi, işte:

"Sahi mi? Kendisi mi söyledi?"

"Evet. Dün gece evine gittim, onunla konuştum. Barıştık."

"Umarım, bir daha böyle iğrenç şeylere kalkışmaz."

"Kalkışmayacak, anne... Bana söz verdi."

Saliha'ya baktım, o da sevinç içindeydi. "Oh, oh" diye mırıldandı. "Nihayet yalı eski günlerdeki kalabalık ve neşeli hâline dönüşecek. Madem kahvaltıya bir misafirimiz var, kıza söyleyeyim de masaya bir servis daha koysun."

"İki tane koysun, Saliha" dedim.

Emektarım şaşırarak yüzüme baktı. "İkincisi kime, Küçük Bey?"

"Cengiz'e... Kahvaltıya o da gelecek."

Saliha servis hazırlıkları için dışarıya fırlayınca anneme eğildim. "Eee, valide hanım, mutlu musun? Nihayet özlediğin iki oğlunla bu sabah kahvaltı edeceksin. Rüyan yıllar sonra gerçek oluyor."

Başını salladı. "Çok mutluyum, oğlum" diye kekeledi.

"Ben de" diye karşılık verdim.

***

Saatime bir göz attım. Dokuza beş vardı. Tahir sözünde durursa beş dakika sonra yalının bahçesine girmesi lâzımdı. Aslında ben de heyecanımdan yerimde duramıyordum. Az sonra hayatımın gidişatında çok önemli değişikliklere yol açacak gelişmeler olacaktı. Doğrusu heyecanımı dizginlemekte ben de zorlanıyordum. Bu kez bir aksiliğin zuhur etmemesi için Tanrı'ya dua ediyordum. Umarım Tahir, doğru bildiğini yapacak iradeyi göstermeyi başarırdı.

Saat tam dokuzda kapı çalındığı sırada neredeyse nefesim kesilecekti. Gerçek oyun şimdi başlıyordu ve bu defa sahneye koyacağımız temsilin baş aktörü bendim. Yüreğimin güm güm atmasını engelleyemiyordum bir türlü.

Önce anneme baktım.

Heyecandan beti benzi solmuş, yüzü sapsarı kesilmişti. Heyecanını takdir ediyordum. Onun için çok önemli bir andı.

Sonra birer birer odadaki diğer kişileri inceledim. Emine'nin de rengi uçmuştu. Saliha bile eli ayağına karışmış, koşuşturup duruyordu. Hepsine hak vermemek elde değildi. Olayların içyüzünü bilmeyen anneme tuttuğum hemşire bile az sonraki kahvaltının önemini anlamış gibi sessiz fakat merakla bizleri izliyordu.

Kahvaltı odasına önce Tahir girdi. Hemen arkasında süklüm püklüm edasıyla Cengiz duruyordu. Yüzünde, onu affetmiş olmanın keyfi vardı ama yine de biraz çekingen ve mesafeli davranıyordu. Dün geceki konuşmamızdan sonra onu bağışlamam herhalde şaşırtmış olmalıydı.

Tahir'e yaklaştım. "Evine hoş geldin, kardeşim" dedim.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Kucaklaştık. O arada yanağından öperken, kimsenin duymayacağı bir ses tonuyla, "Her şey kararlaştırdığımız gibi mi?" diye sordum. Sesini iyice kısarak, "Evet" diye fısıldadı kulağıma.

Ama annemize yaklaşmaması, hatta yüzüne bile bakmaması bir anda salonda buz gibi bir hava yaratmıştı. Yan gözle anneme baktım. Yaşlı kadının suratı bir anda gerilmiş, küçük oğlunun bu beklenmedik davranışı karşısında âdeta yıkılmıştı. Saliha da şaşkındı. Emine'nin yüzünde ise, işte ben tahmin etmiştim, Tahir'e güvenmemek lâzımdı, der gibi bir hava belirmişti.

Cengiz'e sadece soğuk bir merhaba demiş, sonra sofraya oturmaları için yer göstermiştim. Sonra sofranın başındaki yerime geçip, "Şimdi lütfen beni dinleyin" dedim.

Hemşire annemin tekerlekli koltuğunu masaya yaklaştırınca ona dönüp, "Bu bir aile toplantısıdır, lütfen bizi yalnız bırakın" dedim. Hemşire, "Tabii, Cem Bey" diyerek hemen odadan çıktı. Hatta Saliha da bir an kararsız kalmış gibi durakladı. Onun da kalkmaya hazırlandığını görünce, "Sen otur, Saliha" dedim. Sesim oldukça sert çıkmıştı. Emektar hizmetkârım iskemlesine oturmak zorunda kaldı. Kahvaltı sofrasındaki hava birden gerginleşmişti. Daha konuşmaya bile başlamamıştım ama nazarlarım masanın etrafında sıralanan kişilerin yüzünde dolaştıkça hepsinde başlayan huzursuzluğu görmemek işten bile değildi.

O anın zevkini uzatmak için ağırdan aldım. Şimdi dilediğim gibi at koşturmak sırası bana gelmişti ve gerçekten bu anın zevkine varmak istiyordum:

"Sizi buraya neden topladığımı hepiniz biliyorsunuz. Bu sabah, parçalara bölünmüş bir ailenin yıllar sonra yeniden bir araya gelmesini kutlayacağız. Bu sık rastlanan bir olay değil, hatta masal gibi bir şey. İnsanın inanacağı gelmiyor."

Durdum. Bakışlarım yeniden birer birer üzerlerinde dolaştı. Sanırım, benden başka kimse rahat değildi. Herkeste tedirgin bir bekleyiş vardı.

"Bildiğiniz gibi birkaç gün önce, çocukluk arkadaşım Tahir'in aslında öz kardeşim olduğunu öğrendim. Doğrusu çok şaşırmıştım. Ayrıca yıllardır anne diye tanıdığım bu evin gerçek hanımının aslında annem olmadığını, gerçek annemin şurada oturan Dilara Hanım olduğunu duymam beni büsbütün şaşkınlığa itti. Bütün bu gerçekleri ortaya çıkaran sevgilim Emine'ye bilhassa teşekkür etmek isterim."

Mutlu bir tebessümle Emine'ye baktım.

Ama o önüne bakıyordu ve yüzü sapsarıydı o an.

Ağır ağır devam ettim:

"Yine bildiğiniz gibi bir buçuk yıl evvel ağır ruhi bir bunalıma düştüm ve ilaveten beynimde bir ur çıktı. Kısacası ölümle yüz yüze geldim. Maalesef bu durum çevremde dost olarak tanıdığım bazı insanların beni kandırmak, ihanetlerini sergilemek için bir vesile oldu. Hastalığım aleyhime tertip edilen adi ve hunharca bir planın başlangıcını teşkil etti. Son ana kadar gerçekleri ne yazık ki göremedim. Şu anda bu sofrada oturan insanların hepsi, meğer benim düşmanımmış. Nefretin başrolünde Tahir vardı, ama en fazla yanılgıya onunla düştüm. Benden nefret eden bir öz kardeş sandım. Tahir, benim kardeşim değilmiş ama iyi bir arkadaş olduğunu bana son anda ispatladı."

Bu girizgâhım odadaki bütün havayı büsbütün elektriklendirdi.

Tahir'e bir göz attım. Sadece utangaç bir çehreyle önüne bakıyordu. Ama sofradan bir anda uğultular yükseldi. Cengiz birden yerinden fırladı. Çok sert bir sesle, "Otur yerine" diye bağırdım. "Konuşmam bitmeden kimse bu odayı terk edemez."

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/

"Hayır!" diye bağırdı Cengiz. "Senin bu saçma sapan tahminlerini dinlemek zorunda değilim. Sen gerçekten akıl hastasısın. İyileştiğini düşünmekle büyük hata etmişim. Sen rüya görüyorsun."

Aynı anda Tahir'in elini cebine atarak ruhsatlı Smith&Wesson'umu çıkardığını gördüm. İlk defa ağzım açarak, "Kes sesini, Cengiz! Artık oyun bitti. Sonuna kadar Cem'i dinleyeceksin. Aksi hâlde çok geç kaldığım şeyi yapar ve silahın içindeki bütün mermileri o uğursuz bedenine boşaltırım" dedi.

Cengiz'in yüzü gerçekten görülmeye değerdi.

Şaşkınlıktan bütün kanı çekilmiş, suratı kararmıştı. Bütün imkânları kaybetmiş biri gibi çaresizce titriyordu. Tahir'den böyle bir darbe yiyeceğini hiç ummamıştı. Başka şansı kalmadığını görünce yerine çöktü. Şimdi yüzünde sinirden seğirmeler başlamıştı.

Paniğe kapılan sadece Cengiz değildi tabii. Sağ tarafımda felçli sandalyesinde oturan Dilara Hanım'ın da yüzü bembeyaz kesilmişti. Parmakları kasılmış, sandalyenin tutamaklarını koparır gibi kavramıştı. Emine'ye göz attım. Yüzünde mutluluktan eser yoktu. Onun da bütün yalanlarını yüzüne vuracağımı anlamıştı artık. Ama aralarında en azından sessizliğini koruyan tek kişi oydu.

Saliha ise, Tahir'in tabanca çıkarmasından sonra âdeta kendinden geçmişti. Yüzü limon gibi sararmıştı ve hemen masaya yığılacak hâle gelmişti. En fazla ona acıyarak baktım. Bana bunca yıl emek vermiş bir insanın nasıl böyle bir ihanete yardımcı olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

Odada geçici bir sessizlik oluşunca konuşmaya devam ettim:

"Bütün bu haince planlar bir sene önce geçirdiğim ruhi bunalım sırasında elebaşınız sayılacak iblis mali müşavirim Cengiz tarafından düzenlenmiş. Herkes parayı sever, ama onun paraya taptığını bilmiyordum. Menfaat uğruna herkesi satabilecek biriymiş. Hastalığım sırasında benim artık düzelemeyeceğimi sanmış ve bir şekilde servetime el koymayı hemen o tarihlerde planlamış. Aslına bakılırsa oldukça akıllı bir plan hazırlamış: kansız ve basit. Kaleyi içten fethetmeyi düşünmüş ama sonradan zuhur eden bazı beklenmeyen olaylar, işi bugüne kadar getirmiş. Hesapları tutsaydı, bu sabah Tahir tarafından tabancayla vurularak öldürülecektim."

Bu defa odada çıt çıkmadı.

Sadece Cengiz'in kararan yüzündeki nefreti görebiliyordum. Konuşmaya ayakta devam ediyordum. Ağır ağır yürüdüm ve Tahir'in sırtını okşadım. Bu defa daha kendimden emin olarak konuşmaya devam ettim: "Tahir'i çocukluğumdan beri bir dost olarak tanımıştım. İhanetini öğrendiğimde önce çok şaşırdım, inanmak istemedim. Fakat bu planı tertip edenler, öyle sinsice detayla ilgili tuzaklar kurmuşlar ki, ister istemez kuşkulara kapıldım ve ben de onun suçlu ve bir hain olduğunu kabul ettim. İhanetin boyutları tahmin edemeyeceğim kadar genişti; öyle ki bu evde kırk yıldan beri Baransel ailesine hizmet eden evin kâhya kadınına kadar uzanıyordu."

Saliha neredeyse masanın üzerine yığılacaktı. Görmezliğe geldim. "Zavallı... Ona şimdi acıyorum" diye sözlerimi sürdürdüm. "Meğer burada mutsuzmuş. Ailemin ona gereken ihtimam ve sevgiyi göstermediğine, evlenmesine mâni olduğuna, çıkan kısmetlerini geri çevirdiklerini iddia etmiş. Şahsen böyle bir iddiayı ilk defa duyuyorum. Babam da annem de asla böyle bir şey yapmamışlardır. Meselenin gerçeğine ise neden sonra muttali oldum, hem de onun içinizdeki bazı kişilere itirafı suretiyle. Meğer için için hep babamı severmiş, yani babama âşıkmış. Asla gerçekleşmeyecek platonik bir aşk. Annemin erken vefatından sonra ümitlenmiş ama tabii, duygularını hiçbir zaman babama açıklayamamış. Babam durumu öğrense, derhâl onu kapının önüne koyuverirdi. Ama babamın da ölümünden sonra boşa giden yıllarının, daha doğrusu çaresizliğinin acısını sevdiği adamın oğlundan çıkarmaya karar vermiş."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Susup Saliha'ya baktım. "Bu sözlerimi inkâra kalkışacak mısın, Saliha?" diye sordum. Put gibi hareketsizdi yalının emektar hizmetçisi. Cevap beklemem anlamsızdı zaten, konuşacak gücü hiç kalmamıştı. "Yine de bu planın ilk mimarı o sayılır" diye devam ettim. "Bilmeden, farkında bile olmadan aranızdaki asıl iblis olan Cengiz'in kahredici tasavvurlarının ilk bilgilerini vermiş ona. Hastalığa kapıldığım ilk aylarda Tahir de Cengiz de sık sık yalıya gelip, işe gidemediğim için benden yetki, emir ve talimat alıyorlardı. Ama öyle bir safhaya gelmiştim ki, artık gözüm hiçbir şey görmüyor, işle ilgili tek kelime duymak istemiyordum. Benle rahat konuşamadıkları için hastalığımın seyri hakkında Saliha'dan bilgi almaya çalışıyorlardı. İşte, o konuşmaların birinde Saliha yıllar önce yaşanmış bir vakayı, belki de iyi niyetle ağzından kaçırmıştı. Annemle babam evlendikten sonra istemelerine rağmen çocuk sahibi olamamışlar. Annem uzun süre tedavi görmüş ve nihayet bana hamile kalmış. Bunu öğrenmek Cengiz'in beyninde menfur planını yapmasına yetmiş.

Yine susup bekledim. Odada çıt çıkmıyordu.

"Cengiz'in planının esasında Ahmet Baransel'in mirasına konacak birini yaratmak düşüncesi yatıyordu. Ama bu kolay gerçekleşecek bir olay değildi. Fikri Tahir'e ilk açtığında onun şiddetle muhalefetiyle karşılaştı. Doğru mu, Tahir?" diye sordum.

Tahir başını kaldırmadan, "Evet, doğru" diye fısıldadı.

"Ama Cengiz'in gözü dönmüştü artık. Planının zorluğunu kabul ediyordu o da. Önce bekledi. Zira kullanabileceği başka alternatifler de vardı. Mesela akli dengemin bozuk olduğunu, bu tempoyla bir holdingi idare edemeyeceğimi düşündü. Bu fikir de fena değildi, hele hastalığım daha da ilerlerse bana bir vasi tayin edilebilirdi. O zaman da mahkeme kararıyla tayin edilecek vasi problem olabilirdi. Cengiz bir süre kararsız kaldı. Bu arada boş durmuyor, şirketin mali işlerini o idare ettiğinden, şirketten çalıp çırpmaya devam ediyordu. Lâkin bu ona yeterli değildi. Şansı ona yardım etti, tam o sırada doktorlar beynimde bir urun varlığını teşhis ettiler."

Nazarlarım hepsinin üzerinde dolaştı yeniden: "Beynimde bir tümörün teşekkülü alternatif planının gerçekleşmesi için iyi bir sebepti. Her şeye rağmen beyin ameliyatı oldukça nazikti, bu ameliyattan sağ çıkamayabilirdim. Beni ameliyat olmaya çok teşvik etti. O sırada hayattan öylesine kopmuştum ki beni ameliyata teşvik için, halüsinasyonlar, hayaller gördüğüme ikna etmek iyi bir fikirdi."

Sözlerimin bu noktasında gülerek Emine'ye baktım. Beni dinliyor ama bakışlarını devamlı gözlerimden kaçırıyordu. "Planın bu safhasında yalımın bahçesine bir melek, bir ölüm meleği indirdiler" dedim. "Genç ve güzel bir kadın... Adı Elif'ti. Asıl mesleği mankenlik olan, artistik yeteneği kısıtlı, ufak tefek reklam filmlerinde rol alan bir kadın. Bana başka bir âlemden geldiğini söyledi. İşin hazin yanı şu ki, o sıralarda hasta olan ruhum ve beynim bu basit numarayı yutmuştu. O güzel kadının gerçekten bir melek olduğuna inanmaya başlamıştım. Tam bir açmaz içindeydim. Halüsinasyonlar gördüğüme inanıyordum artık. Yalımın bahçesine ancak gökten inebileceğini düşünecek kadar saf davranmıştım. Oysa planın bir uygulayıcısı olan Saliha tarafından gizlice eve sokulduğunu hiç düşünemedim, daha doğrusu Saliha'ya inanmak gafletinde bulundum."

Bu defa Emine'nin oturduğu iskemlenin arkasına doğru yürümüş ve hafifçe saçlarını okşamıştım: "Sonuçtan memnundular. Fakat bu kadarı yeterli değildi. Kıza âşık olmamı ve bütünüyle ona teslimimi istiyorlardı. Son bir girişimde daha bulundular. Beni babanım eski bir dostunun tekne gezintisine davet ettiler. Kendilerine göre hukuki bir bahane de yaratmışlar, bize gerekli olan bir fabrikayı almalıyız, demişlerdi. Kader beni kıskıvrak yakalamıştı, bu daveti kabul ettim ve tekneye gittim. Sözde Elif'i bir daha gördüm ama bu sefer saçları boyalı ve gözlerinde lens vardı. Adı da Melek olmuştu."

https://ukalalilozof2019.wordpress.com/

Gülümsemeye devam ediyordum. Artık konuşmaya tamamen hâkimdim. Maskeler düşüyordu ve ben büyük bir haz içindeydim:

"Melek'in şahane bir vücudu vardı. Genç diri ve körpe... Bu kez gerçekten tava gelmiştim ve kıza tutulduğumu hissediyordum. Beni batırmaya çalışanlar ise bu durumdan memnun olmalıydılar. O günlerden birinde beni çok şaşırtan bir olay yaşadım. İçine düştüğüm ruhi bunalımdan henüz kurtulmuş değildim ama uzun bir süreden sonra âşık olmam içimde yeniden bazı kıpırdanmalar ve hayata tutunmama sebep olmuştu. İçime doğmuş gibi, bir gece aniden, hiç çıkmadığım evimden kendimi sokağa atmıştım. Melek'in hayali aklımdan hiç çıkmıyordu. Aylar sonra canım insanlar arasına karışmak, deniz kenarında bir restorana gidip rakı içmek istedi. Çengelköy'de bir restorana girdim ve orada hiç beklemediğim bir beraberliğe şahit oldum. Tahir'le Melek güle oynaya içki içiyorlar ve hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. O zaman dünyamın bir kere daha yıkıldığını hissettim. Bana bir oyun tezgâhlandığını ilk o gece anladım. Önce içimi müthiş bir öfke kapladı. En güvendiğim dostum bana oyun oynuyordu."

Usul usul Emine'nin saçlarını okşamaya devam ettim. Fakat bu sefer sevgilim sinirli bir şekilde saçlarını elimden kurtarmaya çalıştı. Hiç karşı koymadım, bilakis sesime daha tiksinti dolu bir ifade vermeye çalışarak, "Tabii, o tarihlerde bu güzel kadının Tahir'in değil, aslında Cengiz'in metresi olduğunu bilmiyordum" dedim.

Yine çıt çıkmamıştı odada...

Sanki bir mezar sessizliği vardı. Keyifle devam ettim. Ağzımdan çıkan kelimelerin onları nasıl ürküttüğünü gayet net görebiliyordum:

"Öfkem ve hırsım hayata tutunmak için irade gücümü kamçıladı. Yine ilk defa o gece mücadele için hızla sağlığıma kavuşmamın şart olduğunu anladım ve beynimdeki uru bir operasyonla aldırmaya karar verdim. Ama bundan kimsenin haberi olmamalıydı. Ankara'da bu işi yapacak tanıdık bir operatörle temas kurarak hemen Ankara'ya gittim. Evde çalışanlar bile ameliyata gittiğimi bilmiyorlardı, onlara biraz dinlenmek için yurtdışına çıktığımı söylemiştim."

Bu arada Cengiz'in yine cesaretlendiğini, oturduğu yerden homurdandığını gördüm.

"Kısa kes... Nereye varmak istiyorsan onu söyle. Bu zırvaları dinlemek zorunda değiliz" dedi.

Tam ona cevap vermeye hazırlanırken Tahir'in elindeki silahın namlusunu yeniden söylenen Cengiz'e çevirdiğini fark ettim. Arkadaşım, "Asıl sen kes sesini, namussuz herif!" diye mırıldandı. "Kafana bir kurşun sıkmamı mı istiyorsun?"

Cengiz'in gözleri irileşmişti.

Tahir'in o an rahatlıkla söylediğini yapacağını anlamış gibi susmayı yeğledi.

"Teşekkür ederim, Tahir" dedim. "Ama merak etme. Hepsi konuşmamın sonuna kadar beni dinleyeceklerdir. Başka çareleri yok... Evet, nerede kalmıştım, ha ameliyat için Ankara'ya gitmemde. Yaklaşık iki buçuk ay kadar İstanbul'a dönmedim. Tabii, bu kadar süre uzaklaşmam onlarda bir şaşkınlık yaratmıştı ve benden haber alamıyorlardı. Nihayet yalıya döndüm. Artık sıhhatine kavuşmuş, içi hırs ve öfkeyle dolu bir hâldeydim. Tahir ve Cengiz beni iyileşmiş hâlde görünce fena bozuldular. Bendeki değişikliği anlamışlardı." Tahir'e dönerek sordum: "Öyle değil mi, Tahir?"

Arkadaşım kısık sesle karşılık verdi. "Evet, anlamıştık" dedi.

"Ama ben ne yazık ki güzel Melek'e hâlâ tutkundum" diye devam ettim. "Ankara dönüşü holdinge gittiğim ilk gün etrafı kasıp kavurmaya başladım. İlk iş olarak çok güvendiğim eski sekreterimi

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

yeniden işe aldım. Cengiz bir şeyler sezinlediğimi hemen anlamıştı ve derhâl ikinci ve zor planını uygulamaya kalkıştı. Bu defa beni en hassas yerimden, aile bağlarımdan, insanlığımdan ve sevgimden vurmaya kalkışacaklardı. İtiraf etmeliyim ki, bu plan çok daha korkunç ve etkileyiciydi. İlk bakışta gerçekleştirmek çok zor görünse bile Cengiz en yumuşak yerimden beni vurmayı tasarlamıştı."

Hafifçe gülümsedim.

"Planın ana mimarı Cengiz'di ama bu defa bu beni inandırabilmek için oyununa başka kişileri de katmak zorundaydı. Kabul etmek zorundayım ki, ikinci plan cidden başarılı oldu ve beni az kaldı bir felâketin eşiğine kadar sürükledi. İlk iş olarak Elif veya Melek diye tanıdığım kadını yeniden devreye soktu. Ama bu defa onu, masum ve yaptıklarından çok pişman olmuş, nedamet getirmiş bir kadın olarak karşıma çıkmasını sağladı. Adını da değiştirmişti; bu seferki ismi Emine'ydi. Bir gece telefon edip evime geldi ve bütün suçlarını itiraf etti. Doğrusu hayret etmiş, önce ona inanmak istememiştim. Ama Emine başarılı bir rol sergilemiş ve bütün günahlarını açıkça anlattığı gibi Tahir ve Cengiz'den kaçınmamı ve amaçlarının servetime el koymak olduğunu söylemişti."

Durup yeniden Emine'yi süzdüm. Kısa bir an göz göze geldik. Artık gözlerindeki nefret had safhadaydı ve duygularını saklamak istemiyordu sanırım. Emine çözülmüştü artık.

"Ona inanmakla yeni bir hata yaptığımı kavrayamadım. Dişilik hünerlerini çok başarılı bir şekilde sergilediği gibi zaaflarımdan istifadeyi de iyi beceriyordu. Üstelik bana yardım talebinde bulundu ve ikisinin arasına casus gibi girmeyi, onlardan öğrendiği bilgileri nakletmeyi teklif etti. Galiba basiretim bağlanmıştı, ona inandım."

Sesimin tonunu biraz daha yükseltmiştim şimdi. "Bütün detayları anlatmanın gereği yok, zaten burada bulunan herkes bunları biliyor" dedim. "Ama uygulanan planın en vurucu noktası olan Pangaltı'daki eve temas etmeden geçemeyeceğim. Emine'nin bana orada gösterdiği fotoğraf cidden dahiyane bir buluştu. Onun bir fotomontaj olduğunu kesinlikle anlamamıştım, ta ki Tahir bana dün gece itiraf edinceye kadar... Belki fotoğrafı yalandan incelemeye kalkışsam içimde bazı şüpheler uyanabilirdi, ama Emine'nin anlattıkları karşısında çılgına dönmüş ve bunu akıl edememiştim."

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak bu defa Tahir'in yanına yaklaştım: "Şeytanın bile aklına gelmezdi bu buluş. Babamın gençlik resmi, on yaşındaki Tahir ve tanımadığım bir kadının fotoğrafı... Tam bir aile görüntüsü... Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım, neredeyse... Emine resimdeki kadının Tahir'in annesi olduğunu öğrendiğini söylüyordu. Çılgına dönmüştüm; bütün veriler Tahir'in kardeşim olduğunu gösteriyordu. Babamın evlilik dışı ilişkisinden peydahladığı çocuğu... Kabullenmek zordu ama fotoğraf inanmam için müthiş bir kanıttı. Bu durumda Tahir'in bana karşı tutumunu ve nefretini anlamam mümkün oluyordu."

Acı acı gülümsedim:

"Plan müthişti ama iblisin teki olan Cengiz ve metresi Emine, bu kadarla da yetinmemişlerdi, işi tam garantiye almak istiyorlardı. Her şeye rağmen Tahir'i kardeşim olarak kabul edebileceğim fikri onların ihtiraslarını çözmeye yetmiyordu. Ahmet Baransel'in mirasının tamamını ele geçirmek niyetindeydiler. İşte, bu safhada planın sonuncu kişisi devreye girdi. Belki de en inandırıcı aktörü: tam Oscar'lık bir oyun sergileyen Dilara Hanım... Cengiz, aile geçmişimi Saliha'dan iyi öğrenmişti. Tarihler birbirini tutuyordu. Emine'nin gayretiyle, Yeni Mahalle'de oturan felçli bir kadına ulaştık. Bu, oyunun son safhasıydı ve o kadının gerçek annem olduğu iddiasıyla karşılaşacaktım."

Dilara Hanım'a bir göz attım. Kadın ağlamaya başlamıştı. Her şeye rağmen aralarında en cesur olanı oydu. Bir anlık duraklamamdan yararlanarak, "Beni bağışlayın, Cem Bey" diye inledi. "Hepsi doğru anlattıklarınızın ama ben mecburdum. Hasta ve fakirim. Çok sıkıntılar çektim. Cengiz Bey bana hayal

https://ukalafinozof2019.wordpress.com/

bile edemeyeceğim bir gelecek vaat etti. Fakat şimdi çok pişmanım. Lütfen, beni polise teslim etmeyin. Sizi kandırmaya teşebbüs ettim, bu vicdan azabı bana ömür boyu yeter."

Kadına iğrenerek bakıyordum. "Çok iyi rol yaptınız, Dilara Hanım" diye mırıldandım. "Sizin gerçekten annem olduğunuza beni inandırdınız. Doğrusu bu kadarını hiç beklemezdim."

Yaşlı kadın yerine bu defa cevap Cengiz'den geldi. Tahir'in elindeki silahla tehdidine rağmen ağır ağır ayağa kalktı. Hayrettir, hâlâ yüzünde öfkeli bir gülümseme vardı. Sanki bu anlattıklarımdan pek etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Sen gerçekten aptalsın. Cem" dedi. "Bütün bu anlattıklarım nasıl ispatlayacaksın? Elinde en ufak somut bir delil var mı? Aleyhimizde suç duyurusunda bulunursan, ileri sürdüğün iddiaları neyle ispat edeceksin? Sadece burada bulunanların ikrarıyla mı? Yanılıyorsun, dostum... Bu kişilerin hiçbiri mahkemede senin lehine ifade vermez. Bu konuşmalar bu odada kalır. Bunu hiç düşünmedin mi?"

Cengiz'in pervasızlığı korkunçtu. Yeni cesaret gösterisi Emine'yi de umutlandırmıştı, birden o da oturduğu iskemleden ayağa fırladı. "Cengiz haklı" diye bağırdı. "Sen hiçbir şey ispat edemezsin."

Suçlular şimdi de isyana kalkışıyorlardı.

Cengiz keyifle homurdanmasını sürdürdü: "Şirketlerde yapılan bütün yolsuzluklarda senin onayın ve irade beyanın var. Beni kendin gibi enayi mi sandın? Hastalığın sırasında devamlı senden vekâletname alıyorduk. Yaptığımız hiçbir satışın bizim isteğimiz doğrultusunda olduğunu ispatlayamazsın. Pangaltı'daki evde gördüğün o resmi ise çoktan imha ettik. Senin hastalığın ise doktor raporlarıyla sabit... Dava açsan bile, hayal gördüğünü bütün bunları rahatsız bir beynin ileri sürdüğünü anlatırız. Sen kaybetmeye mahkûmsun, Cem..."

Cengiz pis pis sırıtmaya başlamıştı.

Bana hitap ediyordu ama şimdi nazarlarını Tahir'e çevirmişti. "Bu döneğe gelince, hemen şunu söyleyeyim, ona güvenmekle büyük bir hata yaptın" dedi. "Ben hayatta kimseye güvenmem; daha işin en başında, onun ne kadar kararsız ve ürkek olduğunu sezinlemiştim. Beni fikrimden caydırmaya çalışmış, bunca yıllık arkadaşıma ihanet edemem, diye muhalefet etmişti. Ama ona ihtiyacım vardı ve planımın anahtar kişisi o olmalıydı. Kardeş olduğunuzu sana inandırmak için bu şarttı. Başıma gelecekleri çok önceden hesap etmiş ve tedbirlerimi de buna göre almıştım. Şimdi ne denli haklı olduğumu daha iyi anlıyorum. Son anda bana ihanet etmeye kalkıştı."

Benim de Tahir'in de sustuğumuzu görünce cesaretlendi.

Bakışları da değişmişti artık. Şimdi daha cesur ve saldırgan görünüyordu. "Güvendiğin o ödleği ne sanıyorsun, Cem?" diye bağırdı. "Seni kurtaracağını mı? Öyle düşünüyorsan çok yanılıyorsun... Onun bütün ipleri elimde... Ben nasıl istersem, öyle hareket etmek zorunda... Hiç kuşkun olmasın, vereceğim her emre riayet edecektir. Onu senden çok daha önce avucumun içine aldım."

Söylediklerinin üzerimdeki etkisini ölçmek ister gibi yüzüme baktı. Kılını bile kıpırdamamıştı.

"İnanmıyor musun?" diye sordu.

"Sen tam bir pisliksin, Cengiz" dedim. "Ona yaptığın namussuzluktan haberim var. Dün gece Tahir bana her şeyi anlattı."

"Bunu tahmin ettim zaten. O ötmese sen asla planımın detaylarını bu kadar çabuk çözemezdin. Sen geri zekâlının tekisin ve asla baban gibi bir iş adamı olamazdın. Yarın gazeteler yalında işlenen hazin cinayetleri sütunlarına taşıyacaklar. Ben her ihtimali düşünen bir adamım. Tahir'e son ana kadar

https://ukalafiozof2019.wordpress.com/

güvenmediğim için başka alternatifler de ürettim. Hani moda tabiriyle, A planı, B planı gibi. Ve şimdi burada alternatif planlarımdan bir başkasını uygulayacağım."

İlk defa hafif bir tedirginlik hissettim. Cengiz kendinden çok emin konuşuyordu.

"Nasıl?" diye sordum.

"Çok basit... İkinizi de öldüreceğim. Gelen polislere de kavgaya tutuşup birbirinizi vurduğunuzu söyleyeceğim. Unutma, burada ifademi doğrulayacak üç görgü tanığı var. Saliha, Emine ve Dilara... Yani çetemin üç elemanı..."

"Bu kadar emin konuşmana şaşıyorum" dedim. "Tahir'in elindeki silahı görmüyor musun? Namlusu sana yönelik..."

Cengiz inanılmazlık bir rahatlık içinde kahkaha attı.

"Siz gerçekten öz kardeş olmalıymışsınız. Zira ikiniz de salaksınız. Tahir'in üzerindeki tabancadan haberim olmadığını mı düşündünüz? Ama kurşunları alınmış bir silahla adam tehdit edilmez."

Bir an ürperir gibi oldum. Tahir'in elindeki silahla Cengiz'i vurmayı asla düşünmemiştik ikimiz de ama istediklerimizi cebren yaptırmak için tabanca iyi bir araçtı. Tahir'e baktım, o da afallamıştı. Hızla elindeki silahın şarjörünü çıkarttı. Şarjörde kurşun yoktu. "Lanet olsun, iblis!" diye bağırdı. "Bu kurşunlan ne zaman boşalttın?"

Cengiz sırıtarak elini ceketinin cebine sokmuş ve avucunda tuttuğu mermileri bize göstermişti...

27

Şartlar bir anda değişivermişti. Artık elimizde Cengiz'i korkutacak bir silahımız yoktu. Üstüne üstlük elini beline atan Cengiz çıkardığı küçük kalibreli bir Beretta'yı bize yöneltmişti. Bir an donakaldım. Kendinden neden böyle emin tavırlar takındığını şimdi daha iyi anlıyordum Cengiz'in...

Tahir sersemliğini hâlâ üzerinden atamamıştı. Bön bön elinde tuttuğu boş tabancaya bakıyordu. "Ulan namussuz! Bu silahı ne zaman boşalttın?" diye söylendi.

Cengiz gülmeye devam ediyordu:

"Bu davete beni silahla getireceğini mi sandın? Dedim ya, sen aptalın tekisin... Hiç olmazsa silahı üzerinde taşısaydın... Arabaya binince onu torpido gözüne koydun. Benzin almak için arabadan inince de silahın şarjörünü boşalttım. Sana güveneceğimi mi sanıyordun? Aslında, ukala Cem daha konuşmaya başladığı ilk anda ikinizi de gebertebilirdim, ama bekledim, Cem'in içini boşaltmasını zevkle izledim."

Arkasından bir kahkaha daha attı:

"Doğrusu çektiğin nutuk çok eğlenceliydi, Cem. Lâkin sonunu getiremedin. Artık her şey bitti. Az sonra ikinizin de kalbine birer kurşun sıkacağım."

Hızla kendimi toparlamaya çalışıyordum. Söylediğini gerçekleştirmesi çok zordu; Aşçı Zekeriya, şoförüm Mehmet ve yeni gelen hizmetçi mutlaka silah seslerini duyarlardı. Kafam deli gibi çalışmaya başladı ama ne ölçüde doğru şeyler düşündüğümü bilmiyordum. Mümkün olduğunca korkmamış gibi davranarak konuşmaya çalıştım:

"Nafile çabalamalar içindesin... Polis bu numarayı yutmaz. Balistik laboratuvar araştırmalarında kurşunların senin silahından çıktığını anlayacaktır."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Benim silahım mı? Benim adıma kayıtlı bir silah yok ki... Elimdeki tabanca memlekete kaçak girmiş bir silah ve hiçbir eylemde de kullanılmamıştır. Boşuna ümide kapılma. İkinizi de hakladıktan sonra tabancadaki parmak izlerimi temizleyip şu sersem Tahir'in eline sıkıştıracağım. Gayet kolay olacak."

"Yanılıyorsun. Yalıdaki personel silah seslerini duyunca bu odaya koşacaktır. Onları da vurmayı mı düşünüyorsun yoksa?"

"Korkudan bütün düşünce yeteneği kaybettin galiba, Cem. Şimdi gidip kapıyı kilitleyeceğim. Biz içerden açmadıkça kimse içeriye giremeyecek. Silah sesleri dışarıdan duyulabilir ama içeride vereceğim ifadeye şahitlik edecek üç tanığım var, unutuyor musun? Ben işlerimi daima sağlam kazığa bağlarım, dostum. Bu defa her şey istediğim gibi sonlanacak."

Boğazımın kuruduğunu fark ettim.

Bu çılgın ciddiydi ve gerçekten öldürmeyi düşünüyordu bizi. Başıyla Emine'ye bir işaret yaptı. Emine yerinden kalkarak hızlı adımlarla oda kapısının önüne geldi ve kapıdaki anahtarı çevirdi.

Şimdi odada hepimiz kilitliydik. Silah sesleri duyulsa bile dışarıdakiler kapıyı kırmadan içeriye giremezlerdi. Durum gittikçe kötüye gidiyordu. Hazırladığımız tuzağa kendimiz düşmüş sayılırdık. Tahir çok öfkeli görünüyordu ama silah tehdidi altında benim gibi onun da yapacağı fazla bir şey yoktu. Doğrusu böyle bir son hiç aklıma gelmemişti. İçimdeki çaresizlik yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu ama ne yapabilirdim.

Cengiz sofranın öbür ucunda oturuyordu. Vurulma riskini göze alarak hamle yapmak, elinden silahı almaya kalkışmak çözüm değildi. Tetiğe asıldığı anda beni rahatlıkla vurabilirdi.

Yapacağım tek şey, itidalimi muhafaza etmek ve onu bir süre daha oyalamaktı. Şu an aklıma başka hiçbir kurtuluş formülü gelmiyordu. Kendimi zorlayarak gülümsedim ve ilk defa iskemleyi çekerek masanın başına oturdum.

Cengiz sırıtmaya devam ediyordu. "Nihayet gerçeği kavradınız galiba" dedi. "Afralı tafralı, bizlere tepeden bakarak, mağrur konuşmayı bıraktığına göre sonunun geldiğini anladın, sanırım."

Gülmeyi sürdürdüm.

Cengiz rahat hâlimden şüphelenerek bana bakmaya başlamıştı: "Neden gülüyorsun?"

"Senin saflığına" dedim. "Hadi, diyelim ki, bazı hileli hurdalı oyunlarla şirketlerimi kaybetmeme sebep olmuş olabilirsin, peki bu yalı ne olacak? Bu yalının kaç milyon lira ettiğini biliyor musun? Beni öldürürsen asla o yalıya sahip olamayacaksın. Benim mirasçım yok, buradaki ortakların da mirasçım olmadığına göre büyük bir servet hazineye kalacak. Asıl saf ve aptal olan sensin. Bir de böbürlenip duruyorsun, bu kadar basit bir şeyi gözden kaçırmışsın."

Hiç istifi bozulmadı. Hayret ettim, hâlâ acır gibi bana bakmaya devam ediyordu: "Senin kafan gerçekten çalışmıyor ya da uğradığın şoktan en basit şeyleri düşünemez hâle geldin. Bu şahane yalıyı bırakacağımı mı sandın? Verdiğin vekâletnamelerle bankalardan devamlı krediler çektik, teminat olarak da yalıyı gösterdik. Yalın ipotekli. Ama çekilen kredileri kullanmayıp sakladık. Borçlar zamanında ödenmeyince yalı satışa çıkacak."

"Bu doğru mu, Tahir?" diye sordum.

Arkadaşım bitkin bir şekilde fısıldadı: "Evet, doğru."

https://ukalafiozofi2019.wordpress.com/

Cengiz'in yüzüne nefretle baktım. O hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. Bir an kendimden şüpheye düştüm. Ben hakikaten bu kadar aptal mıydım? Çevremdeki kimseyi gerçek kişilikleri ile tanıyamamıştım. Tahir çocukluk arkadaşımdı; gerçi son anda pişman olmuştu ama ne olursa olsun o da aleyhimdeki komploya meselenin başında iştirak etmişti. Cengiz'in ne şeytanca fikirler taşıdığını senelerce görememiş ve ona hep güvenmiştim. Ya Saliha? O zavallının tekiydi... Bunca yıl ekmeğini yediği bir aileye böylesine ihanete kalkışmasını havsalam almıyordu. Bir insan nasıl bu denli basitleşebilirdi? Dilara sadece bir piyondu, satranç oyununun değersiz taşı... Ama satranç oynamayı seven biri olarak itiraf etmeliydim; bazen kıymetsiz bir taş oyun içinde beklenmedik değer kazanır ve oyunu kaybetmenize sebep olurdu. Beni yanıltmayı başarmıştı. Üstün bir performans sergilemiş, çok iyi rol oynamıştı. Hatta öyle ki, ona kanım kaynamış, öz annem olduğuna samimiyetle inanmıştım. Bundan iyisi can sağlığı olabilirdi...

Emine'ye gelince durakladım. O ne biçim bir insandı?

Kadın olarak zerrece şeref ve haysiyeti yoktu.

Cengiz'in metresi olduğunu ancak dün gece Tahir'den öğrenmiş ve inanmakta zorlanmıştım. Gayriihtiyari, seviştiğimiz anlar gözümün önünde canlandı. Ne kadar da samimi davranıyordu? Bu menfur planları Cengiz organize etmiş olabilirdi ama uygulamadaki en büyük başarı ona aitti. Beni hamur gibi şekillendirmiş, istediği gibi düşünmemi sağlamıştı.

Her şeye rağmen içimde hafif bir eziklik hissettim. Ona âşık olmuştum. Basit, adi ve düzenbaz bir kadına... Tüylerimin diken diken olmasını önleyemiyordum. Beni mükemmel kandırmıştı.

"Bu kadar sohbet yeter!" dedi Cengiz. "Artık şu işi bitirelim. Sanırım bu konuşmadan herkes yeterince zevk aldı. Az sonra bu odada bana yardımcı olanlar zenginliğe ilk adımını atacak ve büyük bir hayal gerçekleşecek."

Önce elindeki tabancanın namlusunu Tahir'e çevirdi.

Damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim. Cengiz, Tahir'i vurmaya kararlıydı. Tahir'e son bir kere baktım. Aynı dün gece evine gittiğim andaki ruh hâline dönüşmüştü arkadaşım, neticeyi kabullenmiş, sanki ölüme hazırlanmıştı. Belki dün gece intihar edecekti ama o iradeyi göstermekte zorlanıyordu. Şimdi ise bir başkasının canını almasına çoktan razı bir hâldeydi.

Can havliyle, "Dur, acele etme!" diye bağırdım Cengiz'e.

Fakat geç kalmıştım. Fazla gürültülü olmayan boğuk bir silah sesi odada yankılandı. Gözlerim dehşetle açıldı. Çıkan kurşun Tahir'in göğsüne isabet etmiş olmalıydı. Gömleğinin önü bir anda kızıla boyandı. Arkadaşımdan kısık bir inleme çıkmıştı. Aynı anda iskemlesinden yere yuvarlandı...

28

Dehşete kapılmıştım. Yerimde donakaldım...

Cengiz hâlâ sırıtıyordu. Gerçi cinayet işleyen biriyle hiç yüz yüze gelmemiştim fakat silahı ateşleyen ve bir cana kıyan insanın bu kadar soğukkanlı ve rahat hareket etmesi, üstelik gülümsemeye devam etmesi kanımı dondurmuştu. Şimdi sıra bendeydi... Herhâlde fazla oyalanmayacak, bir kurşun da bana sıkacaktı.

Zaten fazla oyalanamazdı. Silah sesinin yalıda duyulduğunu, işitenlerin kapısı kilitli odaya koşacaklarını hesaba katmış olmalıydı.

Hâlâ hareketsizdim.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Bir şey yapamazdım ve aramızda ona erişemeyeceğim bir mesafe vardı. Hayrettir, odadakilerin hiçbirinin kılı kıpırdamamıştı. Sadece Saliha'nın, Tahir'in cansız bedeninin üzerine devrilmemesi için iskemlesinden acele ile kalkıp yana kaydığını görmüştüm. Diğerlerine baktım, Emine de Dilara da cinayeti soğukkanlılıkla izlemişlerdi.

Ölüm anının insanı hep paniğe sürüklediğini işitildim. Benim de kalbim güm güm atıyordu ama neticeyi tevekkülle karşılamayı başarmıştım. Hiçbir telaş ve korku arazı göstermedim.

Cengiz, yere devrilen Tahir'e kısa bir bakış fırlattıktan sonra tüylerimi diken diken eden bir soru yöneltti bana:

"Sıra sana geldi. Korkuyor musun?"

Partiyi kaybetmiştim ama içimdeki nefret duygusu gururumu körüklemişti. "Yanılıyorsun" dedim. "Hiç korkmuyorum."

Yavaş yavaş bana doğru ilerlemeye başladı. Yüzündeki alaycı tebessüm hiç eksik olmuyordu. Elindeki silahın namlusu tam kalbime yönelikti:

"Boşuna yalan söyleme. Ödün bokuna karışıyor. Yüzündeki ifadeden anlıyorum."

"Sana öyle geliyor."

"İşini hemen bitirmem gerekiyor. Ama itiraf edeyim ki, şu âciz ve perişan hâlini görmek beni mutlu ediyor. İmkânım olsa bu anı dakikalarca uzatmak isterdim. Dün gece yalının bahçesinde bana takındığın emredici tavırlarını hatırlıyor musun? Ne oldu o patrona? Şimdi karşımda tir tir titriyorsun, değil mi?"

Hiç olmazsa hayatımın şu son saniyelerinde onu üzmek, hafife almak, hatta alay etmek hoşuma gidiyordu.

"Hiç öyle bir hâlim var mı?" dedim.

"Hadi, gel... Ayaklarıma kapan... Belki seni bağışlarım, ha ne dersin?"

"Asla..."

Dışarıdan ilk sesler gelmeye başlamıştı bile. Belli ki silah sesi duyulmuştu. Kapının vurulduğunu işittik. İlk paniğe kapılan Emine olmuştu. Sert ve otoriter bir sesle, "Hadi, Cengiz... Uzatma, bitir şunun işini... Baksana, kapıya dayandılar" demişti.

Cengiz'in yüzünde hâlâ tatminsiz bir ifade vardı. Emine'nin ikazına hiç aldırmadı. Tahir'in yerdeki cansız bedeninin yanından geçerek biraz daha bana yaklaştı:

"Demek ayaklarıma kapanıp seni bağışlamam için bana yalvarmayacaksın, öyle mi?"

İyice yaklaşmıştı.

Bu belki de benim için son şans olabilirdi. Zeki geçinen Cengiz, muhtemelen son büyük hatasını yapıyordu. Onun üstüne çullanabileceğim bir mesafeye gelmişti. Saldırmazsam nasıl olsa bana bir kurşun sıkıp işimi bitirecekti, daha fazla oyalanması mümkün değildi. Zaman onun aleyhine işliyordu. Üstüne atlayabilirsem onu devirmem ve haklamam benim için çok kolaydı, bütün fiziki avantajlar bendeydi. Onu bir yumrukta etkisiz hâle getirebilirdim. O an kararımı verdim.

"Demek öyle" dedi ve tetiğe asıldı Cengiz.

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

Hiç beklemediğim bir şey olmuştu. Tetik çekilmiş, horoz düşmüş ama silah ateş almamıştı. Silah tutukluk yapmıştı... Cengiz'in dehşetle gözlerinin irileştiğini görüyordum. Hiç düşünmedim ve hızla üzerine atıldım. Bu onun da beklemediği bir andı, silahın ateşlenmemesine inanamamıştı. İkimiz de aynı anda yere yuvarlandık.

Odadaki kadınların çığlığı ilk defa o an duyuldu. Hepsi ne yapacaklarını şaşırmış bir hâlde bağırıyorlardı. Gerçek panik onlar için asıl şimdi başlamıştı.

O kadar hırslı ve öfkeliydim ki, yerde toparlanır toparlanmaz savurduğum ilk yumruk Cengiz'in çenesinde patlamıştı. Sırtüstü yere yığılıp kaldı. Büyük bir soğukkanlılıkla, elinden fırlayan tabancayı özellikle namlusundan tutup ayağa kalktım. Kabzadaki parmak izlerinin silinmesini istemiyordum. İlerde çok işime yarayabilirdi.

Odadaki çığlıklar bir anda kesilmişti. Dehşete kapılmış bir tarzda beni izleyen kadınlara acıyarak baktım. Hepsinin sonu gelmişti artık... Kilitli kapı dışarıdan durmadan yumruklanıyordu. Ağır ağır kapıya yaklaşıp kilidi çevirdim. Aşçım, şoförüm ve yeni hizmetçim merakla içeriye daldılar. Hepsi neler oluyor dercesine yüzüme bakıyorlardı.

"Önce acele bir ambulans çağırın, Tahir Bey vuruldu" dedim. "Sonra polise telefon edin ve derhâl buraya gelmelerini temin edin. İçerde bir sürü suçlu var."

Hepsi şaşkınlıkla yerde kanlar içinde yatan Tahir'le baygın Cengiz'e bakıyorlardı. Elimde namlusundan tuttuğum tabanca onları ürkütmüştü. Kim bilir o an ne düşünüyorlardı... Sonra yerde toparlanmaya çalışan Cengiz'i Mehmet'e işaret ederek, "Şu iblisin başından sakın ayrılma" dedim...

***

Yalıda yaşanan vukuatın üzerinden on beş gün geçmişti. Amerikan Hastanesinde ziyarete gittiğim Tahir, beni görünce yatağın içinde hafifçe kıpırdandı.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Maalesef yaşıyorum... Keşke o kurşun göğsümün biraz daha soluna isabet etseydi de şu iğrenç hayata veda etseydim ama olmadı işte..."

Yatağa yaklaşıp omzunu okşadım.

"Saçmalama. Sen hâlâ bana lâzımsın. Hepimiz hayatımızda hata işleriz. Ben olanları unutmaya hazırım" diye mırıldandım.

"Ama ben değilim. Yaşananları asla unutamam ve artık yüzüne bakamam. Hele o sabah şarjördeki mermilerin boşaltılması noktasındaki dikkatsizliğimi hiç aklımdan çıkaramıyorum. Vurulduktan sonra olanları ziyaretime gelen şoförün Mehmet'ten öğrendim. Silah tutukluk yapmazsa belki sen ölmüş olacaktın. Yapılacak duruşmalarda her şeyi itiraf edeceğim. Artık yanında çalışamam, zaten muhtemelen Baro beni meslekten tardedecektir."

Sırtını okşamaya devam ettim: "Şimdilik bunları dert etme, sen yine de benim dostumsun. O gece bana her şeyi itiraf etmesen, bugünlere gelemezdik."

Bir süre sustu. Tehlikeli bir ameliyat geçirmişti fakat hızla iyileşiyordu ve görüştüğüm doktorlar yakında taburcu olacağını söylemişlerdi.

"İşittiğime göre Cengiz adam öldürmeye tam teşebbüsten mahkemece tutuklanmış" dedi.

"Evet."

https://ukalafilozof2019.wordpress.com/

"Ya diğerleri?"

"Onlar tutuksuz olarak muhakeme edilecekler. Avukatım öyle söyledi..."

"Saliha ne oldu?"

"Yalıdan ayrıldı."

"Umarım, onu kovmuşsundur."

Tabii ki, öyle yapmam lâzımdı. En makulü ve doğrusu oydu, canıma kasteden birini yanımda barındırmaya devam edemezdim. Hafifçe yutkundum.

"Şey..." dedim. "Kovamadım. Ama o anlayış gösterip ayrıldı."

Hâlâ konuşurken biraz zorlanıyor ve çabuk yoruluyordu. "Hiç akıllanmayacaksın, Cem" diye fısıldadı. "İnsani yanının başına çok dert açtığını hâlâ anlamıyor musun?"

Haklıydı. Sesimi çıkaramadım. Ama göz göze geldiğimizde asıl sormak istediğinin Saliha olmadığını kavramıştım. Sadece cesaret edemediği veya beni üzmek istemediği için beynindeki sualin dudaklarından çıkmadığını tahmin ettim:

"Emine'yi merak ettin, değil mi?"

Başını önüne eğdi. Susmayı yeğledi.

"Onu aramadım" dedim.

"Çok iyi etmişsin. O asla sana göre biri değildi. Ne var ki, ona tutulduğunu, hatta âşık olduğunu biliyordum. Hatta hastanede kendime geldikten sonra bir süre endişe de ettim."

"Hangi konuda?"

"O çok kurnaz ve sinsi bir kadın. Senin kendisine olan zaafını da biliyor, sen onu bıraksan bile peşinden gelecektir, diye düşünmüştüm. Neyse ki bir daha temasınız olmamış."

Ellerimi cebime sokup hastane odasının penceresine doğru yürüdüm. Tahir birtakım hatalar yapmış ama sonunda hatalarını kabul ederek her şeyi bana itiraf etmişti. Ayrıca bu son hadise ikimiz arasındaki gevşeyen bağları yeniden pekiştirmişti. Tahir'le olan ilişkimizin bundan böyle devam edip etmeyeceğini henüz bilmiyordum ama onu kaybetmek de istemiyordum. Fakat arkadaşlığımız devam edecekse, artık kesinlikle birbirimize yalan söylememeliydik.

Bir süre boş nazarlarla odanın penceresinden dışarıya baktım.

"Onu aramadım, ama..." diye mırıldandım.

"Ama ne?"

"O beni aradı. İki gün evvel şirkete geldi."

Sırtım yatağa dönüktü. Tahir'in yüzünü göremiyordum. Fakat sesinin tonundan şaşkınlığını anlamak mümkündü.

"İnanamıyorum! Bu ne yüzsüzlük! Bunca gerçek ortaya çıktıktan sonra buna nasıl cesaret edebilir? Hayret!"

"Haklısın..."

https://ukalafiloz.of2019.wordpress.com/

"Mutlaka kendisini affetmeni istemiştir. Yanılıyor muyum?"

"Doğru... Yanılmıyorsun..."

"Ne cevap verdin? Yoksa onu affettin mi? Şikâyetini geri mi alacaksın?"

Tahir'in sesinde belli belirsiz bir titreme hissetmiştim. Ağır ağır pencerenin önünden çekilerek yatağın kenarına yaklaştım.

"Bana doğruyu söyle, Tahir. Ona sen de âşıksın, değil mi?"

Tahir hemen cevap veremedi, hastalıktan ve kan kaybından sararmış yüzü bir anda pençe pençe kızardı. Sanırım o anda, o da benim gibi bundan böyle dostluğumuz devam edecekse artık aramızda yalanın yer etmemesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı.

Birkaç saniye durakladı, dudakları titredi: "Evet, onu ben de sevdim... Onu unutamadığımı kabul ediyorum ama sen bunu nasıl anladın?"

"Çengelköy'deki restoranda sizi ilk gördüğümde" dedim. "Öyle hayran bakıyordun ki hemen anlamıştım aranızda bir bağ olduğunu."

"O şeytanın ta kendisidir, Cem. İstediği her erkeği kendine âşık eder. Ama kimseye âşık olacağını sanmam... Derdi imanı paradır... Yalnız menfaatlerini düşünür. Onunla tanıştığımda Cengiz'le yaşıyordu. Müşterek bir evi paylaşıyorlardı. Herhâlde fark etmişsindir, güzel olduğu kadar zekidir de. Cengiz'i âdeta kendisine tutsak etmişti. Cengiz, onunla evlenmek için can atıyor, yalvarıp duruyordu. O tarihe kadar Cengiz'i hiç böyle görmemiştim. Ama gerçeği anlamakta hiç zorlanmadım; kadının böyle bir niyeti yoktu. Onu sadece daha iyi bir hayata kavuşmak, daha elit bir tabakaya girmek için basamak olarak kullanıyordu."

"Sonra?" diye mırıldandım.

Tahir'in bakışları eskiye kayar gibi donuklaştı. "Sonra mı?" diye fısıldadı. "Ne olacak, bir akşam aniden Vişnezade'deki evime geldi. Beklenmedik bir ziyaret... Yalnızdı. Önce şaşırdım. Bir sorunu olduğunu sandım. Hukuki bir istişare için geldiğini düşündüm. Ama mesele hiç de öyle değilmiş. Cengiz'den sıkıldığını ve onunla yaşamak istemediğini söyledi bana."

"Tamam, tamam... Devam etmene gerek yok. Sonra neler olduğunu anlıyorum. Tam Emine'den beklenen bir davranış... Seni baştan çıkarmaya kalkıştı, değil mi? Aynen bana da yaptığı gibi..."

Tahir gözlerinde buruk bir edayla yüzüme baktı. "Aynen öyle... Hepimizi kullandı." Bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Soruma cevap vermedin hâlâ" diye fısıldadı.

Ne cevap verebilirdim ki?

Gözlerimde hüzün, dudaklarımda sahte bir tebessümle ona baktım.

Gerçeği o değerlendirmek zorundaydı artık... İstediği yorumu yapabilirdi...

BİTTİ

https://ukalaflozof2019.wordpress.com/